Editura UNIVERS

217

MAZO DE LA ROCHE

1973

JALNA

Continuînd ciclul din care face parte romanul Mary Wakefield, **volumul** Jalna **urmărește odiseea aceleiași familii Whiteoak, ale cărei destine se împletesc de astă dată într-o dramatică poveste de iubire, consumată în frumusețea idilică a plaiurilor canadiene.**

MAZO DE LA ROCHE • JALNA

Lei 14,50

COLECȚIA MERIDIANE

Desenul copertei este o prelucrare de *Vasile Socoliuc* după lucrarea pictorului american *Andrew Wyeth*.

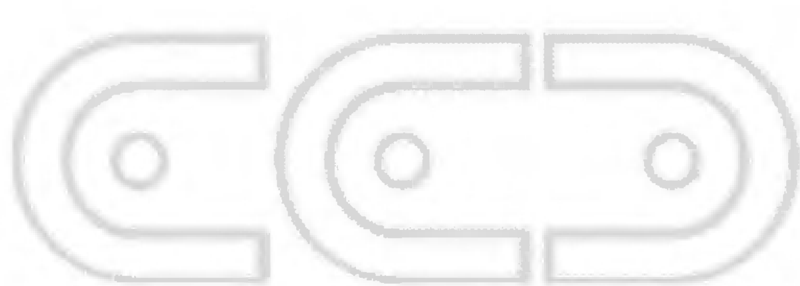
JALNA
by
MAZO DE LA ROCHE

LONDON

Mazo de la Roche

Jalna

Ín românește de *Liana Dobrescu*

Editura UNIVERS

București 1973

CAPITOLUL I

Hoinăreala ştrengarului

Wakefield Whiteoak alerga, alerga repede, din ce în ce mai repede, pînă cînd simţi că nu-l mai ţin picioarele. Nu mai ştia de ce începuse să fugă dintr-o dată atît de repede. Nu-şi dădea seama nici măcar de ce fugise. Cînd, cu respiraţia tăiată, se trînti cu faţa în iarba proaspătă, primăvăratică a pajiştii, uită chiar faptul că fugise şi rămase culcat, cu obrazul lipit de iarba fragedă, cu inima zvîcnind în piept şi capul golit de orice gînd. Nu se simţea nici mai fericit şi nici mai nefericit decît vîntul de aprilie care gonea pe deasupra lui sau decît iarba tînără care fremăta de viaţă sub el. Se simţea pur şi simplu viu, tînăr şi dornic de un efort susţinut.

Privind în jos printre firele dese de iarbă, zări o furnică grăbind zeloasă, cu o povară mică, albă. Îşi propti degetul în calea ei, întrebîn-

du-se ce o să simtă cînd se va vedea oprită de acest turn înalt, care îi bloca drumul. Furnicile sînt vestite pentru perseverența lor. Poate se va cățăra pe degetul lui și va trece apoi peste mînă. Nu, fiindcă înainte de a-i atinge degetul, se întoarse brusc și porni grăbită în altă direcție. Îi blocă din nou calea, dar furnica nu voia să se urce pe deget. Băiatul insistă. Furnica se împotrivi. Hărțuită, neliniștită, ținînd încă strîns mica povară, nu putea fi ademenită sau silită să se urce pe trupul omenesc. Și totuși, cît de des se cățăraseră pe el furnicile cînd le dorise mai puțin ! O dată îi intrase una în ureche de-l scosese aproape din minți. Înfuriat, se ridică, prinse furnica între degetul mare și arătător și o așeză hotărît pe dosul palmei. Furnica scăpă povara și rămase pe spate, dînd din piciorușe și contorsionîndu-și trupșorul. Se vedea limpede cît de mult suferă. O aruncă, pe jumătate dezgustat, pe jumătate rușinat. Îi stricase ziua prostuței furnici. Putea chiar să moară din cauza asta.

Începu s-o caute febril. Nici furnica și nici povara ei nu se mai vedeau, doar un prihor, care se legăna pe ramura unui cireș sălbatic, se porni să cînte. Umplea aerul, aruncîndu-și notele bogate, guturale spre soarele strălucitor, ca pe niște bănuți sunători. Wakefield ridică la umăr o pușcă imaginară și ținti.

— Poc ! răcni el, dar prihorul își continuă cîntecul de parcă n-ar fi fost împușcat.

— Hei, se plînse Wakefield, nu-ți dai seama că ești mort ? Păsările moarte nu cîntă, să știi de la mine.

Prihorul își luă zborul din cireș și se opri pe cea mai înaltă ramură din vîrful unui ulm, unde cîntă și mai tare ca să arate cît de viu este. Wakefield se întinse din nou, cu brațele sub cap. Simțea în nări mireasma dulce jilavă a pămîntului ; razele soarelui îi încălzeau spatele. Se întreba, oare norul acela mare alb pe care-l văzuse plutind dinspre sud, o fi ajuns deasupra lui ? O să stea întins, liniștit, și o să numere pînă la o sută — nu, o sută e prea mult, un efort mental prea dificil pentru o dimineață ca asta ; o să numere doar pînă la cincizeci. După aceea o să se uite în sus și dacă norul a ajuns deasupra capului o să... ei, nu prea știa ce-o să facă dar o să fie ceva nemaipomenit. Poate o să alerge într-un suflet pînă la pîrîu și-o să sară peste el, chiar dacă va nimeri în partea unde albia e mai lată. În timp ce număra, își vîrî o mînă în buzunarul pantalonilor bufanți și pipăi noile bile de agată. O somnolență dulce îl cuprinse. Amintirea plăcută a minunatei gustări calde de dimineață îi umplu sufletul de pace. Se întrebă dacă o mai fi încă în stomac sau se și transformase în sînge, oase și mușchi. O astfel de mîncare trebuie să facă trupului mult bine. Îndeștă brațul întins sub cap și-și pipăi mușchiul. Da, îl simțea mai puternic — nu încăpea nici o îndoială. Dacă continua să mănînce astfel de gustări dimineața, o să vină curînd ziua cînd n-o să mai admită absurditățile lui Finch, nici ale

celorlalți frați ai săi, nici chiar ale lui Renny în persoană. Presimțea că pe Meg o s-o lase să-l terorizeze în continuare, dar Meg era femeie și un bărbat nu poate să lovească o femeie, chiar dacă e sora lui.

Fără să audă vreun zvon de pași care să-l fi vestit, se simți pur și simplu neputincios în strînsoarea unor brațe ca de fier. O zgîlțîială îl ameți și se trezi așezat brutal în picioare, față în față cu fratele lui mai mare, Renny, care se încrunta sever. Cei doi prepelicari care veneau în urma lui săriră pe Wakefield, lingîndu-i fața, gata să-l răstoarne de bucurie că l-au găsit.

Renny, ținîndu-l strîns de umeri, îl întrebă :

— De ce-ți pierzi vremea pe-aici cînd ar trebui să fii la domnul Fennel ? Știi cît e ceasul ? Unde-ți sînt cărțile ?

Wakefield încercă să scape. Nesocoti primele două întrebări, simțind instinctiv că a treia îl va duce pe făgașuri mai puțin periculoase.

— Le-am lăsat ieri la domnul Fennel, murmură el.

— Le-ai lăsat la Fennel ? Atunci cum naiba ți-ai făcut lecțiile ?

Wakefield se gîndi o clipă.

— Păi, la latină am învățat după o carte veche de-a lui Finch. Versurile le știam. La istorie am avut de repetat lecția, ca să am timp să-mi formez o părere personală despre Cromwell. Biblia puteam s-o iau, bineînțeles, pe-a lui Meg de-acasă și — se încinsese singur de cele ce spunea, ochii lui mari negri străluceau — și tocmai îmi făceam exercițiile de aritmetică în

minte cînd ai venit tu. Îl privi pe fratele său drept în faţă, cu seriozitate.

— Povestea nu pare verosimilă. Dar Renny era cam descumpănit de această explicaţie, aşa cum dealtfel urmărise Wakefield. Uite ce e, Wake, nu vreau să fiu aspru cu tine, dar ar trebui să-ţi dai mai multă silinţă. Ce-ţi închipui tu, că-l plătesc pe domnul Fennel să te instruiască din pură distracţie ? Să ştii că dacă eşti prea debil ca să mergi la şcoală, asta nu înseamnă că trebuie să ajungi un leneş, cu gîndul numai la joacă. Ce-ai în buzunare ?

— Bile, numai cîteva, Renny.

— Dă-le-ncoa.

Renny ţinea mîna întinsă, în timp ce copilul scotea cu părere de rău bilele din buzunar şi i le depunea în palmă. Lui Wakefield nu-i venea deloc să plîngă, dar talentul său dramatic îl îmboldi să verse lacrimi în timp ce-şi preda comoara. Era în stare să plîngă la comandă. N-avea decît să închidă strîns ochii cîteva clipe şi să repete în gînd „Vai, ce îngrozitor ! Ce îngrozitor !“ — şi imediat lacrimile izbucneau. Cînd nu voia să plîngă, nu plîngea oricît ar fi fost de maltratat. Acum, pe cînd depunea bilele în palma lui Renny, gemu în gînd formula magică : „Vai, ce îngrozitor ! Ce îngrozitor !“ Coşul pieptului i se ridică, muşchii gîtului zvîcniră şi curînd lacrimile i se prelingeau pe obraji ca picăturile de ploaie.

Renny vîrî bilele în buzunarul propriu.

— Hai, lasă smiorcăiala. Dar n-o spuse cu asprime. Şi vezi să nu întîrzii la masă.

Porni apoi agale mai departe, strigîndu-şi cîinii.

Wakefield îşi scoase batista, una curată, încă împăturită într-un mic pătrat, pusă în buzunar de sora lui în dimineaţa aceea, şi-şi şterse ochii. Urmări silueta înaltă care se îndepărta, pînă cînd Renny se uită înapoi la el peste umăr, apoi porni cu paşi mărunţi spre casa preotului. Dar nu se mai simţea liber ca de dimineaţă. Acum părea îngrijorat, un băiat slăbuţ, palid, de nouă ani, ai cărui ochi căprui închis păreau prea mari pentru faţa-i ascuţită, îmbrăcat cu o hăinuţă şi pantaloni scurţi din tweed verzui şi ciorapi trei sferturi verzi, care-i lăsau la vedere genunchii goi, arşi de soare.

Traversă cîmpul, sări peste un grilaj dărîmat şi porni tropăind pe o potecă ce ducea pe lîngă drumul şerpuitor, plin de noroi. Curînd apăru fierăria, zgomotoasă şi prietenoasă, între doi ulmi maiestuoşi. Un grangur săgeta aerul, încolo şi încoace, de la un ulm la altul ; cînd bocănitul de la nicovală încetă pentru o clipă, viersul lui dulce armonios se revarsă ca o ploicică. Wakefield se opri în pragul uşii să se odihnească.

— Bună dimineaţa, John, îi ură el fierarului John Chalk, care pilea copita unui uriaş cal de fermă, cu picioare păroase.

— Bună dimineaţa, răspunse Chalk şi, ridicînd privirea, îi zîmbi, pentru că el şi Wake erau prieteni vechi. Frumoasă zi !

— O fi frumoasă pentru cei care au timp să se bucure de ea. Eu am de făcut lecțiile alea nesuferite.

— Vrei să zici că ce fac eu nu se cheamă muncă, ai ? i-o întoarse Chalk.

— Nu, dar e o muncă frumoasă. Muncă interesantă. Nu ca istoria et comp.

— Ce-i aia comp. ?

— Compunere. Să scrii despre lucruri care nu te interesează. Uite, ultimul meu subiect a fost „O plimbare primăvara".

— Păi, asta ar trebui să-ți vină ușor. Doar vii de la plimbare.

— Oh, dar asta e cu totul altceva. Cînd te așezi să scrii despre așa ceva, totul pare stupid. Începi „Am pornit într-o frumoasă dimineață de primăvară" și după aceea nu-ți mai vine în minte nimic despre care să scrii.

— De ce nu scrii ceva despre mine ?

Wakefield izbucni într-un rîs batjocoritor.

— Cine crezi c-ar vrea să citească despre tine ! Chestia asta, compunerea, trebuie să fie *citită*, nu înțelegi ?

Conversația încetă cît timp îi trebui fierarului să bată cu ciocanul potcoava la locul ei. Wakefield inspiră mirosul plăcut de copită arsă, care plutea aproape palpabil în aer.

Chalk lăsă copita mare pe care o potcovise și zise :

— A fost o dată unu de-a scris o poezie despre un fierar, uite așa începea „Sub un castan rotat"... Ai citit-o vreodată ? Trebe c-o scris-o ca să fie citită, nu ?

— Oh, o știu. Apă de ploaie. Și pe deasupra, fieraru ăla nu semăna cu tine. Nu se îmbăta, nu-i învinețea ochiul neveste-si și nu-și snopea copiii în bătaie...

— Ia ascultă ! îl întrerupse Chalk foarte înfierbîntat. Tu să termini cu vorbele astea de ocară că de nu, arunc cu ciocanul după tine.

Wakefield se dădu înapoi, dar spuse critic

— Vezi cum te-ai pornit ? Dovedești singur spusele mele. Nu ești genul de fierar despre care să se scrie compuneri sau măcar versuri. Nu ești frumos. Domnul Fennel zice că trebuie să scriem despre lucruri frumoase.

— Ei, na, știu că nu-s frumos, încuviință Chalk fără tragere de inimă. Dar nu-s chiar atît de rău.

— Ce vrei să spui ? Wakefield își asumă cu succes rolul de investigare belferească a domnului Fennel.

— Că s-ar putea scrie despre mine.

— Bine, Chalk, atunci să zicem c-aș înșira pe o hîrtie tot ce știu despre tine și i-aș da-o domnului Fennel drept compunere. Ți-ar place ?

— Eu zic că mi-ar place s-arunc c-un ciocan în tine dacă n-o ștergi, răcni Chalk și, împingînd calul greoi, îl făcu să se dea înapoi spre ușă.

Wakefield se feri cu agilitate cînd văzu crupa mare, pestriță apropiindu-se, apoi porni cu multă demnitate pe ulița care se abătea brusc din drum. Grijile care îl împovărau se risipiră, lăsîndu-l ușor de parcă plutea. Pe cînd se apro-

pia de o casă de țară împrejmuită cu un gard împletit din nuiele, văzu o fetiță de șase ani dîndu-se huța pe poartă.

— Oh, Wakefield, se pițigăi ea încîntată. Vino să mă dai huța ! Huța, huța !

— Foarte bine, mica mea prietenă, se învoi Wakefield voios. Vei fi dată huța, *ad infinitum. Verbum sapienti*[1].

Legănă poarta înainte și înapoi, copila rîse mai întîi, apoi țipă și în cele din urmă plînse cu sughițuri pe măsură ce balansul devenea mai sălbatic și sprijinul picioarelor mai puțin sigur, așa cum stătea prinsă de uluci, ca o scoică de stînci.

Ușa casei se deschise și apăru mama.

— Las-o-n pace, băiat rău ce ești ! strigă ea, alergînd în ajutorul fiicei sale. Am să te spun fratelui tău !

— Căruia dintre frați ? întrebă Wakefield, îndepărtîndu-se. Am patru, după cum știți.

— Celui mai mare, bineînțeles. Domnului Whiteoak, proprietarul acestei case.

Wakefield vorbi acum pe un ton confidențial.

— Doamnă Wigle, eu în locul dumneavoastră m-aș lăsa păgubaș. Renny se necăjește teribil cînd e nevoit să mă pedepsească, din cauza inimii mele cam șubrede — de asta nici nu merg la școală — și-o să fie nevoit să mă pedepsească dacă o doamnă ca dumneavoastră se plînge de mine ; deși Muriel m-a rugat, zău așa, s-o dau huța, fiindcă mie nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte s-o dau dacă n-aș fi crezut că e

[1] La infinit. O vorbă ajunge unui înțelept (lat.).

obişnuită, ori am văzut-o cu ochii mei cum se legăna singură, cînd veneam agale pe stradă. Pe deasupra, lui Renny s-ar putea să nu-i facă plăcere cînd va afla că Muriel scoate poarta din ţîţîni, dîndu-se huţa, şi-ar putea să vă mărească chiria din cauza asta. E un om foarte curios şi e în stare să se înverşuneze împotriva dumneavoastră cînd vă aşteptaţi mai puţin.

Doamna Wigle părea uluită.

— Foarte bine, făcu ea, mîngîind spatele fetiţei care tot mai suspina şi sughiţa lipită de şorţul mamei ; dar şi eu ţin foarte mult să-mi repare acoperişul prin care curge gîrlă, în cea mai bună cameră, de cîte ori plouă.

— Ah ! bine că mi-aţi spus, am să vorbesc cu el despre asta. O să am eu grijă să fie reparat fără întîrziere. Aveţi încredere în mine, doamnă Wigle ; şi porni mai departe la drum, ţanţoş şi demn.

Biserica se zărea, cocoţată pe un dîmb abrupt, înveşmîntată de cedri, cu turnul pătrat de piatră profilîndu-se pe cer aproape ameninţător, ca o fortăreaţă. Biserica fusese construită de bunicul său cu şaptezeci şi cinci de ani în urmă. Bunicul, tatăl şi mama lui dormeau somnul de veci în cimitirul de lîngă biserică. Ascunsă după biserică, se afla casa preotului care îi preda lecţiile.

Wakefield rări pasul. Se afla în faţa prăvăliei doamnei Brawn care vindea nu numai dulciuri dar şi băuturi nealcoolizate, cornuri, plăcinte şi sandviciuri. Prăvălia nu era altceva decît camera din faţă a căsuţei ei, amenajată cu raf-

turi și o tejgea, iar produsele stăteau etalate pe o masă în fereastră. Deodată se simți slăbit și istovit. Limba i se lipea de cerul gurii. Simțea un gol și un rău în stomac. Era limpede, nimeni pe lume nu avusese vreodată mai multă nevoie de alimentare ca el și nimeni pe lume n-avea mai puține mijloace de a plăti un astfel de regim. Își examină conținutul buzunarelor dar, deși găsi acolo multe lucruri de mare valoare pentru el, nu găsi nici un singur cent în valută forte, singurul lucru care conta cu adevărat pentru doamna Brawn. Îi văzu fața purpurie în fereastră, și-i zîmbi mieros pentru că îi datora treisprezece cenți și nu vedea de unde va reuși să facă rost de acești bani ca să-i plătească. Doamna Brawn ieși în prag.

— Ascultă, tinere, ce se-aude cu banii ăia pe care mi-i datorezi ? Mergea, fără discuție, drept la țintă.

— Oh, doamnă Brawn, nu mă simt prea bine azi dimineață. Am des asemenea crize. Bănuiesc c-ați auzit despre crizele mele. Aș dori mult o sticlă de citronadă, vă rog frumos, cît despre plată... Își trecu mîna peste frunte și continuă șovăitor : Nu cred c-ar fi trebuit să ies la soare fără șapcă, nu-i așa ? Dar ce ziceam ? Ah, da, despre datorie. Știți, ziua mea de naștere se apropie curînd și-am să primesc bani în dar de la toată familia. Atunci, optsprezece cenți n-o să mi se pară mult mai mult decît treisprezece. Chiar un dolar o să fie fleac.

— Cînd e ziua ta de naștere ? întrebă doamna Brawn îmblînzită.

Își trecu din nou mîna peste frunte, apoi o duse la stomac unde presupunea el că trebuie să fie inima.

— Nu-mi pot aminti exact, pentru că sînt atitea aniversări în familia noastră, că le-ncurc între vîrsta respectabilă a bunicii și cei cîțiva ani ai mei mai sînt atîția, că te zăpăcești ; dar știu că e foarte curînd. În timp ce vorbea, intrase în prăvălie și se rezemase de tejghea : O citronadă, vă rog, și două paie, murmură el.

Cînd doamna Brawn scoase sticla la iveală, o destupă și i-o așeză în față, împreună cu cele două paie, îl cuprinse un simțămînt de pace.

— Ce mai face bătrîna doamnă ? se interesă ea.

— Binișor, mulțumesc. Sperăm c-o să ajungă la o sută de ani. Își dă multă osteneală. Pentru că vrea să vadă sărbătorirea pe care avem de gînd să i-o facem. O petrecere cu un foc mare în aer liber și cu artificii. Zice că i-ar părea rău să piardă așa ceva ; deși, bineînțeles, dacă moare n-o să organizăm nici o petrecere, și deci nu poate pierde ceva ce nu se va întîmpla, nu-i așa, chiar dacă-i vorba de sărbătorirea propriei sale aniversări ?

— Ești tare bun de gură, îl admiră doamna Brawn privindu-l radioasă.

— Da, sînt, admise el cu modestie. Dacă n-aș fi, n-aș avea nici un haz, fiind cel mai mic într-o familie atît de mare. Bunica și cu mine sîntem amîndoi tare vorbăreți, ca la un capăt al vieții, cu la celălalt. Vedeți, amîndoi simțim că

nu mai avem mulţi ani de trăit, aşa că profităm cît mai mult de tot ce ne iese în cale.

— Oh, sfinte Dumnezeule, nu vorbi aşa ! O să te faci sănătos. Ochii i se rotunjiră de compasiune. Nu-ţi face griji, băiete dragă.

— Eu nu-mi fac griji, doamnă Brawn, fiindcă îşi face sora mea destule. S-a chinuit teribil să mă crească şi după cum se vede mai are mult de furcă.

Zîmbi trist, apoi îşi înclină capul mic cu ciuf negru deasupra sticlei şi începu să tragă cu extaz din ambele paie odată.

Doamna Brawn dispăru în bucătăria din spatele prăvăliei. De acolo pătrundea dogoarea cuptorului, cu aroma îmbietoare a prăjiturilor puse la copt şi larmă de voci femeieşti. Ce bine se simt femeile ! Mai ales îmbujorata doamnă Brawn. Cocea cîte prăjituri voia, vindea cîte nu putea mînca şi încasa bani. Ce poftă avea să mănînce o prăjitură. Numai una micuţă, caldă de la cuptor !

În timp ce sorbea băutura delicioasă prin cele două paie, ochii lui mari şi vioi examinau tejgheaua. Lîngă el se afla o tăviţă cu gumă de mestecat. N-avea voie să mestece gumă, dar tînjea după aşa ceva, mai ales după primele momente ale mestecatului, cînd sucul gros, dulce, puternic aromat îi aluneca pe gîtlej, gata să-l înece. Fără să-şi dea bine seama — da, aproape fără să-şi dea bine seama — luase un pacheţel de pe tavă, îl vîrîse în buzunar şi acum continua să soarbă din pahar, cu ochii strîns închişi.

Doamna Brawn se întoarse cu două prăjiturele fierbinți, pufoase, pe o farfurie şi i le aşeză în faţă.

— M-am gîndit c-o să-ți placă aşa, calde de la cuptor. Sînt cadou de la mine, să ştii. N-o să ți le trec la socoteală.

Aproape că îi pierise glasul de recunoştinţă.

— Oh, vă mulţumesc, vă mulţumesc, reuşi totuşi să îngîne pentru început. Apoi adăugă : Dar vai ce păcat ! Mi-am băut toată citronada şi acum n-o să am ce bea după prăjituri, doar dacă, bineînţeles, n-am să iau încă o sticlă de suc. Trecu repede cu ochii peste rafturi. Cred c-am să iau nişte suc de ghimber de data asta, doamnă Brawn, mulţumesc. Şi am să folosesc aceleaşi paie.

— Foarte bine, şi doamna Brawn deschise încă o sticlă şi i-o puse dinainte.

Prăjiturile aveau o crustă rumenită, delicioasă şi, îngropate adînc în miez, vreo şase stafide zemoase, de fiecare. Oh, ce minunate erau !

Pe drum de la prăvălie, în timp ce urca treptele pieptişe spre biserică, se gîndi la subiectele lecţiilor din ziua aceea. Se întreba în care din cele două dispoziţii obişnuite îl va găsi pe domnul Fennel ? Pretenţios şi atent, sau distrat şi somnolent ? Acum, indiferent în ce dispoziţie s-ar fi aflat, Wakefield mic, neajutorat şi singur, era la cheremul domnului Fennel. Păşi peste umbra răcoroasă aruncată de biserică printre morminte, încetini o clipă lîngă gardul de fier care împrejmuia locul de veci al familiei sale

şi ochii i se opriră pe lespedea de granit care purta numele „Whiteoak“, apoi, cu tristeţe, pe o mică placă însemnată „Mary Whiteoak, soţia lui Philip Whiteoak“. Mormîntul mamei sale. Şi bunicul lui zăcea acolo ; şi tatăl lui ; şi prima soţie a tatălui său — mama lui Renny şi a lui Meg ; şi mai mulţi copii din familia Whiteoak. Întotdeauna îi plăcuse această bucată de pămînt. Îi plăcea gardul frumos de fier cu drăgălaşele biluţe atîrnate de el. Ar fi vrut să rămînă acolo în dimineaţa aceea, să se joace prin preajmă. Va trebui să culeagă un buchet de pintenul-cocoşului, din cele galbene ca aurul pe care le văzuse ieri răspîndite de-a lungul pîrîului, şi să le aşeze pe mormîntul mamei sale. Poate că o să-i aducă şi mamei lui Renny şi Meg cîteva, dar bărbaţilor nici un fir, pe ei nu-i interesează florile ; nici copilaşilor, poate doar lui „Gwynneth, în vîrstă de cinci luni“ pentru că-i plăcea numele ei.

Observase că atunci cînd Meg aducea flori la morminte, pe cele mai frumoase le aşeza pe mormîntul mamei ei „Margaret“ pe cînd la „Mary“ — mama lui, a lui Eden, a lui Piers şi a lui Finch — punea un buchețel mai mic, nu atît de frumos. Ei bine, o să procedeze şi el la fel. Margaret o să primească şi ea cîteva, dar o să fie mai puţin frumoase — nu ofilite sau mai ştiu eu cum, dar nu chiar aşa de frumoase şi de mari.

Casa parohială plăcută la vedere, avea un acoperiş înalt, înclinat, şi un fronton foarte as-

cuțit. Ușa din față era întotdeauna deschisă. Nu trebuia să ciocănească, așa că intră fără zgomot, după ce își compuse o expresie de supusă receptivitate. În bibliotecă nu era nimeni. Cărțile lui se aflau pe măsuța din colț unde se așeza de obicei. Fără vlagă, trecu peste covorul tocit și se afundă în scaunul său obișnuit, îngropîndu-și capul în mîini. Pendula uriașă ticăia greoi, spunînd : „Wake-scoală-Wake-scoală-scoală-scoală-scoală-scoală". Apoi, ciudat, începu să spună „Dormi-dormi-dormi-dormi..."

Mirosul de mobilă prăfuită și de cărți vechi îl înăbușea. Auzea zgomotul înfundat al unei sape în grădină. Domnul Fennel sădea cartofi. Wakefield moțăi un timp, capul îi căzu tot mai aproape de masă și pînă la urmă adormi liniștit.

Îl trezi intrarea domnului Fennel, cu o înfățișare cam laică, și cam uluit, foarte plin de căință.

— Oh, dragul meu băiat, se bîlbîi el, mi se pare că te-am făcut s-aștepți. Am dat zor să termin cu săditul cartofilor înainte să răsară luna plină. Asta-i superstiție, știu, dar totuși... Ei, ia să vedem ; ce-am avut la latină pentru azi ?

Pendula bîzîi, apoi bătu ora douăsprezece. Domnul Fennel se apropie și se aplecă deasupra băiatului.

— Cum te-ai descurcat azi dimineață ? Se uita la manualul de latină pe care Wakefield îl deschisese.

— Cît e cu putință atunci cînd înveți de unul singur, mulțumesc. Vorbea cu demnitate domoală, uşor nuanțată de reproş.

Domnul Fennel se aplecă şi mai mult deasupra paginii.

— Hîm-m, să vedem. *Etsi in his locis — maturae sunt hiemes* —

— Domnule Fennel, îl întrerupse Wakefield.

— Da, Wake. Întoarse spre băiat barba sa încîlcită de care atîrna un fir de pai.

— Adineaori, Renny se întreba dacă o să-mi dați drumul azi la douăsprezece fix. Știți, ieri am întîrziat la masă, asta o necăjeşte pe bunica şi la vîrsta ei...

— Sigur, sigur. Am să-ți dau drumul. Îmi pare foarte rău că am necăjit-o pe scumpa doamnă Whiteoak. Nu trebuie să se mai întîmple. Trebuie să fim punctuali, Wakefield. Amîndoi, atît tu cît şi eu. Atunci, fugi repede acasă, eu mă-ntorc la cartofii mei. În grabă, îi dădu temele pentru a doua zi.

— Mă întreb, începu Wakefield, dacă Tom (fiul domnului Fennel), cînd o să iasă după masă cu poneiul şi şareta, n-ar fi dispus să-mi aducă şi mie cărțile acasă. Știți, o să am nevoie de amîndouă dicționarele şi de atlas. Sînt destul de grele şi cum sînt în întîrziere, va trebui să alerg tot drumul.

Ieşi în strălucirea amiezii, uşor ca un fulg, transportul cărților fiind asigurat, creierul neobosit de ciocniri cu Caesar sau Oliver Cromwell, corpul înviorat de două prăjituri pufoase

și două sticle de suc, gata pentru noi îndeletniciri plăcute.

Se reîntoarse pe același drum pe care venise, oprindu-se o singură dată pentru a elibera din curtea unde stătea închisă, o scroafă insistentă, profund nemulțumită. O bucată de drum, scroafa tropăi alături de el, grohăind vesel, și cînd se despărțiră, în fața porții deschise a unei grădini, scroafa nu uită să-i arunce peste umăr o privire poznașă, plină de recunoștință.

Minunată e viața, minunată ! Cînd ajunse la cîmpia unde șerpuia pîrîul, adierea ușoară se prefăcu într-un vînt care-i ciufuli părul și-i șuieră printre dinți în timp ce fugea. Era tovarășul de joacă dorit, fiindcă alerga în urma lui, alungînd norii încoace și-ncolo — pentru a-i face lui plăcere — scuturînd florile din cireșii sălbatici ca pe o pulbere fină.

În fugă, își arunca brațele înainte, unul după altul, ca un înotător ; își schimba brusc direcția, azvîrlind ca un cal nărăvaș, cu fața ba fioroasă și ochii scăpărători, ba lipsită de expresie ca a unui miel ce se zbenguie.

Înainta cînd repede cînd mai încet și, pe cînd se furișa prin gaura lui obișnuită din gardul de cedri spre pajiștea deasă, începu să se teamă că, pînă la urmă, s-ar putea să fi întîrziat la masă. Intră tiptil în casă și auzi din sufragerie clinchet de farfurii și zvon de glasuri. Masa era în toi, membrii mai vîrstnici ai familiei gata adunați, cînd cel mai tînăr dintre ei (hoinar, mincinos, hoț, bun-de-nimic ce era !) apăru în ușă.

CAPITOLUL II

Familia

Păreau să fie mulți în jurul mesei și vorbeau cu glas ridicat, toți deodată. Totuși, deși vorbeau, nu-și lăsau deoparte mîncarea, un prînz fierbinte, aburind ; farfuriile treceau mereu din mînă în mînă, cuțitele și furculițele clincăneau energic și, din cînd în cînd, un vorbitor nu prea coerent se oprea să spele cu o înghițitură de ceai fierbinte dumicatul care-i împiedica exprimarea. Nimeni nu-i dădu nici o atenție lui Wakefield care se strecură la locul lui, în dreapta surorii sale vitrege, Meg. De cînd fusese primit la masă stătea pe același loc, mai întîi pe un scaun înalt, apoi, pe măsură ce crescu, pe un scaun normal, cu un volum gros din *British Poets* sub el, o antologie pe care n-o citea nici un membru al familiei și care, din momentul cînd primise această destinație, deveni cunoscută drept „cartea lui Wakefield".

De fapt, cei cîţiva centimetri în plus ai cărţii nu-i mai erau necesari acum pentru a mînui cuţitul şi furculiţa cu pricepere, dar se obişnuise aşa, şi pentru un Whiteoak a se obişnui cu ceva însemna o ataşare tenace şi încăpăţînată. Îi plăcea să simtă sub el coperţile tari, deşi uneori, după cîte o întîlnire dureroasă cu cureaua de ascuţit brice a lui Renny sau cu papucul lui Meg, ar fi dorit ca *Poeţii* să fie capitonaţi.

— Vreau mîncarea mea ! ridică vocea Wakefield, pe un ton foarte diferit de cel mieros pe care-l folosise cu doamna Brawn, doamna Wigle şi preotul. Mîncarea mea, vă rog !

— Sst, taci odată. Meg îi luă din mînă furculiţa cu care împungea aerul. Renny, vrei te rog să-i dai copilului ăstuia nişte friptură de vacă. Nu mănîncă grăsime, nu uita. Numai carnea slabă, frumoasă.

— Ar trebui învăţat să mănînce şi grăsimea. E bună pentru el.

Renny tăie din bucată cîteva felii de carne, adăugînd şi o şuviţă de grăsime. Bunica vorbi, cu o voce înfundată datorită mîncării din gură

— Să se înveţe să mănînce şi grăsimea. E bună pentru el ! Copiii de azi sînt răsfăţaţi. Nu-i daţi nimic altceva decît grăsime. Eu mănînc grăsime şi am aproape o sută de ani.

Wakefield, indignat, se uită fioros la ea peste masă.

— N-am să mănînc grăsimea şi nu vreau să împlinesc o sută de ani.

Bunica rîse gutural, dar nu păru nemulțumită.

— Nu te teme, dragul meu, n-ai să ajungi la o sută. Nici unul din voi în afară de mine n-o s-ajungă la o sută de ani. Nouăș'nouă și nu scap nici o masă. Renny, pune-mi puțin sos din platou pe bucățica asta de pîine. Sos de la friptură, te rog. Întinse farfuria, cu o mînă tremurătoare. Unchiul Nicholas, fiul ei mai mare, care ședea lîngă ea, îi luă farfuria și i-o trecu lui Renny, care înclină platoul pînă cînd sosul roșiatic se strînse la un capăt. Turnă două linguri de sos peste felia pătrată de pîine.

— Mai pune, mai pune, comandă bunica și Renny scurse o a treia lingură.

— Ajunge, ajunge ! mormăi Nicholas.

Wakefield o urmărea atent, vrăjit, pe bunica lui mîncînd. Avea două șiruri de dinți falși, probabil cei mai perfecți, mai folositori, care fuseseră făcuți vreodată. Măcinau fără milă orice pătrundea între ei, transformînd totul în combustibilul necesar inepuizabilei sale vitalități. Lor li se datorau mulți din cei nouăzeci și nouă de ani ai ei. Farfuria, pe care Meg adăugase grămăjoare apetisante de piure de cartofi și gulii, stătea neatinsă în fața lui, în timp ce se uita fascinat la bunică.

— Nu te mai holba așa, șopti Meg, mustrător, și mănîncă-ți porția.

— Bine, atunci ia de-aici bucata asta de grăsime, îi răspunse Wakefield tot în șoaptă, aplecîndu-se spre ea.

Meg luă grăsimea și o trecu pe farfuria ei.

Zumzetul conversației continuă pe făgașul de mai înainte. Despre ce discută oare, se întreba Wake vag, dar era mult prea preocupat de mîncarea lui ca să-i pese cît de cît. Fraze sforăitoare îi zburau pe deasupra capului, cuvintele se ciocneau. Probabil că atacaseră unul din vechile subiecte, prilej de interminabile discuții ce-ar fi indicat să semene anul acesta ; ce profesiune să îmbrățișeze Finch, care mergea la școală în oraș ; care dintre cei trei fii ai bunicii își ratase cel mai rău viața : Nicholas, care stătea în stînga ei și care-și risipise toată moștenirea ducînd o viață de petreceri în tinerețe ; Ernest, care stătea în dreapta ei și care se ruinase de pe urma unor speculații nebuloase sau achitînd datoriile fraților și prietenilor săi ; sau Philip, care zăcea în cimitir și care, căsătorindu-se a doua oară (cu o fată sub rangul lui social), dăduse naștere lui Eden, Piers, Finch și Wakefield, adăugiri nedorite la greutățile și așa prea mari ale familiei.

Sufrageria era o încăpere foarte mare, plină de mobilă grea care, fără îndoială, ar fi copleșit și deprimat o familie mai șubredă. Bufetul și vitrinele se înălțau pînă în tavan de unde cornișe masive se încruntau amenințător. Înăuntru, obloane și draperii lungi de catifea galbenă, prinse lateral cu șnururi groase ca niște odgoane, cu ciucuri de lemn la capete, modelați în forma siluetelor omenești de pe arca lui Noe, păreau să izoleze cu precizie de restul lumii pe membrii familiei Whiteoak, care se certau,

mîncau, beau și își vedeau mai departe de preocupările lor.

Spațiile de pe pereți neocupate de mobilă erau acoperite cu portrete de familie pictate în ulei, cu rame grele ; singura variație o oferea suplimentul de Crăciun viu colorat al unei publicații periodice din Anglia, înrămat în catifea roșie de mama lui Renny și Meg cînd, proaspăt căsătorită, era tînără și veselă.

Cel mai important dintre portrete era cel al căpitanului Philip Whiteoak în uniforma lui de ofițer englez. Acesta era bunicul, care, dac-ar fi trăit ar fi avut peste o sută de ani, fiindcă era mai în vîrstă decît bunica. Portretul înfățișa un domn cu o ținută frumoasă, cu pielea albă, păr castaniu ondulat, ochi albaștri cutezători și o gură frumoasă, încăpățînată.

În India, făcuse serviciul la garnizoana din Jalna, unde o întîlnise pe frumoasa Adeline Court, care venise din Irlanda în vizită la o soră măritată. Domnișoara Court fusese nu numai frumoasă dar și de familie bună — chiar mai bună decît a căpitanului, ceea ce nu i se îngăduise niciodată să uite — dar avusese și o frumușică avere cu totul personală, pe care i-o lăsase o strămătușă nemăritată, fiica unui conte. Se îndrăgostiseră profund unul de celălalt, ea de gura lui frumoasă, încăpățînată, iar el de silueta ei înaltă, grațioasă, pe care fustele voluminoase pe cercuri o făceau și mai grațioasă, de „cascada" de păr bogat roșu închis și, mai presus de orice, de ochii ei focoși căprui-aurii. Se căsătoriseră la Bombay în 1848, o epocă de

mari frămîntări și conflicte aproape pretutindeni în lume. În ceea ce îi privea, nu simțiră nici o frămîntare și nu anticipară nici un conflict, deși au urmat destule, poate chiar prea multe, cînd o bună parte din frumusețea gurii lui fusese absorbită de încăpățînare, iar dulcea văpaie a ochilor ei fusese mistuită de accese de mînie. Formau cea mai chipeșă și mai strălucită pereche din garnizoană. Un eveniment monden, fără prezența lor, devenea o corvoadă monotonă și dezamăgitoare. Aveau spirit, eleganță și mai mulți bani decît ceilalți de aceeași vîrstă și rang militar din Jalna. Totul merse bine pînă la nașterea unei fetițe, o făptură plăpîndă, nedorită de perechea amatoare de distracții ; cu sosirea sa tînguitoare, aduse tinerei mame un șir de stări fizice proaste care în ciuda eforturilor depuse de medici și a unui tratament lung și plicticos la o stațiune de munte, păreau să facă din ea o invalidă. Cam în aceeași perioadă, căpitanul Whiteoak avu o ceartă violentă cu colonelul său, așa încît simți că toată viața lui, atît cea familială cît și cea militară, au devenit brusc de nesuportat.

Părea că soarta însăși contribuise la mutarea familiei Whiteoak în Canada, deoarece tocmai în momentul cînd medicul stăruia că soția sa — dacă vrea să-și refacă sănătatea — trebuie să trăiască un timp într-o regiune cu climă răcoroasă și sănătoasă, soțul primi vestea că un unchi, stabilit la Quebec, murise lăsîndu-i o moștenire considerabilă.

Philip şi Adeline hotărîră de comun acord — singura decizie de importanţă, în afara căsătoriei lor, la care ajunseseră fără scandal şi fără să-şi impună vreunul punctul de vedere — că sînt sătui pînă peste cap de India, de viaţa militară, de strădaniile de a fi pe placul superiorilor stupizi şi puşi pe ceartă şi de obligaţia de a întreţine relaţii cu o categorie de oameni cu vederi înguste, clevetitori, mediocri. Erau făcuţi amîndoi pentru o viaţă mai liberă, mai lipsită de convenţii. Spiritele lor impetuoase se simţiră deodată atrase de Quebec. Philip primise de la unchiul său scrisori convingătoare despre frumuseţile Quebecului şi despre calităţile acestuia ca loc de reşedinţă, unde eliberarea de convenţionalismul îngust al Lumii vechi se combina cu bucuria de a trăi, lăsată moştenire de către francezi.

Căpitanul Whiteoak nu avea o părere prea bună despre francezi — se născuse în anul bătăliei de la Waterloo, unde tatăl lui fusese ucis ; dar descrierile despre Quebec îi plăcuseră şi, cînd se trezi posesorul unei proprietăţi şi a unei sume de bani pe deasupra, gîndi că nu-şi dorise niciodată altceva decît să trăiască acolo — măcar pentru un timp. Parcă vedea imaginea fermecătoare a lui cu Adeline la braţ, fălindu-se pe promenada de lîngă fluviu, duminica după slujbă, el îmbrăcat, în locul uniformei incomode, cu pantaloni strîmţi care-i veneau perfect, o redingotă la două rînduri şi un joben scînteietor, toate comandate la Londra, şi Adeline, părînd pur şi simplu să plutească printre fran-

juri, volănașe și văluri în nuanțe vesele. Se vedea și în alte situații, în compania unor drăgălașe franțuzoaice atunci cînd Adeline va fi probabil ocupată cu al doilea copil, deși, pentru a fi drepți față de el, aceste reprezentări n-au depășit niciodată mîngîierea unei mînuțe catifelate, sau o privire extaziată în ochii negri cu gene dese.

Își vîndu mandatul și cei doi plecară pe calea apei spre Anglia, împreună cu copilașul cel delicat și cu o doică indiană. Puținele lor rude din Anglia nu-i primiră prea călduros, așa că șederea lor acolo a fost scurtă, amîndoi fiind la fel de mîndri și impetuoși. Găsiră totuși timp să-și comande portretele la un pictor renumit, el, îmbrăcat în uniforma de care în curînd avea să se despartă, ea, într-o rochie de seară galbenă, adînc decoltată și cu un buchețel de camelii în păr.

Înarmați cu cele două portrete și cu o frumoasă garnitură de mobilă de mahon încrustat — pentru că trebuiau să-și susțină rangul în Colonie — traversară oceanul pe o corabie mare. Cele două luni de luptă cu furtunile, cețurile și chiar cu ghețarii trecură ca un coșmar înainte de a zări zidurile crenelate ale Quebecului. În cursul călătoriei, doica indiană muri și-și găsi mormîntul în mare, trupul ei întunecat aflîndu-și culcuș blînd în apele reci din Apus. Fetița rămase numai în grija tinerilor și neexperimentaților ei părinți. Adeline era și ea bolnavă grav. Căpitanul Whiteoak ar fi pornit mai degrabă să înfrîngă un trib rebel din munți decît pruncul

care urla. Blestemînd și nădușind, în timp ce vasul se zbuciuma ca o ființă chinuită, iar soția lui scotea niște sunete de care n-ar fi crezut-o capabilă mai înainte, căpitanul încercă să înfășoare într-o haină de piele căptușită picioarele micuței care se zbăteau mînioase. În cele din urmă, reuși să o înțepe cu un ac de siguranță și, cînd văzu picurînd sînge din minuscula zgîrietură, nu mai putu îndura ; duse copilul în cabina comună și acolo îl aruncă în poala unei biete scoțiene, care avea cinci copii ai ei de care trebuia să se îngrijească, ordonîndu-i să se ocupe de fiica lui cît putea mai bine. Femeia se ocupă de fetiță cu multă pricepere, neglijîndu-și propriile odrasle robuste, iar căpitanul o plăti bine pentru acest serviciu. Vremea se liniști și acostară la Quebec într-o frumoasă și proaspătă dimineață de mai. Dar în Quebec nu locuiră decît un an. Casa din Rue St. Louis avea doar parter — o clădire franțuzească întunecoasă, friguroasă, lugubră, bîntuită parcă de stafiile trecutului. Dangătul clopotelor de la biserică nu le ieșea niciodată din urechi și Philip, aflînd că Adeline frecventează în taină aceste biserici catolice, începu să se teamă ca soția lui, influențată, să nu treacă cumva de partea papei. Dar, așa cum la Londra au zăbovit totuși destul timp ca să li se facă portretele, tot așa au zăbovit și la Quebec destul ca să devină părinții unui copil. Spre deosebire de mica Augusta, băiatul era voinic și sănătos. Îl botezară Nicholas după numele unchiului care-i lăsase lui Philip moștenirea (azi el însuși „unchiul Ni-

cholas" cel care ședea în dreapta mamei lui, cînd Wakefield intrase în sufragerie).

Cu doi copii mici într-o casă rece, bîntuită de curent; cu sănătatea Adelinei, o sursă de îngrijorare; cu mult prea mulți francezi în Quebec pentru a fi pe placul unui gentleman englez; cu o temperatură care, iarna, cobora uluitor, cu aproximativ douăzeci de grade sub zero, familia Whiteoak se simți nevoită să-și găsească un loc de trai mai potrivit.

Căpitanul Whiteoak avea un prieten, un colonel anglo-indian pensionar, care se stabilise mai de mult pe fertilul țărm de miazăzi al fluviului Ontario. „Aici, scria el, iernile sînt blînde, zăpadă aproape de loc și în timpul verii lungi roditoare, pămîntul produce grîne și fructe din belșug. O mică și plăcută așezare formată din familii *respectabile* ia ființă. Dumneata și înzestrata dumitale doamnă, scumpul meu Whiteoak, veți fi primiți aici așa cum se cuvine unor oameni de rangul vostru."

Proprietatea din Quebec a fost lichidată. Mobila de mahon, portretele, cele două odrasle și doica au fost transportate într-un fel sau altul în regiunea aleasă. Colonelul Vaughan, prietenul lor, îi adăposti în casa lui aproape un an pînă cînd terminară de construit propria lor locuință.

Philip Whiteoak cumpără de la guvern o sută de acri de pămînt mănos, străbătut de o rîpă adîncă prin care curgea un pîrîu plin de păstrăvi pestriți. O porțiune de teren a fost defrișată, dar cea mai mare parte vădea măreția

neîntinată a pădurii virgine. Pini înalţi, neînchipuit de stufoşi, brazi, molifţi amestecaţi cu stejari, carpeni şi ulmi, formau un adevărat sanctuar pentru nenumărate păsări cîntătoare, porumbei sălbatici, potîrnichi şi prepeliţe. Iepurii, vulpile şi aricii mişunau. Rîpa era încununată de mesteceni argintii zvelţi, malurile, de cedri şi sumac, iar de-a lungul pîrîului se întindea un hăţiş sălbatic, aromat, care adăpostea şobolani de apă, nurci, şi stîrci albaştri.

Mîna de lucru era ieftină. O mică armată de oameni a fost angajată ca să amenajeze în pădure o copie a unui parc englezesc şi să dureze o clădire, care să pună în umbră orice altă construcţie din partea locului. Terminată, ornamentată şi mobilată deveni într-adevăr minunea regiunii. Era o clădire patrată din cărămidă roşu-închis, cu o terasă largă de piatră, un subsol adînc unde se aflau bucătăriile şi camerele servitorilor, un salon imens, o bibliotecă (denumită astfel dar mai degrabă o cameră de zi, deoarece prea puţine cărţi puteau fi văzute acolo), o sufragerie şi un dormitor la parter ; iar la etaj şase dormitoare şi deasupra o mansardă lungă, împărţită în alte două dormitoare. Lambriurile şi uşile erau din lemn de nuc. Fumul se înălţa din cinci cămine prin coşuri pitoreşti, care se iveau deasupra copacilor.

Într-o izbucnire de romantism, Philip şi Adeline botezară locul „Jalna“, după numele garnizoanei unde se întîlniseră prima dată. Toată lumea căzu de acord că e un nume drăguţ şi Jalna deveni un lăcaş al veseliei. În ju-

rul Jalnei domnea o atmosferă de bunăstare fecundă. Sub coşurile înmănuncheate, în mijlocul parcului simplu cu aleea scurtă cotită, cu cei o mie de acri desfăşuraţi ca o mantie verde în jur, membrii familiei Whiteoak erau atît de fericiţi cît pot fi de fericiţi oamenii pe pămînt. Se simţeau definitiv rupţi de patria-mamă, deşi îşi trimiteau copiii la studii în Anglia.

La Jalna li se născură doi băieţi. Pe unul îl botezară Ernest, pentru că Adeline, chiar înaintea naşterii lui, fusese fermecată de povestea lui Ernest Maltravers. Celuilalt băiat i s-a dat numele de Philip, după tatăl său. Nicholas, fiul cel mai mare, se căsători în Anglia, dar după o scurtă şi furtunoasă convieţuire, soţia îl părăsi pentru un tînăr ofiţer irlandez, iar el se întoarse în Canada, ca să nu mai aibă ocazia s-o întîlnească vreodată. Ernest rămase burlac, dedicîndu-se cu o preocupare aproape monahală studiului lui Shakespeare şi grijii de sine însuşi. Fusese întotdeauna băiatul cel delicat. Philip, fiul mai mic, se însură de două ori. Prima dată, cu fiica unui medic scoţian, stabilit lîngă Jalna, şi care asistase la naşterea viitorului său ginere. Cea dintîi soţie îi născuse pe Meg şi pe Renny. A doua soţie a fost chiar tînăra şi drăguţa guvernantă a celor doi copii rămaşi de timpuriu fără mamă. Fosta guvernantă, tratată cu răceală de familia lui, a dat naştere la patru fii şi a murit la puţin timp după naşterea lui Wakefield. Eden, cel mai mare dintre ei avea acum douăzeci şi trei de ani ; Piers, douăzeci ; Finch, şaisprezece ; şi micul Wakefield, nouă.

Tînărul Philip fusese din totdeauna favoritul tatălui său şi cînd căpitanul muri, lui Philip îi lăsă moştenire Jalna şi acrii ei — din păcate, nu pe toţi o mie, fiindcă fusese nevoit să vîndă o parte din pămînt pentru a face faţă cheltuielilor nesăbuite ale lui Nicholas şi naivităţii prosteşti a lui Ernest cu obiceiul lui de a achita datoriile altora. Îşi primiseră partea lor „chiar mai mult decît partea lor, pe cinstea mea" se jura căpitanul Whiteoak.

Pentru singura lui fiică, Augusta, nu avusese o afecţiune profundă. Poate nu-i iertase niciodată necazurile pe care i le pricinuise în timpul traversării din Anglia pînă în Canada. Dar dacă n-o iubise cel puţin nu avusese nici un motiv de a-şi face griji din pricina ei. Se măritase tînără — cu un june englez insignifiant, Edwin Buckley, care-i uluise moştenind titlul de baron prin moartea subită a unui unchi apoi a unui văr al său. Dacă tatăl Augustei n-a putut să-i ierte niciodată complicaţiile toaletei din acea memorabilă călătorie, cu atît mai greu putea mama ei s-o ierte că ajunsese prin căsătorie la o poziţie socială mai presus de-a ei ! Fără discuţie, familia Court era cu mult mai importantă decît familia Buckley prima nu alergase niciodată după titluri ; iar Sir Buckley era doar cel de-al patrulea baron totuşi era greu să auzi cum i se spunea Augustei „Înălţimea voastră". Adeline a fost vădit încîntată cînd Sir Edwin murind, titlul a revenit unui nepot şi astfel Augusta a fost oarecum neglijată.

Toate acestea se întîmplaseră cu ani în urmă. Căpitanul Whiteoak era mort de mult. Tînărul Philip şi amîndouă nevestele lui muriseră. Renny era stăpînul Jalnei și el însuși avea treizeci şi opt de ani.

Dar la Jalna timpul părea să stea în loc. Unchii lui, Nicholas şi Ernest, îl considerau pe Renny doar ca pe un băiat impetuos. Iar bătrîna doamnă Whiteoak se gîndea la cei doi fii ai ei ca la niște băieţei, iar la fiul ei decedat, Philip, ca la un biet copil mort.

Stătea la aceeaşi masă de aproape șaptezeci de ani. La masa aceea îl ţinuse pe Nicholas pe genunchi, dîndu-i să soarbă mici înghițituri din ceașca ei. Acum stătea gîrbovit lîngă ea, un bărbat greoi de șaptezeci și doi de ani. La masa aceea Ernest țipase de spaimă cînd auzise pentru prima dată pocnitura unui artificiu de Crăciun. Acum stătea în fața ei, albit — ceea ce nu se putea spune despre ea, care nu albise încă. Cămăruța centrală a minții ei era încețoșată. Dar tainițele îndepărtate ale creierului erau luminate de lumînările limpezi ale memoriei. Își vedea fiii mult mai clar ca băieți mici decît aşa cum îi apăreau acum.

Nenumărate raze de soare străluciseră galbene, prin obloane, asupra familiei Whiteoak mîncînd cu poftă, aşa cum făceau și azi, vorbind gălăgios, contrazicîndu-se și bînd ceai tare în cantități mari.

Familia stătea într-o anumită ordine în jurul mesei încărcată cu platoul greu, castroanele cu

legume, serviciile de oțet și untdelemn bondoace și tacîmurile mari, englezești. Wakefield avea tacîmuri mici și o cană de argint turtită, care trecuse din frate în frate și fusese de zeci de ori azvîrlită prin cameră de toane copilărești. În capul mesei stătea Renny, șeful familiei, înalt, slab, cu un cap mic acoperit de păr des, roșu închis, o față îngustă, cu ceva din ascuțimea vulpii în trăsături și ochi căpruiroșcați, vioi ; în fața lui, stătea Meg, singura soră. Avea patruzeci de ani, dar arăta mai în vîrstă din cauza masivității ei care dădea impresia că, o dată așezată, nimic n-ar mai putea-o urni din loc. Avea o față foarte rotundă, lipsită de culoare, ochi mari albaștri și păr castaniu cu cîte o șuviță căruntă țîșnind din fiecare tîmplă. Trăsătura ei distinctivă era gura, moștenită de la căpitanul Whiteoak. Însă în comparație cu gura din portret, a ei părea să păstreze doar frumusețea, fără nici o urmă de încăpățînare. La Meg, devenise o gură de o inefabilă dulceață feminină. Cînd își culca obrazul în palmă, cu brațul ei scurt și gros rezemat pe masă, părea să viseze ceva care o umplea de beatitudine. Cînd își înălța capul și se uita la unul din frații ei, privirea ochilor îi era rece, autoritară, dar linia gurii era o mîngîiere. Mînca puțin la masă, îngrijindu-se întotdeauna de nevoile altora, chemîndu-i pe frații mai mici la ordine, tăind mîncarea bunicii, sorbind nesfîrșite cești de ceai chinezesc. Între mese, se înfrupta des din mici gustări care îi erau aduse în cameră pe o tavă — felii groase de pîine cu unt și gem de agrișe,

franzeluțe fierbinți, cu miere sau gem de cireșe franțuzești, și felii groase de tort. Își iubea toți frații, dar iubirea și gelozia ei față de Renny o zguduia pînă la un soi de extaz.

Frații vitregi erau orînduiți într-un șir pe una din laturile mesei, cu fața spre fereastră. Wakefield, apoi Finch (al cărui loc era întotdeauna gol la ora prînzului pentru că era semiintern într-o școală din oraș) ; urma Piers, care semăna și el cu căpitanul Whiteoak, păstrînd în linia gurii lui de băiat mai puțin din frumusețea și mai mult din încăpățînarea acestuia ; ultimul, Eden, subțire, blond, cu privirea fermecătoare a drăguței guvernante, mama lui.

De cealaltă parte a mesei, bunica și cei doi unchi ; Ernest, cu pisica lui, Sasha, pe umăr ; Nicholas cu terierul său de Yorkshire, Nip, pe genunchi. Cei doi prepelicari englezești ai lui Renny stăteau întinși de o parte și de alta a fotoliului stăpînului lor.

Familia Whiteoak la masă !

— Ce s-a acceptat ? strigă bunica.

— Poezii, îi explică unchiul Ernest, cu blîndețe. Poeziile lui Eden. Au fost acceptate.

— Despre asta trăncăniți voi acolo ?

— Da, mamă.

— Cine e ea ?

— Care ea ?

— Fata care l-a acceptat.

— Nu e o fată, mamă. E un editor.

Eden se amestecă în vorbă :

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce mai încercați să-i explicați !

— Ba o să-mi explice, ripostă bunica, ciocănind tare cu furculiţa în masă. Hai, Ernest, vorbeşte ! Despre ce e vorba ?

Unchiul Ernest înghiţi o îmbucătură zemoasă dintr-o tartă de agrişe, întinse ceaşca pentru încă puţin ceai, apoi spuse

— După cum ştii, lui Eden i s-au publicat cîteva poezii în revista universităţii şi... şi în alte reviste. Acum, un redactor — vreau să spun, un editor — are intenţia să le publice într-un volum. Înţelegi ?

Bunica dădu din cap admirativ, făcînd să tremure fundele de pe boneta ei mare purpurie.

— Cînd are de gînd să-l publice ? Cînd o să vină aici ? Dacă vine la ceai, vreau să-mi pun boneta albă cu funde mov. Are de gînd să apară la timp pentru ceai ?

— Sfinte Dumnezeule ! gemu Eden, pe înfundate, auziţi-o ! De ce încercaţi să-i explicaţi anumite lucruri ? Ştiam eu ce-o să iasă.

Bunica îl fulgeră cu privirea peste masă. Auzise fiecare cuvînt. În ciuda vîrstei înaintate, se mai putea vedea încă pe chipul ei că fusese o femeie frumoasă. Ochii arzători străluceau încă sub sprîncenele roşcate stufoase. Nasul, sfidînd trecerea timpului, părea modelat de un sculptor care-şi dăduse multă osteneală să realizeze perfect curbura nărilor şi arcuirea rădăcinii. Era atît de încovoiată, încît ochii ei priveau drept la alimentele pe care le adora.

— Să nu îndrăzneşti să mă insulţi ! Îşi repezi faţa spre Eden. Nicholas, porunceşte-i să-nceteze cu insultele.

— Încetează cu insultele, mîrîi Nicholas, cu vocea lui sonoră, profundă. Încă puţină tartă, Maggie, te rog.

Bunica aprobă din cap şi zîmbi, întorcîndu-se la tarta pe care o mînca cu lingura, emiţînd mici sunete guturale de plăcere.

— Cu toate astea, spuse Renny, continuînd conversaţia, eu nu sînt chiar aşa de încîntat. Nimeni din familia noastră nu s-a ocupat cu treburi d-astea.

— Mi s-a părut că n-ai nimic împotriva versurilor mele atunci cînd apăreau doar în revista universităţii. Acum că am găsit un editor să le tipărească...

Bunicii i se trezi din nou interesul.

— Să le tipărească ! O să le tipărească azi ? Dacă da, am să-mi pun boneta albă cu funde...

— Mamă, nu mai doreşti puţină tartă ? o întrerupse Nicholas. Încă o bucăţică de tartă.

Atenţia bătrînei doamne Whiteoak era uşor de abătut dacă se făcea apel la cerul gurii. Îşi întinse lacomă farfuria, vărsînd puţină zeamă pe faţa de masă unde formă o mică pată trandafirie.

Eden, după ce aşteptă morocănos să i se servească încă o bucată de tartă, continuă, cu o încruntare care-i brăzda fruntea

— Renny, eu cred că tu nu-ţi dai seama ce greu e să ţi se publice un volum de versuri. Mai ales de către o editură din New York ! Aş vrea să-i auzi pe prietenii mei vorbind. Ar da orice să fi realizat ce-am realizat eu la vîrsta mea.

— Ar fi fost mult mai nimerit, replică Renny, cu ton iritat, să-ţi fi luat examenele. Cînd mă gîndesc la banii irosiţi cu educaţia ta...

— Irosiţi ! Crezi că aş fi putut scrie versuri fără această educaţie ?

— Întotdeauna ai mîzgălit versuri. Întrebarea e dacă ai să-ţi poţi cîştiga existenţa din poezii ?

— Aşteaptă un timp ! Ce Dumnezeu, cartea mea nu e încă în mîinile editorului. Nu pot să ştiu la ce o să ducă. Dacă tu — sau oricare din voi — aţi fi în stare să apreciaţi ce-am realizat într-adevăr...

— Eu apreciez, dragă, exclamă sora lui. Cred că e un lucru extraordinar de inteligent şi, aşa cum zici, poate duce la... la orice.

— Poate duce la plecarea mea la New York unde va trebui să locuiesc, dacă am de gînd să mă dedic scrisului, spuse Eden. Trebuie să fiu aproape de editorul meu.

Piers, fratele de lîngă el, interveni.

— Ei, se face tîrziu. Trebuie să ne întoarcem la treaba noastră, să împrăştiem bălegarul pe cîmp. Poate că ocupaţia noastră e umilă — regretăm că nu sîntem şi noi în stare să scriem versuri.

Eden înghiţi ironia din tonul lui Piers, dar replică

— Fără îndoială că ocupaţia ta te face să miroşi aşa.

Wakefield se lăsă pe spate în scaunul lui şi se aplecă spre Piers

— Oh, îi simt mirosul ! exclamă el. Dar mie îmi place mirosul de grajd.

— În cazul acesta, zise Eden, aş vrea să schimbăm locurile. Mie-mi taie pofta de mîncare.

Wakefield porni să se dea jos de pe scaun, dornic să schimbe, dar sora lui îl opri :

— Rămîi pe loc, Wake. Ştii cum te-ar sîcîi Piers dac-ai sta lîngă el. Cît priveşte plecarea ta la New York, Eden — ştii ce ar însemna asta pentru mine. Ochii i se umplură de lacrimi.

Familia se ridică de la masă și se îndreptă în grupuri spre cele trei uşi. În primul grup, bunica îşi tîra greoi picioarele, susținută de fiecare parte de fiii ei, Nicholas cu terierul strîns sub braţ şi Ernest cu pisica pe umăr. Asemenea unei ciudate menajerii la paradă, traversară încet covorul cu medalioane, decolorate spre uşa din partea opusă a camerei bunicii. Renny, Piers și Wakefield ieşiră pe uşa care dădea pe coridorul dinspre dependinţe, băieţaşul încercînd să se caţere în spinarea lui Piers care-şi aprindea o ţigară. Meg şi Eden dispărură pe uşile duble care duceau în bibliotecă.

De îndată servitorul, John Wragge, cunoscut sub porecla de „Rags“ începu să strîngă masa, clădind farfuriile într-un teanc instabil pe o imensă tavă neagră, decorată cu trandafiri roşii decoloraţi, cu intenţia de a le duce jos pe şirul lung de scări piezişe pînă la bucătăria din subsol. El şi soţia lui îşi petreceau

existența în aceste spații subterane, ea se ocupa de bucătărie, el căra sus pe scări, în afara nenumăratelor tăvi, și apa și cărbunele necesar. În plus, lustruia alămurile, spăla geamurile și stătea la dispoziția soției lui în orice clipă. Totuși nevastă-sa se plîngea că lasă tot greul muncii pe seama ei, în timp ce el declara că făcea atît munca lui cît și a ei. Subsolul era scena unor certuri neîntrerupte. De-a lungul coridoarelor subterane, se urmăreau unul pe altul insultîndu-se amarnic și, uneori, cîte o gheată sau cîte o căpățînă de varză zbura ca un proiectil prin culoarele pardosite cu cărămidă. Dar casa era atît de bine clădită, încît zgomotul acestor altercații nu răzbătea pînă sus. În totală izolare, cei doi își duceau împreună viața lor furtunoasă, ajungînd de obicei la împăcare abia tîrziu noaptea, așezați la masă cu un ibric de ceai tare între ei.

Născut la Londra, Rags era mic de statură, vorbăreț, cu o față gălbejită, un nas obraznic și o gură modelată parcă anume pentru a ține un țigaret. Ajunsese în capul scărilor de serviciu cînd Renny, Piers și Wakefield veneau de-a lungul coridorului. Wakefield așteptă pînă cînd frații lui trecură înainte, apoi sări în spatele lui Rags, cățărîndu-se pe el ca pe un copac, gata-gata să se rostogolească amîndoi pe scări cu tavă cu tot.

— Auleu! țipă Rags. Iar s-a pornit! Tot d-astea se ține! D-astă dată mai că m-a dat grămadă! Uite cum să duce zăcarnița! Uite

cum să duce sosiera! Luaţi-l din cîrca mea, vă rog, dom' W'iteoak!

Piers care se afla cel mai aproape, îl smulse pe Wakefield din spatele lui Rags, rîzînd din toată inima. Renny însă se întoarse spre ei, încruntat.

— Ar trebui bătut zdravăn, spuse el sever. Rags are dreptate, mereu îi face cîte o şotie. Privind în jos pe scara întunecoasă, îl văzu pe Rags, feciorul familiei Whiteoak, adunînd cioburile.

— Am să-l pun la perete cu capul în jos, propuse Piers.

— Nu — să nu faci asta. Îi face rău la inimă.

Dar Piers îl și întorsese cu capul în jos și pacheţelul de gumă căzu din buzunarul lui Wakefield.

— Pune-l înapoi în picioare, porunci Renny. Da' ce-i asta? întrebă el ridicînd pacheţelul trandafiriu.

Ameţit, Wake lăsă în jos capul care-i vîjîia.

— E gu-gumă de mestecat, rosti el pierit. Doamna Brawn mi-a dat-o. N-am vrut s-o refuz spunîndu-i că n-am voie să mestec gumă. M-am gîndit că e mai bine să n-o jignesc, avînd în vedere că-i datorez o mică sumă de bani. Dar după cum vezi, Renny — şi înălţă, patetic, ochii lui mari spre chipul fratelui său — după cum vezi, n-am desfăcut pacheţelul.

— Bine, de data asta te iert, şi Renny azvîrli pachețelul jos pe scări, spre Rags. Uite, Rags, aruncă asta !

Rags îl examină, apoi vocea lui mieroasă se auzi de jos :

— Vai, domn' W'iteoak, păi să vedeți, de ce s-o arunc, mai bine i-o dau lu soţia. Văd că miroase a vanilă. Aroma ei priferată. O să fie straşnic de bine să-i dau să mestece asta cînd or apuca-o nevricalile alea ale ei.

Renny se întoarse spre Wakefield

— Cît îi datorezi doamnei Brawn ?

— Cred că optsprezece cenți, Renny. Dar dacă tu ești de părere c-ar trebui să plătesc și guma, atunci ar face douăzeci şi trei.

Renny scoase un pumn de monede de argint și alese o piesă de douăzeci și cinci de cenți.

— Ia banii ăștia și plătește-i doamnei Brawn, dar te poftesc să nu mai faci datorii.

Între timp, bunica ajunsese la ușa camerei ei dar, auzind zgomotul care părea să conțină germenii unui scandal — și cum scandalul venea în ordinea preferințelor ei imediat după mîncare — dădu poruncă fiilor săi să fie condusă spre scara de serviciu. Cei trei se apropiară, strîns înlănţuiţi ca un front puternic, copleșitor, care-i inspiră micului Wakefield o groază amestecată cu respect, ca unui credincios în fața carului zeului Jagannath. Soarele pătrundea prin vitraliul din spate, aruncînd asupra lor pete strălucitoare de culoare. Gustul bunicii în-

clina spre culori țipătoare. Ea instalase acolo ferestrele cu geamuri multicolore, pentru a lumina culoarul întunecos. Acum, înveșmîntată într-un capot de catifea vișinie, ținînd strîns bastonul de abanos cu mîner aurit, se îndreptă spre nepoți, cu nasul ei ascuțit, scînteietoare ca un papagal.

— Ce-i gălăgia asta? întrebă ea. Piers, spune-mi ce-a făcut copilul?

— A sărit în spinarea lui Rags, bunico, și l-a trîntit pe scări pînă jos. Renny i-a promis o chelfăneală dacă mai face așa ceva, dar de data asta l-a iertat.

Fața ei deveni stacojie de furie. Semăna mai mult ca oricînd cu un papagal.

— L-a iertat, nu zău! țipă ea. Prea se iartă multe în casa asta... Aici e hiba. Eu sînt de părere că trebuie să-l bați. Mă auzi, Renny! Bate-l bine! Vreau să te văd. Pune mîna pe baston și bate-l zdravăn.

Îngrozit, Wakefield scoase un țipăt și cuprinse mijlocul lui Renny cu amîndouă mîinile, ascunzîndu-și fața la pieptul lui.

— Nu mă bate, Renny! imploră el.

— Atunci o să te bat chiar eu, strigă bunica. Am mai bătut băieți ca el și altădată. L-am bătut pe Nicholas. L-am bătut pe Ernest. Am să-l bat și pe pungașul ăsta răsfățat. Lăsați-mă să pun mîna pe el! Se îndreptă spre Wake tîrșîindu-și picioarele, dornică să-și impună autoritatea.

— Haide, haide, mamă, interveni Ernest, nu te mai agita atîta că îți face rău. Mai bine vino

să iei o bomboană de mentă sau să bei un pahar de sherry; și încercă s-o întoarcă cu binișorul în direcția opusă.

— Nu, nu și nu! țipă ea ascuțit, zbătîndu-se, iar Nip începu să latre și Sasha să miaune.

Renny puse capăt situației luîndu-l pe băiat sub braț și pornind cu el grăbit de-a lungul coridorului spre intrarea laterală. Îl lăsă jos pe aleea pavată de afară și trînti ușa în urma lor cu o bufnitură puternică. Wakefield stătea zgîindu-se la el, ca un pui de prihor ciufulit pe care o furtună îl azvîrlise din cuib, foarte uimit, dar în același timp teribil de interesat de lumea în care s-a trezit deodată.

— Ei, făcu Renny, aprinzîndu-și o țigară, asta e situația.

Wakefield, privindu-le, se simți cuprins de o admirație nețărmurită pentru Renny — pentru mîinile lui arse de soare, atotputernice, pentru părul lui roșu, pentru chipul lui prelung cu trăsături ascuțite. Îl iubea. Dorea dragostea și mila lui Renny mai mult decît orice pe lume. Trebuia neapărat să-i capteze atenția, să-l îmbuneze mai înainte ca Renny să pornească spre grajduri, după Piers.

Închizînd ochii, repetă cuvintele făcătoare de minuni care întotdeauna izbuteau să-i umple ochii de lacrimi. „Vai ce îngrozitor! Vai ce îngrozitor!“ Simți o căldură înlăuntrul lui. Ceva porni în sus, tremurător, prin toată ființa lui. Se simți ușor amețit, apoi lacrimile îi izvorîră încet din ochi. Îi deschise și-l văzu pe Renny

prin scînteierea lor irizată, privindu-l lung, cu o îngrijorare amuzată.

— Ce ? se miră el. Te-a speriat bunica ?

— Nu, nu, doar puţin.

— Bietul băiat ! Îşi trecu braţul în jurul lui Wakefield şi-l ţinu strîns lîngă el. Uite ce e. Nu trebuie să plîngi aşa de uşor. Azi te-am văzut plîngînd de două ori. Dacă ai s-o ţii aşa şi după ce vei merge la şcoală, o să ai o viaţă de cîine.

Wake răsuci un nasture de la haina lui Renny.

— Vrei să-mi dai bilele înapoi... şi... încă zece cenţi ? şopti el. Ştii, o să trebuiască să-i dau doamnei Brawn cei douăzeci şi cinci de cenţi şi-aş vrea să beau şi eu doar un strop de limonadă.

Renny îi dădu cei zece cenţi şi bilele.

Wake se trînti în iarbă şi, întins pe spate, contemplă albastrul prietenos al cerului. Îl cuprinse un simţămînt de pace voioasă. Avea toată după masa înaintea lui. N-avea nimic altceva de făcut decît să se distreze. Zornăi încîntat bilele dintr-un buzunar şi cei treizeci de cenţi din celălalt. Viaţa era frumoasă, îi oferea posibilităţi infinite.

Deodată un miros cald şi dulce îi gîdilă nările sensibile. Venea de lîngă el, pe fereastra bucătăriei din subsol. Se rostogoli pe burtă şi trase din nou pe nări. Fără îndoială, mirosea a brînzoaice. Brînzoaice delicioase, rumenite, apetisante. Se tîrî repede în patru labe pînă la fereastră şi se uită atent în bucătărie. Doamna

Wragge tocmai scosese din cuptor o tavă cu brînzoaice. Rags spăla vasele și mesteca guma. Obrajii doamnei Wragge luceau purpurii de dogoare. Cînd ridică ochii, îl văzu pe Wakefield.

— Vrei o brînzoaică? întrebă ea și-i întinse una pe fereastră.

— O, mulțumesc. Și... și... doamnă Wragge, te rog, n-ai putea să-mi mai dai una și pentru prietenul meu?

— Nu văd nici un prieten cu tine, spuse Rags răzbunător, clefăind guma.

Wakefield nu catadicsi să-i răspundă. Întinse doar mîna lui mică, subţire și arsă de soare, după cealaltă brînzoaică. Doamna Wragge i-o aşeză în palmă.

— Ai grijă să nu te frigă, îl sfătui ea.

Întins pe iarba stufoasă a pajiştei, Wakefield molfăia o brînzoaică, privind mulțumit la cealaltă pe care o așezase pe iarbă în fața lui. Dar cînd o termină pe prima, simţi că a doua brînzoaică nu mai încape. Dacă Finch ar fi fost acolo, i-ar fi oferit-o fiindcă Finch nu i-ar fi pus nici o întrebare stînjenitoare. Dar Finch era la școală. Oare toată plăcerea acestei splendide după-amiezi avea să fie tulburată din cauza grijii de-a avea o brînzoaică în plus? Cum procedează cîinii atunci cînd au un os care nu le trebuie pe loc? Îl îngroapă. Dădu ocol de cîteva ori gardului viu, în căutarea unui loc potrivit. În cele din urmă, săpă o mică groapă la rădăcina unei plante care i se păru

mai bine înfiptă și așeză brînzoaica înăuntru. Stătea așa de bine acolo, încît îi veni s-o cheme pe Meg afară să vadă și ea. Dar nu — mai bine nu. O acoperi repede cu pămîntul cald și umed pe care îl netezi. Cine știe, poate cîndva se va întoarce s-o dezgroape.

CAPITOLUL III

Ernest şi Sasha

Ernest Whiteoak avea la acea dată şaptezeci de ani. Ajunsese la vîrsta cînd după o masă îmbelşugată omului îi place să-şi odihnească trupul şi spiritul. Asemenea scene ca aceea pe care mama lui tocmai o regizase aveau darul să-i tulbure digestia, aşa că Ernest, cu chipul său blînd umbrit de o uşoară enervare, o conduse în sfîrşit în camera ei, pînă la fotoliul capitonat din faţa căminului, şi-o instală acolo la loc sigur. Rămase în picioare, privind în jos la mama lui, cu un ciudat amestec de dezgust şi adoraţie. Era o bătrînă zgripţuroaică greu de suportat, dar o iubea mai mult decît pe oricine altcineva pe lume.

— Stai comod, mamă ? întrebă el.

— Da. Dă-mi o bomboană de mentă. O bomboană scoţiană adevărată — nu vreun surogat.

Ernest alese o bomboană dintr-o cutioară de tablă de pe masa de toaletă și i-o aduse cu degetele lui lungi albe, aproape nefiresc de netede.

— Dă-mi bomboana în gură, băiete. Deschise gura țuguind buzele ca o pasăre bătrînă și flămîndă.

Ernest îi aruncă bomboana de mentă în gură și își retrase repede degetele de parcă i-ar fi fost frică să nu-l muște.

Sugea bomboana cu zgomot, privind țintă, pe sub sprîncenele roșii stufoase, la focul jucăuș. Pe spătarul înalt al fotoliului, stătea cocoțat Boney, papagalul ei viu colorat, ciugulind în dușmănie panglicele bonetei. Adusese din India un papagal pe care-l botezase în bătaie de joc Boney, de la Bonaparte. De atunci avusese mai mulți papagali, dar trecuse de mult timpul cînd mai era în stare să-i deosebească. Pentru ca toți erau „Boney“ și adesea povestea vreunui vizitator ce bătaie de cap avusese cu acest papagal cînd traversase cu el oceanul cu șaptezeci și cinci de ani în urmă. Îi pricinuise aproape tot atîtea necazuri ca și fetița ei, Augusta. Bunica și cei doi fii ai ei își aveau fiecare animalul favorit, care nu-și iubea decît propriul stăpîn. Cei trei cu animalele lor favorite nu se mișcau din cameră, asemeni unor locatari de vază ai unei pensiuni, făcîndu-și arareori apariția doar la mese, sau cînd se vizitau unul pe altul, sau ca să joace seara în salon o partidă de whist.

Camera bunicii era ticsită de covoare şi draperii. Mirosea a lemn de santal, a camfor şi a briantină. Ferestrele se deschideau o singură dată pe săptămînă, cînd doamna Wragge „o dădea afară", provocîndu-i bătrînei doamne o stare de nervi care nu-i trecea toată ziua.

Avea un pat vechi din piele pictată. Pe tăblia de la căpătîi îţi lua ochii un ciorchine de fructe orientale, în mijlocul căruia scînteia penajul unui papagal, între chipurile rînjite a două maimuțe. Aici stătea cocoțat Boney toată noaptea şi nu cobora, fîlfîind, decît în zori ca s-o necăjească pe stăpîna lui, ciugulindu-i panglicile de la bonetă şi proferînd înjurături hinduse învățate tot de la ea.

Acum începu s-o înjure pe Sasha, care, proptită pe labele din spate, încerca să-l apuce de coadă, arcuindu-şi lăbuţa cenuşie.

— *Kutni! Kutni!* tuna papagalul. *Paji! Paji — Shaitan ka katla!* Țipetele lui metalice sfîşiau aerul.

— Ia în brațe pisica asta a ta nesuferită, Ernest, îi porunci mama lui. Îl face pe Boney să înjure. Bietul Boney! Drăguțul Boney! Scoate-i ochii cu ciocul, Boney!

Ernest ridică pisica şi o aşeză pe umăr, de unde se zburli furioasă, scuipînd la rîndul ei insulte mai puțin coerente dar la fel de duşmănoase.

— Stai comod acum, mamă? repetă Ernest netezind cu drag panglicile de pe boneta ei.

— Mm. Cînd vine omul ăla?

— Care om, mamă?

— Omul care are de gînd să tipărească poeziile lui Eden. Cînd vine? Vreau să-mi pun boneta *écru* cu panglicile mov.

— Am să te anunț din timp, mamă.

— Mm... Lemne. Mai pune lemne pe foc. Îmi place și mie să fie cald cum îi place oricui.

Ernest puse pe foc un lemn greu de stejar, și rămase cu ochii pironiți pînă cînd flăcări plăpînde începură să mîngîie bușteanul, cuprinzîndu-l din toate părțile; apoi se întoarse către mama lui. Dormea dusă, cu bărbia proptită în piept. Bomboana de mentă îi alunecase din gură, Boney o înhățase și o dusese într-un colț al camerei, unde acum o izbea de podea ca s-o spargă în bucățele, închipuindu-și probabil că e vreun soi rar de nucă. Ernest zîmbi și se retrase, închizînd cu grijă ușa în urma lui.

Urcă încet scările, cu Sasha legănîndu-i-se pe umăr și se îndreptă spre camera lui. Ușa de la odaia fratelui său era deschisă și, trecînd, îl zări pe Nicholas tolănit într-un fotoliu cu piciorul bolnav de gută sprijinit pe un taburet oriental, împodobit cu mărgele, și cu părul zburlit învăluit în fum de țigară. Rămase surprins și încîntat cînd, intrînd în camera lui proprie, îl găsi acolo pe nepotul său Eden. Tinerii nu-l vizitau prea des; îl preferau pe Nicholas care le povestea glume de-

sucheate. Lui Ernest însă îi plăcea compania tinerilor și era întotdeauna gata să-și lase lucrul de o parte — adnotarea operei lui Shakespeare — de dragul prezenței lor.

Eden stătea pe colțul unei mese încărcate de cărți, legănîndu-și un picior. Părea sfios și tulburat.

— Sper că nu te deranjez, unchiule, începu el. Nu te feri și spune-mi deschis. Dacă e așa, o șterg imediat.

Ernest se așeză pe scaunul aflat cel mai departe de birou, ca să-i dovedească că n-are intenția să lucreze.

— Mă bucur că ai venit la mine, Eden. Știi bine. Sînt încîntat de succesul tău — de cartea ta, mai ales că în camera asta mi-ai citit multe dintre poeziile tale. Mă interesează foarte mult cartea ta.

— Dumneata ești singurul care înțelegi cu adevărat, răspunse Eden. Vreau să spun, înțelegi ce schimbare o să aducă în viața mea publicarea acestui volum. Desigur, unchiul Nick a fost foarte amabil că mi-a lăudat poeziile...

— Oh, îl întrerupse Ernest, jignit, i le-ai citit și lui Nicholas, în camera sa, nu?

— Numai unele. Cele care-am crezut c-o să-l intereseze. Cîteva poezii de dragoste. Am vrut să văd ce impresie îi fac. În definitiv, e un om cu multă experiență. A văzut multe la viața lui.

— Ce impresie i-au făcut? întrebă Ernest, lustruindu-și unghiile de la o mînă de palma celeilalte.

— Cred că i-au plăcut. Ca și dumitale, îi vine greu să aprecieze poezia modernă. Totuși, socotește că am talent.

— Tare mi-ar fi plăcut să fi studiat și tu la Oxford.

— Şi mie. Şi aşa s-ar fi întîmplat dacă l-aş fi putut convinge pe Renny. Desigur, acum lui i se pare că educația pe care mi-a dat-o a fost zadarnică fiindcă nu vreau să studiez în continuare dreptul. Dar nu pot și gata. Renny mi-e foarte drag dar tare aş vrea să nu fie așa de materialist. Prima întrebare pe care a pus-o despre cartea mea a fost cîți bani voi putea cîștiga de pe urma ei. Ca și cînd ar fi făcut cineva avere din prima carte.

— Și încă de versuri, întări Ernest.

— Nu pare să-și dea de loc seama că eu sînt primul din familia noastră care a realizat cît de cît ceva pentru a face numele nostru cunoscut în lume...

Privirea jignită a lui Ernest îi străpunse armura egocentrismului, și Eden se grăbi să adauge

— Bineînțeles, unchiule, nu putem să uităm cercetările dumitale referitoare la opera lui Shakespeare. Or să se bucure de multă atenție cînd or să apară. Dar să nu crezi că Renny o să se mîndrească cu vreuna din realizările noastre. Cred că îi e mai degrabă ru-

șine de noi. El consideră că un Whiteoak nu trebuie să ajungă decît ori fermier gentilom ori militar. La urma urmei, viața pe care a dus-o el a fost cam limitată ca perspectivă.

— A făcut războiul, spuse Ernest. Ori războiul înseamnă o mare experiență.

— Și, mă rog, cu ce impresii s-a întors el de acolo ? întrebă Eden. Primele întrebări pe care le-a pus la întoarcere au fost despre prețul fînului și al juncanilor, iar prima după-amiază și-a petrecut-o aplecat deasupra cocinei, veghind droaia de purcei abia fătați care se zvîrcoleau.

— Eu te înțeleg foarte bine, băiete dragă. Și Meggie la fel. Ea te socotește un geniu.

— Buna noastră Meg. Ce bine ar fi dacă ar putea convinge și restul clanului. Piers însă e o mică bestie.

— Nu trebuie să ții seama de ce spune Piers. El ia în rîs orice e în legătură cu învățătura. În definitiv, e și foarte tînăr. Acum spune-mi Eden, ce-ai de gînd să faci ? Ai să te ocupi de literatură ca profesie ? întrebă el dornic să pară cît mai înțelegător, scrutînd chipul băiatului. Voia foarte mult să-l rețină, să se bucure de încrederea lui.

— Oh, întîi vreau să cunosc puțin lumea. Am să continui să scriu. S-ar putea ca la vară să însoțesc o expediție în nord. Am eu o idee, vreau să scriu un ciclu de poezii despre regiunea de nord. Nu vreau subiecte violente, aspre, ci mai degrabă ceva auster, dar delicat. Un lucru e sigur — n-am s-amestec dreptul cu

poezia. Nu m-ar satisface de loc, unchiule Ernie. Dar mai întîi să vedem cum va primi critica poeziile mele.

Discutară despre riscurile pe care le implică literatura ca mijloc de trai. Ernest vorbea ca un om cu experiență deși, în toți cei șaptezeci de ani ai săi, nu cîștigase niciodată vreun ban de pe urma scrisului. Eden se întreba în ce situație s-ar fi aflat unchiul său dacă n-ar fi avut adăpost sub acoperișul lui Renny. Probabil că bunica i-ar fi dat atît cît să se poată întreține, cu toate că a obține bani de la bătrînă era totuna cu a stoarce apă din piatră seacă.

După ce Eden plecă, Ernest rămase nemișcat pe scaunul său de lîngă fereastră, privind afară peste pajiștile verzi, cu gîndul și el tot la averea mamei lui. Acest subiect reprezenta pentru el sursa multor gînduri îngrijorătoare. Nu era ceea ce s-ar putea numi o avere mare dar, fără îndoială, reprezenta o sumă frumușică. Și zăcea acolo, sporind neîncetat, fără ca nimeni să știe în favoarea cui. Chiar în momentele de cea mai strînsă intimitate și afecțiune, nu puteai smulge de la ea, oricîtă abilitate ai fi avut, în favoarea cui își făcuse testamentul. Știa foarte bine că o bună parte din puterea ei se datora acestui secret cu care îi chinuia. Ernest era convins, judecînd după lucirea amuzată pe care i-o citea în ochi atunci cînd se aborda subiectul banilor sau al testamentului, că, în taină, se bucura nespus la ideea că își rîde de ei.

Ernest își iubea familia. Nu s-ar fi simțit prea dezamăgit indiferent care dintre ei ar fi moştenit banii. Totuși, dorea nespus ca el să fie moştenitorul, să ajungă, la rîndul său, deținătorul puterii la Jalna, să guste şi el senzația plăcută de a fi independent. Ei, dacă ar moşteni el banii, cîte n-ar face pentru ai lui, începînd cu fratele Nicholas şi terminînd cu micul Wake! Grație acestei puteri, le-ar călăuzi viața pe făgaşurile cele mai potrivite pentru fiecare din ei. Pe cînd, dacă Nicholas ar moşteni — doamna Whiteoak destăinuise o dată că întreaga sumă urma să rămînă unei singure persoane — ei bine, Ernest nu putea rămîne indiferent la gîndul că Nicholas ar fi moştenitorul mamei lor. Nicholas era în stare de o faptă necugetată. Făcea adeseori glume nesăbuite despre ce avea de gînd să facă cu moştenirea dacă îi va rămîne lui — părea convins că în calitatea lui de prim născut, el va fi moştenitorul — glume pe care Ernest, mult prea mărinimos, nu le repeta mamei sale, dar simțea că îl apucă un tremur gîndindu-se cum ar sfîrşi familia dacă ar ajunge în voia capriciilor lui Nicholas. Despre el însuşi își închipuia că posedă un mănunchi de însuşiri și o judecată rece de bun conducător. Nicholas era încăpățînat, pătimaş, neechilibrat.

Cît despre Renny, era băiat bun dar lăsa proprietatea în paragină. Multe se deterioraseră cît timp fusese plecat la război și nu fuseseră stăvilite nici după întoarcerea lui. Nepoții mai

tineri nu puteau fi considerați rivali serioși. Dar nu poți avea nici o certitudine, atunci cînd e vorba de toanele unei femei în vîrstă.

Ernest oftă și se uită la pat. Ce bun ar fi un pui de somn după o masă atît de îmbelșugată. Aruncînd o ultimă privire la frumoasele pajiști verzi, lăsă transperantul și-și lungi trupul uscățiv pe cuvertura patului. Sasha sări după el, și își puse capul pe pernă strîns lipit de obrazul lui. Se priviră în ochi, ai lui albaștri și somnoroși, ai ei verzi strălucitori în penumbra încăperii, dar meditativi și ușor batjocoritori. Întinse o lăbuță rotundă și îl mîngîie pe obraz apoi, ca să nu se simtă prea sigur de dragostea ei, își scoase puțin ghearele și-l făcu să le simtă ascuțișul.

— Sasha dragă, mă zgîrii, șopti el.

Pisica își retrase ghearele, îl mîngîie și începu să toarcă scurt, înfundat.

— Pisicuță drăguță, suspină Ernest, închizînd ochii. Pisicuță blîndă !

Și pisica era somnoroasă, așa că adormiră amîndoi.

CAPITOLUL IV

Nicholas și Nip

După cum nepotul Eden îl alesese pe unchiul Ernest pentru a discuta cu el despre viitorul său, tot așa, în aceeași după amiază, nepotul Renny îl alese pe unchiul Nicholas ca să discute tot despre planurile de viitor ale lui Eden.

Pentru un observator dinafară, amîndouă camerele, scene ale acestor conversații, ar fi părut supraîncărcate. Cei doi bătrîni adunaseră toate lucrurile la care țineau în mod deosebit, sau la care presupuneau că au dreptul, dar în timp ce gustul lui Ernest înclina spre acuarele în tonuri palide, statuete de porțelan și scaune tapisate cu creton, pereții odăii lui Nicholas erau ascunși aproape în întregime de stampe reprezentînd scene de vînătoare sau chipuri de femei frumoase. Mobila lui era capitonată cu piele. Lîngă fereastră se afla o pia-

nină veche pe al cărei capac stăteau de-a valma cîteva pipe, mai multe carafe, un mixer de băuturi, sticluțe cu doctorii — se îndopa tot timpul cu medicamente împotriva gutei — şi partituri muzicale.

Cînd Renny intră în cameră, Nip, terierul de Yorkshire, rodea un os pe covoraşul din fața căminului. Auzind paşi, cățelul se repezi la Renny şi-l muşcă de gleznă, apoi se repezi înapoi la osul lui, pe care continuă să-l roadă mîrîind. Nicholas, cu piciorul bolnav întins pe taburetul oriental, îşi ridică ochii din cartea pe care o citea, cu un zîmbet moale.

— Bună, Renny ! Ai venit la o mică şuetă ? Crezi că poți să găseşti un scaun liber ? Aruncă papucii ăia pe jos. E o veşnică harababură aici — dar dacă-l las pe Rags să facă ordine îmi rătăceşte toate lucrurile de care am nevoie şi cu genunchiul meu — ştii, m-apucă o stare de nervi care mă ține o săptămînă întreagă.

— Ştiu, încuviință Renny ; apoi, dînd jos papucii, se aşeză comod pe scaun. E bună cartea, unchiule Nick ? Eu nu găsesc niciodată timp pentru citit.

— Eu aş prefera să n-am atît de mult, dar cînd un om e țintuit majoritatea timpului în fotoliu aşa cum sînt eu, trebuie să-şi găsească ceva de făcut. Cartea asta a cumpărat-o Meggie cînd a fost ultima dată în oraş. E scrisă de o englezoaică. Renny, pe mine cărțile astea noi mă nedumeresc, Dumnezeule mare ! Dacă tot ce scrie în cartea asta este adevărat, rămîi uluit

ce sînt capabile să facă şi să gîndească femeile cumsecade din ziua de azi. Gîndurile eroinei — Dumnezeule mare — sînt înfiorătoare. Vrei o ţigară de foi ?

Renny luă o ţigară dintr-o cutie de pe pian. Nip, crezînd că Renny are vreun interes special la adresa osului său, se năpusti din nou, înşfăcă glezna intrusului şi se repezi înapoi mîrîind, închipuindu-şi despre el însuşi că ar fi o fiară înspăimîntătoare.

— Bestie ! făcu Renny. De data asta chiar că i-am simţit colţii. Crede că vreau să-i iau osul ?

Nicholas porunci

— Hai, Nip, prinde păianjenul ! Prinde păianjenul, Nip !

Nip, cu părul său lăţos, ţîşni ca o săgeată spre stăpînul lui, rotindu-se în jurul fotoliului şi chelălăind ascuţit.

Prin pereţii groşi se auzi o bătaie puternică. Nicholas zîmbi maliţios.

— De cîte ori îl aude pe Nip lătrînd ceva mai tare, Ernie se enervează. Eu în schimb trebuie să îndur miorlăiturile pisicii ăleia a lui la orice oră din noapte. Bătu din palme spre căţel.

— Hai, Nip, prinde păianjenul ! Prinde păianjenul !

Scheunînd sălbatic, Nip se năpusti prin cameră, căutînd un păianjen prin colţuri şi pe sub scaune. Bubuiturile de alături deveniră furibunde.

Renny ridică terierul și-i înăbuși lătrăturile sub braț.

— Bietu' unchiu Ernest ! O să-i strici dispoziția pentru tot restul zilei. Taci, Nip, pungaș mic ce ești !

Fața prelungă a lui Nicholas, ale cărei cute adînci, verticale, împrumutau un aer de înțelepciune celor mai banale observații ale sale, se lumină de un zîmbet sardonic.

— Nu-i strică să fie trezit puțin din amorțeală, observă el. Prea stă tot timpul la birou. Zilele trecute a venit la mine în culmea fericirii. Ce crezi că-mi spune că a descoperit : două sute și cincizeci de greșeli în textul pieselor lui Shakespeare. Auzi dumneata, să încerci în zilele noastre să corectezi textul pieselor lui Shakespeare. I-am explicat că nu posedă cunoștințe suficiente despre ortografia din acea vreme, dar ți-ai găsit, el își închipuie că o cunoaște. Săracu' Ernie, de cînd îl știu a fost puțin cam țicnit.

Renny pufăia rar din țigară.

— Sper din toată inima că Eden n-o să-i calce pe urme. Să-și piardă timpul mîzgălind poezii. Drept să-ți spun, mă cam îngrijorează cartea asta a lui. I s-a cam urcat la cap. El își închipuie prostul, că poate să trăiască din poezii. Dumneata ce crezi, unchiule Nick ? Se poate ? Îl privi pe Nicholas aproape patetic.

— Nu cred că a trăit cineva vreodată din poezie. Totuși, versurile lui îmi plac. Sînt frumoase.

— Ei bine, trebuie să înțeleagă că e obligat să muncească. Eu n-am de gînd să mai cheltuiesc nici un ban cu el. Văd că e foarte hotărît să nu-și continue studiile de drept. În definitiv, am cheltuit o mulțime de bani cu el ! Nu vreau altceva decît să-i recuperez !

Nicholas trăgea de mustața lui pleoștită.

— Oh, cred că trebuia să urmeze o facultate.

— Nu, nu trebuia. Piers n-a urmat facultatea. N-a vrut. Nici n-ar fi fost de acord. Eden putea foarte bine să rămînă acasă. S-ar fi găsit destul de lucru pentru el la una din ferme.

— Eden să lucreze la fermă ? Dragul meu Renny ! Nu te mai necăji. Lasă-l să-și vadă de poeziile lui, iar noi să așteptăm să vedem ce-o să se întîmple.

— Dar asta e o viață stupidă pentru un bărbat. Despre poeții clasici n-am nimic de zis...

— Au fost și ei cîndva tineri. Dezaprobați și ei de familiile lor.

— E ceva de versurile astea ale lui ?

— Păi, văd că sînt destul de bune ca să stîrnească interesul unui editor. În ce mă privește, cred că e foarte talentat. Un fel de perfecțiune delicată — o frumusețe melancolică, cu totul remarcabilă.

Renny, bănuitor, se uită lung la unchiul său oare își bătea joc de Eden ? Sau pur și simplu îl îmbrobodea pe el ca să-l apere pe Eden ? „Talentat, delicat, melancolic" — adjectivele îi făceau greață.

— De un lucru sînt absolut sigur, mormăi el, de la mine nu mai vede un ban.

Nicholas se săltă în fotoliu, căutîndu-şi o poziție mai comodă.

— Cum merg treburile? Cam tîrîş-grăpiş?

— N-ar putea merge mai rău, admise Renny.

Nicholas chicoti.

— Şi cu toate astea ai vrea să-i ții pe toți băieții la Jalna, în loc să-i laşi să plece în lume şi să se descurce singuri. Renny, tu ai instincte de patriarh. Vrei să fii căpetenia unui trib numeros ca un furnicar. Să împarţi dreptatea și răsplata și să-ţi lași să crească o barbă lungă, roşie.

Renny, uşor iritat, ar fi vrut să-i spună că atît el cît şi fratele său Ernest profitau de pe urma acestui instinct al său, dar se mulțumi să tragă cățelușul de urechi. Nip mîrîi.

— Prinde păianjenul, Nip, îi porunci stăpînul său, bătînd din palme.

Din nou, Nip se năpusti într-o urmărire frenetică după o insectă imaginară. Bătăile din perete porniră din nou. Renny se ridică să plece. Simțea că frămîntările lui nu sînt luate în serios. Înălțîndu-și privirea pe sub sprîncenele stufoase, Nicholas zări umbra de pe chipul lui Renny, și spuse, din toată inima

— Renny, eşti un frate... și nepot, deosebit de bun. Vrei să bei ceva?

Renny răspunse că vrea și Nicholas insistă să se ridice chiar el şi să-i prepare băutura.

— Eu n-ar trebui să beau, cu blestematu' ăsta de genunchi..., dar bău, șchiopătînd dintr-o dată foarte activ în jurul dulăpiorului cu băuturi.

— În definitiv, vara asta Eden poate să facă ce-o vrea, declară Renny, dispus de paharul băut, dar pînă la toamnă trebuie să se apuce de treabă, sau își găsește o slujbă, sau aici la Jalna.

— Dar ce poate să facă băiatul la Jalna, Renny ?

— Să-l ajute pe Piers. Și de ce nu ? Dacă se răzgîndește și are de gînd să ne ajute, am putea lua înapoi pămîntul pe care l-am arendat bătrînului Hare și-am putea cîștiga de două ori mai mult dacă îl lucrăm noi. E o viață sănătoasă. Și n-are decît să scrie poezii în timpul liber dacă vrea. N-aș avea nimic de zis, atîta timp cît nu m-ar sili să le citesc.

— Plugarul poet. Sună cam naiv. Dar mi-e teamă că el are cu totul alte planuri cu privire la viitorul lui. Bietul băiat. Doamne ! Ce mult seamănă cu maică-sa !

— Ei bine, mormăi Renny. Pe mine nu mă duce de nas. Am cheltuit destul cu el. Cînd mă gîndesc c-a refuzat să se prezinte la ultimele examene ! N-am mai pomenit așa ceva. Acum vrea să plece la New York să se întîlnească cu editorul.

— Eu bănuiesc că germenele ăsta deosebit îl roade de multă vreme, în secret. Renny, ce-ai zice dacă băiatul ăsta e un geniu ?

Doamne ferește ! Sper că nu.

Nicholas emise niște sunete provenite parcă de sub pămînt — așa rîdea el.

— Renny, ești un adevărat Court, nu-i de mirare că mama are o slăbiciune pentru tine.

— Zău ? N-am observat niciodată. Am avut impresia că Eden e favorabil ei. Știe cum să se poarte cu femeile de toate vîrstele. Ei, unchiule, eu am plecat. Hobbs, cel care locuiește pe drumul către Mistwell, are de vînzare niște vaci Holstein. Am de gînd să cumpăr vreo două.

— Aș merge bucuros cu tine dac-ar fi vorba de cai, cu tot genunchiul meu, dar vacile nu mă interesează. Laptele nu mi-a plăcut nici o dată.

Renny ajunsese la ușă cînd Nicholas îl întrebă pe neașteptate

— Ce-i cu Piers ? I-ai vorbit despre fată ?

— Da. I-am spus că trebuie să înceteze să se întîlnească cu ea. Nici prin cap nu-i trecea c-au fost văzuți. A rămas năuc.

— Părea calm la masă.

— Păi, am stat de vorbă acum două zile. Nu-i băiat rău. A luat lucrurile destul de ușor. Pe aici nu sînt prea multe fete drăguțe, și nu se poate spune că Pheasant nu e drăguță.

Fruntea lui Nicholas se umbri.

— Dar gîndește-te cine este fata asta. N-avem nevoie de asemenea specimene în familia noastră. Meg n-ar suporta niciodată așa ceva.

— Fata e foarte la locul ei, spuse Renny, cu obiceiul său de a contrazice. Nu şi-a ales ea calea de a veni pe lume. Băieţii i-au făcut întotdeauna curte.

— Nu cumva Piers să-i facă şi altceva decît curte.

— N-ai nici o grijă, replică Renny pe un ton iritat. Piers ştie că n-am să admit nici o prostie.

Ieşi, închizînd uşa cu zgomot, aşa cum îi era obiceiul.

Nip se ocupa tot de osul lui. Privindu-l, Nicholas începu să se teamă că dacă va continua să roadă zgîrciurile o să capete o indigestie. Îi smulse comoara, apoi se îndreptă anevoie de spate fiindcă, o dată aplecat, nu-i venea prea uşor să se ridice. A avea un căţeluş favorit presupunea o mare răspundere !

— Nu, nu, destul cu zgîrciurile. Altfel o să te doară burtica !

Nip protestă, dansînd pe labele dinapoi. Nicholas aşeză osul pe pian şi-şi şterse degetele pe pulpana hainei. Atunci privirea i se opri la sticla de whisky scoţian şi la sifon. Îşi luă paharul. „Sfinte Dumnezeule, n-ar trebui să fac asta“ gemu el, dar îşi umplu încă un pahar „Fără doar şi poate, ultimul pe ziua de azi“, murmură îndreptîndu-se şchiopătînd spre fotoliu, cu paharul în mînă. O notă joasă vibră din pian. Nip sărise pe taburet şi de acolo pe clape. Acum îşi întindea botul ca să apuce din nou osul. Nicholas se afundă în fotoliu cu un geamăt surd de durere amestecată cu amuzament.

Cred că nu facem altceva decît să ne scurtăm zilele, rosti el pe un ton jalnic

„Tu în colţişorul tău,
Eu în colţişorul meu“

Nip mîrîi apucîndu-şi osul de pe capacul pianului. Nicholas îşi sorbea visător whiskyul cu sifon. Casa era minunat de liniştită acum. O să aţipească puţin, aşa, pe scaun, după ce-o să termine el paharul şi Nip osul. Ronţăitul ritmic al colţilor lui Nip în căutarea măduvei era liniştitor. Pe faţa lui Nicholas flutură un zîmbet cînd îşi aminti cum lătratul micii creaturi îl necăjise pe Ernest. Bietul Ernest se necăjeşte aşa de uşor! Dar acum se odihnea, probabil, liniştit, lîngă scumpa lui Sasha. Pisici! Fiinţe egoiste. Te iubesc numai pentru ceea ce pot obţine de la tine. Pe cînd Nip — asta se cheamă devotament adevărat.

Întinse mîna şi şi-o privi critic. Da, inelul ăsta greu cu piatra verde, pătrată, în montura sa antică, îi venea bine. Era bucuros că seamănă la mîini cu mama lui — moştenise mîinile familiei Court. Şi Renny le moştenise dar nu şi le îngrijea. Fără îndoială mîinile trădează caracterul şi originea. Înaintea ochilor îi apăru imaginea mîinilor soţiei sale, Millicent — mîini ca nişte gheare, cu degete foarte albe, incredibil de subţiri şi cu unghii mari, bombate... Mai trăia încă, ştia asta. Dumnezeule, avea şi ea aproape şaptezeci de ani. Încercă să-şi închipuie cum poate să arate la

şaptezeci de ani, apoi clătină din cap agasat — nu, nu voia să şi-o închipuie nici la şaptezeci, nici la şaptesprezece. Voia s-o uite. După ce mama o să moară, cum avea să se-ntîmple curînd, biata de ea, şi-o să moştenească el banii, o să facă un voiaj în Anglia. I-ar plăcea să mai vadă o dată Anglia înainte de..., da şi el avea să închidă ochii într-o zi, deşi spera să trăiască măcar pînă la nouăzeci şi nouă de ani, ca mama. Se trăgea şi el din familia Court, ori membrii ei erau vestiţi pentru longevitate şi pentru... pentru ce altceva ? A, da, pentru violenţa lor. Slavă Domnului, el nu moştenise violenţa familiei Court. Această trăsătură de caracter o să moară o dată cu mama, deşi, Renny, cînd era provocat, devenea aprig.

Nip scheuna ca să fie dat jos de pe capacul pianului. Se plictisise de os şi tînjea după somnul lui de după-masă. Diavol împieliţat, să-l oblige să se ridice iarăşi din fotoliu tocmai cînd se instalase atît de comod !

Cu un geamăt puternic se ridică în picioare şi se îndreptă, şchiopîş spre pian. Ridică animalul, acum pe deplin împăcat şi încrezător, şi-l luă sub braţ. Genunchiul îi dădu un junghi ascuţit cînd îşi lăsă iarăşi greutatea în fotoliu, dar strîmbătura de durere se transformă într-un zîmbet cînd văzu mutrişoara lăţoasă care îl privea. Simţi un îndemn brusc să-i spună „Prinde păianjenul, Nip !“ şi să provoace o nouă hărmălaie. Buzele lui erau gata să articuleze cuvin-

tele şi brusca încordare a trupului căţelului, licărirea din ochii lui, îi dovediră că e gata să sară, dar nu trebuia să-l necăjească pe bietul Ernest şi pe urmă el însuşi era aşa de somnoros — cel de-al doilea pahar îşi făcuse efectul calmant

— Nu, nu, Nip, şopti el, culcă-te. Ajunge cu tărăboiul, băiete !

Mîngîie căţeluşul pe spate, cu mîna lui mare, leneşă.

Nip stătea culcat lîngă trupul lui Nicholas, care zăcea tolănit în fotoliu, privindu-l drept în ochi. Nicholas îi suflă în faţă. Nip dădea din coadă lovind uşor stomacul lui Nicholas.

Apoi adormiră

CAPITOLUL V

Piers şi iubita lui

Era aproape întuneric cînd Piers, trecînd de-a lungul pajiştei, ieşi prin portiţa joasă din gardul viu şi porni zorit pe cărarea şerpuită care străbătea o pajişte unde trei cai păşteau încă la acea oră iarba proaspătă. Poteca şerpuia pînă într-o rîpă ; dispărea pe distanţa a trei paşi, cît treceai pe un podeţ de lemn, apoi apărea din nou, tot mai îngustă, urcînd şerpuit pe cealaltă coastă abruptă a rîpei, cotea printr-o pădure deasă şi, în cele din urmă, în dreptul unui pîrleaz, se întîlnea cu altă potecă la hotarul dintre Jalna şi pămîntul care aparţinea familiei Vaughan.

În fundul rîpei era aproape noapte, aşa de întunecat licărea pîrîul printre tufele dese şi atît de jos deasupra capului părea cerul pe care nu-l puncta încă nici o stea. Cînd urcă pe malul celălalt, întunericul era şi mai adînc în afară de strălucirea mestecenilor argintii care păreau

luminați pe dinăuntru de o rază tainică. Un ciuf săgetă printre copaci la vînătoare de gîze. De cîte ori prindea cîte una, scotea un cloncănit din gușă și dădea la iveală un licăr alb de pe aripi. Apoi, pe neașteptate, chiar deasupra capului său, un alt ciuf izbucni într-un cîntec puternic, cadențat.

Ajuns sus, în luminișul pădurii, Piers văzu cum spre apus dăinuia încă văpaia aprinsă de asfințit, polcind frunzele tinere ale stejarilor. Copacii erau însuflețiți de ciripitul păsărelelor care-și căutau cuiburile ; pentru ele drăgosteala luase sfîrșit pe ziua aceea — pentru el abia începea.

Simțea cum îi ard tîmplele și își scoase șapca pentru ca aerul să-i răcorească fruntea. Ar fi vrut ca dragostea lui pentru Pheasant să fie mai calmă. I-ar fi plăcut să hoinărească împreună cu ea serile, bine dispus, fără să se frămînte, socotind legătura dintre ei ca ceva firesc, tot așa de firesc ca și viața acestor păsări ; să iubească o fată și să fie iubit de ea. Dar iubirea se abătuse asupra lui deodată, deși o cunoștea pe Pheasant de cînd se știa, ca o furtună care-l zguduia și-l stăpînea. Mergînd grăbit în aerul blînd al nopții, cu fiecare pas ce-l apropia tot mai mult de pîrleazul unde urma să se întîlnească cu Pheasant, se chinuia închipuindu-și dezamăgirea pe care ar încerca-o dacă ea nu l-ar aștepta. Vedea, în imaginație, pîrleazul gol ca pe o spînzurătoare în așteptare, bătîndu-și joc de dulcele imbold care-l mîna. Se vedea pe sine așteptînd pînă noaptea tîrziu, apoi întorcîndu-se împleticit spre Jalna, disperat că nu putuse s-o strîngă

în brațe. Oare ce îi cuprinsese pe amîndoi în ziua aceea, cînd, întîlnindu-se jos în rîpă, ea speriată de un șarpe de apă, îl apucase de mînecă arătîndu-i cu degetul locul unde dispăruse în pîrîu ? Aplecați deasupra apei, își văzuseră deodată chipurile reflectate în oglinda liniștită, privindu-i cu totul altfel decît fețele lor obișnuite pe care le cunoșteau de totdeauna. Chipurile lor din apă aveau ochi ciudați, sfioși și buzele întredeschise. Se întorseseră unul către celălalt și buzele li se întîlniseră.

Amintindu-și sărutul acela, Piers începu să alerge peste cîmp către pîrleaz. Pheasant îl aștepta acolo cocoțată pe pîrleaz și silueta ei aplecată se profila pe roșul estompat al apusului. Îndată ce-o văzu încetini pasul și-o salută scurt în timp ce se apropia.

— Bună, Pheasant !

— Bună, Piers ! Te-aștept cam de mult.

— N-am putut scăpa. Am întîrziat fiindcă a trebuit să admir o vacă afurisită pe care a cumpărat-o Renny azi de la Hobbs.

Se urcă pe pîrleaz și se așeză lîngă ea.

— E prima seară călduroasă, nu-i așa ? constată ei fără s-o privească. M-am încins ca naiba venind încoa. Mi-au sfîrîit călcîile pînă aici, de asta poți să fii sigură. Îi luă mîna și i-o lipi de piept — ia simte aici.

— Îți bate cam tare inima, spuse ea cu voce scăzută. Pentru că te-ai grăbit sau pentru că... Se rezemă de umărul lui și-l privi în față.

Atît aştepta Piers, această clipă cînd se va apleca spre el. Fără un semn de la ea nu putea îngădui ca şuvoiul de dragoste dinlăuntrul său să ţîşnească la suprafaţă. Acum îşi petrecu braţele în jurul ei şi-o lipi de trup. Îi găsi buzele şi o sărută cu foc. Mireasma trupului ei îl ameţea. Îi pierise tăria şi simţul realităţii. În clipa aceea ar fi preferat să moară împreună, aşa fericiţi, strîns îmbrăţişaţi în liniştea nopţii de primăvară.

— Aşa nu se mai poate, şopti el. Trebuie neapărat să ne căsătorim.

— Nu uita ce ţi-a spus Renny. Ai de gînd să-l înfrunţi ? Ar fi frumos dac-ar şti că acum sîntem aici împreună.

— La naiba cu Renny. Îi trebuie şi lui o lecţie. A sosit clipa să afle că nu poate face pe stăpînul cu toată lumea. I s-a urcat la cap, asta-i partea proastă. Eu îi spun Rajahul din Jalna.

— În definitiv, numai tu ai dreptul să hotărăşti cu cine vrei să te însori, chiar dacă fata e mai prejos decît tine, nu ?

Piers simţi cum o îneacă plînsul şi lacrimile ei izbucniră umezindu-i şi lui obrazul.

— Oh, Pheasant, proastă mică ce eşti, exclamă el. Tu mai prejos decît mine ? Ce prostii spui !

— Păi, aşa gîndeşte Renny. Toată familia ta gîndeşte aşa. Familia ta mă dispreţuieşte.

— Familia mea să se ducă naibii. La urma urmei eşti din familia Vaughan. Toată lumea ştie. Tu porţi numele lor.

— Chiar și Maurice mă disprețuiește. Nu mi-a dat niciodată voie să-i spun „tată“.

— Merită să fie pus la zid. Dac-aş fi făcut ce-a făcut el, nu mi-aş fi renegat copilul. Aş fi înfruntat o lume întreagă, pe cinstea mea!

— Păi, aşa a făcut şi el... într-un fel. M-a păstrat lîngă dînsul. Mi-a dat numele lui.

— Părinţii lui, poate. El n-a ţinut niciodată la tine, n-a fost cu adevărat bun cu tine.

— E de părere că i-am distrus viața.

— Viața împreună cu Meggie, vrei să zici. Poți să ți-i închipui pe Meg şi Maurice căsătoriți? Piers rîse şi-o sărută pe tîmplă, simţindu-i însă sprînceana mătăsoasă pe obraz, îi sărută și sprînceana.

— În orice caz pot să-mi închipui căsătoria lor mult mai uşor decît pe a noastră, răspunse Pheasant. Simt că ne e dat să ne întîlnim şi să ne despărţim aşa la nesfîrşit. Într-un fel, cred că mi-ar place mai mult aşa.

— Mai mult decît să fii măritată cu mine? Ascultă, Pheasant, vrei să mă mîhneşti?

— Nu, vorbesc serios. Întîlnirile noastre sînt atît de frumoase. Ziua trece ca un vis în aşteptarea acestei clipe după aceea vine noaptea şi te port în adîncul sufletului pînă în zori...

— Dar dac-aş fi alături de tine ?

— N-ar mai fi atît de minunat. Nu poate să fie. Apoi, dimineața din clipa în care mă trezesc, încep să număr orele pînă cînd ne întîlnim din nou. Maurice ar putea nici să nu existe. Aproape că nu-l văd și nu-l aud.

— Să ştii, Pheasant, că pe mine visele nu mă mulţumesc. Felul ăsta de viaţă e pentru mine un chin. Pe măsură ce primăvara înaintează, fiecare zi devine un chin tot mai mare. Eu te vreau pe tine... nu vise.

— Ţie nu-ţi place să ne întîlnim aşa ?

— Nu fi prostuţă ! Ştii ce vreau să spun. Se mută ceva mai departe de ea pe pîrleaz şi-şi aprinse o ţigară. Uite ce, continuă el, pe un ton categoric de om care tratează afaceri, să rămînă stabilit că ne căsătorim. Vrei să ne căsătorim ? Răspunde-mi !

— Da... Ai putea să-mi dai o ţigară.

Îi oferi o ţigară şi i-o aprinse.

— Foarte bine. Poţi să-mi spui motivul care te face să eziţi ? Eu am douăzeci de ani, tu şaptesprezece. E o vîrstă bună pentru căsătorie, nu ?

— Prea tineri, aşa zic ei.

— Prostii. Ar vrea să aşteptăm pînă cînd o să fim prea ramoliţi ca să ne mai putem tîrî pînă la pîrleazul ăsta. Renny are nevoie de mine. Îmi dă o leafă bunicică. Îl cunosc eu pe Renny. În fond e băiat cumsecade, cu toate furiile lui. N-o să-i treacă niciodată prin cap să mă dea afară. E loc destul la Jalna. Unul în plus nu se bagă de seamă.

— Meg nu mă place. Mi-e cam teamă de ea.

— Ţi-e teamă de Meggie ! Fricoasă mică ce eşti. Meg e blîndă ca un mieluşel. Şi bunica te-a plăcut întotdeauna. Să-ţi spun eu ceva, Pheasant, noi trebuie să ne-avem bine cu bunica. Ea are multă influenţă asupra familiei. Dacă

reuşim să-i intrăm în graţii, nici nu ştii ce poate face pentru noi. A spus de multe ori că dintre toţi eu semăn cel mai mult cu bunicul, ori pentru ea să ştii că bunicul a fost cel mai grozav om care a trăit vreodată.

— Dar de Renny ce părere are ? De cîte ori vine vorba de el, bunica ta zice că e un adevărat Court. Oricum, eu cred că şi-a făcut testamentul înainte să ne fi născut noi.

— Da, dar îl schimbă mereu sau cel puţin aşa pretinde. Chiar săptămîna trecută a stat cu notarul ore întregi, toată familia era la pămînt. Wake s-a uitat pe furiş prin gaura cheii şi a zis că bunica n-a făcut altceva decît să-l îndoape pe bătrîn cu bomboane de mentă. Totuşi, nu se ştie niciodată. Piers clătină din cap cu un aer de înţelepciune, apoi oftă adînc. Un lucru e absolut sigur aşa nu se mai poate. Sau mă însor sau îmi iau cîmpii. Îmi zdruncină nervii. Nici nu ştiu bine ce-am mîncat azi la masă, era şi tămbălău din pricina cărţii ăleia a lui Eden. Dumnezeule ! Un volum de poezii ! Gîndeşte-te puţin ! Colac peste pupăză, la ora ceaiului soseşte Finch de la şcoală cu note proaste la nu ştiu ce materie şi ţin'te alt tărăboi. A durat o oră.

Dar Pheasant nu reţinuse decît cruzimea calculată a cuvintelor „îmi iau cîmpii". Întoarse spre el o faţă înspăimîntată, cu ochii mari.

— Să pleci ! Cum poţi să spui aşa ceva ? Doar ştii foarte bine că aş muri aici fără tine.

— Ce palidă eşti, observă el, privind-o atent. De ce-ai pălit ? Sînt sigur că ţi-ar păsa prea

puţin dac-aş pleca. Ştii, ai continua să mă visezi, liniştită.

Izbucnind în lacrimi, Pheasant coborî de pe pîrleaz.

— Să nu-ţi închipui că eu am să rămîn aici să mă chinui ! ţipă ea şi se depărtă în fugă.

— Dar tu ai vrea ca eu să rămîn şi să mă chinui ! strigă el.

Luînd-o la fugă peste pajiştea udă, Pheasant se pierdu în întuneric. Piers însă, încăpăţînat, rămase pe loc, uitîndu-se lung după ea şi întrebîndu-se dacă hotărîrea ei o să ţină pînă dincolo de pajişte. De pe acum, paşii ei păreau să încetinească. Şi totuşi silueta i se distingea tot mai anevoie. Dar dacă avea de gînd să fugă mai departe fără să se oprească pînă acasă, lăsîndu-l singur pe pîrleaz cu dragostea lui clocotitoare, nepotolită ? Doar acest simplu gînd fu de-ajuns să-l facă să sară, cu intenţia de a o rupe la fugă după ea, dar chiar atunci o văzu întorcîndu-se încet înapoi aşa că se căţără repede la loc, tocmai la timp ca să-şi salveze mîndria. Îi era recunoscător pentru acest lucru.

Pheasant se opri la zece paşi de el.

— Foarte bine, rosti, cu o voce sugrumată. Am să fac cum vrei tu.

Era copleşit de senzaţia apropierii ei, o simţea cu fiecare nerv, dar continuă să pufăie nepăsător din ţigară, înainte de a o întreba pe un ton arţăgos :

— Cînd ?

— Oricînd zici tu.

Pheasant stătea cu capul în jos, suspinînd a un copil.

— Vino aici, fetișcană obraznică, îi porunci el categoric. Dar cînd o simți din nou alături, pe pîrleaz, îl cuprinse o tandrețe nespus de dulce și totodată o senzație amețitoare de putere asupra ei. Cu fața îngropată în părul fetei rosti cuvinte de dragoste, de-a valma cu porunci.

În drum spre casă, se simți ușor și plin de forță deși muncise din greu toată ziua. Cam pe la jumătatea povîrnișului văzu o ramură de stejar deasura lui, peste potecă. Sări în sus, se prinse cu amîndouă mîinile și rămase așa atîrnat deasupra pămîntului, care i se părea prea prozaic pentru tălpile lui înaripate. Se legănă ușor un timp, privind stelele care sclipeau făcîndu-i cu ochiul printre frunzele tinere. Un iepure trecu în fugă pe poteca de sub el, fără să-i bănuiască prezența. Mintea nu-i mai era tulburată de neliniște, ci liberă și voioasă. Se simțea aidoma sălbăticiunilor pădurii. Era primăvară și-și găsise perechea.

Cînd traversă peluza, văzu ferestrele de la salon luminate. Jucau cărți, probabil, ca de obicei. Se apropie de una din ușile cu geam și privi înăutru. Văzu o masă trasă lîngă cămin, la care bunica și unchiul Ernest jucau dame. Bunica era înfășurată într-un șal în carouri vii, verde cu roșu, și pe cap purta o bonetă plină de panglicuțe. Fără îndoială că ea cîștiga, pentru că un zîmbet larg îi dezvelea dinții, apoi o explozie de rîs puternic îi făcu pe jucătorii de bridge de la cealaltă masă să se răsucească în scaunele lor,

cu priviri plictisite. Fața prelungă cu nas acvilin a unchiului Ernest se pleca gînditoare asupra tablei de joc. Pe policioara din lemn de nuc înnegrit a căminului, Sasha stătea încovrigată lîngă o păstoriță din porțelan, ațintind asupra stăpînului ei o privire plină de un dispreț extatic.

La masa de bridge jucau Renny, Meg, Nicholas și domnul Fennel, pastorul. Văpaia focului le ilumina chipurile, intensificînd expresia fiecăruia Nicholas — zeflemitor, atent ; Renny — încruntat, nedumerit ; Meg — blîndă, mulțumită de sine ; domnul Fennel — trăgîndu-se de barbă, îmbufnat. Niște biete ființe, gîndea Piers, intrînd pe ușa laterală și urcînd binișor treptele, care joacă partide de cărți pierzînd vremea cu nimicuri, în timp ce el juca marea carte a vieții.

Pe sub ușa lui Eden se zărea o dîră de lumină.

Iarăși poezii, altă pierdere de timp fără rost. Oare Eden iubise vreodată ? Dacă da, păstrase bine taina. Probabil că-și iubea doar Muza. Muza lui... ha, ha ! Îl auzi pe Eden gemînd. Așadar îl durea, da, iubirea pentru drăguța lui Muză îi pricinuia dureri. Poezia te poate face să suferi, deci. Din mers, bătu cu pumnul în ușă.

— Ai nevoie de ajutor ?

— Du-te dracului, răspunse tînărul poet, doar dacă ai cumva o cîrpă la tine. Am răsturnat călimara.

Piers își vîrî capul pe ușă.

— Cămașa mea nu-i mult mai brează decît o cîrpă, spuse. Pot să ți-o dau.

Eden tampona postavul pătat al biroului cu o sugativă. Pe o foaie de hîrtie dintr-o mapă de scris era așternut îngrijit ceea ce părea să fie începutul unei poezii.

— Presupun că-ți face plăcere, remarcă Piers.

— Mai multă decît ție cînd fugărești o fată noaptea prin pădure.

— Ascultă, Eden, ține-ți gura ! Piers ridică vocea amenințător, dar Eden zîmbi și se așeză din nou la birou.

Ciudat, gîndi Piers pe cînd se îndrepta spre camera lui. Oare cum o fi ghicit Eden ? Poate fiindcă era poet ? Întotdeauna intuise, deși nu acordase prea multă atenție acestui gînd, că prezența unui poet în casă trebuie să fie deosebit de incomodă ori, la naiba, acum aveau și ei unul autentic la Jalna. Nu era prea plăcut. Starea de euforie îi pierise cînd deschise ușa camerei lui.

Împărțea odaia cu Finch, fratele său în vîrstă de șaisprezece ani. Finch, încovoiat, învăța din Euclid, cu o expresie de extremă melancolie care-i lungea chipul și așa destul de lung și gălbejit. Fusese ținta unui potop de discuții și critici care durase tot timpul ceaiului, și acum drept efect, mintea lui care fusese întotdeauna destul de împrăștiată, nu-l mai asculta deloc. Citise aceeași teoremă de șase sau șapte ori la rînd și totuși nu-i spunea nimic mai mult decît o simplă poezie de grădiniță. Furase una din țigările lui Piers, în speranța că-l va ajuta să iasă din impas. Încercase să profite cît mai mult

de această țigară, trăgînd fumul încet și savurînd fiecare pufăit, pînă cînd simți cum chiștocul îi arde degetele osoase și buzele, dar fără folos. Cînd îl auzi pe Piers la ușă, dădu drumul chiștocului minuscul pe podea și-l strivi cu talpa.

Acum se uita la Piers cu coada ochilor săi migdalați, deschiși la culoare.

Piers adulmecă aerul.

— Hm. Fumezi, hai ? Pun rămășag că ai fumat una din țigările mele. Ascultă, tinere, am să-ți rămîn profund recunoscător dacă n-ai să te mai atingi de ele. Poate îți închipui că am posibilitatea să te aprovizionez cu țigări ? În plus, nici n-ai voie să fumezi.

Finch se întoarse cu melancolie sporită la Euclid. Dacă n-o scosese la capăt singur, cu atît mai mult n-o să reușească să învețe cu Piers în cameră. Prezența lui puternic dominatoare îi va stinge pînă și ultima pîlpîire de inteligență din creier Piers îl intimidase întotdeauna, creîndu-i un sentiment de inferioritate. Îl revolta, dar nu vedea nici o portiță de scăpare. Piers era voinic, chipeș și simpatizat de toți. El n-avea nici una din calitățile lui Piers. Își iubea însă familia, într-un fel al lui, ascuns, tăcut, îl iubea chiar și pe Piers, care se purta atît de aspru cu el. Ei, dacă Piers ar fi fost ca alți frați, l-ar fi rugat să-i dea o mînă de ajutor la Euclid al lui ; fiindcă Piers fusese bun la materia asta infectă. Dar l-ar fi rugat degeaba. Piers era un om mult prea lipsit de răbdare, prea intransigent, care-și ieșea din fire pentru te miri ce.

— Ți-aș rămîne recunoscător, continuă Piers, dacă nu te-ai mai atinge de țigările, de batistele de ciorapii și de cravatele mele. Dacă vrei să ciupești lucruri de la alții, ciupește de la Eden. El e poet și sînt convins că habar n-are de lucrurile lui. Piers își zîmbi în oglindă în timp ce-și scotea gulerul și cravata.

Finch nu răspunse nimic. Încerca disperat să-și fixeze atenția asupra teoremei din fața lui. Unghiurile și triunghiurile se încîlceau, luînd forme ciudate. Desenă o față grotescă pe marginea paginei. Dar chipul pe care îl crease începu să-l privească răutăcios. Cu o mînă tremurătoare încercă să șteargă desenul cu guma dar nu reuși. Imaginea nu-i mai aparținea ca să o poată șterge. Pusese stăpînire pe pagină. Pusese stăpînire pe carte. Devenise Euclid în persoană, care își bătea joc de el!

Piers se dezbrăcase de toate veșmintele și deschisese larg fereastra. Vîntul nopții năvăli în cameră și Finch începu să tremure cînd se simți învăluit de aerul rece. Se miră cum poate Piers să-l suporte, așa dezbrăcat cum era. Curentul împrăștie în toată camera paginile unui caiet de franceză. N-avea nici un rost să mai încerce; nu putea să rezolve teorema.

După ce-și îmbrăcă pijamaua, Piers sări în pat. Se lungi fluierînd încetișor cu ochii săi albaștri strălucitori ațintiți asupra lui Finch, care începuse să-și strîngă cărțile.

— Gata tot? întrebă Piers grijuliu. Ai dat rasol, nu-i așa?

— N-am terminat, urlă Finch. Îți închipui că pot să învăț cu vîntul ăsta rece în spate și cu tine holbîndu-mi-te în față ? Asta înseamnă că trebuie să mă scol mîine cu noaptea în cap și să termin înainte de micul dejun.

Piers deveni batjocoritor.

— Ești susceptibil, da ? În curînd ai să scrii și tu poezii. Presupun c-ai și încercat. Știi ce ? Cred c-ar fi bine să faci un drum pînă la New York în vacanța de Paști să vezi dacă nu-ți găsești un editor.

— Tacă-ți gura, mîrîi Finch, și lasă-mă în pace.

Piers era fericit. Era mult prea fericit ca să poată dormi. Necăjindu-l pe tînărul Finch încerca să-și domolească starea de surexcitare. Stătea culcat și-l urmărea atent în timp ce se dezbrăca de haine pînă ce rămase gol, cu trupul său lung și slab. Finch putea să devină un tînăr distins. Încă de pe acum fața lui avea ceva atrăgător, în schimb avea o privire neliniștită, speriată și se vedea că îi e rușine de mîinile și picioarele lui lungi. Întotdeauna se așeza în poziții stîngace și, dacă cineva i se adresa pe neașteptate, îi arunca o privire, jumătate speriată, jumătate intimidată, de parcă ar fi vrut să se apere de o lovitură. Adevărul e că încasase nenumărate lovituri, unele cu totul nemeritate.

Piers se uita cu un dispreț amuzat la trupul lui slăbănog. Începu să-și bată joc de omoplații lui ascuțiți, de coastele ieșite în afară și de alte diverse părți ale anatomiei sale. În cele din urmă, băiatul își trase pe cap cămașa de noapte,

stinse lumina, se cățără peste Piers la locul său de lîngă perete și se ghemui cu un suspin de ușurare. Trecuse peste Piers cu sufletul la gură, aproape sigur că-l va înșfăca de gleznă și-l va supune la cine știe ce nouă tortură. Dar ajunsese teafăr în colțul său. În sfîrșit, ziua, cu micile ei mizerii, se încheiase. Finch se întinse cît era de lung. Stăteau nemișcați, unul lîngă altul, în întunericul pașnic. Într-un tîrziu, Piers spuse pe un ton scăzut, acuzator

— Nu ți-ai făcut rugăciunea. Ce înseamnă asta, să te urci în pat fără să-ți spui rugăciunea ?

Finch rămase uluit. Asta era ceva nou. Tocmai Piers, dintre toți, să-l certe că nu și-a spus rugăciunea ! Era ceva de-a dreptul îngrijorător.

— Am uitat, răspunse Finch somnoros.

— Păi, n-ai voie să uiți. E foarte important la vîrsta ta să te rogi mult și din toată inima. Dacă te-ai ruga mai mult și te-ai îmbufna mai puțin, ai fi mai sănătos și mai fericit.

— Ce gogoși îmi vinzi tu mie ?

— Vorbesc foarte serios. Dă-te imediat jos din pat și spune-ți rugăciunea.

— Da ce, tu te rogi ? se plînse Finch înciudat. Nu te-am mai auzit spunînd rugăciunea de ani de zile.

— Asta nu-i treaba ta. Eu am încheiat un contract special cu Diavolul și el are grijă de oamenii lui. Dar tu, mielușelule, trebuie să te separi de țapi.

— Uf, lasă-mă-n pace, bombăni Finch. Mi-e somn. Lasă-mă o dată în pace !

Scoală-te şi spune-ţi rugăciunea.

— Piers, te rog, nu fi !...

— Fii atent cum vorbeşti cu mine. Dă-te jos imediat !

— Nu mă dau, se împotrivi Finch agăţîndu-se cu disperare de pături fiindcă ştia ce-o să urmeze.

— Va să zică nu vrei să te scoli, hai ? Nu vrei să-ţi spui rugăciunea ? Trebuie să te dau jos cu forţa, da ?

O dată cu fiecare întrebare, degetele puternice ale lui Piers se apropiau de locşorul cel mai tandru al anatomiei lui Finch.

— Oh... Oh... Oh ! Piers ! Dă-mi drumul, că mă scol, zău ! Au... nu... nu !

Un ultim ţipăt sfîşietor şi Finch zbură pe podea. Prudent, îşi mîngîie un timp coapsa îndurerată. Apoi, printre hohote de plîns izbucni

— Ce dracu vrei de la mine, în definitiv ?

— Vreau să-ţi spui rugăciunea ca lumea. Nu pot să admit ca la vîrsta ta să fii uşuratic. În genunchi !

Finch se lăsă în genunchi pe podeaua rece. Îngenuncheată lîngă pat, la lumina palidă a lunii, tînăra lui siluetă era de-a dreptul impresionantă. Dar Piers, nu părea de loc impresionat.

— Hai, porunci el. Dă-i drumu o dată.

Finch îşi înfundă obrajii în pumni.

— De ce nu începi ? întrebă Piers, răstit, ridicîndu-se într-un cot.

— Am... am început, se auzi o voce înnăbuşită.

— N-aud nimic. Cum îți închipui că poate auzi Atotputernicul dacă eu nu te aud ? Vorbește tare.

— Nu p... pot. Nu vreau !

— Trebuie să vrei sau de nu, s-ar putea să-ți pară rău.

În tensiunea momentului, Finch uită toate rugăciunile pe care le știa, așa cum se întîmplase mai devreme și cu Euclid. În haosul vag din mintea lui, rămăseseră doar două cuvinte de rugă fierbinte. „O, Doamne !“ bolborosi el răgușit și, pentru că nu-și aducea aminte nici un alt cuvînt și trebuia sau să se roage sau să fie maltratat de diavolul de Piers, repetă cuvintele la nesfîrșit cu o voce, sugrumată, tremurătoare.

Piers stătea tolănit, indiferent. Îl socotea pe Finch cel mai caraghios prostănac pe care-l cunoscuse vreodată. Pentru Piers, fratele său Finch rămînea un mister de nepătruns. Deodată gîndi „M-am săturat de toată treaba asta“ și zise

— Ajunge, ajunge ! Nu prea seamănă a rugăciune dar constat că ai un fel drăgălaș, apropiat, de comunicare cu Atotputernicul. Cred că ai fi un bun predicator din secta Holy Rollers, și adăugă cu oarecare bunăvoință Ei, hai acum, sări în pat !

Dar Finch nu voia să se urce în pat. Se încleștase de pătură și continua să plîngă în hohote. „O, Doamne !“ Camera era plină de prezența Atotputernicului purtînd cînd chipul Dumnezeului teribil, auster, din Vechiul Testament, cînd ca prin minune, chipul frumos și

batjocoritor al lui Piers. Cu o lovitură ușoară în moalele capului, Piers îl aduse în simțiri. Tremurînd din cap pînă-n picioare, Finch reuși să se lungească înapoi în pat.

Eden deschise uşa de perete :

— Cred că nici dac-aş locui lîngă un circ n-ar fi atîta gălăgie, se plînse el pe un ton ridicat. Sînteți cei mai nesuferiți tineri... și se dezlănțui, folosind un limbaj îngrozitor. Se întrerupse pentru a întreba, lungindu-și gîtul Plînge ? De ce plînge ?

— Cred că e abătut, nimic mai mult, răspunse Piers somnoros.

— De ce plîngi, Finch ?

— Lasă-mă-n pace, n-auzi ? țipă Finch, cuprins de o subită furie. N-auzi să mă lași-n pace !

— Cred că smiorcăie din cauza notelor pe care le-a adus azi. Renny a sărit în sus, explică Piers.

— Oh, ăsta e motivul ? Ei bine, învățătura e mai de folos decît smiorcăiala. Şi Eden dispăru așa cum venise.

Cei doi frați stăteau culcați în lumina lunii. Finch, tăcut, suspina din cînd în cînd. Acum Piers devenise mărinimos. În fond, Finch era un neajutorat. Piers socotea că e destul de dificil să te fi născut între Eden şi Finch. Înfipt ca un ic între un poet şi un prostănac. Ce sandvici ! Fără nici o îndoială, el era partea gustoasă de la mijloc.

Gîndurile i se întoarseră la iubita lui. Pheasant prezenta pentru el un interes care

nu slăbea niciodată: gesturile ei fermecătoare, felul sincer de a-şi deschide sufletul faţă de el, sau uneori de a se închide brusc în sine, cînd profilul ei părea să se îndepărteze. În lumina lunii, îi zărea chipul de parc-ar fi fost lîngă el în cameră. De altfel, foarte curînd îi va lua locul smiorcăitului de Finch! O iubea cu fiecare fibră a trupului. Din toţi cei de la Jalna, el era singurul care ştia ce înseamnă adevărata dragoste. Curios că, deşi stăpînit de dragoste cum era, îi mai ardea să-l necăjească pe tînărul Finch, să-l facă să se simtă nenorocit. Fără doar şi poate în el sălăşluia un mic drăcuşor pus pe rele. Pe de altă parte, se chinuise atît în ultima vreme, încît acum cînd totul părea aranjat, cînd era sigur că lucrurile vor merge după voia lui, se simţea ca un armăsar tînăr care a scăpat deodată pe păşune, primăvara, şi e gata să fugărească, să lovească şi să muşte pe cel mai bun prieten al său, din pură exaltare.

Bietul Finch! Piers trase pătura cu o smucitură peste umărul neînvelit al lui Finch, şi-şi trecu braţul în jurul lui.

CAPITOLUL VI

Pheasant și Maurice

Două săptămîni mai tîrziu, Pheasant se trezi într-o dimineață odată cu răsăritul soarelui. Nu putea să doarmă pentru că era ziua nunții ei. Sări din pat și alergă la fereastră, să vadă dacă cerul avea să-i zîmbească.

Cerul era strălucitor ca o mare de aur și, chiar deasupra soarelui, un nor, de forma unei balene mari, roșii, plutea ca într-un vis. Sub fereastra ei, înconjurînd peluza, livada de cireși înflorise peste noapte într-o izbucnire fără cusur. Pomii tineri se înșirau în rînduri albe ca neaua părînd că așteaptă ca niște tinere fete prima confirmare. Jos, în rîpă, se auzea o talangă.

Pheasant se rezemă de pervaz, cu părul ei castaniu tuns scurt, zbîrlit, cu cămașa de noapte care-i alunecase de pe unul din umerii delicați. Era fericită de voioșia acestei dimineți senine, de cireșii care înfloriseră în ziua nun-

ții ei totuși se simțea mîhnită, pentru că de ziua nunții ei n-avea nimic nou de îmbrăcat. În plus, trebuia să locuiască la Jalna unde, în afară de Piers, nimeni n-o dorea.

Urma să se întîlnească cu el la ora două. Piers împrumutase o mașină și aveau să meargă la Stead, să se căsătorească. Stead nu făcea parte din parohia domnului Fennel. Apoi aveau să se ducă la oraș unde vor rămîne peste noapte, dar trebuiau să se întoarcă la Jalna a doua zi, pentru că Piers era obligat să se ocupe de semănăturile de primăvară. Oare ce fel de primire le va face familia la Jalna? Se purtaseră drăguț cu ea întotdeauna, dar se vor purta la fel de drăguț acum, cînd venea ca soția lui Piers? Totuși, Piers o să aibă grijă de ea. Cu el alături, putea să înfrunte lumea.

Bătu toba cu degetele albe pe pervaz, urmărind cum soarele scînteia pe inelul de logodnă pe care pînă acum nu îndrăznise să-l poarte decît noaptea. Îi veni în minte clipa aceea de fericire extremă cînd se priviseră lung în ochi, descoperind în ei cum înflorește dragostea ca florile de cireș. O să-l iubească veșnic, o să-l lase să-și ghemuiască noaptea capul la umărul ei și dimineața, o să-l însoțească la cîmp. Era bucuroasă că Piers își alesese meseria de fermier mai bine decît altă profesie. Ea era prea neștiutoare ca să poată fi nevasta unui tînăr cult. Față de Piers putea să-și dezvolte, fără nici o sfială, teoriile ei naive despre viață.

Cercetă pentru a suta oară cele cîteva lucruri pe care le pusese într-un imens geamantan ponosit, pentru călătoria ei de nuntă: pantofii de lac și singura pereche de ciorapi de mătase, o rochie de organdi roz, care-i rămăsese mică, patru batiste — cel puțin batiste avea destule, și nu se știe niciodată cînd o să verși lacrimi — o cămașă de noapte și un șal indian de la bunica ei. Nu era de presupus că va avea nevoie de șal; nu-l purtase niciodată decît atunci cînd se jucase de-a „cucoana", dar ajuta ca trusoul să devină mai impresionant și se putea să fie chiar necesar să aibă ceva de pus pe umeri, cînd vor lua masa în restaurantul hotelului, sau dacă se vor duce la operă. Se simți ceva mai veselă în timp ce orînduia lucrurile înapoi în geamantan și strîngea curelele de piele lăbărțate. În definitiv, ar fi putut să aibă lucruri și mai puține și mai proaste.

Scoase cutia de lucru și cîrpi — sau mai bine zis pungi — o gaură mare în călcîiul unui ciorap maro pe care voia să-l pună în timpul călătoriei. Repară butonierele rupte ale pardesiului ei maro, stropi o cantitate enormă de parfum ieftin pe rochița maro care aștepta într-un sertar gata să fie îmbrăcată, și simți cum o cuprinde frigul pentru că nu se îmbrăcase încă.

Se îmbrăcă în grabă, se spălă pe față și se pieptănă, privindu-se cu atenție în oglindă, Medită cu tristețe „Fără îndoială, nu sînt o frumusețe. Nannie m-a tuns prost. Sînt mult

prea slabă şi n-am deloc înfăţişarea aceea îngrijită care-i stă bine unei mirese. Nimeni nu şi-ar putea închipui o cunună din flori de lămîiță pe capul meu. Un fes de paiață ar fi mai nimerit. În definitiv asta e, sînt convinsă c-au fost conduse la altar fete care arătau şi mai prost ca mine."

Maurice Vaughan se afla la masă şi începuse să mănînce cîrnați şi cartofi prăjiți. Nu-i spuse bună dimineața, dar îi puse ceva de mîncare într-o farfurie pe care o împinse spre ea. Apoi i se adresă

— Jim Martin vine azi împreună cu un tip de la Brancepeth. Aranjează cu Nannie să amîne masa pînă la ora unu. Avem mult de lucru.

Pheasant era îngrozită. Avea întîlnire cu Piers la ora două. Cum o să reuşească să plece la timp ? Şi dacă n-o s-o vadă apărînd la masă, Maurice ar putea să pună întrebări, să devină bănuitor. Cînd îşi turnă ceaiul, mîinile îi tremurau Nici nu distingea lucrurile de pe masă.

Maurice o privi cu răceală.

— Ai auzit ce-am spus ? întrebă. Ce se-ntîmplă cu tine azi dimineață ?

— Mă gîndeam. Da, am auzit, vrei să iei masa la ora două.

— Am spus ora unu. Mai bine să dau eu ordinul, dacă tu nu eşti în stare.

Pheasant îşi redobîndea stăpînirea de sine.

— Ce uşor te înfurii, făcu ea calmă. Sigur c-am să țin minte. Sper că domnul Martin o

să fie mai treaz decît ultima dată cînd a fost la noi. Mi-aduc aminte că şi-a pus în ceai o murătură în loc de zahăr şi c-a dormit toată seara în scaunul lui.

— Eu nu-mi aduc aminte.

— Cred şi eu. Erai şi dumneata destul de făcut.

Vaughan izbucni în rîs. Obrăzniciile tinerei şi unicei sale fiice, doar pe jumătate recunoscută, îl amuzau. Totuşi, din răutate, cînd fata era supusă şi dornică să-i fie pe plac, se purta adesea aspru cu ea, încîntat să constate că moştenise de la el aceeaşi capacitate de a îndura suferinţa.

Maurice Vaughan era nepotul de bunic şi singurul descendent de parte bărbătească a colonelului Vaughan care, în scrisori, îl convinsese pe Philip Whiteoak să se mute la vest de Quebec. Era singurul copil pe care îl avuseseră părinţii săi la mult timp după căsătorie. Fusese crescut în răsfăţ şi devenise un tînăr greoi, leneş şi arogant, socotindu-se, pe plan intelectual, superior tuturor colegilor săi, superior chiar şi lui Renny Whiteoak, la care ţinea foarte mult. La vîrsta de douăzeci de ani nutrea speranţa că va deveni un important om politic, fără nici un efort din partea sa. La douăzeci şi unu se logodise cu Meg Whiteoak, fermecat de zîmbetul ei dulce, inefabil, şi de îngăduinţa ei pasivă faţă de el. Părinţiii celor doi erau atît de încîntaţi încît abia îndrăzneau să respire de teamă ca o răsuflare prea fierbinte sau prea rece să nu tulbure ardoarea

tinerei perechi şi nu cumva căsătoria atît de mult dorită să nu se realizeze.

Meggie nu admitea să fie zorită. O logodnă ca lumea trebuia să dureze un an, deci logodna ei avea să țină un an. Maurice, elegant şi liber, atrase atenția unei fete din sat, drăguță, cu trăsături ascuțite, Elvira Gray. Îşi făcu obiceiul să culeagă mure în pădurea prin care Maurice hoinărea agale cu puşca la umăr — aceeaşi pădure unde se întîlneau acum Piers şi Pheasant. Aşteptînd nerăbdător căsătoria cu Meg, se consola cu dragostea Elvirei.

Cu o lună înainte de căsătorie, într-o noapte de vară, cineva aşeză în pragul casei Vaughanilor o legăturică cu un copil înăuntru. Bătrînul domn Vaughan, trezit de scîncetul copilului, coborî în papuci, deschise uşa din față şi găsi legăturica de care era prins un bilet cu acest conținut „Maurice Vaughan este tatăl acestui copil. Vă rog fiți bun cu el. N-a făcut rău nimănui."

Domnul Vaughan căzu leşinat pe trepte şi fu găsit, zăcînd lîngă copil, de către un muncitor de la fermă care citi biletul şi răspîndi repede vestea. Copilul ajunse în casă şi vestea la Jalna.

Aşa cum se cuvine eroinei unei asemenea tragedii, Meg se încuie în camera ei şi nu mai vru să vadă pe nimeni. Refuză şi mîncarea. Maurice, după o dimineață sfîşietoare petrecută cu părinții săi, în cursul căreia recunoscu totul, fugi şi se ascunse în pădure. Se descoperi că şi Elvira, care era orfană, dispăruse.

Tatăl lui Meg, însoțit de cei doi frați ai săi, Nicholas și Ernest, s-a dus să discute situația sub toate aspectele cu domnul Vaughan. Erau cu douăzeci de ani mai tineri decît acesta și răcneau toți trei deodată, în cel mai autentic stil Whiteoak, la bietul om zăpăcit. Totuși, trecînd peste sentimentele lor rănite, căzură de acord că logodna nu trebuia ruptă, căsătoria urmînd să aibă loc la data stabilită. Copilului i se putea găsi un adăpost. Cei trei se înapoiară la Jalna după cîteva pahare zdravene, cu sentimentul că, slavă Domnului, totul fusese aranjat și că lecția îi va folosi tînărului zănatic, deși cam prea aspră pentru logodnica lui.

Meggie n-a putut fi convinsă să iasă din cameră. Tăvile cu mîncare așezate la ușa ei rămîneau neatinse. Într-o noapte, după patru zile de zbucium, tînărul Maurice porni către Jalna călare pe frumoasa lui iapă castanie. Aruncă un pumn de pietriș în fereastra fetei și-o strigă pe nume. Meggie nu răspunse. Maurice o strigă din nou cu tragică insistență. În cele din urmă, Meg apăru în lumina strălucitoare a lunii, încadrată, întocmai ca un tablou, de fereastra îmbrăcată în iederă. Își ținea cotul pe pervaz și bărbia sprijinită în palmă, ascultînd, cum el, în picioare, cu hamul trecut peste braț, își revărsa căința în vorbe. Meg, impasibilă, cu fața ridicată spre lună, îl ascultă pînă la sfîrșit apoi spuse

— Totul s-a terminat. Eu nu pot să mă mărit cu tine, Maurice. N-am să mă mai mărit niciodată cu nimeni.

Maurice nu putea şi nu voia s-o creadă. Nu se aşteptase ca o fată atît de blajină să fie atît de neînduplecată. Îi explică şi o imploră timp de două ore. Se aruncă la pămînt şi începu să plîngă în vreme ce iapa păştea liniştită iarba de lîngă el.

Renny, a cărui cameră era lîngă a lui Meg, nu mai putu suporta. Coborî în fugă şi alături de Maurice, îşi uni rugăminţile cu ale prietenului său dar în termeni ceva mai tari. Nimic nu izbuti s-o înduplece pe Meggie. Cu lacrimi şiroindu-i pe obrajii palizi, ascultă apelurile fierbinţi ale celor doi tineri apoi, cu un gest final de adio, închise fereastra.

Fiecare dintre membrii mai vîrstnici ai familiei avură pe rînd întrevederi cu Meggie. Tatăl ei, unchii, tînăra ei mamă vitregă — care sperase prea devreme că va scăpa de prezenţa ei — toţi îşi încercară forţa de convingere. Şi bunica interveni, şi văzînd-o pe Meggie suavă dar neclintită ca Gibraltarul, bătrîna doamnă îşi pierdu răbdarea. O lovi pe Meg în cap, ceea ce-l făcu pe Philip Whiteoak să intervină şi să declare că nu va îngădui ca fetiţa lui să fie împinsă cu sila într-o căsătorie nedorită şi că nu e deloc de mirare că Meggie nu poate accepta un mire care făcuse un copil cu o ţărancă cu pielea tăbăcită.

Meggie, palidă, dar liniştită, renunţă în cele din urmă la izolarea ei. Aparent, viaţa ei

nu suferi prea mari schimbări de pe urma acestei dezamăgiri sentimentale. Totuşi, acum o atrăgea mai puţin compania altor tineri şi-şi petrecea cea mai mare parte a timpului în camera ei. De pe vremea aceea Meggie a rămas cu obiceiul de a nu mînca aproape nimic la masă, hrănindu-se în schimb din belşug cu gustările apetisante care-i erau aduse în cameră. Se dedică din ce în ce mai mult fraţilor ei, revărsînd asupra lor tot devotamentul de care era capabilă, în speranţa că astfel va reuşi să şteargă imaginea iubitului.

De atunci, Maurice nu s-a mai apropiat de Jalna, decît pînă la grajduri, dar prietenia dintre el şi Renny dăinui. Mai tîrziu, trecură împreună prin încercările războiului. Domnul şi doamna Vaughan au murit, unul după altul, în cursul anului în care Pheasant împlinise trei ani şi fetiţa rămase în grija unui tată tînăr, neafectuos, căruia se învăţase să-i spună „Maurice".

La scurt timp după doliu, urmă o altă nenorocire. Acţiunile miniere în care era investită aproape toată averea familiei Vaughan deveniră fără valoare şi venitul lui Maurice scăzu de la zece mii de dolari pe an la mai puţin de două mii. Realiza ceva din creşterea cailor dar Pheasant, care se mărea, nu ştiuse niciodată ce înseamnă să aibă două monezi deodată sau să-şi cumpere rochii frumoase cu care să-şi înveşmînteze trupul tînăr. Din cei o mie de acri cumpăraţi de la guvern de primul Vaughan, rămăseseră doar trei sute. Din aceştia numai

cincizeci erau cultivați, restul terenului fiind acoperit de pășuni și de păduri dese de stejar. Rîpa care străbătea Jalna, ca o trecătoare, se prefăcea într-o vale largă pe pămînturile familiei Vaughan și sfîrșea într-o depresiune puțin adîncă, în mijlocul căreia se înălța casa, cu obloanele scoase din țîțîni, veranda dărăpănată și acoperișul năpădit de mușchi.

Singura slujnică pe care o mai aveau era o bătrînă scoțiană, Nannie, care vorbea doar arareori și atunci, abia șoptit. În comparație cu Jalna, unde forfoteau oameni care vorbeau tare, aveau relații strînse și se preocupau unii de alții, reședința familiei Vaughan se asemăna cu o scoică care redă doar un ecou, cei trei locatari trăind izolați unul de altul, preocupați numai de ei înșiși, anihilînd astfel orice intimitate.

Masa fixată pentru ora unu, în loc de douăsprezece și jumătate ca de obicei, încurca rău planurile făcute de Pheasant. Se simți deodată lipsită de putere, neajutorată, amenințată. O cuprinse o teamă de ea însăși. Teama că-i va striga în fața lui Maurice

— La unu și jumătate am de gînd să fug să mă mărit ! Trebuie să mîncăm la ora obișnuită.

Cum ar mai tresări Maurice. Și-l închipui cu fața lui lată, nerasă, încordată de uimire pînă la consternare.

— Ce înseamnă asta ? ar exclama el. Ce-nseamnă asta, diavol împielițat ce ești ?

Atunci ea i-ar răspunde printre dinți :

— E adevărul adevărat. Azi mă mărit. Şi mă mărit cu unul de la Jalna, din familia care nu te-a vrut pe tine, grozavule !

În schimb, spuse spăsit

— O, Maurice, eu trebuie să iau masa tot la douăsprezece şi jumătate, ca de obicei. Am oră la dentist în Stead, la două.

Se miră și ea de cele ce fusese în stare să inventeze fiindcă nu călcase la dentist în viața ei. Nici măcar nu știa numele vreunuia.

— De ce ai oră la dentist ? mormăi el. Ai ceva la dinți ?

— Am avut dureri în ultima vreme, răspunse — fără să mintă de data aceasta, iar Maurice îşi aminti că simţise uneori la ea un miros iritant de medicament.

Îşi continuară micul dejun în tăcere, ea bînd ceaşcă după ceaşcă de ceai tare, uşurată de faptul că nu se izbise de opoziţia lui categorică ; el, gîndind că, la urma urmei, era mai bine dacă fata lui nu va fi la masă cu cei doi bărbaţi pe care îi invitase. Martin nu avea un limbaj prea ales. Fără îndoială, nu era genul de om pe care un părinte cumsecade ar vrea să-l prezinte tinerei lui fiice. Dar în definitiv, ce rost avea să încerce s-o ferească pe Pheasant ? Era doar fiica mamei ei, faţă de care el nu avusese cel mai mic respect ; de altfel nu avea cine ştie cît nici faţă de el însuşi, în calitate de tată al ei. Nu erau adevărate toate cele scornite pe seama lui prin ţinut, după întîmplarea aceea nefericită, dar îi ştirbiseră părerea despre sine însuşi, demnitatea. Știa că lumea îl socotește și-l va socoti

întotdeauna un desfrînat chiar şi după ce firele de păr alb, care începuseră să-i apară deasupra tîmplei, îi vor acoperi tot creştetul.

Privindu-l, Pheasant se simţi cuprinsă brusc de o milă inexplicabilă faţă de tatăl ei. Bietul Maurice ! Mîine dimineaţă şi în toate dimineţile de-aici înainte, îşi va lua micul dejun singur. Ce e drept, nu stăteau prea des de vorbă, dar în orice caz ea se afla acolo, lîngă el ; îi transmitea lui Nannie ordinele lui, îi turna ceaiul ; îl însoţea întotdeauna ca să admire mînjii abia născuţi. Ei, poate numai după ce n-o să mai fie lîngă el, o să-i pară rău că nu s-a purtat mai bine cu ea.

Era atît de naivă încît îşi închipuia că a pleca să locuiască la Jalna echivala cu o mutare la cine ştie ce depărtare unde ar fi ruptă pentru totdeauna de viaţa ei trecută.

Cînd Maurice înghiţi ultimul dumicat, se ridică încet şi se îndreptă spre bovindou care, umbrit de o verandă, lăsa să pătrundă în cameră doar o lumină tulbure, verzuie. Se opri cu spatele spre Pheasant şi-i porunci

— Vino aici.

Pheasant se ridică de pe scaun, cu nervii întinşi la maximum. Ce avea de gînd să-i facă ? Îi trecu prin minte s-o ia la fugă din cameră. Întrebă cu voce sugrumată

— Ce doreşti ?

— Doresc să vii încoace.

Se apropie de el cu o nepăsare prefăcută.

— S-ar zice că azi dimineaţă vrei să faci pe tatăl sever, făcu ea.

— Aş vrea să văd şi eu dintele ăla de care vorbeai !

— Eu nu vorbeam de nici un dinte. Văd că tu eşti cel care vorbeşti de el. Eu am spus doar că mă duc la dentist.

— Te rog deschide gura, comandă el pe un ton iritat, apucîndu-o de bărbie.

Pheasant se rugă

— O, Doamne, fă să apară o gaură imensă în dinte, şi deschise o gură atît de mare încît semăna cu un pui de prihor cerşind hrană.

— Hm, mormăi Maurice. Ar fi trebuit tratat de mult. Apoi, mîngîind-o uşor cu palma pe bărbie Ai nişte dinţişori drăguţi. Vezi să ţi-i trateze ca lumea.

Pheasant îl privi mirată. Devenise aproape drăgăstos. Aşa de tîrziu ! Îi dezmierdase bărbia — în orice caz, o atinsese uşor cu degetele. Dintr-o dată o apucă o furie împotriva lui. Ce-i venise să se poarte drăgăstos cu ea tocmai acum ! Ca să-i vină cu atît mai greu să-l părăsească.

— Mulţumesc, spuse. Am să devin o frumuseţe dacă perseverez, nu ?

Maurice răspunse grav

— Eşti prea slăbănoagă pentru o frumuseţe. Dar cu timpul, ai să te mai împlineşti. Nu eşti decît o mînză.

— Aşa îşi arată mînzele bucuria, spuse Pheasant şi-şi frecă fruntea de umărul lui. Îmi pare rău că nu pot să nechez ! Dar în schimb pot să muşc.

— Știu că poți să muști, răspunse Maurice serios. M-ai mușcat cînd aveai cinci ani. Şi eu te-am băgat cu capul sub robinet drept pedeapsă.

Era bucuroasă că i-a reamintit de acel episod. Acum îi va fi mai uşor să-l părăsească.

Maurice ieşi în hol și-şi luă pălăria din cuier.

— La revedere, strigă Pheasant în urma lui. Se uită după el cum se depărtează pe poteca dinspre grajduri, cum își îndeasă pipa, umblînd cu mersul lui ciudat, gîrbovit, abătut. Deschise repede fereastra şi strigă după el

— Alooo, Maurice !

— Ce este ? răspunse el, întorcîndu-se pe jumătate.

— O, nimic... la revedere !

— Ei, mă înapoiez la... îl auzi mormăind pe cînd se îndepărta.

Fără îndoială că Maurice o socotește caraghioasă de-a binelea. Dar, în definitiv, era un „la revedere" foarte serios. Data viitoare cînd se vor întîlni, dacă se vor mai întîlni vreodată, ea va fi o altă ființă. Va purta un nume onorabil — un nume cu care va putea înfrunta lumea. Va fi doamna Piers Whiteoak.

Piers şi Pheasant căsătoriţi

El sosi fix la ora două. Ea venise cu douăzeci de minute mai devreme, foarte înfierbîntată, dar palidă de emoţie şi de oboseală ; mersese anevoie aproape o jumătate de milă, alergînd din cînd în cînd, tîrînd după ea geamantanul greu. Trăise clipe de spaimă de cîte ori se apropia cîte un vehicul, crezîndu-se urmărită. De trei ori se refugiase la adăpostul unui pîlc de cedri de la marginea şoselei, ca să se ascundă pînă cînd sau vreo căruţă se tîra greoi sau cîte o maşină gonea pe lîngă ea.

Piers rîndui geamantanul pe canapeaua din spatele maşinii şi Pheasant se prăbuşi în faţă pe locul de lîngă el. Maşina — o biată rablă hodorogită pe care Piers o spălase în cinstea evenimentului — porni cu o smucitură. Arăta ridicol de dichisit, ca de duminică, în cel mai bun costum al lui din serj ţeapăn, şi cu o expresie mai degrabă înlemnită decît jubilantă.

— Azi au avut nevoie de maşină acasă, spuse el. Mi-a fost tare greu să plec cu ea.

— Şi mie la fel. Maurice invitase doi musafiri şi din cauza asta masa trebuia servită mai tîrziu şi voia să fiu şi eu de faţă să-i primesc.

— Hm. Cine erau musafirii ?

— Un domn Martin şi încă cineva. Amîndoi crescători de cai.

— Şi să-i primeşti tu ! Doamne Dumnezeule! Ce lucruri ridicole spui !

Pheasant se lăsă în colţul ei, copleşită. Oare asta însemna să fugi de-acasă ? Să te măriţi cu un iubit taciturn, proaspăt îmbăiat, cu gambetă, care îţi spune că eşti ridicolă tocmai în clipele cînd, învăpăiat de dragoste, ar fi trebuit să fie îndrăzneţ dar şi protector.

— Nu crezi că eşti cam obraznic ?

— Poate că sînt, consimţi el, şi apăsă pe accelerator. N-am ce-i face, adăugă, el mai binevoitor. E în sînge, cred.

Pheasant îşi scoase pălăria şi lăsă vîntul să-i ciufulească părul. Treceau în goană pe lîngă indicatoare de drumuri, cîmpii cu cirezi de vaci albe cu pete negre, pe lîngă livezi de cireşi în plină floare şi livezi de meri abia înmuguriţi.

— Bunica a zis o dată la masă c-ar trebui să mă disciplineze cineva. De asta va trebui să te ocupi tu, Pheasant. Îşi întoarse zîmbind privirile spre ea şi, văzînd-o cu părul ciufulit şi ochii strălucitori, adăugă : Scumpa mea adorată !

Îi fură un sărut şi Pheasant îşi puse mîna pe volan alături de mîna lui. Amîndoi priviră lung mîna, gîndind că foarte curînd verigheta va în-

trece în importanță inelul de logodnă. Încercau un ciudat amestec de senzații, se simțeau pe de o parte ca niște copii care au fugit de acasă (pentru că amîndoi fuseseră împiedicați să se maturizeze de cei mai în vîrstă ca ei), dar în același timp și ca niște aventurieri îndrăzneți pe care nimic în lume nu-i înfricoșa în această primăvară strălucitoare.

Îi căsători noul pastor din Stead, care nu auzise de numele familiilor lor decît cel mult asociate de vreo anecdotă pitorească. Piers, vînjos și ars de soare, părea un băiat oarecare de la țară ; iar Pheasant, cu rochița ei prost croită și pantofii ieftini, nu părea o tînără grațioasă, ci mai curînd o fetiță stîngace ca o mînză. În sacristia răcoroasă, pastorul le spuse că speră să-i vadă regulat la slujbă în biserica lui și le dădu cîteva sfaturi folositoare.

După plecarea lor, pastorul cercetă plicul cu onorariul lăsat de Piers și rămase uimit, cînd văzu o sumă așa de mare ; Piers hotărîse că totul trebuie să decurgă în stilul familiei Whiteoak.

În timp ce automobilul gonea pe șoseaua care tivea ca o garnitură de panglică albă țărmul cafeniu ce mărginea lacul, Piers începu să chiuie și să cînte exaltat de izbînda lor.

— Sîntem soț și soție ! intona el. Soț și soție ! Pheasant și Piers ! Soț și soție !

Din cauza exuberanței lui și a vitezei cu care conducea mașina, toată lumea se uita după ei. Apele lacului albastru-verzui, agitate încă de pe urma unui vînt puternic care suflase toată

noaptea, dar care acum se domolise și adia blînd, băteau în țărm un acompaniament ritmic, ca un original marș nupțial. Livezile de cireși își scuturau petalele în calea lor ca o ploaie de confetti, iar aerul era încărcat de miresmele îmbătătoare ale primăverii. Piers opri lîngă căruța unui vînzător de fructe și cumpără portocale. Pheasant îi vîrî felii de portocală în gură în timp ce el conducea, și mîncă și ea cu poftă, căci emoția le făcuse sete. Cînd se apropiară de suburbiile orașului, zvîrli cojile în șanț și-și șterse buzele și mîinile pe batistă. Își puse pălăria, apoi își îndreptă ținuta, șezînd cu mîinile în poală, convinsă că oricine îi vede trebuie să-și dea cu siguranță seama că sînt proaspăt căsătoriți.

Piers reținuse o cameră la Queen's Hotel, hotelul pe care familia Whiteoak îl frecventa de trei generații. Dar Piers nu avusese de multe ori ocazia să intre acolo — luase masa de prînz cu Renny în cîteva rînduri și, de două ori, în copilărie, unchiul Nicholas îl invitase de ziua lui de naștere.

Acum, de ziua nunții lui, închiriase una din cele mai bune camere cu baie. Cînd funcționarul de la recepție schiță un zîmbet plin de înțeles și dădu cheia camerei unui băiat de serviciu, Piers se înroși pînă în vîrful urechilor. Băiatul porni înaintea lor spre cameră, înclinat într-o parte de greutatea geamantanului străvechi. Trecînd de-a lungul coridorului, prin fața ușilor albe închise, Pheasant se simți intimidată. Își închipuia că după fiecare tăblie ascultă cîte o

ureche şi la fiecare gaură de cheie pîndeşte cîte un ochi. Dacă s-ar trezi faţă în faţă cu Maurice ? Sau cu Renny ? Sau cu înspăimîntătoarea bunică Whiteoak ?

Cînd rămaseră singuri în spaţioasa cameră de hotel, cu mobilă multă, absolut singuri în afară de zvonul înfundat al circulaţiei din stradă care le amintea de existenţa lumii, îi cuprinse deodată un sentiment de demnitate rece, de înstrăinare unul faţă de celălalt.

— Nu-i o cameră rea, ce zici ? Crezi c-ai să te simţi bine aici ? Şi adăugă, aproape provocător E una din cele mai bune camere din hotel, dar dacă ţi-ar place altceva...

— O, nu. E drăguţă. Cred că o să mă simt bine aici, mulţumesc.

Oare ei erau perechea de fugari care gonise de-a lungul ţărmului lacului, cîntînd şi mîncînd portocale ?

— Iată-ţi valiza, spuse el, arătînd spre geamantanul voluminos.

— Da, încuviinţă ea. Văd c-a ajuns cu bine.

— Mă întreb ce să facem mai întîi, adăugă privind-o lung. Îi părea atît de străină în acest decor nou, încît parcă acum ar fi văzut-o într-adevăr pentru prima dată.

— Cît e ceasul ?

— Cinci şi jumătate.

Pheasant observă atunci că soarele dispăruse în spatele unei clădiri din faţă şi încăperea era învăluită într-o penumbră gălbuie. Se însera.

— N-ar fi bine să expediem telegramele ?

— Cred că da. Mă duc eu jos să mă ocup de treaba asta şi să rezerv o masă ; ce zici, n-ai vrea să mergem la teatru diseară ?

Pe Pheasant o atrase ideea.

— O, aş fi încîntată să mergem la teatru. S-o fi jucînd o piesă bună ?

— Am să mă interesez şi o să iau bilete, între timp tu poţi să te schimbi. Acum să vedem ce facem cu telegramele. Ce-ai zice dacă i-aş scrie doar lui Renny una cam aşa „Pheasant şi cu mine căsătoriţi. Mîine acasă. Comunică-i lui Maurice". Crezi că merge ?

— Nu, răspunse ea categoric. Maurice trebuie să primească o telegramă personală, de la mine. Să zicem : „Dragă Maurice..."

— Dumnezeule ! Nu poţi începe o telegramă cu „Dragă Maurice". Cine-a mai pomenit aşa ceva. Spune-mi ce vrei să cuprindă telegrama şi eu am să-i dau forma care trebuie.

Pheasant îi răspunse pe un ton iritat

— Ascultă, telegrama o trimit eu sau tu ? În viaţa mea nu i-am scris lui Maurice nici o scrisoare şi nu i-am trimis nici o telegramă şi nici nu cred să mai am vreun prilej de azi înainte. Aşa că telegrama trebuie să-nceapă cu „Dragă Maurice".

— Bine, fetiţă, zi mai departe.

— Va să zică „Dragă Maurice Piers şi cu mine ne-am căsătorit. Spune-i şi lui Nannie. A ta sinceră, Pheasant." Cred că aşa e bine.

Piers nu-şi putu ascunde amuzamentul auzind textul unei astfel de telegrame, dar promise s-o expedieze şi, după ce o strînse pătimaş

în brațe și primi o sărutare pe muchea arsă de soare a nasului, ieși din cameră.

Pheasant rămase singură. Era măritată. Viața ei trecută se sfîrșise și cea nouă tocmai începea. Se așeză în fața toaletei și se privi în oglinda cu trei despărțituri. Era minunat să-și poată vedea chipul oglindit din toate părțile deodată. Avea impresia că nu se văzuse niciodată pe sine cu adevărat pînă atunci — nu era de mirare că pe chipul reflectat de oglindă se citea uimirea. Se întoarse cînd într-o parte cînd în alta, înclinîndu-și capul ca o păsărică drăguță. Își scoase rochia cafenie și rămase vrăjită la ivirea în oglindă a farmecelor ei numai în pantalonași bufanți și cămășuța albă. Aprinse lumina și își luă o poză cu brațele ei delicate, albe ca laptele, ridicate, și ochii pe jumătate închiși. I-ar fi plăcut să poată petrece mai mult timp jucîndu-se astfel în fața oglinzii magice, dar Piers putea să se întoarcă din clipă în clipă și s-o găsească neîmbrăcată.

Ceasul dintr-un turn bătu ora șase.

Constată c-ar fi trebuit să se spele pe mîini și speră că la baie o să găsească săpun. Cînd răsuci comutatorul și camera de baie fu inundată de o lumină albă, orbitoare, simți cum i se taie respirația, uluită de splendoarea desăvîrșită a încăperii. Acasă aveau o baie cu pardoseala roasă, simplă, neacoperită, pe care se afla o cadă veche de tablă verde, turtită, prăpădită. Prosoapele uzate și destrămate lăsau scame pe tot corpul, iar săpunul era mereu moale ca o piftie, pentru că Maurice îl uita de fiecare dată în apă.

Aici totul era numai faianță, marmură și nichel lustruit ca argintul, iar cada enormă, de o albeață imaculată, plus un rînd de prosoape, erau într-adevăr demne de o mireasă. „Și, pe ce am mai sfînt, cită ea — ca devotată cititoare a lui Sir Walter Scott — chiar eu sînt mireasa !“

După ce se încuie pe dinăuntru, făcu o baie, mînuind aproape cu smerenie accesoriile lucioase. Cîtă apă fierbinte ! Ce săpun fin ! Ce prosoape mătăsoase ! Cînd păşi încă șiroind de apă pe covoraşul de baie pluşat, simți că pînă în clipa aceea nu fusese niciodată cu adevărat curată.

Cînd Piers se înapoie, o găsi pe Pheasant cu părul periat și netezit, tocmai încheindu-şi rochia roz cu alb. Expediase telegramele — şi nu uitase să înceapă cu „Dragă Maurice“. Procurase două fotolii de orchestră la un vodevil rusesc. O conduse în salonul din hotel rezervat doamnelor și o instală într-un fotoliu alb cu auriu ca să-l aştepte pînă cînd se spală şi se ferchezuieşte și el.

Luară loc la masa rezervată lor într-un colț de unde puteau vedea întregul restaurant rînduri, rînduri de mese aşternute cu fețe de masă albe, cu tacîmuri de argint scînteind în lumina discretă a lămpilor ; un chelner roşu la față şi cu vagi urme de favoriți la urechi se ocupă de ei cu o grijă părintească.

Piers o întrebă în șoaptă

— Ce-ați vrea să luați, doamnă Piers Whiteoak ? şi totul dispăru din mintea ei în afara acestor cuvinte magice.

Piers comandă felurile. O supă delicioasă. O bucățică de pește cu un sos ciudat la gust. Pui fript. Sparanghel și minunate prăjituri din aluat franțuzesc, puțin cam derutante — nu prea știai cum să le mănînci. Căpșuni ca niște nestemate ce se topeau în gură („Dar de unde le aduc, Piers, în perioada asta a anului?"). O cafea foarte neagră. Țigări mici cu vîrful aurit, alese anume pentru ea. Fumul lor aromat se încolăci în jurul capetelor tinerilor căsătoriți, izolîndu-i și mai mult de restul lumii.

Patru bărbați de la o masă alăturată păreau că nu-și pot lua ochii de la ea. Vorbeau între ei cu seriozitate, dar ochii le alunecau mereu spre ea și, uneori, Pheasant era absolut sigură, discutau despre ea. Partea curioasă era că, deși conștientă de atenția lor, faptul n-o tulbura. O înviora, îi dădea o senzație de siguranță în ținută, de degajare în mișcări, pe care altfel n-ar fi avut-o.

Își luase șalul indian, brodat cu aur, care aparținuse bunicii ei și, cînd își dădu seama că cei patru bărbați bruni o privesc cu atenție făcînd presupuneri la adresa ei, un instinct, proaspăt trezit, o îndemnă să-și înfășoare șalul în jurul umerilor, spunîndu-i că șalul îi va sta mult mai bine decît rochița roz cu alb. Îl ținea strîns în jurul ei, dreaptă, cu privirea țintă la fața îmbujorată a lui Piers, dar conștientă de fiecare ocheadă, de fiecare șoaptă a celor patru de la masa învecinată.

Cînd, împreună cu Piers trecu pe lîngă cei patru bărbați, franjurii șalului îl atinseră pe

unul din ei. Bărbatul își ridicase ochii negri spre chipul ei, și în acea clipă își înclină capul spre șal de parcă ar fi căutat ușoara lui mîngîiere. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani. Pheasant simți că șalul avea puteri magice, că înfășurată în el parcă plutea și vrăjea tot ce atingea. Căpșorul ei castaniu se ivea din splendoarea lui ca o floare strălucitoare.

Pentru Pheasant spectacolul prezentat de trupa rusească se dovedi o experiență nouă și ciudată. Îi deschidea porțile unei lumi exotice și nebănuite. Auzi cîntecul „Luntrașii de pe Volga" cîntat de mateloți străini care abia se întrezăreau într-un amurg purpuriu. Auzi răcnete și invocări într-o limbă necunoscută, cînd membrii unui echipaj sălbatic aruncară peste bord pe iubita căpitanului deoarece le purtase ghinion. Nici cele mai comice momente nu izbuteau să-i smulgă vreun zîmbet. Erau fascinante, dar nici o clipă comice. Prezentatorul spectacolului, cu o față ca o lună plină, și comperajul său în mai multe limbi, exercita asupra ei o puternică fascinație, dar păsăreasca lui nu i se părea deloc amuzantă. Pentru ea, prezentatorul nu era altceva decît un vrăjitor înfricoșător, cel care dezlănțuise toată această orgie de zgomot și culoare. Era un personaj sinistru, pe care îl privea cu respirația tăiată, căutînd mîna lui Piers pe sub șal. Pheasant nu mai fusese niciodată la teatru. Piers însă, cu fața lui arsă de soare, stătea bine așezat în scaun și zîmbea mereu la cele ce se petreceau pe scenă, strîngînd-o calm de mînă.

Străbătînd foaierul, o mulţime deasă se scurgea fără grabă spre uşile exterioare. Pheasant mergea strîns lipită de Piers, privind cu o curiozitate sfioasă feţele celor din jurul ei. Atunci simţi cum cineva, chiar în spatele ei, o prinse de încheietura mîinii şi îşi plimbă cealaltă mînă de-a lungul braţului ei gol, pînă la subţioară, unde se opri o clipă într-o mîngîiere fugitivă, apoi şi-o retrase.

Pheasant tremură toată, dar nu întoarse capul. Ştia, fără să se uite înapoi, că mîna era a bărbatului pe care îl atinsese cu şalul. Cînd ea şi cu Piers ajunseră în stradă, îi văzu pe cei patru bărbaţi împreună, aprinzîndu-şi ţigările chiar în faţa lor.

Se simţi dintr-o dată ca o femeie cu multă experienţă.

Pînă la hotel străbătură o distanţă destul de scurtă, mergînd pe jos, cuprinşi de mulţimea de oameni care rîdeau şi vorbeau, iar o lună imensă se înălţa în capătul străzii şi, împreună cu strălucirea luminii electrice, imprima scenei un aer de veselie extravagantă. Pheasant ar fi vrut ca timpul să se oprească în loc. Nu putea să creadă că totul se va sfîrşi a doua zi şi că vor trebui să se întoarcă la Jalna pentru a înfrunta familia Whiteoak.

Din camera lor se vedea o bucată mare de cer. Cînd Piers deschise larg fereastra, li se păru că luna îi priveşte drept în faţă.

Rămaseră amîndoi la fereastră privind-o.

— Bătrîna noastră lună care ne lumina în pădure, rosti Piers.

— Parcă a trecut o veşnicie de atunci.

— Da, aşa este ! Cum te simţi ? Obosită ? Ţi-e somn ?

— Nu mi-e somn. Sînt doar puţin obosită.

— Biata fetiţă !

O cuprinse în braţe şi-o ţinu strîns lipită de el. Întreaga lui fiinţă părea că se topeşte într-un simţămînt de tandreţe faţă de ea. În acelaşi timp, sîngele îi cînta în urechi imnul dragostei posesive.

Bun-venit la Jalna

Automobilul înainta încet pe aleea șerpuită care ducea spre casă. Aleea era așa de întunecată din cauza copacilor foarte apropiați unul de altul, încît părea un lung tunel de verdeață, întotdeauna răcoros și umed. Veverițe negre săreau din creangă în creangă, cu cozile lor curbate ca niște semne de întrebare mătăsoase. Cînd și cînd, spinarea unui iepure speriat se ivea, cafenie și pufoasă, din iarba înaltă. Atît de încet se mișca mașina, încît păsările nu-și conteneau viersul la apropierea lor.

Piers se simțea aidoma unui elev care se întoarce acasă după ce a chiulit de la școală. Își amintea cum se furișase pe această alee, cu picioarele tăiate de frică, știind că „o s-o-ncaseze" și cum o încasase, de fapt, încăpînd pe mîinile eficiente ale lui Renny. Se afundă mai mult în scaun cînd revăzu scena în minte.

Pheasant stătea dreaptă, înțepenită, cu mîinile strînse între genunchi. Cînd mașina se opri în fața treptelor largi de lemn care duceau spre verandă, o mică siluetă își făcu apariția din boschet. Era Wakefield cu o undiță într-o mînă și în cealaltă cu o sfoară de care se bălăbănea un singur biban.

— O, bună, strigă traversînd peluza spre ei. Am primit telegrama voastră. Bine ați venit la Jalna !

Se apropie de scara mașinii și-i întinse lui Pheasant o mînă mică, mirosind a pește.

— Nu-l atinge, o opri Piers. Miroase îngrozitor.

Wakefield nu păru supărat de acest refuz.

— Mie unul îmi place mirosul de pește, i se adresă el lui Pheasant. Am uitat că unora nu le place. Lui Piers îi place mai mult mirosul de bălegar pentru că umblă cu el toată ziua bunăziua. E obișnuit cu el. Bunica zice că omul se poate obișnui...

— Ține-ți gura, porunci Piers, mai bine spune-mi unde e familia.

— Zău că nu știu, răspunse Wakefield, bălăbănind peștele care se lovea de portiera mașinii, fiindcă azi e sîmbătă, știi, și pentru mine e zi liberă. Am rugat-o pe doamna Wragge să-mi facă un pachețel cu mîncare — puțină friptură rece, un ou tare și o tartă cu lămîie, un pic de brînză și...

— Pentru numele lui Dumnezeu, făcu Piers, lasă trăncăneala și nu mai atinge ușa mașinii cu

peştele ăla. Dă fuga-năuntru şi vezi ce fac. Aş vrea să-l văd pe Renny singur.

— O, nu cred că se poate. Renny s-a dus pînă la Maurice azi după masă. Probabil vor să hotărască ce să vă facă, la amîndoi. Ştiţi, e nevoie de multă gîndire şi discuţie pentru a stabili pedepse potrivite. Acum cîteva zile domnu Fennel a vrut să mă pedepsească şi pur şi simplu n-a găsit nici o pedeapsă care să producă impresia cuvenită. Încercase...

Piers îl întrerupse, fixîndu-l pe Wakefield cu privirea — Du-te şi uită-te pe fereastră în salon. Văd că arde focul. Spune-mi cine e acolo.

— Bine, mă duc. Dar cred c-ar fi mai bine să-mi ţineţi voi peştele fiindcă s-ar putea să se uite cineva pe fereastră şi să mă vadă şi, acum mi-aduc aminte că Maggie mi-a spus că nu-mi dă voie să mă duc la pescuit azi, dar mi-a ieşit cu totul din minte, cum mi se întîmplă adesea. Cred că din cauza inimii mele şubrede.

— Uite ce e, îl ameninţă fratele lui, dacă nu-ţi trag o mamă de bătaie înainte de a apuca să creşti cu o oră mai mare, să nu-mi zici mie pe nume. Dă-mi peştele ăla, şi smuci sfoara din mîna băieţelului.

— Te rog să ai grijă de el, îl avertiză Wakefield întorcînd capul peste umăr în timp ce urca încet treptele. Îşi lipi faţa de geam şi rămase nemişcat un timp.

Pheasant observă că umbrele se lungeau. Un vînt rece şi umed începu să vînture iarba stufoasă a peluzei şi păsările îşi încetară cîntecul.

Piers anunţă :

— Eu arunc drăcia asta.

— O, te rog, Piers, nu-i arunca peştele copilului, zise Pheasant şi simţi cum o cuprinde un tremur nervos mai rece decît vîntul. Uf, sînt aşa de nervoasă ! adăugă ea şi izbucni aproape în plîns.

— Biata copilă, o alintă Piers, apucînd-o de mînă.

Şi el îşi simţea maxilarele încleştate şi o mînă parcă-l strîngea de gît. Niciodată familia nu i se păruse atît de înspăimîntătoare. Şi-i imagina venind spre el încolonaţi într-o falangă ameninţătoare, cu bunica în frunte, gata să-l terorizeze, să-l împroaşte cu vorbe de ocară. Îşi trase umerii spre spate şi respiră adînc. Ei bine, n-au decît să încerce ! Dacă se vor purta urît cu Pheasant, are să plece împreună cu ea. Dar el nu voia să plece. Fiecare bucăţică de pămînt din Jalna îi era dragă. El şi Renny iubeau Jalna cum n-o iubea nici unul din ceilalţi. Sentimentul acela era legătura strînsă dintre ei doi. Piers se simţea foarte mîndru că el şi Renny împărtăşeau această dragoste pentru Jalna.

— Să-l ia naiba de puşti ! izbucni el. Ce-o fi făcînd ?

— Vine !

Wakefield cobora scările plin de importanţă.

— Sînt la ceai, în salon, de parc-ar fi duminică. Focul e aprins. Pe masă pare a fi un tort Sally Lunn. Poate au pregătit un ospăţ de nuntă. Cred c-aş face mai bine să intru-n casă, dar mai întîi să ascund peştele undeva.

Piers îi dădu bibanul şi spuse

— Tare-aş fi vrut să fie şi Renny acasă.

— Şi eu, încuviinţă Wakefield. Un scandal e întotdeauna cu mult mai straşnic cînd ia şi Renny parte la el. Vorba bunicii la scandal, Renny dovedeşte că e un adevărat Court.

Piers şi Pheasant urcară încet treptele şi intrară în casă. Piers dădu la o parte draperiile grele care atîrnau în faţa uşilor duble ale salonului și-i făcu loc lui Pheasant să treacă în camera care i se păru plină de lume.

Se aflau acolo bunica, unchiul Nicholas, unchiul Ernest, Meg, Eden şi tînărul Finch, care se aşezase pe o sofa ornamentată cu mărgele şi înfuleca o prăjitură cu susan. Zîmbi prosteşte cînd îi văzu intrînd pe Pheasant şi Piers, apoi își întoarse privirea spre bunică-sa, ca şi cum se aştepta ca ea să dea semnalul atacului. Dar primul vorbi unchiul Nicholas. Își scoase mustaţa din ceaşca de ceai, și așa, cu capul său masiv, semăna izbitor cu o morsă răutăcioasă. Spuse cu voce tunătoare

— Pe cinstea mea, eu unul nu m-aşteptam la altceva ! Dar pe Renny l-ai îmbrobodit bine, măi pungaşule !

Meg se amestecă în vorbă, cu vocea ei blîndă, înecată de lacrimi :

— O, ce băiat viclean şi lipsit de simţăminte eşti ! Nu ştiu cum îndrăzneşti să te arăţi în faţa noastră ! Şi tocmai cu Pheasant... din familia aceea... nu ţi-am vorbit niciodată despre asta, Piers... am crezut c-ai să-ţi dai şi singur seama ce-aş putea simţi eu în legătură cu o astfel de căsătorie.

— Tăceţi odată din gură ! urlă bunica, care, din cauza furiei, nu reuşise să scoată pînă în clipa aceea decît sunete nearticulate. Tăceţi din gură, proştilor, şi lăsaţi-mă pe mine să vorbesc! Muşchii feţei îi zvîcneau, ochii ei castanii înspăimîntători ardeau pe sub sprîncenele stufoase. Şedea chiar în faţa focului şi silueta ei în rochia scînteietoare de după-masă părea să radieze o lumină diabolică. Boney, cocoţat pe spătarul fotoliului ei, strălucea ca o floare exotică. Îşi înfundase ciocul în puful de pe piept şi-şi răsfira penele înspre căldura focului, părînd nepăsător faţă de starea de agitaţie a stăpînei sale.

— Veniţi aici ! urlă ea. Veniţi încoa în faţa mea. Nu staţi în uşă ca doi caraghioşi !

— Mamă, interveni Ernest, nu te enerva aşa. Nu-ţi face bine. Ştii, ai tulburări la stomac.

— Stomacul meu e mai bun decît al tău, i-o întoarse mama lui. Ştiu eu mai bine cum să-l port de grijă.

— Veniţi mai aproape de ea ca să nu fie obligată să ţipe, porunci unchiul Nicholas.

— Spre altarul de sacrificiu, îi îndemnă solemn Eden care şedea tolănit lîngă uşă.

Cînd trecură pe lîngă el către fotoliul doamnei Whiteoak, ochii lui Eden rîdeau. Pheasant se agăţă de haina lui Piers cu degete reci ca de gheaţă. Îi aruncă o privire rugătoare lui Nicholas, care-i dăduse cîndva cadou o păpuşă şi de-atunci rămăsese pentru ea ca un fel de zeu, dar el stătea cu ochii în pămînt, fărîmiţînd o bucăţică de prăjitură pe farfurie. Tremura atît

de tare, încît fără sprijinul lui Piers, simțea că s-ar fi prăbușit în genunchi.

— Ei, mîrîi bunica, cînd îi văzu ajunși în fața ei, nu vă e rușine de ce-ați făcut ?

— Nu, răspunse Piers, curajos. N-am făcut altceva decît ceea ce fac foarte mulți în situația noastră. Ne-am căsătorit fără să spunem la nimeni. Știam că întreaga familie ar fi sărit în sus dacă ar fi aflat de intenția noastră, așa că am păstrat-o pentru noi, asta-i tot.

— Și-ți închipui... urlă bunica, izbind furioasă cu bastonul în podea... și-ți închipui c-am să-ți permit s-o aduci aici în casa mea pe nepricopsita asta mică ? Nu-nțelegi ce-nseamnă prezența ei aici pentru Meg ? În timp ce era logodită cu el, Maurice s-a pricopsit cu progenitura asta...

— Mamă ! strigă Ernest.

— Binișor, venerabilă doamnă, încercă s-o potolească Nicholas.

Finch izbucni într-un rîs neașteptat, isteric. Meg ridică vocea.

— N-o opriți ! E adevărat ce spune.

— Da, ce spuneam ? Să nu-ndrăzniți să mă mai întrerupeți. Progenitura asta... progenitura asta... s-a pricopsit cu ea de la o tîrfă.

Piers se aplecă spre bunica lui, al cărei chip plin de zbîrcituri devenise fioros și o fulgeră cu privirea.

— Încetează ! urlă el. Încetează, odată !

Tumultul din jur îl stîrni pe Boney care începu brusc să se agite. Își repezi ciocul peste

umărul bunicii și, cu ochișorii lui cruzi ațintiți spre fața lui Piers, revărsă asupra lui un torent de insulte hinduse

— *Shaitan ! Shaitan kabata ! Shaitan ka buteha ! Piakur ! Piakur ! Jabkutr !*

Apoi dădu drumul unei cascade de rîs batjocoritor, metalic, în timp ce se legăna dintr-o parte într-alta pe spătarul fotoliului pe care stătea bunica.

Pheasant nu putu îndura mai mult și, ascunzîndu-și fața în mîini, izbucni în plîns. Dar hohotele ei nu se auzeau din cauza înjurăturilor lui Boney și din cauza lui Finch, care era zgîlțîit din cap pînă-n picioare de rîsul lui isteric. Atunci, Piers își ieși cu totul din sărite ; fața lui arsă de soare deveni purpurie și, înșfăcînd de gît pasărea țipătoare, o trînti cu sălbăticie de podea unde rămase lată, ca o grămadă de fructe viu colorate dintr-un tablou, scoțînd ciudate sunete răgușite.

Bunica amuțise și părea că se înăbușă. Trase de bonetă care-i căzu pe o ureche apoi apucă bastonul ei greu și, mai înainte ca cineva s-o poată opri — admițînd că într-adevăr vreunul din ei ar fi vrut s-o facă — îl lăsă să cadă cu zgomot drept pe capul lui Piers.

— Na, poftim, mizerabile ! urlă ea.

În clipa cînd bastonul se abătea pe capul lui Piers, ușa dinspre hol se deschise și Renny intră urmat de Wakefield care, la adăpostul fratelui său, se uită pe furiș, plin de curiozitate, la membrii familiei sale. Toți se întoarseră spre

Renny ca şi cînd capul său roşcat ar fi fost soarele, iar feţele lor flori avide de soare.

— Frumos tărăboi, n-am ce zice! constată el.

— Îl maltratează pe Boney, se văită bunica. Bietul meu Boney, dragul de el! Piers e o brută! Bate-l, Renny! Trage-i o bătaie zdravănă!

— Nu! Nu! Nu! Nu! ţipă Pheasant îngrozită.

Nicholas se săltă în scaun și spuse

— Piers a meritat s-o încaseze. A trîntit papagalul de podea.

— Wakefield dragă, ridică-l pe Boney de jos, îi spuse Ernest. Ridică-l şi mîngîie-l.

În afară de stăpîna lui, Boney îl lăsa doar pe Wakefield să-l atingă. Copilul îl ridică, îl mîngîie şi-l aşeză pe umărul bunicii. Într-unul din accesele ei de afecţiune, bunica îl trase pe băiat spre ea şi-l sărută pe gură.

— Scumpul de el mic, exclamă ea. Scumpul lu' bunica! Meg, dă-i o bucată de tort!

Meg plîngea liniştit, ascunsă după ceainic. Wakefield se duse la ea, dar cînd văzu că nu e băgat în seamă, îşi luă singur cea mai mare bucată de tort şi-ncepu să înfulece.

Renny se apropiase de Piers şi se uita atent la capul lui.

— Îi sîngerează urechea, observă el. N-ar fi trebuit să-l loveşti, bunico.

— A fost neobrăzat, interveni Ernest.

— Nu-i adevărat! Bunica i-a insultat groaznic şi pe el şi pe fată, se amestecă Eden.

Bunica bătu cu bastonul în podea.

— Nu l-am insultat. I-am spus doar că nu vreau s-o primesc pe fata asta în casa mea. I-am spus că e o nepricopsită de bastardă, și așa şi e. I-am spus... mai dați-mi ceai... mai vreau ceai... Unde-i Philip ? Philip, vreau ceai ! Cînd era foarte agitată se întîmpla uneori să-i spună Philip fiului ei mai mare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dați-i niște ceai, bombăni Nicholas. Dar să fie fierbinte.

Ernest îi aduse o ceașcă de ceai şi-i îndreptă boneta.

— Mai vreau puțin tort, ceru ea. Și tu, Meggie, încetează cu smiorcăiala.

— Bunico, spuse Meg, cu demnitate melancolică, eu nu smiorcăi. Și nu-i de mirare că-mi vine să plîng față de felul cum s-a purtat Piers.

— Lasă că l-am aranjat eu, pufni bunica. L-am aranjat cu bastonul. Ha !

Piers vorbi cu o voce dură

— Uite ce, eu am să plec din casa asta. Pheasant şi cu mine n-avem nevoie să rămînem aici. Am venit doar ca să vedem cum ne primiți. Acum am văzut şi plecăm.

— Îl auzi ce spune, Renny ? întrebă Meg. Nu mai ține de loc la noi şi parcă mai ieri era un băiețel ca Wake.

— Dumnezeu știe cu cine o să se-ncurce și Wake, făcu Nicholas. Familia noastră se duce de rîpă.

— Vrei nişte ceai, Renny ? întrebă Meg.

— Nu, mulțumesc. Dă-i fetei o ceașcă. E tare tulburată.

— Nu vreau ceai ! strigă Pheasant, privind cu sălbăticie fețele ostile din jurul ei. Vreau să plec ! Piers, te rog, te rog, ia-mă de-aici ! Se prăbuşi într-un fotoliu mare, tapisat cu creton, îşi ridică genunchii şi, acoperindu-şi fața cu mîinile, începu să plîngă în hohote.

Meg începu să vorbească, plină de o amărăciune rece, care-i trăda furia.

— Măcar de-ar putea să te trimită acasă şi aşa să termine cu tine ! Dar acum eşti definitiv legată de el. N-ai avut linişte pînă cînd nu l-ai legat strîns de tine. Cunosc eu fetele de teapa ta.

Nicholas adăugă

— Nici n-aşteaptă să iasă bine din găoace... fetele astea.

— Pentru numele lui Dumnezeu ! exclamă Eden. Dar vocea furioasă a lui Piers îl acoperi

— Să nu mai aud un cuvînrt în plus despre ea ! Nu mai suport un singur cuvînt !

Bunica țipă ascuțit :

— Dar o să mai suporți una-n cap, javră ce eşti ! Firimituri de tort i se lipiseră pe firele de păr din bărbie. Wake se uita la ele fascinat. Apoi suflă înspre firimituri, încercînd să le desprindă din peri. Finch scoase nişte croncăneli isterice.

— Wakefield, încetează, porunci unchiul Ernest, sau vrei să-ți trag o palmă peste cap. Mamă, şterge-ți bărbia.

Meg continuă :

— Cînd mă gîndesc la toți anii aceştia în care m-am ferit cît am putut de familia Vau-

ghan ! Cu Maurice n-am mai vorbit niciodată de la întîmplarea aceea oribilă. Nici unul din ei n-a mai pus piciorul în casa asta. Și acum fiica lui... copilul acela... cauza întregii mele nefericiri... vine, ca soție a lui Piers, să locuiască aici cu noi.

Piers replică

— Nu-ți face griji, Meg. N-avem de gînd să rămînem.

— Rușinea însă a rămas aici pentru totdeauna, îi răspunse Meg cu amărăciune, chiar dacă te vei duce la celălalt capăt al pămîntului. Își ținea capul în mîna sprijinită pe brațul ei scurt și durduliu. Buzele frumos arcuite se adînceau spre colțuri, dîndu-i o expresie de fermitate încăpățînată. Fapta ta le-a pus capac la toate. Am fost foarte lovită chiar la începutul vieții. Am încercat să uit. Aducînd-o aici pe fata asta, mi-ai redeschis vechea rană. M-ai jignit, m-ai zdrobit... am crezut că mă iubești, Piers...

— Oh, Doamne, nu poate un om s-o iubească pe sora lui și totodată să iubească și altă femeie ? exclamă Piers, stacojiu la față, fulgerînd-o cu privirea, lovit drept în inimă, pentru că o iubea cu adevărat pe sora lui.

— Nici un bărbat care și-ar iubi sora n-ar putea s-o iubească pe fiica omului care i-a fost necredincios.

— Și pe deasupra, adăugă Nicholas, i-ai promis lui Renny c-ai să renunți la fata asta.

— O, o, exclamă Pheasant, îndreptîndu-se în fotoliu. Ai promis tu asta, Piers ?

— Nu, n-am promis nimic.

Nicholas tună

— Ba da, ai promis ! Așa mi-a spus Renny.

— N-am promis niciodată. Fii drept, Renny, te rog ! N-am promis niciodată, nu-i așa ?

— Nu, răspunse Renny. N-a promis. Eu am spus c-ar fi mai bine să renunțe fiindcă altfel o să aibă necazuri.

— Necazuri... necazuri... necazuri, gemu bunica. Am avut prea multe necazuri. Dacă nu mi-aș fi păstrat pofta de mîncare, aș fi moartă de mult. Mai dați-mi careva o felie de tort. Nu, nu din ăla — tort de șocolată. Vreau tort de șocolată ! Luă felia pe care i-o întinse Ernest, mușcă o bucată mare și pufni cu gura plină

— I-am dat una zdravănă în cap, javrei ășteia tinere !

— Da, mamă, făcu Ernest. Apoi întrebă plin de bunăvoință Crezi că trebuie să muști bucăți așa de mari ?

— L-am lovit de i-a dat sîngele ! țipă ea, fără să ia în seamă întrebarea lui Ernest, apoi mușcă o bucată și mai mare.

— L-am făcut pe flăcăul nostru să sufere pentru fapta lui prostească.

— Ar trebui să-ți fie rușine, bunico, spuse Eden, și familia începu să discute aprins dacă bunica procedase bine sau rău.

Renny stătea privind pe rînd fețele lor agitate, iritat de gălăgia fără rost, dar în același timp profund satisfăcut. Aceasta era familia lui.

Tribul lui. El era capul familiei. Căpetenia acestui trib. Simțea o plăcere primitivă, directă și simplă de a-i domina, de a le purta de grijă, de a fi cicălit, hărțuit și sîcîit de ei. Toți depindeau de el, afară de bunica, dar chiar și ea era dependentă într-un fel, pentru că, departe de Jalna, ar fi murit. Pe lîngă faptul că-i întreținea, Renny avea și însușirea inerentă unei căpetenii. Toți așteptau ca el să fie cel care face dreptate și nu-l lăsau pînă cînd nu se pronunța. Acum își rotea chipul uscățiv, roșcat, de la unul la altul și se pregătea să-și exercite autoritatea.

Căldura din cameră era înăbușitoare ; de foc n-ar prea fi fost nevoie ; dintr-o dată flăcările se încețiră și prinseră a dansa și a trosni în cămin. Boney, care-și revenise după trînteală, țipa cu o voce de-ți spărgea urechile

— Tort ! Tort ! Tort de ciocolată !

— Pentru Dumnezeu, dați-i careva niște tort, porunci Renny.

Micul Wake înhăță o felie de tort și i-o întinse lui Boney, dar, cînd papagalul se repezi s-o apuce cu ciocul, o trase repede înapoi. Din ce în ce mai furios, Boney încercă de trei ori la rînd să înhațe bucățica dar nu reuși. Atunci bătu din aripi și scoase un asemenea țipăt încît celor din cameră începu să le țiuie urechile.

Finch nu se mai putu stăpîni și se porni iar pe un rîs isteric, frîngîndu-se de mijloc ; taburetul pe care stătea alunecă — sau nu cumva l-a împins Eden cu piciorul ? — și Finch se trezi cu picioarele în sus pe podea.

Bunica apucă bastonul și încercă să se ridice în picioare.

— Lăsați-mă să pun mîna pe ei, strigă.

— Băieți ! Băieți ! strigă Meg, și izbucni și ea în rîs. Acestea erau scenele de interior care-i plăceau „încăierări între băieți“, iar ea să privească spectacolul, comod instalată în fotoliul ei. Rîse ; dar peste o clipă se porni din nou pe plîns și-și întoarse ochii de la Finch întins pe jos cît era de lung.

Renny se aplecă deasupra lui și-i administră trei pumni zdraveni băiatului costeliv și șleampăt, apoi îi spuse

— Acum scoală-te și poartă-te cuviincios. Finch se ridică, roșu la față, și se retrase într-un colț. Nicholas se răsuci greoi în fotoliu și se uită la Piers.

— Tu ai merita să fii jupuit de viu pentru ce i-ai făcut lui Meggie.

— Nu te mai necăji, răspunse Piers, eu plec de-aici.

Meg îl privi disprețuitor

— Ar trebui să pleci foarte departe ca să poți scăpa de urmările scandalului — vreau să spun ca plecarea ta să-mi fie într-adevăr de vreun folos mie, și nouă tuturor.

Piers ripostă

— O să plecăm destul de departe ca să-ți facem ție pe plac. O să plecăm în Statele Unite... poate.

Pronunță cuvîntul „poate“ cu o notă de ezitare. Sunetul propriei sale voci care anunța că

pleacă într-o țară străină, departe de Jalna și de pămîntul pe care trudise pentru a-l face roditor, departe de cai, departe de frații lui, avea o rezonanță îngrozitoare. Bunica ațipită pe neașteptate, după obiceiul ei, se trezi și întrebă:

— Ce spune?

Boney se cocoțase pe umărul ei și-și ghemuise capul de obrazul lung și căzut.

— Ce spune băiatul?

Ernest răspunse

— Spune că are de gînd să plece în Statele Unite.

— În Statele Unite? Un Whiteoak să plece în Statele Unite? Un Whiteoak să devină un iankeu? Nu, nu, niciodată! Plecarea lui m-ar distruge. Nu-i dau voie să plece. Să-ți fie rușine, Meggie, că-l silești pe bietul băiat să plece în Statele Unite! Ar trebui să-ți fie rușine. Nici nu știi ce sînt în stare iankeii ăștia! Întîi au pus mîna pe cartea lui Eden și-acum îl vor și pe Piers. Nu-l lăsați să plece! și izbucni în hohote de plîns.

Renny începu să vorbească fără urmă de patimă

— Piers nu pleacă nicăieri. O să rămînă cu noi. Și Pheasant la fel. Acum sînt soț și soție. Presupun că au consumat căsătoria și în fapt. Nu văd nici un motiv pentru care Pheasant n-ar putea fi o soție bună pentru el...

Meg îl întrerupse:

— Maurice nu m-a iertat niciodată pentru că am refuzat să mă mărit cu el. A pus la cale

căsătoria asta între fiica lui și Piers ca să mă pedepsească. El a pus totul la cale. Sînt sigură că el a pus la cale căsătoria asta.

Piers se întoarse spre sora lui.

— Maurice n-a știut nimic.

— De unde poți să știi tu ce planuri avea în capul lui ? întrebă Meg. N-a făcut altceva decît să aștepte ca să ne vîre progenitura lui pe gît.

Piers exclamă

— Doamne, Meggie ! N-am știut că ai o limbă așa de ascuțită.

— Te poftesc să vorbești frumos cu mine, îi atrase atenția sora lui.

Renny, cu o voce pornită parcă din adîncul pieptului, semn pe care familia îl cunoștea ca prevestitor de furtună în cazul cînd vreunul din ei ar fi îndrăznit să se împotrivească, interveni în discuție

— Chiar azi după-amiază am examinat situația împreună cu Maurice. El e la fel de necăjit ca și noi. Cît despre planurile lui de a se răzbuna pe tine prin această căsătorie, te rog să mă crezi, Meg, că e ridicol ce spui tu. Acordă-i omului puțin credit, o fi avînd și el un pic de decență — un pic de bun simț. Povestea voastră de amor s-a petrecut acum douăzeci de ani. Crezi că de atunci el se gîndește numai la asta ? Între timp a făcut și războiul, unde a avut și alte lucruri la care să se gîndească, nu numai la cruzimea ta, Meggie !

Renny îi zîmbi. Știa cum trebuie să-i vorbească. Știa că-i plăcea să i se amintească de

„cruzimea“ ei. Buzele ei frumos modelate se arcuiră puțin și întrebă, cu un aer de fetiță îmbufnată

— Atunci, ce-i cu el ? Toată lumea zice că ceva n-ar fi în regulă.

— Știu eu, nu prea cred să fie ceva în neregulă cu Maurice, dar dacă e așa, și tu ești cea vinovată, atunci n-ar trebui să fii prea aspră cu el și cu atît mai puțin cu această copilă. I-am atras atenția lui Piers că dacă va continua să se întîlnească cu ea o să avem necazuri, și chiar așa s-a întîmplat, vedeți ? O mulțime de necazuri. Dar n-am să-l alung de la Jalna. Am nevoie de el aici... și acum am nevoie să-mi beau ceaiul, urgent. Vrei să-mi torni niște ceai, Meggie ?

După ce Renny termină ce avea de spus se așternu tăcerea, întreruptă doar de trosnetul focului și de sforăitul domol, susurat, al bunicii. Nicholas își scoase pipa și începu s-o umple cu tutun din pungă. Sasha sări de pe policioara căminului pe umărul lui Ernest și începu să toarcă zgomotos, în contrast cu sforăiturile bunicii. Wakefield deschise ușa unui scrin plin de ciudățenii aduse din India, cu care n-avea voie să se joace, și-și vîrî capul înăuntru.

— Nu umbla acolo, dragă, îl rugă Meg, blînd.

Renny, căpetenia, vorbise. Spusese că Piers n-avea să fie alungat din trib și tribul ascultase, recunoscînd că vorbele lui sînt înțelepte. Cu atît mai prompt cu cît nici unul, nici chiar Meg, nu voia ca Piers să fie alungat, chiar dacă trebuiau să accepte dimpreună cu el un membru

nedorit în familie. De fapt, Renny era mai degrabă glasul familiei decît capul ei. Toţi ştiau dinainte ce-o să spună într-un moment critic şi-l aţîţau, îl hărţuiau şi-l îmboldeau pînă cînd le spunea cu patimă ceea ce, de fapt, doreau să audă. Apoi, cu vădită plăcere, se supuneau voinţei lui.

Renny se afundă într-un scaun, cu ceaşca de ceai şi o felie de pîine cu unt în mînă. Avea faţa mai aprinsă ca de obicei, dar se uita cu profundă satisfacţie la cei din jurul lui. Înăbuşise răscoala familială. Toţi depindeau de el, de la bunica bătrînă şi aprigă, pînă la micul şi delicatul Wake. Depindeau de el şi el îi conducea. Simţea că fiecare din trib este legat de el prin fire puternice, invizibile. Simţea existenţa acestor fire care-l uneau trainic de fiecare ins din încăpere în parte. De bătrîna şi cumplita lui bunică. De tînărul şi uriciosul Finch. De nerodul de Piers care-şi ţinea o batistă la urechea sîngerîndă. De Meg care şi-l închipuia pe Maurice jelind în neagră tristeţe, în tot cursul acestor ani. Fără nici o îndoială, Maurice era un tip ciudat. Lăsase două femei să facă din el un om cu totul altfel decît îl menise natura. Renny simţea firele care porneau puternice şi nevăzute de la el spre fiecare membru al familiei. Deodată se simţi smucit de un nou fir întins de curînd. Între el şi Pheasant. Acum şi ea făcea parte din familie. Dintre ai lui. O privi şi o văzu stînd dreaptă în fotoliul mare, cu ochii umflaţi de plîns, dar bîndu-şi ceaiul ca o fetiţă cuminte.

Privirile lor se întîlniră și Pheasant zîmbi sfios, implorîndu-l cu ochi umezi ; Renny îi zîmbi la rîndul lui, încurajator.

Rags intrase în odaie și Meg îi ceru să aducă ceai proaspăt.

Aceasta era familia Whiteoak așa cum avea s-o cunoască Alayne Archer cînd veni de la New York în mijlocul lor.

CAPITOLUL IX

Eden şi Alayne

Eden constată că paşii lui nu făceau zgomot pe covorul gros care acoperea parchetul sălii de aşteptare a editurii „Cory and Parsons" din New York, aşa că putea să se plimbe agitat încolo şi încoace prin încăpere, fără teama de-a atrage atenţia cuiva. Era îngrozitor de nervos. Avea o senzaţie în stomac asemănătoare cu cea a foamei, totuşi îşi simţea gîtlejul atît de contractat încît i-ar fi fost imposibil să înghită ceva. Cînd se opri o clipă în dreptul unei oglinzi cu ramă sculptată, se sperie văzîndu-şi chipul vineţiu. Ar fi vrut acum ca pielea lui să nu se fi bronzat atît de puternic în timpul verii petrecute în Nord. Aici, la New York, lumea îl va socoti fără îndoială un canadian din cine ştie ce fund de provincie. Mîinile în care ţinea pachetul cu noul său manuscris i se păreau aproape tuciurii, şi nu era de mirare, fiindcă luni de zile vîslise şi trăise în cort

printre lacurile din Nord. Se hotărî să pună manuscrisul pe o masă și să-l ia de acolo în clipa cînd va fi poftit în biroul particular al domnului Cory. În corespondența purtată cu domnul Cory privitoare la poeziile sale, editorul se arătase interesat să citească lungul poem epic scris de Eden în vara aceea. Volumul de versuri apărut pe la mijlocul verii se bucurase de cronici favorabile, criticii americani afirmînd că au descoperit în lirica lui Eden o notă plăcută de prospețime și muzicalitate. Cum poezia era la modă, volumul lui de versuri se vînduse bine. Era foarte probabil ca tînărul poet să realizeze destui bani de pe urma cărții sale încît să-și poată cumpăra un palton nou. Stătea acum în picioare, înalt și zvelt, în costumul său larg din tweed, care-i dădea un aer foarte britanic, simțind că această încăpere de un lux impunător reprezintă pentru el pragul peste care va păși în lumea succeselor și a faimei.

Ușa se deschise și o tînără femeie intră atît de discret, încît ajunsese aproape lîngă Eden înainte ca el să-și dea seama de prezența ei.

— O, tresări el. Vă cer scuze. Aștept să intru la domnul Cory.

— Sînteți domnul Whiteoak, nu ? întrebă ea cu o voce calmă.

Eden, cu toată fața lui bronzată, se înroși ca un băiețandru.

— Da. Eu sînt Eden Whiteoak. Eu am... Se opri chiar la timp fiindcă era gata să spună că el e autorul volumului *Sub Steaua Nordului*. Ar fi fost un mod cu totul nepotrivit de a se pre-

zenta — ca și cum toată lumea ar fi trebuit să știe despre volumul lui de poezii.

Totuși, fata îi vorbi cu vocea ușor gîtuită de emoție

— O, domnule Whiteoak, n-am putut rezista dorinței de a vorbi cu dumneata cînd am auzit că ești aici. Vreau să-ți spun că versurile dumitale mi-au plăcut extrem de mult. Sînt referentă literară la domnul Cory și manuscrisele de versuri mi le repartizează în general mie pentru că... mă interesează foarte mult poezia.

— Da, da, înțeleg, spuse Eden, încercînd să-și adune gîndurile.

Ea continuă cu vocea ei joasă, egală

— N-am cuvinte să spun cît de mîndră m-am simțit pentru că am putut să-i recomand domnului Cory poeziile dumitale. De foarte multe ori sînt obligată să înaintez referate nefavorabile. Numele dumitale era necunoscut pentru noi. Am avut senzația că te-am descoperit. O, Doamne, nu cred că este indicat să faci asemenea declarații într-o discuție de afaceri. Dar poeziile dumitale m-au încîntat atît de mult încît... am vrut să afli părerea mea.

Pe chipul ei serios apăru dintr-o dată un zîmbet. Își ținea capul dat pe spate pentru a-l putea privi în ochi, fiind mai mică decît statura medie. Uitîndu-se în jos spre ea, Eden o asemui cu o floare de primăvară delicat nuanțată dar robustă, privind în sus cu un fel de gingașă sfidare.

Eden îi reținu mîna pe care ea i-o întinsese, în mîna lui caldă, arsă de soare.

— Mă numesc Alayne Archer, se prezentă fata. Domnul Cory este gata să te primească peste cîteva minute. De fapt, mi-a spus să stau puțin de vorbă cu dumneata despre noul poem. Este un poem epic, nu-i așa ? Dar am ținut foarte mult să-ți spun că eu sînt „descoperitoarea" primului dumitale volum.

— Ei bine, atunci, cred că aş putea să vă predau noul manuscris chiar acum.

— Nu. Fiindcă eu tot domnului Cory trebuie să i-l dau.

Amîndoi își coborîră privirile la pachetul din mîna lui apoi ochii li se întîlniră și-și zîmbiră.

— Dumneata ce părere ai, îți place ? întrebă ea. Se aseamănă cu celelalte poezii ?

— Da, îmi place firește, răspunse el, și cred că exprimă același simțămînt ca și celelalte. A fost o adevărată plăcere să scriu versuri acolo sus, în Nord, la sute de kilometri depărtare de orice așezare omenească.

— Sînt sigură că a fost o sursă minunată de inspirație, spuse ea. În toamna aceasta, domnul Cory are intenția să facă o excursie în Nord. Suferă de insomnie. Cred că vrea să afle de la dumneata cît mai multe despre această regiune. Îl conduse spre două fotolii capitonate. — Vrei să luăm loc aici și să-mi dai cît mai multe amănunte despre noul dumitale poem ? Ce titlu are ?

— *Sturionul auriu*. Dar mi-e imposibil să vorbesc despre versurile mele. Ar fi mai bine să-l citești. Nu sînt obișnuit să vorbesc despre

poeziile mele. Familia mea consideră că a scrie versuri este o ruşine.

Stăteau aşezaţi, dar la auzul acestor cuvinte fata se ridică şi-l privi neîncrezătoare.

— Poezia ? O ruşine ? exclamă fata sufocată.

— Ei, poate că nu chiar o ruşine, se grăbi să răspundă Eden. Dar în orice caz o fază pe care un bărbat trebuie s-o depăşească... pe care timpul trebuie s-o şteargă.

— Dar nu sînt mîndri de dumneata ?

— Mda. Sora mea, da. Dar ea nu se pricepe la versuri. Şi unul dintre unchii mei. Dar e foarte bătrîn. Nu citeşte nimic din ce s-a scris de la Shakespeare încoace.

— Dar părinţii ? Mama dumitale ? întrebă ea presupunînd că trebuie să aibă o mamă care-l adoră.

— Părinţii mei nu mai trăiesc, răspunse el şi adăugă Cît despre fraţii mei, pot să spun că mă dispreţuiesc de-a binelea pentru asta. Există o tradiţie militară în familia noastră.

— Dumneata ai făcut războiul ? întrebă ea.

— Nu. Eu aveam numai şaptesprezece ani cînd s-a încheiat pacea.

— O, ce proastă sînt ! Sigur că erai prea tînăr.

Apoi Alayne începu să vorbească despre poeziile lui. Eden uită că se află în sala de aşteptare a unei edituri. Uită totul în afara plăcerii pe care i-o provoca prezenţa ei graţioasă, stăpînă pe sine şi totuşi oarecum sfioasă. Se auzi pe sine vorbind, recitînd fragmente din poeziile sale — prinsese ceva din intonaţia Oxford a

unchilor săi — spunînd lucruri frumoase şi triste care l-ar fi făcut pe Renny să se crispeze de ruşine, dacă l-ar fi auzit.

O stenografă veni să anunţe că domnul Cory este gata să-l primească pe domnul Whiteoak. Se ridicară amîndoi în picioare şi Eden, privind de sus în jos la ea, gîndi că nu mai văzuse nicicodată un păr atît de mătăsos şi de lucios. Era încolăcit în jurul capului ca nişte panglici de satin scînteietor.

O urmă pe stenografă în biroul particular al domnului Cory, directorul editurii, care-l primi strîngîndu-i mîna cu putere şi examinîndu-l cu atenţie.

— Ia loc, domnule Whiteoak, îl invită el, cu o voce uscată, precisă. Sînt foarte încîntat că ai putut veni la New York. Eu şi asistenta mea, domnişoara Archer, eram nerăbdători să te cunoaştem. Noi considerăm creaţia dumitale poetică deosebit de interesantă.

Totuşi aprecierile lui păreau pur formale. După o scurtă discuţie despre noul poem de care avea să se îngrijească, domnul Cory schimbă brusc subiectul şi începu să-l bombardeze pe Eden cu tot felul de întrebări despre ţinuturile din Nord. Cît de departe ajunsese ? Ce provizii erau necesare ? În special, ce rufărie de corp şi ce încălţăminte. Hrana era foarte proastă ? Presupunea că trebuie să fie foarte primitivă. Uneori el suferea de indigestie. Medicii îl asiguraseră că o partidă de vînătoare acolo în Nord îl va pune pe picioare, îi va reface sănătatea. Se simţea încă destul de puternic dar insom-

nia îi provoca o indispoziție dezagreabilă. Şi nu-și putea permite să-și reducă activitatea.

Eden era o mină de informații. Ştia despre toate cîte ceva. Pe măsură ce afla noi şi noi amănunte, domnul Cory se însufleţea. Obrajii lui cenușii căpătară o nuanță roz pal ca a petalelor de trandafiri ofiliți. Entuziasmat, începu să bată cu vîrful unghiilor sale lustruite în birou.

Eden încerca să și-l închipuie pe domnul Cory în ținuturile nordice, dar nu izbuti ; în schimb, imaginația lui o urmărea pe domnișoara Archer, cu părul ei scînteietor și ochii albaștri-cenuşii, distanţaţi unul de altul, sub o frunte minunat de albă.

Se agăţa de umbra ei, încercînd s-o reţină cînd i se părea că e gata să dispară, implorînd-o să-l scape de domnul Cory, pentru că începuse să-l urască pe acest domn pe care-l bănuia interesat de persoana lui doar ca locuitor al Canadei și ca bun cunoscător al ţării pe care i-o prescrisese un medic.

Dar în clipa aceea domnul Cory îl invită, aproape cu simpatie, la masă, acasă la el, chiar în acea seară.

— Și domnișoara Archer va fi invitată, adăugă domnul Cory. O să poată discuta despre poeziile dumitale cu mult mai multă competenţă decît mine, deşi îmi plac. Îmi plac foarte mult, te rog să mă crezi.

Bineînţeles că din clipa aceea domnul Cory îi fu simpatic lui Eden. Păru să descopere brusc că e un om foarte cumsecade, aproape un băie-

țel, un băiețel cărunt și la locul lui care nu știuse niciodată cu adevărat ce înseamnă să fii tînăr. Dar acum îi era simpatic și-i strînse mîna cu căldură la despărțire, mulțumindu-i și asigurîndu-l că primește cu plăcere invitația la masă.

Eden nu avea prieteni la New York așa că își petrecu după amiaza hoinărind fericit prin oraș. Era o zi splendidă pe la jumătatea lunii septembrie. Zgîrie-norii ca niște turnuri și străzile ca niște trecători prin care vîntul flutura steaguri viu colorate — Eden nu știa ce se sărbătorește — îl înveseleau. Viața părea tumultuoasă, trepidantă, plină de neprevăzut, de poezie, și îi simțea imnul pulsînd în sînge, cerîndu-i să fie așternut pe hîrtie.

Așezat la masă într-o ceainărie, primele versuri ale unei noi poezii începură să prindă formă în mintea lui. Dînd de o parte farfuria cu turtă de scorțișoară, le așternu grabnic pe spatele unui plic. Emoționat, simți un fior nervos care-i străbătu tot trupul. Era convins că versurile sînt bune. Era convins că ideea e bună. Simți nevoia să discute cu Alayne Archer, să-i citească acele prime versuri care sunau ca o melodie. Dorea să-i vadă chipul ridicat spre el cu expresia aceea de înțelegere amestecată cu un dulce entuziasm pentru geniul său — da, chiar ea folosise cuvîntul o dată, și același cuvînt îl folosise și unul dintre criticii care făcuseră recenzia la volumul *Sub Steaua Polară*, așa că, de ce nu l-ar lăsa și el să-i treacă din cînd în cînd prin minte, ca un curent de aer

stimulator. Geniu. Avea credința că posedă o scînteie din focul sacru și i se părea că Alayne, prin prezența ei, prin sprijinul admirației ei, avea puterea să ațîțe această scînteie, prefăcînd-o în flacără vie.

Încercă să-i deseneze chipul pe plic. Se descurcă destul de bine cu fruntea și ochii, dar nu-și putea aminti forma nasului — probabil o trăsătură lipsită de expresie — și, după ce îi schiță și gura, constată că, în locul imaginii asemănătoare unei flori de primăvară, delicată dar provocătoare, pe care încercase s-o redea, obținuse o față bucălată tipic olandeză. Supărat, rupse schița și, o dată cu ea, și versurile. Poate că Alayne nu era chiar o frumusețe dar, oricum, nu arăta așa.

Seara, la hotel, dădu multă atenție îmbrăcămintii. Smochingul cădea perfect și vesta, croită după ultima modă englezească, îi stătea bine. Dacă n-ar fi avut fața atît de bronzată, ca de indian, imaginea lui din oglindă l-ar fi satisfăcut pe deplin. Totuși, așa ars de soare părea mai bărbat. Avea și o gură frumos modelată. Fetele spuneau că e fascinantă. Zîmbi și dădu la iveală un șir de dinți strălucitori, apoi își lipi strîns buzele. Sfinte Dumnezeule! Se comporta ca un actor de cinema! Sau ca unul dintr-o reclamă pentru pastă de dinți care aruncă ocheade, zău așa! Dacă l-ar fi văzut Renny aruncîndu-și ocheade în oglindă, i-ar fi spart scăfîrlia. Poate ar fi mai bine ca geniul (din nou acest cuvînt) să sălășluiască într-o persoană neglijentă, cu privire de ne-

bun. Se încruntă, își puse pălăria și pardesiul și stinse lumina.

Domnul Cory locuia pe Sixty-first street, într-o casă modestă ca înfățișare, prinsă între alte două cu aspect foarte pretențios. Eden găsi toți musafirii adunați, cu excepția unuia singur, un romancier englez, care sosi la cîteva minute după el. Erau prezenți domnul Cory; soția și fiica lui, o tînără femeie cu fața lată și păr negru și lins, tuns scurt; un domn Gutweld, muzician; un domn Groves, bancher, care, după cum se dovedi foarte curînd, urma să fie partenerul domnului Cory în călătoria sa în Canada; Alayne Archer; și două doamne de vîrstă mijlocie, foarte grave.

La masă, Eden se văzu așezat între domnișoara Archer și una din doamnele acelea grave. În fața lui stăteau romancierul englez pe care-l chema Hyde și domnișoara Cory. Eden nu mai văzuse o masă atît de scînteietoare, cu pahare de cristal și argintărie fină, frumos cizelată. Pentru o clipă, revăzu în gînd masa de la Jalna cu castroanele uriașe și vechea veselă englezească greoaie. Pentru o clipă fețele celor din jur se estompară și în locul lor apărură fețele membrilor familiei de acasă, afectuoase, arogante, țîfnoase — fețe care, odată văzute, nu pot fi ușor uitate. Darămite cînd ți-ai petrecut întreaga viață printre ele... Izbuti să alunge chipurile lor din minte și se întoarse spre doamna cea grasă. Alayne Archer era întoarsă în cealaltă parte și asculta ce-i spunea domnul Groves.

— Domnule Whiteoak, i se adresă doamna, cu o voce extrem de cultivată, doresc să vă spun cît de profund apreciez lirica dumneavoastră. O delicată sensibilitate se vădește limpede, aidoma cleștarului, în toate implicațiile ei. Îl fixă cu ochii ei de un cenușiu deschis, apoi adăugă Și apreciez cu osebire profunda comprehensiune a incertitudinilor frumosului efemer.

Terminînd această frază, efectuă cu fermitate, transportul spre buze a unei minunate linguri de argint plină ochi cu o minunată supă limpede, aidoma cleștarului.

— Mulțumesc, îngăimă Eden. Vă mulțumesc foarte mult. Se simțea copleșit de timiditate.

O Doamne, dacă ar fi fost bunica de față ! Tare ar fi vrut să-și poată ascunde capul în poala ei în timp ce ar fi alungat-o cu bastonul pe femeia aceasta îngrozitoare. Se uită la ea, cu o expresie ușor îngrijorată, care-i umbrea ochii albaștri, dar doamna cea grasă părea mulțumită, pentru că i se adresă în continuare. La un moment dat, domnul Cory îi solicită doamnei atenția și atunci Eden se întoarse spre Alayne Archer.

— Stai de vorbă cu mine. Salvează-mă, îi șopti el. În viața mea nu m-am simțit atît de prost. Chiar adineauri doamna de lîngă mine m-a întrebat despre ce e vorba în noul meu poem și tot ce-am putut să-i răspund a fost... „despre un pește" !

Alayne îl privea drept în ochi și Eden simți, trecîndu-i prin fiecare nerv, un fel de curent

electric provocat de apropierea ei şi de ceva insesizabil în ochii ei.

Alayne îi spuse

— Domnul Groves vrea să-ţi pună unele întrebări despre proviziile necesare pentru o vînătoare în Canada.

Domnul Groves se apleacă spre el şi întrebă

— Cum e mai indicat să procedăm cu conservele ? Trebuie să luăm toate proviziile de aici sau putem să cumpărăm şi în Canada ?

Discutară despre conserve de carne și legume pînă cînd domnul Groves se întoarse pentru a examina cu prudenţă, prin ochelari, un nou fel de mîncare oferit de slujitor. Atunci domnişoara Archer îi şopti

— Așa dar te simţi stingherit ? Nici nu mă mir. Totuși, presupun că trebuie să fie plăcut să auzi lucruri atît de încîntătoare despre poeziile dumitale.

Privindu-i faţa, Eden se gîndi că pleoapele ei erau ca ale unei madone.

— Am încercat azi să te desenez dar am rupt schiţa — şi o dată cu ea am rupt și versurile pe care le scrisesem. N-o să mă crezi, dar în desenul meu arătai ca o olandeză.

— Nu e deloc de mirare, răspunse fata. Dinspre partea mamei sînt de origine olandeză. Cred că trăsăturile mele o dovedesc destul de limpede. Am faţa lată și turtită şi pometii obrajilor proeminenţi.

— Văd că te descrii în culori foarte trandafirii, n-am ce zice !

— Dar ăsta e adevărul, nu ? zise ea zîmbind cam malițios. Haide, de ce nu recunoști că arăt ca o masivă Fräulein olandeză ?

Eden se împotrivi cu străşnicie, totuşi era adevărat că sîngele olandez explica ceva din personalitatea ei. Simplitatea, sinceritatea și tenacitatea ei liniştită. Dar cu umerii ei rotunzi, încîntători, cu obrajii ei discret îmbujorați, cu pleoapele de madonă și cu coronița de floricele albe și trandafirii în păr, îi părea de o mie de ori mai fermecătoare decît oricare altă fată pe care o cunoscuse vreodată.

Romancierul Hyde spunea, cu glasul său profund

— De cîte ori vin în America, am mereu impresia că acasă am murit de foame. Aici mănînc enorm la mese, și ce mese ! Ce fructe ! Ce smîntînă ! Știu că există vaci și la noi în Anglia. Le-am văzut cu ochii mei. O dată am lovit cu mașina o vacă. Dar nu dau smîntînă. Din laptele lor nu poți face smîntînă — cînd e muls arată albăstrui la culoare. Puteți să-mi explicați de ce ? Domnule Whiteoak, spune-mi, în Canada există smîntînă ?

— Acolo nu bem decît lapte de ren, răspunse Eden.

După ce se ridicară de la masă, Hyde se apropie de el.

— Ești un tip norocos ! Singura femeie interesantă de aici ! Cine e ?

— Domnișoara Alayne Archer. E orfană. Tatăl ei a fost vechi prieten cu domnul Cory.

— Scrie ?

— Nu. Citeşte. E referentă literară la editură. Ea e cea care... Dar se opri chiar la timp. N-avea de gînd să-i spună nimic mai mult tipului ăsta cu ochi bulbucaţi.

Hyde îl întrebă

— Domnule Whiteoak, nu cumva ai o rudă care-a făcut războiul în regimentul Buffs ? Un bărbat cu părul roșu ?

— Da. Unul din frații mei... Renny. L-ați cunoscut ?

Ochii lui Hyde se bulbucară şi mai tare.

— Dacă l-am cunoscut ? Aş zice că da. Un tip din cei mai grozavi. Am trecut prin al naibii de multe noi amîndoi. Unde e acum ? În Canada ?

— Da. Se ocupă de fermă.

Hyde îl cercetă pe Eden cu atenție.

— Nu-i semeni deloc. Nu mi-l pot închipui scriind poezii. Mi-a povestit că are o grămadă de frați mai mici. „Împielițații“ așa vă zicea. Mi-ar plăcea să-l revăd. Te rog, transmite-i salutări din partea mea.

— Dacă puteți, trebuie să veniți să ne vizitați.

Hyde începu să vorbească despre aventurile lor în Franța. Se pornise. Părea să fi uitat cu desăvîrşire unde se află și depăna amintiri obscene și sîngeroase pe care Eden abia le auzea. Urmărea din ochi orice mişcare a Alaynei Archer. Cu greu se stăpînea să nu-i întoarcă lui Hyde spatele şi să plece după ea. Simți că domnul Cory și domnul Groves își ațintesc privirile asupra lui și văzu licărind în ochii lor ne-

numărate întrebări despre cum trebuie organizată o vînătoare în Nord. I se părea că e înconjurat din toate părțile de niște ziduri. Se simțea îngrozitor de tînăr și neajutorat între atîția oameni de vîrstă mijlocie sau chiar vîrstnici. În disperare, îl întrerupse pe englez.

— Spuneați că ați vrea s-o cunoașteți pe domnișoara Archer ?

Hyde păru surprins, apoi încuviință vesel

— Da, da. Așa este.

Eden îl conduse la Alayne, întorcînd hotărît spatele celor doi vînători prea zeloși.

— Domnișoară Archer, începu el și observă că o roșeață trecătoare îi colora obrajii, dispărînd apoi și lăsîndu-i mai palizi ca înainte. Îmi dai voie să ți-l prezint pe domnul Hyde ?

Cei doi își dădură mîna.

— Am citit ultimul dumneavoastră roman la corectură, i se adresă ea lui Hyde, și îl consider excepțional. Totuși, nu pot fi de acord cu felul în care vorbesc americanii din cărțile dumneavoastră. De multe ori mi-am spus că scriitorii englezi ar face mai bine să nu introducă personaje americane în operele lor. Limba pe care o vorbesc aceste personaje nu se folosește nici pe pămînt și nici pe mare.

Vorbea cu dezinvoltură, dar în ochii ei o umbră de nemulțumire vădea că e într-adevăr contrariată. „Are mult caracter, își zise Eden ; nu-i e teamă să spună pe față ce gîndește". Pretinse că și el observase același lucru. Englezul rîse imperturbabil.

— Ei, nouă așa ni se pare că vorbesc, explică el. De altfel, dacă v-amintiți, americanul meu e din Sud. Nu vorbește ca voi cei de pe-aici.

— Foarte adevărat, dar e un om cult, care nu și-ar începe orice propoziție cu „Phii" și nu i-ar numi pe ceilalți oameni „indivizi" și n-ar spune tot timpul „Păi nu... păi nu..." Păi zău... Sper că nu sînt prea îndrăzneață ?

Domnul Hyde nu părea de loc supărat. Era doar amuzat.

Nici un argument nu i-ar fi schimbat convingerile despre felul de a vorbi al americanilor. Îl întrebă pe Eden

— Dar voi canadienii, de ce nu încercați să scrieți despre americani ca să vă convingeți dacă izbutiți mai bine ca noi ?

— Am de gînd să scriu un poem despre americani, rîse Eden, și-i aruncă lui Alayne o privire ca o rază de soare care străpunge luciul unei ape limpezi și este reținută acolo.

Oare nu era cu putință să rămînă nici un moment singuri, numai ei doi ? Ba da, fiindcă pianistul se instală la pian. Se furișară într-un colț liniștit. Nici unul nu încerca să se prefacă. Fiecare simțea că și celălalt dorește ca, împreună să se izoleze de restul invitaților. Ascultau tăcuți muzica scăldîndu-i ca o mare. Se cufundau treptat în adîncuri, legănați de valuri. Erau într-adevăr singuri. Puteau auzi pulsația inimii uriașe a vieții. O simțeau în propriile lor bătăi de inimă.

Cu privirile ațintite spre încăperea din fața lui, Eden se apropie mai mult de ea, și așa avu

senzația că Alayne își reazemă capul pe umărul lui, că trupul i se destinde în brațele lui. Valurile muzicii lui Chopin se rostogoleau fără încetare. Eden aproape nu îndrăznea să-și întoarcă privirea spre ea. Dar se hotărî, și atunci îl învălui parfumul discret al florilor din coronița pe care o purta. Ce mîini frumoase se odihneau în poala ei ! Fără îndoială mîini care pot să inspire dragostea unui poet. Doamne, de-ar putea să le ia în mîinile lui și să le sărute palmele ! Cît de mătăsoase și delicat înmiresmate trebuie să fi fost...

Acum pianistul cînta Debussy. Domnișoara Cory stinsese toate luminile în afară de o singură lampă discretă, lîngă pian. Atunci marea în care erau cufundați se înfioră de unduirile delicate ale muzicii. Luă mîinile Alaynei și le duse la buze.

În timp ce le ținea așa, își simțea întreaga făptură cutremurată de un elan poetic care năvălea dinlăuntrul său, stîrnit de atingerea mîinilor ei — cerînd să se nască, năzuind să prindă ființă.

CAPITOLUL X

Alayne şi viaţa

Alayne Archer avea douăzeci şi opt de ani cînd l-a cunoscut pe Eden Whiteoak. Tatăl şi mama ei muriseră cu trei ani în urmă, la cîteva săptămîni unul după altul, în timpul unei epidemii de gripă. Îi lăsaseră fiicei lor cîteva sute de dolari la bancă, cîteva mii într-o poliţă de asigurare pe viaţă şi, în Brooklyn, o vilă cu ornamentaţii exterioare din stuc, de la ferestrele căreia se vedea un teren de golf şi o geană de ocean. Dar o lăsaseră cu inima pustie, secătuită de dragostea acumulată în decursul a douăzeci şi cinci de ani şi care acum luneca într-un şuvoi dureros, pe urma lor, în neant. La început i se păruse că nu va putea supravieţui celor două fiinţe dragi a căror existenţă fusese atît de strîns împletită cu a ei.

Tatăl ei fusese profesor de limba engleză la o facultate de stat din New York, un om pedant dar blînd, căruia îi plăcea să-i împărtăşească

soției sale din ceea ce citea și să se ocupe de instruirea fiicei lor, dar care, în alte chestiuni decît cele de natură scolastică, era condus de ele ca un copilaș.

Mama ei fusese fiica directorului unui mic colegiu teologic din statul Massachusetts, care avusese nu o dată dificultăți din cauza ideilor lui religioase avansate — de fapt, izbutise să scape fără necazuri mai serioase numai datorită magnetismului și farmecului său personal. Fiica lui moștenise aceste însușiri și, la rîndul ei, le transmisese propriei sale fiice, Alayne.

Deși o mică familie cuminte, care aborda problemele vieții de fiecare zi cît și călătoriile lor anuale în Europa cu multă seriozitate, în casa lor domnea aproape întotdeauna o voioșie firească. Vila răsuna de buna dispoziție a profesorului la care Alayne răspundea cu exuberanță tinerească. Domnul și doamna Archer se căsătoriseră de tineri și adeseori li se părea că Alayne e pentru ei mai degrabă o soră mai mică, pe care o adorau, decît fiica lor. Nu avea prietene intime de vîrsta ei. Părinții îi ajungeau. Cu cîțiva ani înainte de a muri profesorul Archer începuse să lucreze la o istorie a Războiului revoluționar american și Alayne se oferise cu entuziasm să-l ajute la munca de documentare. Fata devenise o mare admiratoare a dîrzilor „loialiști", acei simpatizanți ai englezilor care-și părăsiseră căminele și porniseră spre nord pînă în Canada, îndurînd frigul și lipsurile de dragul unei idei. Ce atitudine plină de măreție !

Discutaseră în contradictoriu și de atunci tatăl ei îi spunea, în glumă, mica lui englezoaică; se amuza și ea, dar nu era prea încîntată, deoarece se simțea mîndră că este americană. Dar aceasta n-o împiedica să înțeleagă și punctul de vedere al părții opuse, într-un conflict.

Domnul Cory fusese dintotdeauna bun prieten cu tatăl ei. După moartea profesorului Archer, îi oferise imediat sprijinul său. O ajută pe Alayne să vîndă vila de lîngă terenul de golf, unde ea și tatăl ei jucaseră multe partide plăcute împreună, în timp ce mama putea să-i urmărească de la fereastra camerei de la etaj examinase, în locul fetei, situația financiară a tatălui ei și-o angajase ca referentă la editura „Cory and Parsons".

Primul șoc violent, urmat apoi de perioada, ca o agonie, cînd începuse să realizeze ireparabila pierdere, trecuse, și viața Alaynei se statornicise într-o tristă resemnare. Luase un mic apartament și, noapte de noapte, se apleca asupra manuscrisului tatălui ei, corectînd, revizuind, frămîntîndu-și mintea fragedă pînă la extenuare în legătură cu vreun punct discutabil. O, dacă tatăl ei ar fi fost de față s-o poată lămuri chiar el! Să-i explice, să-i clarifice propriul său punct de vedere în felul său precis și impresionant. În singurătatea ei, parcă vedea aievea mîinile lui lungi, subțiri, de erudit, întorcînd paginile, și lacrimi îi curgeau șiroaie pe obraji lăsîndu-i uzi și înfierbîntați, încît trebuia să se ducă la fereastră și să-și lipească fața de geamul rece sau să deschidă fereastra și să

se rezeme de pervaz, pironindu-şi privirea la strada neprietenoasă de dedesubt.

În sfîrşit, cartea a fost tipărită şi a produs o bună impresie, criticii exprimîndu-şi opiniile cu mai multă bunăvoinţă, poate şi datorită morţii recente a autorului. Fusese evidenţiat în mod special punctul de vedere modern, liberal, al autorului. Totuşi cîţiva critici semnalară unele erori şi contradicţii şi Alayne, socotindu-se unica vinovată, se simţi profund umilită. Se acuză de neglijenţă şi incompetenţă. Cartea scumpului ei tată ! Ajunsese atît de palidă încît domnul Cory începu să se îngrijoreze. În cele din urmă, doamna şi domnul Cory o convinseră să se mute în apartamentul unei prietene de-a lor, Rosamond Trent, o femeie de cincizeci de ani care se ocupa de grafică publicitară.

Domnişoara Trent era o persoană capabilă, vorbăreaţă, şi aproape veşnic bine dispusă. Abia cînd se mută cu domnişoara Trent, Alayne izbuti să-şi recapete liniştea. Citea nenumărate manuscrise, unele foarte prost bătute la maşină, şi redactorul literar al editurii „Cory and Parsons" se obişnuise să se bizuie pe aprecierea ei, mai ales în privinţa cărţilor din al domeniu decît cel al ficţiunii, în care gustul ei, format de părinţi, era poate prea convenţional, prea exigent. Multe din manuscrisele citite i se păreau groaznice. În plus, cele citite o obsedau după lectură, ivindu-se în mintea ei ca nişte buruieni ciudate care, deşi smulse din rădăcini şi aruncate, răsar din nou în locuri neaşteptate.

Şedea și asculta sporovăiala voioasă a Rosamondei Trent, cu bărbia sprijinită în palma făcută căuş și ochii pironiți pe fața domnişoarei Trent, dar nu era prezentă în cameră cu toată ființa ei. O altă Alayne, plîngînd ca un copil părăsit, cutreiera prin mica lor vilă, hoinărea prin grădină printre rododendroni și trandafiri, unde iarba era ca o catifea verde umedă și unde profesorul nu îngăduia nici unei singure frunze veștede să zacă netulburată rătăcea, plîngînd, de-a lungul terenului de golf cu străvezia umbră cenușie a tatălui ei care se întorcea să-i facă un semn cu mîna mamei aflată de veghe la fereastră.

Alteori, cea de a doua Alayne era diferită, nu tristă și însingurată ci răzvrătită și plină de semne de întrebare. Oare viața nu-i va oferi ceva mai substanțial decît atît ? Să citească și iar să citească manuscrise, zi de zi, iar seara să stea cu privirea ațintită la chipul mobil al domnișoarei Trent sau să meargă în vizită la familia Cory, sau la alții și să întîlnească oameni care nu-i făceau nici o impresie ? Oare nu va găsi niciodată o prietenă adevărată, căreia să-i poată destăinui tot... sau aproape tot ? N-o să aibă — pentru prima dată în viață își punea această întrebare, cu necruțătoare seriozitate — n-o să aibă niciodată un iubit ?

O, avusese admiratori — nu prea mulți, fiindcă nu-i încurajase. Dacă ieşea împreună cu unul din ei în oraș, era convinsă că acasă se întîmplă ceva minunat la care ea nu ia parte.

Dacă îi invita acasă, arareori se potriveau cu felul ei de a fi. Din punct de vedere sexual, făcea parte din categoria acelor femei care se dezvoltă încet ; care pot, în anumite condiţii, să se mărite, să întemeieze o familie, fără ca şuvoiul pasiunii lor să izbucnească vreodată.

În viaţa ei existase un bărbat pe care l-ar fi putut considera aproape un iubit ; un coleg de-al tatălui ei, dar mult mai tînăr decît el. Venise la ei în vizită, întîi ca prieten al tatălui ei, apoi din ce în ce mai mult ca prieten al ei. Se potrivea cu el cînd discutau cu seriozitate şi chiar cînd se distrau. Odată îşi petrecuseră vacanţa cu toţii în Europa, la Sorrento ; într-o dimineaţă, cînd primăvara îşi făcea brusc apariţia şi după ce urcaseră amîndoi o potecă îngustă peste un deal, pătrunşi de minunăţia acelei extatice deşteptări, o ceruse în căsătorie. Îl rugase să aştepte răsunsul pînă după ce se vor întoarce în America, fiindcă îi era teamă că încîntarea pe care o simţea se datoreşte nu lui, ci Italiei. Trecuse doar o lună de la întoarcerea în America cînd mama ei se îmbolnăvi. Următoarele două luni se scurseră într-o stare de sfîşietoare anxietate şi chin. În cele din urmă, rămase singură. Prietenul tatălui ei, cu formule demodate, care-i plăceau în cărţi dar n-o impresionau în viaţa de toate zilele, îi ceru din nou mîna. O iubea şi voia să aibă grijă de ea. Alayne ştia că tatăl ei îl socotise potrivit dar, în inima ei rămasă pustie, golurile dureroase nu puteau accepta nici un ocupant.

Cînd primise pentru lectură manuscrisul tînărului Whiteoak, Alayne se găsea într-o stare de însetată receptivitate față de frumos. Frumusețea, simplitatea, splendidul abandon al liricii lui Eden îi umplu inima de o bucurie nouă. Cînd cartea apăru, avu un ciudat simțămînt de proprietate față de ea. Îi displăcea să vadă mîinile mari durdulii ale domnișoarei Trent mîngîind volumul „Ce cărticică încîntătoare, draga mea !" și-i displăcea s-o audă cum citește poeziile accentuînd imaginile insolite sau rostind, cu vocea ei guturală, ultimul cuvînt din fiecare vers pe un ton cîntat, lăsat apoi în suspensie. „Frumusețe pură, bucățica asta, nu-i așa, Alayne dragă ?" Alayne se simțea rușinată că-i reproșează domnișoarei Trent plăcerea cu care gusta versurile, dar adevărul e că așa simțea.

Îi era mai degrabă groază să-l cunoască pe Eden de teamă să n-o dezamăgească. Dacă era scund și îndesat, cu ochi negri mici ca niște mărgele și buza de sus prea lungă ? Dacă avea o față slabă ca un cuțit și ochelari cu rame de os ?

În definitiv, oricum ar arăta, talentul lui era splendid. Dar cînd intrase în sala de așteptare, o străbătuse un fior.

Cînd îl văzuse stînd acolo, înalt și frumos cu coama de păr auriu, cu trăsături sensibile, cu zîmbetul său constant dar ușor melancolic, Alayne începuse să tremure, cuprinsă de un sentiment de ușurare. Părea să poarte asupra lui ceva din strălucirea poeziei sale. Ochii aceia albaștri scînteietori și fața aceea bronzată ! O,

n-ar fi putut suporta dacă Eden n-ar fi fost frumos.

I se păruse tot atît de firesc ca ei doi să caute un colț liniștit pentru a fi împreună și ca el, atunci cînd se ivise prilejul, să-i ia mîinile în ale sale și să i le sărute extaziat, după cum firesc este ca două picături de rouă să se topească într-una singură sau două acorduri melodioase să se armonizeze. I se păru la fel de firesc să-i răspundă da, cînd, două săptămîni mai tîrziu, o ceru în căsătorie.

Eden nu intenționase să-i ceară mîna. Își dădea seama în sinea sa că e o nebunie, doar dacă se învoiau ca logodna să fie de lungă durată, dar în noaptea aceea de toamnă cerul era spuzit de stele și aerul îmbălsămat de mireasma sărată, ațîțătoare, a frunzelor ce ardeau prin curți. Alunecau încet de-a lungul șoselei de la marginea oceanului în mașina domnișoarei Rosamond Trent. Rosamond se aplecase peste volan, tăcută pentru o dată, iar ei doi singuri în spate, trăiau într-o lume aparte. Nu se putuse împiedica să n-o ceară în căsătorie după cum n-ar fi putut rezista să nu aștearnă pe hîrtie un poem care se cerea imperios exprimat în cuvinte.

Dragostea lui pentru ea era un poem. Viața lor împreună va fi o poezie desăvîrșită, fermecătoare, o permanentă sursă de inspirație pentru el. N-ar mai putea trăi fără Alayne. Gîndul de a o strînge în brațe posesiv îi provoca aceeași stare de dulce melancolie ca atunci cînd se simțea îndemnat să scrie o poezie de dragoste. To-

tuși, nu trebuia să-i ceară să se mărite cu el. Nu trebuia dar... a făcut-o.

— Alayne, frumoasa mea scumpă... vrei să te măriți cu mine ?

— Eden... Eden... Abia putea vorbi pentru că simțămîntul care îi umplea acum inima lipsită atîta timp de dragoste, îi paraliza aproape simțurile. Da... vreau să mă mărit cu tine dacă tu mă vrei. Eu te vreau din tot sufletul.

Iubito, e dimineață!

— Teribil îmi place tînărul tău poet, spuse Rosamond Trent. Sînt sigură că este un îndrăgostit încîntător. Dar, Alayne dragă... te rog să nu mi-o iei în nume de rău... ţinînd seama că sînt cu atîţia ani mai în vîrstă... nu crezi că-i o faptă cam necugetată să te legi prin căsătorie înainte de a vedea cum se descurcă Eden în viaţă? Amîndoi sînteţi foarte drăguţi, dar la fel de lipsiţi de experienţă. Gîndeşte-te la tine, renunţi la o situaţie bună şi pleci într-o ţară de care nu ştii nimic, unde urmează să-ţi petreci cîteva luni în mijlocul unei familii pe care n-ai văzut-o niciodată...

— Sora lui, explică Alayne cu răbdare, mi-a scris o scrisoare încîntătoare. Au o casă mare veche. Se pare că mă aşteaptă. Chiar şi scumpa lui bunică mi-a transmis un mesaj de bunvenit. Pe urmă, eu am şi ceva bani personali; n-am

să fiu deci total dependentă. Şi dacă o să fie vreodată nevoie, eu...

— O, draga mea, sînt sigură că toate au să meargă bine. Dar prea eşti grăbită. Poate-ar fi mai bine să mai aştepţi puţin.

— L-am aşteptat pe Eden toţi anii aceştia! exclamă Alayne, roşind. Abia acum îmi dau seama. Nici el şi nici eu nu sîntem dispuşi să irosim nici un pic din timpul preţios pe care l-am putea petrece împreună. După căsătorie, o să mergem în vizită la familia lui şi Eden o să-şi caute de lucru. Dacă n-o să găsească nimic mulţumitor, cu atît mai bine, atunci o să-i rămînă timp din belşug pentru a-şi desăvîrşi talentul sau, dacă mie nu-mi place Canada, o să ne-ntoarcem la New York. Sînt convinsă că domnul Cory i-ar oferi o slujbă la editură, dar... n-aş vrea să se ocupe cu nimic ce l-ar putea împiedica să scrie. Vreau să se dedice întru totul artei sale.

Domnişoara Trent făcu un mic gest de nerăbdare. Apoi făcu un gest larg de profundă afecţiune şi-o strînse la pieptul ei.

— Voi doi sînteţi adorabili! Sînt sigură c-o să fie foarte bine. Şi, în definitiv, de ce să pierdeţi vremea cînd sînteţi amîndoi tineri şi frumoşi!

Înţelese că vraja era atît de puternică şi simţămîntul Alaynei faţă de Eden atît de miraculos, încît orice discuţie era zadarnică. Alayne însăşi era conştientă că dragostea ei pentru Eden este atît de complexă, încît uneori se simţea năucită. El era zeul soare, tînăr şi puternic,

cel care o eliberase din temnița inimii ei sfărîmate ; era un geniu în devenire ; era un tînăr canadian bîlbîit, cu pielea bronzată, egocentrist și cam răsfățat ; era un copil cu ochi albaștri neajutorat ; sau devenea dintr-o dată un tînăr englez țeapăn și rezervat. După o seară petrecută cu el, se simțea atît de surexcitată încît nu putea închide ochii toată noaptea. Și cum își petrecea fiecare seară împreună cu el avea ochii împăienjeniți de somn din cauză că stătea trează și se gîndea tot timpul la el. Liniile gurii ei deveniseră mai tandre, mai moi de pe urma acelorași gînduri.

Cînd își începu scrisoarea către Meg, în care-i făcea cunoscută logodna lui, Eden era foarte agitat Dar pe măsură ce scria, își recăpătă încrederea și o descrise pe Alayne, frumoasă, plină de însușiri, fermecătoare, și cu relații care îi vor fi de mare ajutor în lumea literară. Și, în plus, era lipsită de griji materiale, — nu moștenitoarea vreunei imense averi, nu americana bogată din romane ; dar, oricum, în această privință nu-i va fi o piedică ci mai degrabă un ajutor. Meg trebuia să fie convinsă că Alayne e vrednică, din toate punctele de vedere, să-i devină soție.

Familia de la Jalna, mereu naivă și cu imaginația ușor de stîrnit, mușcă cu lăcomie din aluzia vagă privind mijloacele materiale ale fetei. Căzură de acord că Alayne e o fată bogată și că Eden are motivele lui care-l determină să-i minimalizeze averea.

— I-o fi teamă ca nu cumva vreunul din noi să încerce s-o tapeze de cîțiva dolari, spuse Piers batjocoritor.

— N-ar fi el așa de prost să se însoare dacă fata n-ar fi putredă de bani, mormăi Nicholas.

— Nu se putea să nu atragă o femeie bogată și cultă cu talentele lui, cu fizicul lui și cu manierele lui alese, declară Meg arcuindu-și buzele cu inefabilul ei zîmbet cald și dulce. Am de gînd să mă port drăguț cu ea. Cine știe, poate o să facă ceva pentru viitorul băieților noștri mai mici. Americancele sînt renumite pentru generozitatea lor. Wakefield e un băiețel delicat și e tare frumușel, iar Finch...

— Nu e nici delicat nici frumușel, interveni Renny, zîmbind acru în timp ce Finch, care se lupta într-un colț cu latina lui, se făcu roșu ca racul și pufni amuzat dar și stînjenit.

Bunica strigă

— Cînd vine ? Trebuie să-mi pun boneta crem cu panglici vișinii.

Piers spuse :

— Eden a fost întotdeauna un neghiob impulsiv. Fac prinsoare că și căsătoria asta e o prostie. De altfel, în sinea lui așa dorea, fiindcă îi venea greu să se împace cu gîndul că Eden face o căsătorie pe care întreaga familie o va accepta cu bucurie în timp ce lui i se făceau mereu aluzii usturătoare că-și stricase viața.

Meg îi scrise lui Alayne, invitînd-o la Jalna, unde putea să rămînă cît voia. Trebuia să considere Jalna ca pe propriul ei cămin. Toată familia era fericită de fericirea lui Eden. Draga

de bunica îi transmitea dragostea ei. („Ai scris asta, Meggie? Că-i transmit dragostea mea? Subliniază cuvintele. Să nu uiţi :“). Pe Alayne scrisoarea o mişcă profund.

Cu cîtă plăcere îi arăta iubitului ei New Yorkul! Teatrele, muzeele, catedralele, prăvăliile şi ceainăriile mici şi ciudate. Coborau treptele întunecoase, ea emoţionată pentru că îl simţea pe el emoţionat şi pătrundeau în încăperi luminate doar de lumînări, unde chelneriţele purtau chimonouri sau alte podoabe specifice, iar localurile purtau nume ca „Tocana piparată“, „Samovarul vesel“, „Pălărierul nebun“ sau „Porcul şi Fluierul“. În timp ce se lăsa seara, stăteau amîndoi şi priveau în jos, de la etajul douăzeci al vreunei clădiri cenuşii, ca o coloană, la strada de dedesubt unde firmele luminoase deveneau un şirag de nestemate incandescente, sau, dincolo de rîul Hudson, la portul cu feriboturile scînteietoare, sau îşi ridicau ochii încîntaţi şi vedeau profilate pe cer siluetele întunecoase ale zgîrie-norilor strălucind ca o floră fantastică.

Îl duse pe Hudson în sus pentru a le vizita pe cele două mătuşi ale ei, surorile tatălui, care locuiau într-o casă cu acoperiş roşu deschis şi vederea spre fluviu. Mătuşile au rămas plăcut impresionate de tînărul canadian al lui Alayne. Avea o voce atît de naturală, plăcută, iar purtarea lui respectuoasă era fermecătoare. Deşi regretau că Alayne urma să plece, chiar dacă numai pentru un timp, se simţeau totuşi mîndre şi

bucuroase de fericirea ei. Îl adoptară sufletește pe Eden și, așezate în micul lor *living-room* mobilat cu un gust auster, îi puseseră nenumărate întrebări despre familia lui. Eden, șezînd într-o poziție mai puțin comodă decît în apartamentul lui Alayne, privea cu multă curiozitate în ochii limpezi ai celor două femei vîrstnice, întrebîndu-se dacă întotdeauna au fost la fel de serioase, la fel de perfect echilibrate, ireproșabile în comportare. Ajunse la concluzia că da. Și le închipuia așezate pe scaune înalte de copil, examinînd păpuși de cauciuc sau jucării zornăitoare, cu exact aceeași expresie. Erau amîndouă predispuse la îngrășare. Fețele lor erau ridate, dar nu în mod neplăcut. Își purtau părul încărunțit strîns cu o precizie fără cusur în cocuri ce le dezgolea fruntea. Rochiile lor în nuanțe delicate, neutre, se armonizau perfect cu tonurile la fel de delicate ale tapetului și draperiilor din cameră. Grupaje de reproduceri sau gravuri în rame negre înfățișînd ușile unor catedrale europene, poduri vechi sau peisaje liniștitoare dădeau pereților un aer de distincție. Totuși, în ciuda acestei austerități studiate, Eden simțea că cele două doamne în vîrstă erau de un romantism incurabil. Îi era teamă să nu spună cumva ceva ce-ar putea zdruncina atmosfera fragilă în care-și făcuseră culcușul. Întrebat, încercă să descrie familia de la Jalna în culori cît mai neutre cu putință. Dar era greu. Își dădu poate pentru prima oară seama că cei de la Jalna erau viu colorați și plini de viață.

Domnişoara Harriet întrebă

— Ia să vedem, deci după cîte am înțeles, sînteți șase frați, nu-i așa ? Foarte interesant. Helen, închipuieşte-ți-o pe Alayne cu o droaie de frați şi surori. Cînd era mică, se ruga mereu să aibă şi ea un frate sau o surioară, ți-amintești, Alayne ?

— N-am decît o soră, preciză Eden.

— I-a scris lui Alayne o scrisoare așa de drăguță, murmură domnișoara Helen.

Domnișoara Harriet continuă

— Fratele dumitale mai mare a trecut prin toate grozăviile războiului, nu-i aşa ?

— Da, a făcut războiul, încuviință Eden și se gîndi la vocabularul colorat al lui Renny.

— Alayne ne-a spus că ai un frate puțin mai mic decît dumneata care e însurat. Sper din tot sufletul că soția lui şi Alayne vor fi bune prietene. E de aceeaşi vîrstă cu Alayne ? O cunoști de mult ?

— Are şaptesprezece ani. O cunosc de cînd s-a născut. E fiica unui vecin de-al nostru. Fără să vrea, gîndul îi zbură pentru o clipă la primirea de care avuseseră parte Piers şi Pheasant cînd se întorseseră la Jalna după căsătoria lor. Își aminti de biata Pheasant cum plînsese în hohote şi de Piers care se ținuse cu mîna de urechea însîngerată.

— Sînt sigură că Alayne o să se împace bine cu ea. Dar ai doi frați mai mici. Povestește-ne și despre ei.

— Păi, domnișoară Archer, Finch e... cum să vă spun, e chiar la vîrsta ingrată. Nu prea

ştim ce-o să iasă din el. În prezent învaţă pe rupte. Wake e un băieţel drăguţ. Sînt sigur că v-ar plăcea. E prea debil ca să meargă la şcoală şi se pregăteşte la toate materiile cu pastorul nostru. Mă tem că e cam leneş, dar e un ştrengar adorabil.

— Cu siguranţă că Alayne o să-l îndrăgească. Acum o să aibă şi ea unchi. Mă bucur că n-o să aibă mătuşi. Da, Alayne, chiar azi dimineaţă vorbeam şi ne bucuram că în familia lui Eden nu sînt mătuşi. Nu vrem concurenţă, nu vrem să ai şi alte mătuşi care să te iubească.

— Pe urmă, interveni domnişoara Helen, mai există şi remarcabila bunică a lui Eden. Ce vîrstă spuneai că are nouăzeci şi nouă? Şi zici că şi-a păstrat aproape în întregime facultăţile mintale? O adevărată minune!

— Da, o bătrînă fără pereche... da, o bătrînă doamnă uimitoare, într-adevăr aşa e bunica.

Şi-o văzu deodată zîmbind sardonic, nonagenara răutăcioasă, cu boneta într-o parte şi Boney cocoţat pe umărul ei, împroşcînd cu vocea lui răguşită înjurături obscene în limba hindusă. Gemu în sinea lui şi se întrebă ce-o să zică Alayne despre familia lor.

Îi scrisese lui Renny rugîndu-l să-i fie cavaler de onoare. Renny răspunsese „N-am nici vreme, nici veşminte, nici valută pentru o astfel de petrecere. Dar îţi trimit alăturat, ca dar de nuntă, un cec care o să compenseze lipsa mea. Mă bucur că domnişoara Archer are bani. Altfel te-aş socoti într-o ureche să te legi la gard tocmai în acest punct al carierei tale, cînd

pari c-ai pornit-o în mai multe direcții deodată și s-ar putea să n-ajungi nicăieri. În orice caz, eu îți urez mult noroc și transmite cucoanei complimentele mele. Al tău fr. cu afecț. Renny".

Cecul abia ajunse să poată acoperi cheltuielile călătoriei lor de nuntă și a transportului pînă acasă la Jalna. Eden, care umbla cu capul în nori, mulțumi cerului că reușise să facă față.

Căsătoria se oficie în *living-room*-ul mobilat cu un gust auster din casa de pe Hudson a mătușii Alaynei. Trandafiri tomnatici de un roz atît de pal încît păreau aproape mov și garofițe de un mov atît de pal încît păreau aproape roz se armonizau de minune cu nuanțele pastel ale rochiilor purtate de cele două mătuși, în culmea fericirii. Îi cunună un pastor presbiterian, căci domnișoarele Archer aparțineau acestei biserici. Suferiseră profund cînd fratele lor trecuse la doctrina unitarienilor, deși nu-i reproșaseră niciodată această schimbare de credință. Unitarismul, credința în care fusese crescută, o satisfăcea pe Alayne din punct de vedere intelectual, dar uneori ar fi preferat ca aceasta să fie ceva mai puțin intelectuală, dar cu ceva mai mult fast. De fapt, speculațiile religioase ocupaseră un loc foarte redus în viața ei și chiar atunci cînd doliul se abătuse asupră-i, nu izbutise să-și găsească în credință consolarea. Uneori, în imaginația ei îndurerată, revedea cu drag spiritul tatălui ei străbătînd tacticos terenul de golf și oprindu-se din cînd în cînd să fluture o mînă fantomatică spre spiritul mamei ei, pri-

vind de la fereastra de sus a bungaloului din stuc.

În ziua nunții, se gîndi mult la ei. Fericirea ei i-ar fi făcut și pe ei fericiți. L-ar fi îndrăgit pe Eden. Părea atît de radios, ars de soare şi încrezător, cînd o privea zîmbind, încît deveni și ea la fel de radioasă și încrezătoare.

Familia Cory, Rosamond Trent și ceilalți prieteni invitați la ospățul de nuntă gîndeau și declarau că nu văzuseră niciodată o pereche mai încîntătoare.

În timp ce se îndreptau cu mașina spre New York, pentru a lua trenul, Eden spuse

— Iubita mea, de cînd sînt n-am mai întîlnit atîția oameni manierați. Iubito, hai să lăsăm conveniențele de o parte, să fim nesăbuiți și să facem orice ne trece prin cap! M-am săturat să tot fiu cuminte.

Îl strînse la piept. Îl iubea cu toată ființa ei și era nerăbdătoare să cunoască viața.

CAPITOLUL XII

Din nou bun-venit la Jalna

Wakefield dormi pînă tîrziu chiar în dimineața aceea cînd avusese de gînd să se scoale devreme. Cînd deschise ochii nu văzu, ca de obicei, capul lui Renny pe perna de lîngă a sa. Terminase chiar și cu îmbrăcatul. Plecase, și Wake avea tot patul și camera la dispoziție. Dormea împreună cu Renny deoarece avea, uneori, noaptea o „stare proastă" și în astfel de momente simțea nevoia să se refugieze în brațele fratelui mai mare.

Se întinse pe pat ca un vultur cu aripile desfăcute, ocupînd cît mai mult loc cu putință și rămase cîteva minute în această poziție, încîntat la culme, bucurîndu-se că nu trebuia să se ducă la domnul Fennel pentru lecții în ziua aceea, deoarece bunica o decretase zi de sărbătoare. Era ziua în care Eden și mireasa lui erau așteptați să sosească la Jalna. Trenul lor sosea în oraș la ora nouă și Piers plecase cu mașina să-i

aducă de la gară pe distanța celor douăzeci și cinci de mile pînă la Jalna, unde începuseră pregătirile unui prînz grandios.

Din holul de la etaj se auzi hîrîitul puternic care preceda bătaia orelor la pendula rămasă de la bunicul. Wake trase cu urechea. După hîrîitul care păru mai lung ca de obicei, ceasul bătu de nouă ori. Trenul care-i purta pe miri intrase în clipa aceasta în stație. Wakefield, care văzuse fotografii de la nunți, și-l închipuia pe Eden călătorind în frac și joben, cu o floare albă la butonieră, alături de mireasa lui al cărui chip abia se zărea printr-un văl imens și care ținea în brațe un imens buchet din flori de portocal. Dorise foarte mult să meargă și el cu mașina la gară, dar Meg nu-i dăduse voie. Era regretabil că un spectacol atît de frumos îi era hărăzit tocmai lui Piers, care nu păruse de loc încîntat la ideea de a-i întîmpina.

Wake se gîndi c-ar fi mai bine să facă o curățenie amănunțită în cuștile lui de iepuri, pentru că probabil unul din primele lucruri pe care mireasa va dori să le vadă vor fi iepurii lui de casă. Mai era destul timp pînă la sosirea lor, deoarece urmau să ia micul dejun în oraș. Aruncă cuverturile de pe el azvîrlindu-le cu toată puterea pînă cînd se dezveli de tot și rămase o clipă absolut nemișcat, cu fețișoara oacheșă îndreptată impasibil către tavan, apoi sări din pat și alergă la fereastră.

Era o zi cu un soare galben și dens de toamnă. Un strat circular de călțunași în jurul a doi cedri bătrîni ardeau ca un foc mocnit. Prin

iarba pe care mai stăruia încă un strat gros de rouă, o procesiune de curci arămii, conduse de un bătrîn curcan aprins la față, trecu lăsînd o dîră neagră în urma lor.

„Glu, glu, glu" se auzi bolborosind curcanul și mărgelele i se făcură din roșii, vineții. Se întoarse spre curcile lui și se roti înaintea lor, înfoindu-și cu un sunet metalic aripile.

Wake strigă de la fereastră

— Glu, glu, glu, glu ! Ia plecați de pe iarbă ! S-aude, domnu glu, glu, glu ?

— Clonc, clonc, clonc, ripostă mînios curcanul, iar curcile îi ținură isonul, pițigăiate, plîngărețe.

— Poate vă credeți cincisprezece mirese și-un mire, le strigă Wakefield. Ei bine nu. Sînteți niște bieți curcani ; și aflați de la mine că foarte curînd o să vă mănînce un mire și o mireasă adevărată, așa că, valea !

— Glu, glu, glu !

Alaiul strălucitor intră în vie și se pierdu printre aracii de viță. Wake mai zări, un timp, printre ciorchinii de struguri vineții, sclipirea penajului și văpaia mărgelelor clocotitoare.

Era o dimineață minunată ! Își scoase iute pijamaua și așa, în pielea goală, începu să fugă de jur împrejurul camerei. Se opri cu răsuflarea tăiată în fața spălătorului unde ligheanul plin cu clăbucul săpunului de ras dovedea cît de complete fuseseră pregătirile lui Renny pentru primirea mirilor.

Wakefield luă săpunul de ras și pămătuful pe care-l cufundă în lighean. Îl agită în apă pînă

cînd umplu ligheanul cu o spumă deasă, vaporoasă, și minunată. Întîi își decoră obrajii apoi își făcu cîte un epolet frumos pe fiecare umăr și un guler în jurul gîtului rotund, ars de soare. Își împodobi astfel trupușorul din cap pînă-n picioare. Răsucindu-se în fața oglinzii ajunse să se garnisească chiar și pe spate. Consumă aproape tot săpunul de ras dar cînd își termină opera rezultatul îi dovedi că meritase osteneala. Rămase extaziat de admirație în fața oglinzii, uluit de ce efect se putea obține cu puțină imaginație și cu mult clăbuc. Se închipui priminu-i pe mire și pe mireasă în această costumație sumară dar de efect. Nu se îndoia că Alayne o să considere că a meritat să facă drumul de la New York ca să vadă un asemenea spectacol.

Un țipăt înăbușit îl smulse din visare. Era doamna Wragge care rămăsese pironită în prag cu o găleată într-o mînă și cu cealaltă mînă la gură.

— Mămulică ! strigă ea. Ce arătare ! Vai de zilele mele, ce m-am speriat ! Mi-a sărit inima-n ghete și stomacu mi-i tocma-n vîrful capului.

Era atît de caraghioasă cum stătea proptită acolo, cu obrajii aprinși și cu gura căscată încît Wakefield nu se putu abține să nu-i facă o șotie. Se îndreptă spre ea în pas de dans și, mai înainte ca doamna Wragge să-și dea seama ce are de gînd Wakefield cu pămătuful întins spre ea, se pomeni cu un cataif de clăbuc alb ca zăpada bine proptit între ochi și pe nas. Cu un țipăt, pe care de data asta nu mai putu să-l înăbușe, doamna Wragge scăpă găleata cu apă și-și duse

orbește mîinile la fața mînjită de clăbuc. Meg, care făcea, mulțumită, un ultim control în camera lui Eden, pregătită pentru tînăra pereche, veni în grabă la auzul țipătului deznădăjduit al slujnicei-șefă și, înșfăcîndu-l de gleznă pe băiețelul care tocmai dispărea sub uriașul pat cu baldachin, îl trase afară și-i administră trei palme zdravene.

— Na, făcu ea, și na, și na ! Parcă n-am și-așa destule de făcut !

Peste o jumătate de oră, cînd Wakefield coborî scările, deși părea mai potolit, călca demn, convins că arată extrem de bine în cel mai bun costum al său model Norfolk și cu un guler Eton alb ca neaua. O rugase pe Meg să-i dea puțină briantină ca să-și netezească părul, dar lui Meg îi plăcea să-l vadă cu părul zburlit și Wake nu voise să insiste într-o dimineață cînd și așa era destul de hărțuită.

Cînd trecu prin dreptul ușii de la camera bunicii, o auzi spunîndu-i lui Boney cu blîndețe persuasivă

— Hai, Boney, spune „Alayne“ „Drăguța Alayne“. Spune „Alayne“. Spune „Salut, Columbia“. Apoi vocea ei se pierdu acoperită de sunetele răgușite ale lui Boney care profera o selecție de înjurături hinduse.

Wakefield zîmbi și intră în sufragerie. Masa era strînsă, dar într-un colț, pe o măsuță, se afla o tavă cu pîine cu unt, marmeladă și o cană de lapte. Știa că dacă o să sune din clopoțel, Rags îi va aduce de la bucătărie o farfurie cu *porridge*. Era un clopoțel vechi din argint

și avea forma unei cucoane mici și grase. Îi plăcea foarte mult și-l mîngîie cu drag înainte de a-l face să sune prelung și clar.

Se duse în capul scărilor care dădeau spre subsol și trase cu urechea. Îl auzi pe Rags zdrăngănind la oalele de pe plită, apoi rîcîind o tigaie. *Porridge* scîrbos, lipicios și sfarogit! Auzi pașii lui Rags pe pardoseala de cărămidă apropiindu-se de scară. Atunci dădu fuga spre dulapul de haine, se ascunse înăuntru și trase ușa după el, urmărind pe furiș printr-o mică crăpătură, cum Rags urcă scările și dispare în sufragerie cu o țigară lipită de buzele lui decolorate și cu farfuria de *porridge* înclinată într-un unghi periculos. Wakefield reflectă fără amărăciune că Rags n-ar fi îndrăznit să servească cu atîta neglijență pe nici un alt membru al familiei. Dar zîmbi poznaș, în timp ce cobora tiptil scările spre subsol, lăsîndu-l pe Rags și *porridge*-ul lui, singuri amîndoi în sufragerie.

Bucătăria era o încăpere imensă cu un cuptor uriaș, nefolosit, și o mașină de gătit cu cărbuni folosită în permanență. Masa și dulapurile erau atît de grele încît nu erau niciodată mutate din locul lor iar pe un perete se afla o poliță de stejar plină cu farfuriile rămase din serviciile de masă folosite în decursul anilor de familia Whiteoak. Multe din aceste piese l-ar fi încîntat pe un colecționar, dar toate aveau smalțul crăpat din cauză că fuseseră ținute în cuptorul prea fierbinte.

Wakefield aruncă o privire lacomă spre cămară. Cît i-ar fi plăcut să scotocească prin raf-

turile încărcate cu bunătăţi şi să-şi alcătuiască singur micul dejun. Într-o tigaie văzu două păsări grase cu aripile şi picioarele legate, gata de băgat la cuptor, o uriaşă şuncă fiartă şi două tarte cu prune. Dar nu îndrăznea. Rags putea să se întoarcă dintr-o clipă într-alta. Pe masa din bucătărie găsi o farfurie cu pîine prăjită rece şi o farfurioară cu pastă de anşoa. Luă o felie de pîine şi pasta de anşoa şi, cu paşi mărunţi, ieşi din bucătărie, merse de-a lungul coridorului pardosit cu cărămidă şi intră în pivniţă. Îl auzi pe Rags cum coboară scările zornăind vasele şi bombănind. În pivniţă, unde ţineau cărbunii, găsi o fereastră deschisă şi, căţărîndu-se pe o ladă goală, constată că poate să pună cu uşurinţă farfuria pe pămînt şi-apoi să se strecoare şi el afară.

Îi păru rău cînd văzu cum şi-a murdărit mîinile şi genunchii goi de pe urma acestei operaţii. Încercă să se şteargă cu batista lui curată, dar nu obţinu alt rezultat decît să-şi murdărească şi batista. Nu-i surîse ideea de a-şi vîrî în buzunarul costumului său cel mai bun o cîrpă atît de neagră, aşa că o ascunse cu grijă într-o crăpătură chiar sub pervazul ferestrei de la pivniţă. Îşi spuse că poate vreun şoricel o să se bucure găsind-o şi-o să-şi facă în ea un cuibuşor drăguţ.

Luă felia de pîine prăjită şi pasta de anşoa şi se duse în remiză unde era adăpostită vechea lor trăsură. Îşi căută refugiul lui preferat în caleaşca greoaie, pe care bunicul Whiteoak o comandase în Anglia cînd el şi bunica clădiseră

Jalna. Trăsura era ca o scoică enormă, cu felinare masive şi o capră înaltă pentru vizitiu. Trebuie să fi fost un spectacol minunat să-i vezi ieşind la plimbare în trăsură. Nu mai fusese folosită de mulţi ani. Wakefield se lăsă să cadă pe bancheta coşcovită, mîncîndu-şi felia de pîine şi pasta de anşoa, încîntat şi fără nici o grabă.

Orătăniile cotcodăceau şi scurmau prin paie, acompaniindu-i discret firul lin al gîndurilor.

— Ei, dac-ar fi după mine, aş ieşi înaintea mirilor în caleaşca asta frumoasă, trasă de patru cai albi. Aş împodobi roţile cu ghirlande de trandafiri aşa ca în pozele de la carnavalurile din California. Şi un buchet mare de trandafiri pentru mireasă, iar pe capră, lîngă vizitiu, un gornist care să sufle mereu din goarnă. Şi la spate să stea agăţat un pitic drăguţ cu un fluier mic de argint din care să cînte cînd gornistul s-ar opri din suflat. Ce fericiţi ar fi mirii !

— Mireşimireasă... mireşimireasă.

Îi sunau plăcut la ureche cele două cuvinte împerecheate. Totuşi, nu trebuia să lenevească prea mult aici fiindcă risca să nu fie prin preajmă ca să le ureze bun venit. Hotărî că nu mai avea timp pentru curăţatul cuştilor unde îşi ţinea iepurii. O să iasă în drum trecînd peste pajişte, ca să-i aştepte în colţ, la biserică. În felul acesta el îi va întîmpina înaintea celorlalţi membri ai familiei. Se dădu jos din trăsură, cu o pînză de păianjen prinsă în păr şi mînjit pe obraz. Puse farfurioara cu restul de anşoa pe jos şi văzu cinci găini repezindu-se toate o dată într-o încîlceală de aripi şi cotcodăceli ascuţite

în timp ce cocoșul dădea tîrcoale încăierării, veghindu-și nevestele cu un ochi galben, indiferent.

Traversă pajiștea în fugă, se cățără peste gard și ieși în drum. Se opri din mers doar cît să schimbe o vorbă-două cu Chalk, fierarul și cînd ajunse în dreptul căsuței locuită de familia Wigle, Muriel îl strigă din poartă

— Am zețe țenți.

Wake ezită, uitîndu-se la fetiță peste umăr.

— Zău ? De unde-i ai ? o întrebă el cu interes stăpînit.

— I-am plimit de ziua mea. Stlîng bani să-mi cumpăl o păpușică.

Wake se apropie de ea și-i spuse, cu drăgălășenie

— Ascultă, Muriel, ești tare prostuță dacă ai de gînd să faci asta. O păpușă costă un dolar sau poate chiar mai mult. Dacă tu strîngi cîte zece cenți la fiecare zi de naștere o să treacă ani și ani pînă cînd o să ai destui ca să-ți cumperi o păpușă. Și atunci, ai să fii prea mare ca să te mai joci cu ea. Mai bine, hai acum cu mine la doamna Brawn și cumpără-ți ciocolată. Eu am să-ți ofer o sticlă cu limonadă de vanilie s-o bei după ciocolată.

— Nu-mi plațe limonada de vanilie, se rățoi Muriel și, desfăcînd pumnul admiră bănuțul din micuța ei palmă înfierbîntată.

Wakefield se aplecă să-l vadă mai bine.

— Ah, e o monedă de-a Yankeilor, exclamă el. Doamne, Muriel, mai bine grăbește-te să-l

cheltuiești fiindcă mai mult ca sigur pînă săptămîna viitoare n-o să mai aibă nici o valoare.

Doamna Wigle scoase capul pe fereastră și-l întrebă

— Cînd are de gînd fratele tău să-mi repare acoperișul ? Trece apa pîn' el ca pîn sită.

— O, chiar azi dimineață l-am auzit vorbind despre asta, doamnă Wigle. Zicea că imediat ce scapă de petrecerea asta de nuntă, se ocupă de acoperișul dumneavoastră.

— Ei, sper c-așa o să facă, bombăni ea și plecă de la fereastră.

— Haide, Muriel, o îndemnă Wake. Nu prea am timp de pierdut, dar merg și eu cu tine la doamna Brawn ca să nu-ți fie frică singură.

O luă de mînă și fetița merse alături de el cu pași mărunți și cu o expresie cam uluită. Se înfățișară amîndoi la tejgheaua doamnei Brawn.

— Ei, conașule Whiteoak, făcu ea, sper c-ai venit să-ți plătești datoria.

— Mă tem că azi n-am să pot, răspunse Wake. Am fost atît de ocupați cu pregătirile pentru primirea mirilor c-am uitat. Dar Muriel, aici de față vrea o sticlă de limonadă de vanilie și un baton de ciocolată. Știți, e ziua ei.

Se așezară pe treapta de la intrarea prăvăliei, cu dulciurile lor ; Wakefield, placid, sugea cu paiul băutura insipidă, Muriel ronțăia ciocolata.

— Ia și tu o înghițitură, Muriel, îi oferi el.

— Nu-mi plaște, răspunse Muriel. Mușcă tu din șocolată.

Îi întinse ciocolata și așa, mușcînd pe rînd, o mîncară, satisfăcuți.

Ce fericit era! „Mireșimireasă... mireșimireasă“. Cuvintele plăcute îi răsunau mereu în minte. O spirală de fum se încolăci în sus din grămada de frunze care ardeau într-o curte de peste drum. O găină și puișorii ei de curînd ieșiți din găoace scormoneau veseli în mijlocul drumului. Muriel îl privea țintă cu admirație supusă.

Atunci auzi o mașină care se apropie. Mașina lor. O recunoștea după felul cu totul caracteristic în care hodorogea și icnea. Sorbi grăbit ultimele picături și îi dădu sticla fetiței.

— Te rog, Muriel, dă tu sticla înapoi. Eu trebuie să ies în întîmpinarea mirelui și a miresei.

Mașina se zărea în depărtare. Wake văzu o mulțime de margarete care creșteau la marginea drumului. Alergă repede și smulse un mănunchi. Erau cam prăfuite dar încă foarte frumoase și Wake le duse la piept și rămase pe loc, zîmbind în așteptarea mașinii. Piers care conducea ar fi trecut pe lîngă el, fără să oprească, dar Eden îi spuse tăios să stea iar Alayne se aplecă înainte, plină de o vie curiozitate.

Wakefield se urcă pe scara mașinii și-i întinse margaretele.

— Bun venit la Jalna, îi ură el.

CAPITOLUL XIII

Înăuntrul zidurilor Jalnei

Eden se bucură cînd își văzu frățiorul așteptînd la marginea drumului cu margarete pentru Alayne. Întîlnirea cu Piers, micul dejun pe care îl luaseră împreună la Queen și pe urmă drumul spre casă nu avuseseră darul să-l mulțumească. Alayne se simțea obosită și era neobișnuit de tăcută, iar Piers de-a dreptul taciturn. Muțenia lui îl supăra pe Eden, care-și amintea că se purtase foarte corect față de el și de Pheasant cu ocazia întoarcerii lor umilitoare la Jalna. Fusese primul și singurul, în afară de Renny, care le luase apărarea. Privea din ce în ce mai enervat spatele lat și gîtul puternic, ars de soare, al fratelui său, în timp ce mașina gonea de-a lungul drumului de pe țărmul lacului.

Alayne se uita afară peste întinderea albastră, învăluită în ceață a lacului, cu un simțămînt care se apropia de tristețe. Cu întinderea aceasta

de apă care nu era o mare, cu țara aceasta care nu era țara ei, cu fratele acesta cu ochii lui albaștri neprietenoși și cu gura îmbufnată, cu toate trebuia să se obișnuiască. De-acum înainte erau ale ei. „Ruth rătăcind prin lanuri străine"

Dar nu se simțea ca între străini. Țara părea minunată. Limba era aceeași ca a ei. Probabil că și fratele acesta nu era decît un timid. Îi părea rău că Eden nu-i povestise mai multe despre familia lui. Erau atît de mulți. Le repetă numele în gînd pregătindu-se pentru întîlnirea cu ei. Intimidată, simți un ușor fior prin tot corpul. Îl apucă pe Eden de mînă și-i strînse degetele.

— Curaj, dragostea mea, o îmbărbătă el. Ajungem curînd.

Părăsiseră țărmul lacului și acum mașina înainta lin pe un drum șerpuit. O biserică veche, plină de pitoresc, le apăru în față, pe coama unui deal. Apoi o prăvălioară, doi copii care se uitau țintă spre ei și vocea lui Eden spunînd

— Piers, uite-l pe micul Wake !

Un băiețel sări pe scara mașinii și îi oferi niște flori.

— Bun venit la Jalna, îi ură băiețașul cu o voce dulce de soprană. M-am gîndit că poate o să vă placă margaretele astea. Vă aștept de atîta timp.

— Urcă-n mașină, îl pofti Eden, deschizînd ușa.

Sări înăuntru și se strecură cu trupul lui firav între ei, pe banchetă. Piers nici nu întoarse capul. Apoi porni mașina cu o smucitură.

Wakefield ridică ochii spre Alayne şi o cercetă îndeaproape.

„Ce gene are! îşi spuse Alayne. Ce scump e!" Trupuşorul lui strîns lîngă al ei i se părea lucrul cel mai minunat şi mai patetic. O, ce mult o să-l iubească pe acest frăţior! Era cam plăpînd. Nu era destul de zdravăn ca să meargă la şcoală. O să se joace cu el, o să-l ajute să se instruiască. Îşi zîmbiră. Alayne se uită peste capul băieţaşului la Eden, şi, zîmbind, îi şopti din vîrful buzelor

— Adorabil.

— Cum o duc cei de acasă? întrebă Eden.

— Bine, mulţumesc, răspunse Wakefield voios. Bunica a avut o tuse uşoară şi Boney încearcă s-o imite. Nasul unchiului Ernest e cam roşu din cauză că are guturaiul fînului. Unchiul Nick o duce mai bine cu guta lui. Meggie mănîncă foarte puţin dar se îngraşă mereu. Piers a cîştigat cu taurul lui premiul întîi la expoziţia de la Durham. Tot drumul pînă acasă l-a purtat cu panglica albastră legată de grumaz. Finch a ieşit al cincizeci şi doilea la examenul de greacă. Despre Pheasant şi Rags şi doamna Wragge nu ştiu ce-aş putea să vă spun decît că sînt prezenţi acasă. Sper că-ţi plac florile pe care ţi le-am dat, Alayne. Aş fi adunat eu mai multe dar am văzut maşina venind tocmai cînd începusem să le culeg.

— Sînt tare frumoase, răspunse Alayne strîngînd florile la piept şi pe Wakefield lîngă ea.

Sînt nespus de bucuroasă că ai venit în întîmpinarea mea.

Era într-adevăr foarte bucuroasă. I se părea mai uşor să înfrunte familia cu micul Wake alături de ea. Cînd maşina intră pe aleea străjuită de brazi viguroşi, Alayne, cu obrajii gingaş îmbujoraţi, întinse gîtul nerăbdătoare pentru a zări cît mai repede casa.

Jalna arăta foarte îmbietoare în lumina auric a soarelui, drapată în mantia ei purpurie de iederă, în mijlocul covorului verde al peluzei proaspăt tunsă. Unul din iepurii lui Wake ţupăia încolo şi-ncoace iar cei doi prepelicari ai lui Renny stăteau întinşi pe trepte. Un păr de lîngă casă îşi scuturase în iarbă fructele de un galben strălucitor, oferind ochilor unui orăşean o imagine de belşug. Alayne gîndi că Jalna are ceva din înfăţişarea unui vechi conac, aşa aşezată între pajişti şi livezi. Pe trepte, prepelicarii îşi agitau domol cozile ca nişte pămătufuri, prea leneşi ca să se ridice.

— Cîinii lui Renny, comentă Eden, împingînd pe unul cu piciorul pentru ca Alayne să poată trece. Trebuie să te obişnuieşti cu animalele. La noi ai să le întîlneşti la tot pasul.

— N-o să-mi fie greu. Întotdeauna mi-am dorit să am un cîine sau o pisică.

Eden o privi plin de curiozitate. Oare cum se va împăca cu familia lui ? Acum c-o adusese acasă, îşi dădu brusc seama cît de puţin se potrivea Alayne cu ai lui. Încercă un deconcertant sentiment de uimire realizînd că este un bărbat însurat. La urma urmei, nu se simţea atît de

exaltat cum se așteptase cînd Rags deschise ușa și le ură bunvenit cu un zîmbet de convenienţă.

Rags era plin de importanţă de cîte ori purta livreaua, adică un costum negru lucios cu pantaloni prea strîmţi și haina prea largă, un guler alb tare și un papion negru-verzui. Părul lui blond-cenușiu era tuns ca al unui pușcăriaș, iar pe faţa gălbejită se vedea o tăietură proaspătă de la bărbierit. Avea ceva din aerul de falsă afabilitate tipică unui antreprenor de pompe funebre.

— Bine-aţi venit acas' domn' Eden, spuse el trist. Bine-aţi venit acas', domnule.

— Mulţumesc, Rags, Alayne, el este Wragge, el e... Eden șovăi, încercînd să se hotărască cum să-l definească pe domnul Wragge și continuă... e *factotum* în casa noastră.

— Bine aţi venit doamnă Whiteoak, spuse Rags, cu privirea lui ciudată, ușor dezaprobatoare dar totodată obraznică, și care părea că vrea să-i spună limpede lui Eden : „Ei, tinere, poate izbutești să-ţi păcălești familia, dar pe mine nu mă duci. Nu te-ai însurat c-o moștenitoare bogată. Și cum o să ne descurcăm noi cu înc-o femeie tînără aici, numa' Dumnezeu știe !".

Alayne îi mulţumi și, în aceeași clipă, ușa *living-room*-ului se deschise și Meg Whiteoak apăru în prag. Își trecu braţele în jurul gîtului lui Eden și-l sărută cu duioșie și căldură. Apoi se întoarse spre Alayne și buzele ei frumos arcuite la colţuri îi zîmbiră dulce.

— Așadar, iat-o pe Alayne. Sper c-o să-ți fim pe plac, draga mea. Sîntem așa de fericiți să te avem în mijlocul nostru.

Alayne se trezi îmbrățișată cu ardoare și sinceritate. Gîndi că nu e de mirare că toți frații ei o adoră — știa acest lucru de la Eden — și se simți gata s-o considere și ea ca pe o soră, ca pe o confidentă. Ce minunat ! O soră adevărată. O ținu pe Meg strîns de mînă cînd intrară în *living-room* unde erau adunați toți ceilalți membri ai familiei.

Era atît de cald că pînă și focul aproape stins părea că dogorește ; nici una din ferestre nu era deschisă. Razele de soare care pătrundeau oblic printre șipcile obloanelor din interior se înmănuncheau într-un singur punct fotoliul în care ședea bătrîna doamnă Whiteoak. Asemenea unor degete de foc, păreau să atragă atenția asupra celei mai importante prezențe din încăpere. Dar bătrîna doamnă moțăia, cuprinsă fără voie de una din stările ei de somnolență. Pe cap avea o bonetă largă, liliachie, cu fundulițe roz, care îi căzuse pe față, așa că singura parte vizibilă rămăsese puternicul maxilar cu șirul de dinți mult prea perfecți. Purta o rochie amplă, de după masă, din catifea liliachie iar mîinile ei frumoase, sprijinite pe măciulia de aur a bastonului de abanos, erau încărcate de inele puse anume pentru această ocazie. Sforăia bolborosit, fără întrerupere. Cei doi bărbați mai vîrstnici făcură cîțiva pași înainte. Nicholas, crispat din pricina efortului dureros de a se ridica, strînse totuși mîna Alaynei cu multă căldură.

O ascultară în şoaptă, Ernest căutînd să scuze somnolenţa de moment a mamei lor.

— Are nevoie de somn. O reconfortează. O menţine în formă !

Wakefield, care privea ţintă la bunica lui, remarcă

— Da. Ca un ceas pe care îl întorci. Se aude bine cum îl întoarce, nu-i aşa ? Bzzzz...

Meg se răsuci către Alayne şi zîmbi :

— Wake se gîndeşte la tot felul de trăznăi, spuse ea. Mereu îi trece cîte ceva prin minte.

— Ar trebui să fie mai respectuos cînd vorbeşte despre bunica lui, îl admonestă Ernest. Nu crezi, Alayne ?

Nicholas cuprinse copilul cu braţul pe după umeri.

— Cred că pe mama ar fi amuzat-o teribil această comparaţie şi n-ar mai fi vorbit o oră întreagă decît despre asta. Se întoarse, cu zîmbetul său ironic, spre Alayne. — E foarte vioaie, să ştii. Ne bagă pe toţi în cofă cînd începe să...

— Cînd începe să bată, interveni Wake, continuînd comparaţia cu ceasornicul. Nicholas îi ciufuli părul băiatului.

— Mai bine să luăm loc, propuse Meg, pînă cînd bunica se va trezi şi-atunci o să vrea să vorbească cu Alayne. Apoi, draga mea, am să te conduc sus în camera ta. Cred că te simţi obosită după călătorie şi înfometată, pe deasupra. Azi o să mîncăm mai devreme.

— Pui fript şi tartă cu prune ! Pui fript şi tartă cu prune ! explodă Wakefield şi bătrîna doamnă Whiteoak tresări în somn.

Unchiul Nicholas îi astupă lui Wake gura cu palma în timp ce întreaga familie rămase în aşteptare, privind-o ţintă pe bătrîna doamnă. După o crispare de o clipă, faţa ei redobîndi însă calmul unui somn tihnit ; toată lumea luă loc şi conversaţia continuă tot în şoaptă.

Alayne se simţea ca într-un vis. Încăperea, mobilierul, oamenii, totul era atît de diferit de ceea ce cunoscuse pînă atunci, încît atmosfera aceasta neobişnuită îi dădu impresia că însuşi Eden al ei e un străin. Se întrebă, îngîndurată, cît timp o să-i trebuiască pentru a se obişnui cu ei. Dar, uitîndu-se la chipurile din jur, îşi dădu seama că fiecare exercita o atracţie deosebită asupra ei. Sau poate chiar fascinaţie. Bunica, însă, n-avea nimic atrăgător decît poate forţa stranie a personalităţii ei.

— Am trăit mulţi ani la Londra, mormăi unchiul Nicholas, dar despre New York nu prea ştiu mare lucru. L-am vizitat o dată în ultimul deceniu al secolului trecut, dar presupun că s-a schimbat mult de-atunci.

— Da, cred că vi s-ar părea foarte schimbat. Dealtfel se schimbă încontinuu.

Unchiul Ernest şopti :

— M-am îmbarcat odată de-acolo cînd am plecat în Anglia. Puţin a lipsit să fiu de faţă la o crimă.

— O, unchiule, Ernest, păcat că n-ai văzut-o! exclamă Wakefield, săltînd pe braţul capitonat al fotoliului în care şedea sora lui.

— Taci, Wake, îl potoli Meg, dîndu-i o palmă uşoară pe coapsă. Îmi pare foarte bine că n-a

fost de față ! L-ar fi impresionat teribil. Ce păcat că sînt atîția criminali acolo ! Și linșaje și așa mai departe.

— Nu există cazuri de linșaje la New York, Meggie, o corectă unchiul Ernest.

— O, am uitat. Atunci parcă la Chicago, nu-i așa ?

Eden vorbi pentru prima dată.

— În viața mea n-am întîlnit atît de mulți oameni la locul lor, ca la New York.

— Ce plăcut, constată Meg. Și mie îmi place grozav ca toate să fie la locul lor dar e greu de realizat, cu salariile mari ale servitorilor, cu atîția băieți în casă și cu bunica noastră care are tot timpul nevoie să-i stea cineva la dispoziție.

După toate aparențele, cuvîntul „bunica" răzbise pînă în zona conștienței doamnei Whiteoak. Se clătină o clipă, gata să cadă, apoi se îndreptă, își înălță nasul sculptural, încă frumos și se uită împrejur. Ochii ei, tulburi de somn, n-o văzură imediat pe Alayne.

— Masa, rosti ea. Vreau să mănînc.

— Uite-i pe Eden și pe Alayne, îi spuse Ernest aplecîndu-se spre ea.

— Ar fi mai bine să vă apropiați de ea, îi sfătui Nicholas.

— O să-i pară atît de bine, zise Meg.

Eden o luă pe Alayne de mînă și-o conduse spre bunica lui. Bătrîna doamnă se uită spre ei fără să-i vadă în prima clipă ; apoi privirea ei se însufleți. Îl strînse pe Eden în brațe și-l sărută apăsat, cu zgomot.

— Eden, exclamă ea, deci te-ai întors. Unde ţi-e mireasa ?

Eden o împinse în faţă pe Alayne care se simţi cuprinsă într-o îmbrăţişare de o surprinzătoare forţă. Fire ţepoase o zgîriară pe obraz şi se trezi sărutată drept pe gură.

— Drăguţă făptură, declară bunica, ţinînd-o la distanţă ca să o poată privi. Eşti o fată drăguţă. Mă bucur că te afli aici. Unde-i Boney, ei ? Îi dădu drumul lui Alayne şi se uită atent în jur după papagal. La auzul numelui său, Boney veni fîlfîind greoi de pe inelul său drept pe umărul ei. Bunica îi mîngîie penele viu colorate cu mîna ei, încărcată de bijuterii.

— Spune „Alayne", îl imploră ea. Spune, „drăguţă Alayne". Haide, spune, ca un băiat scump ce eşti !

Boney aţinti o privire răuvoitoare către Alayne, cu un singur ochi de topaz, pentru că pe celălalt îl ţinea strîns închis, şi izbucni într-un potop de înjurături.

— *Kutni ! Kutni ! Kutni !* ţipă el. *Shaitan ke khatla ! Kambakht !*

Bunica trînti cu putere bastonul în podea.

— Taci ! tună ea. Nu admit aşa ceva. Opreşte-l, Nick ! Opreşte-l !

— O să mă muşte, protestă Nicholas.

— Nu-mi pasă dacă te muşcă. Opreşte-l !

— Opreşte-l, dumneata, mamă.

— Boney, Boney, nu fi rău ! Spune „drăguţă Alayne". Haide, măcar o dată.

Boney se legăna pe umărul ei înfuriat la culme.

— *Paji! Paji! Kuzabusth! Iſlatoon! Iſlatoon!*

O privi drept în față pe stăpîna lui așa încît ciocul lui și nasul ei, amîndouă coroiate, aproape se atinseră, iar razele piezișe ale soarelui făcură să strălucească mai aprins penajul lui roșu cu verde și gătelile ei liliachii cu roz.

— Vă rog nu vă necăjiți, o rugă Alayne încercînd s-o împace. Văd că e un papagal foarte frumos și cred că nu-i sînt chiar așa de nesuferită pe cît pretinde.

— Ce zice? întrebă bătrîna doamnă, uitîndu-se în sus spre fiii ei. Deși avea auzul foarte fin, înțelegea cu greutate cînd vorbea o persoană străină, iar felul domol și răspicat în care pronunța Alayne cuvintele era pentru ea mai puțin limpede decît vorba scrîșnită a lui Nicholas sau mormăiala stinsă a lui Ernest.

— Zice că Boney e frumos, răspunse Nicholas, prea indolent ca să repete întreaga frază.

Bunica zîmbi, foarte încîntată.

— Da, e frumos. O pasăre frumoasă, dar cam afurisită. Am adus-o tot drumul din India acum șaptezeci și trei de ani. O bătrînă pasăre rezistentă, nu crezi? Corăbii cu pînze pe vremea aia, draga mea. Mai, mai să mor. Doica indiană chiar a murit. Au aruncat-o peste bord. Dar eu mă simțeam prea rău ca să-mi pese, și fetița mea Augusta era să se prăpădească, bietul copil, așa că scumpul meu soț, căpitanul Philip Whiteoak, nu mai știa unde i-e capul. O să-i vezi portretul în sufragerie. Cel mai frumos ofițer din India.

Dar nici eu nu eram mai prejos. Îți vine să crezi că am fost cîndva o frumusețe, ia zi ?

— Cred că sînteți foarte frumoasă şi acum, răspunse Alayne, vorbind cît mai desluşit. Nasul dumneavoastră e într-adevăr...

— Ce zice ? strigă bunica.

Ernest murmură

— Zice că nasul dumitale...

— Ha, ha, nasul meu e şi azi o frumusețe, hei ? Da, draga mea, e un nas reuşit. Nasul familiei Court. Nu seamănă cu nasurile voastre cîrne care vă fac să păreți mereu mirați. Nu există nimic pe fața pămîntului care ar putea face ca nasul meu să pară mirat. Nici o asemănare cu nasurile voastre cu nările lipite, smiorcăite, înfundate de guturai. Un nas bun în care poți avea toată încrederea. Un nas Court. Şi-l mîngîie triumfătoare.

— Şi tu ai un nas frumuşel, continuă ea. Tu şi cu Eden sînteți o pereche drăguță. Dar el nu e un Court şi nici un Whiteoak. Seamănă cu amărîta de maică-sa, drăguță, dar gură-spartă.

Alayne, surprinsă, se uită indignată la Eden dar, pe chipul soțului ei care zîmbea ducînd o țigară la gură, nu văzu decît o îngăduință plictisită.

Meg observă privirea lui Alayne şi spuse cu un ton de uşoară mustrare

— Bunico !

— Dintre toți, Renny e singurul Court adevărat, continuă doamna Whiteoak. Aşteaptă să-l vezi pe Renny. Unde e ? Vreau să vină

Renny ! Începu să bată nerăbdătoare cu bastonul în podea.

— Vine curînd, bunico, o liniști Meg. S-a dus călare pînă la domnul Probyn să cumpere niște purcei de lapte.

— Ei bine, socotesc că asta e o porcărie din partea lui. Porcărie ! Porcărie ! Am spus porcărie ? Vreau să spun că e ceva porcesc. Iată un joc de cuvinte, Ernest. Îți plac jocurile de cuvinte. Porcesc. Ha, ha !

Ernest își mîngîie bărbia și zîmbi dezaprobator. Nicholas rîse cu voioșie.

Bătrîna doamnă continuă cu un aer de satisfacție răutăcioasă

— Va să zică în locul unei conversații suave cu tînăra mireasă, Renny a preferat guițatul unei scroafe...

— Mamă, interveni Ernest, nu vrei o bomboană de mentă ?

Propunerea îi abătu pe dată atenția.

— Da. Vreau o bomboană de mentă. Adu-mi geanta.

Ernest îi dădu o gentuță veche brodată cu mărgele. Mama lui începu să scotocească înăuntru în timp ce Boney, aplecat peste umărul ei, dădea cu ciocul în gentuță scoțînd strigăte de lăcomie.

— O bomboană ! bolborosi el. O bomboană... Boney vrea o bomboană... drăguță Alayne... drăguță Alayne.. Boney vrea o bomboană !

Bunica strigă triumfătoare

— Ați auzit ce-a spus? Ați auzit? V-am spus eu că știe. Bravo Boney, și continuă să scotocească distrată prin geantă.

— Pot să vă ajut? întrebă Alayne, nu fără timiditate.

Bătrîna doamnă îi întinse geanta.

— Da, dar repede. Vreau o bomboană de mentă. O bomboană scoțiană. Nu un surogat.

— Boney vrea un surogat! țipă papagalul, legănîndu-se de pe un picior pe altul. Un surogat... drăguță Alayne... *Kutni! Kutni! Shaitan ke khatla!*

Cînd Alayne găsi bomboana, bunica și papagalul se întinseră după ea în același timp, ea cu buzele zbîrcite, țuguiate, el cu ciocul căscat. Alayne șovăi de teamă să nu-l supere pe unul dacă l-ar prefera pe celălalt. Pînă să se hotărască, Boney și înhăță bomboana apoi, fîlfîind din aripi, zbură într-un colț îndepărtat al încăperii. Bunica, țeapănă ca o statuie, rămase cu buzele țuguiate pînă cînd Alayne scoase la iveală încă o bomboană și i-o strecură între buze, apoi bătrîna doamnă se rezemă de spătarul fotoliului și cu un suspin de mulțumire, închise ochii și începu să sugă bomboana, plescăind.

Alayne ar fi vrut să-și șteargă degetele dar se stăpîni. Privi la chipurile din jurul ei. Toți urmăriseră scena absolut imperturbabili în afară de Eden, pe fața căruia stăruia același zîmbet ușor plictisit. Fumul de țigară care plutea ca un nor în jurul capului său părea să-l izoleze și mai mult de lumea exterioară.

Meg se apropie de el și-i șopti

— Cred c-ar fi mai bine s-o conduc pe Alayne sus. Am pus huse noi din cretonă în camera ta, am schimbat perdelele și am luat carpeta cea mică din odaia lui Renny și-am acoperit cu ea gaura din covor. Sper c-o să-ți placă, Eden, cînd ai să vezi cum arată. Să știi că Alayne e tare drăguță.

Fratele și sora se uitară spre Alayne care stătea la fereastră împreună cu cei doi unchi. Deschiseseră obloanele și-i arătau priveliștea pădurii de stejar care cobora lin pînă la marginea rîpei. O turmă de oi păștea liniștită sub paza unui bătrîn cîine ciobănesc. Doi miei de toamnă se hîrjoneau scoțînd behăituri plîngărețe.

Meg se apropie de Alayne și-o cuprinse cu brațul.

— Sînt sigură c-ai vrea să te retragi în camera ta, îi spuse ea.

Cele două femei urcară scările împreună. Cînd ajunseră la ușa camerei, Meg luă capul lui Alayne între palmele ei grăsuțe și o sărută cu ardoare pe frunte.

— Sînt convinsă că o să ne îndrăgim una pe alta, îi explică ea cu un entuziasm copilăros, iar Alayne o îmbrățișă la rîndul ei, simțind că-i va veni ușor s-o iubească pe fata aceasta inimoasă, cu gura ca un arc de Cupidon.

Cînd Eden veni și el sus, o găsi pe Alayne aranjîndu-și lucrurile pe măsuța de toaletă și fredonînd o melodie veselă. Închise ușa și se apropie de ea.

— Mă bucur că te aud cîntînd, zise el. Îți spusesem că membrii familiei mele sînt niște oameni ciudați dar cînd te-am văzut în mijlocul lor m-am temut că n-ai să poți suporta — că poate ai să te sperii și-ai să vrei să fugi înapoi la New York.

— De aceea n-ai scos o vorbă cît am stat cu ei ? Aveai o expresie bizară. Nu-mi dădeam seama ce-i cu tine. Mi s-a părut că ești plictisit.

— Chiar eram. Voiam să fiu singur cu tine, spuse el și o luă în brațe.

Inexplicabil, dar în clipa aceasta Eden simți că parcă în el sălășluiau doi oameni diferiți. Unul, cel care iubea pătimaș, posesiv și protector. Celălalt, opus primului, era încătușat, neliniștit, nervos, detestînd ideea de a o introduce pe soția lui în familie, de a face pe interpretul între ei în termeni reținuți și afectuoși.

Alayne îi mîngîie părul lucitor ca o cască metalică și-i povesti

— Sora ta... Meg... s-a purtat foarte drăguț cu mine. Mi s-a părut foarte apropiată de la început. A făcut schimbări în camera asta anume pentru mine — huse și perdele noi, așa mi-a spus. Îmi pare așa de bine că ferestrele dau spre parc și că pot vedea turmele de oi. Aproape nu-mi vine să cred c-am să văd oi de la fereastră.

— Hai să-ți arăt comorile mele, exclamă Eden voios și o conduse prin cameră, semnalîndu-i, cu naivitate de adolescent, diverse lucruri care-i aparțineau încă din timpul școlii.

îi arătă biroul pătat de cerneală la care scrisese multe din poeziile sale.

— Şi cînd te gîndeşti, exclamă ea, că eu eram departe la New York, iar tu aici, la biroul ăsta, scriai poeziile care aveau să ne unească! Alayne mîngîie biroul de parc-ar fi fost o fiinţă vie şi adăugă : Vreau să-l păstrăm pentru totdeauna, Eden. Cînd o să avem casa noastră, putem să-l luăm cu noi?

— Sigur. Dar ar fi preferat ca Alayne să nu vorbească încă despre o casă a lor proprie. Ca să schimbe subiectul, o întrebă : Cum ţi s-a părut bunica, cam autoritară, nu? Îmi pare rău că nu te-am prevenit destul în privinţa ei. Dar pe ea e greu s-o defineşti. Trebuie întîi s-o vezi ca să poţi crede că asemenea fiinţe mai există. Unchii mei sînt băieţi de treabă.

— Crezi că... Alayne ezită, apoi întrebă pe un ton hotărît... e bine pentru ea s-o răsfăţaţi chiar atît de mult? Domina total încăperea.

Eden zîmbi uşor, ironic.

— Draga mea, împlineşte o sută de ani la viitoarea ei zi de naştere. A fost răsfăţată cu mult înainte de-a o cunoaşte noi. Cred că aşa a venit pe lume, răsfăţată de generaţii după generaţii din familia Court, tiranici, iuţi la mînie. Va trebui pur şi simplu să te obişnuieşti cu ea.

— Dar felul cum a vorbit de mama ta. Nu pot să-mi amintesc cuvîntul... gură-spartă, sau cam aşa ceva. M-a durut, dragul meu.

Eden îşi trecu mîna prin păr, uşor agasat.

— Nu trebuie să fii așa de sensibilă. Alayne. Vorbele astea au fost doar o simplă alintare față de ce poate debita uneori bunica.

— Bine, dar la adresa scumpei tale mame, stărui ea.

— Oare nu toate soacrele fac la fel? Așteaptă pînă ai să împlinești și tu nouăzeci și nouă de ani. S-ar putea ca atunci să nu fii nici tu mai blîndă ca bunica.

Eden rîse vesel, dar cu aerul de a pune capăt discuției, și-o trase spre bancheta cu husă de creton de lîngă fereastră.

— Hai să stăm puțin aici și să admirăm renovările făcute de Meggie. Cred că a fost nemaipomenit de drăguță cu noi, nu?

Alayne se rezemă de umărul lui și inspiră adînc aerul liniștit de vară tîrzie, care pătrundea pe fereastra deschisă ca o esență palpabilă. Pămîntul, după ce rodise cu patimă, se odihnea plin de mulțumire pasivă și somnolentă. Dorințele lui se împliniseră, fertilitatea lui debordantă își încheiase ciclul. Cufundat în apatie, părea că nu meditează nici asupra viitorului și nici a trecutului, ci la nețărmurita sa legătură cu soarele și cu stelele. Soarele căpătase ființă. Roșu, lipsit de raze, atîrna deasupra pămîntului ascultînd, parcă, bătăile rare ale unei inimi enorme.

Alayne simți că Eden urmărește pe cineva care se află undeva afară. Auzi zgomotul copitelor unui cal și, întorcînd capul, văzu un bărbat aplecat în șa, ca să închidă poarta din urma lui. Ochiul ei iubitor de frumos fu atras mai în-

tii de luciul satinat al murgului. Apoi observă călărețul înalt și subțire, aplecat în șa cu o ținută firească, degajată, iar atunci cînd trecu pe sub fereastră, văzu sub cozorocul șepcii de *tweed* o față roșcovană, cu trăsături ascuțite, ca de vulpe.

Cei doi prepelicari se repeziră să-l întîmpine sărind în jurul calului, cu urechile lor lungi mătăsoase fluturînd. Lătratul lor supără calul și, după ce se repezi cu botul de cîteva ori spre ei, porni în galop și dispăru cu călăreț cu tot după o perdea de brazi scoțieni care ascundeau grajdurile vederii dinspre casă.

— E Renny, murmură Eden. S-a întors din expediția lui porcină.

— Da, mi-am închipuit că el trebuie să fie, deși nu arată așa cum m-aș fi așteptat. De ce nu l-ai strigat ?

— E cam timid și m-am gîndit că poate ar fi stînjenitor pentru amîndoi să faceți cunoștință de la înălțimi atît de diferite.

Ascultînd zgomotul înăbușit al copitelor, Alayne remarcă :

— Pare un om cu multă personalitate.

— Așa este. Și e puternic și rezistent ca un drac. De cînd îl știu n-a fost bolnav nici măcar o zi. Cred c-o să apuce vîrsta bunicii.

„Bunica... bunica, gîndi Alayne. În familia asta orice discuție alunecă inevitabil la bătrîna asta îngrozitoare".

— Și lui îi aparține toată proprietatea, remarcă ea. Nu mi se pare prea echitabil față de voi ceilalți.

— Așa a fost lăsat prin testament. Cu obligația pentru el de a se îngriji de educația și întreținerea celor mai tineri din familie. Unchii și-au căpătat partea lor cu ani în urmă. Iar bunica, pur și simplu, își ține la păstrare averea ei. Nimeni nu știe cine-o s-o moștenească.

Din nou „bunica".

O adiere ușoară îi juca o șuviță de păr, căzută pe frunte. Eden își lipi buzele de fruntea ei.

— Iubito, șopti el, crezi c-ai să poți fi fericită aici măcar pentru un timp ?

— Eden ! Dar sînt nespus de fericită.

— O să scriem lucruri minunate... împreună.

Auziră pași pe pietrișul potecii din spatele casei. Cînd, transportată încă de tandrețea momentului, Alayne deschise ochii languroși, îl văzu pe Renny intrînd în bucătărie, cu prepelicarii pe urmele lui. Peste cîteva clipe se auzi o bătaie în ușă.

— Poftiți la masă, vă rog, îi invită vocea lui Wake.

Nu-și putea stăpîni curiozitatea în legătură cu mireasa și cu mirele. I se părea foarte ciudat s-o găsească pe această domnișoară în camera lui Eden, dar era dezamăgit că nu vede peste tot confetti și flori de lămîiță.

În timp ce coborau scările, Alayne își trecu brațul în jurul umerilor lui Wakefield, simțindu-se mai sigură pe sine — pentru a face față întîlnirii cu restul familiei — așa, sprijinită de mica lui persoană, decît s-ar fi simțit la brațul

lui Eden. Nu-i cunoscuse încă pe Renny și pe soția lui Piers.

Pașii lor nu făceau nici un zgomot pe covorul gros de pe scări. Lumina amiezii filtrată de fereastra-vitraliu dădea holului un aspect solemn ca de biserică și, pentru a spori parcă această impresie, din camera situată în celălalt capăt al salonului își făcu apariția o procesiune bătrîna doamnă Whiteoak, susținută de ambele părți de către fiii ei. Prin ușa deschisă a sufrageriei, Alayne zări siluetele lui Renny, a lui Piers și a unei tinere fete îndreptîndu-se spre masă. Meg se afla la un cap al mesei, supraveghind întinderea mare de damasc, întocmai cum o mare preoteasă ar supraveghea altarul de sacrificii. Pe un platou uriaș tronau două păsări grase, fripte. Rags aștepta în spatele unui scaun tras de la masă sosirea doamnei Whiteoak. Cînd o văzu pe Alayne împreună cu însoțitorii ei apropiindu-se de ușa sufrageriei, bătrîna doamnă făcu un vizibil efort eroic de a ajunge prima, tîrșindu-și zorită picioarele și adulmecînd mirosul ațîțător de friptură cu pofta unui bătrîn cal de război, adulmecînd sînge.

— Ușurel, mamă, ușurel, o rugă Ernest, conducînd-o cu grijă pe lîngă un scaun sculptat din hol.

— Vreau mîncarea mea, ripostă bătrîna, respirînd greu. Carne de pasăre. Îmi miroase a friptură de pasăre. Și conopidă. Eu vreau tîrtița și cît mai mult sos să înmoi pîinea în el.

Abia după ce o instalară pe bătrîna doamnă, Alayne făcu cunoștință cu Renny și cu Phea-

sant. Renny se înclină cu un aer grav şi murmură cîteva cuvinte de salut pe care Alayne le înțelese doar pe jumătate. Poate ar fi auzit mai desluşit dacă n-ar fi fost atît de preocupată acum să-l cerceteze de-aproape. Văzu că are o față prelungă, aspriță de intemperii, pielea ca de indian, roşie-maronie, care se pierdea treptat în părul roşu-ruginiu, gene dese, scurte, ochi distrați, dar arzători ca doi tăciuni aprinşi. Observă de asemeni nasul lui frumos, energic, care semăna leit cu nasul bunicii.

Pheasant i se păru delicată ca o floare, un fragil *Narcissus poeticus* rătăcit în această grădină sălbatică, viu colorată, a Jalnei.

La masă, Alayne şedea în stînga lui Renny Whiteoak, Eden în stînga ei iar lîngă el, Pheasant şi Piers. Wakefield fusese mutat de cealaltă parte a mesei între sora lui şi unchiul Ernest. Alayne abia îl zărea pe după vasul aşezat în mijlocul mesei, plin cu dalii stacojii şi arămii, flori care prin frumusețea lor sobră şi impozantă erau foarte nimerite pentru a înfrunta prezența copleşitoare a familiei Whiteoak. Ori de cîte ori ochii lui Alayne se întîlneau cu ai băiețelului, el îi zîmbea. Ori de cîte ori o privea în ochi pe Meg aceasta îşi arcuia buzele schițînd zîmbetul ei inimitabil. Dar cînd ochii ei îi întîlneau pe ai bunicii, bătrîna doamnă îşi arăta toți dinții manifestîndu-şi simpatia într-un chip feroce, pentru ca imediat să revină la mîncarea ei cu un zel sporit, de parcă ar fi vrut să recupereze timpul pierdut.

Stăpînul Jalnei se apucă să taie friptura cu iuțeala și precizia unuia care împarte rațiile la armată. Dar în felul cum tăia și împărțea pasărea nu era nimic întîmplător. Cumpănind cuțitul în mînă, Renny arunca o privire celui pe care urma să-l servească, apoi, știind ce preferă fiecare, tăia bucata și-i dădea farfuria lui Rags, ca să treacă cu ea pe la Meg care adăuga garnitura de legume.

Pentru cineva obișnuit la acea oră cu un prînz ușor, vederea unei cantități atît de mari de mîncare era ceva deconcertant. Văzînd aceste farfurii enorme pline vîrf cu carne de pasăre înecată în sos, piure de cartofi, conopidă și mazăre verde, Alayne se gîndi cu oarecare părere de rău la mesele frugale cu salată verde, de la New York. Păreau acum foarte îndepărtate. Chiar și argintăria era enormă. Simțea cuțitul și furculița pe care le mînuia ca pe niște unelte imense în mîinile ei. Solnițele și borcănașele cu piper păreau încărcate de amintirea tuturor ospețelor din trecut pe care le asezonaseră. Sticla de oțet cu gîtul lung își înălța capul ca o girafă colosală în jungla deasă a mesei.

Renny declară cu vocea lui vibrantă dar lipsită de muzicalitatea glasului lui Eden

— Îmi pare rău că n-am putut veni la nunta voastră. Am fost nevoit să rămîn acasă.

— Da, se amestecă Meg, eu și Renny am ținut atît de mult să venim, dar ne-a fost imposibil. Finch s-a îmbolnăvit chiar atunci de amigdalită și nici Wakefield nu s-a simțit prea bine cu inima și pe urmă e și bunica.

Doamna Whiteoak interveni

— Am vrut să viu şi eu dar sînt prea bătrînă pentru călătorii. În tinerețe am călătorit imens. Am cutreierat toată lumea. Dar v-am transmis dragostea mea. Ați primit urările mele ? Vi le-am transmis în scrisoarea lui Meggie. Le-ați primit, ia ziceți ?

— Da, sigur, răspunse Alayne. Am fost încîntați de urările dumneavoastră de bine.

— Ar fi de dorit. Eu nu prea trimit urările mele aşa, oricui, la întîmplare. Îşi zgîlții boneta cu atîta putere, încît trei boabe de mazăre verde din furculiță căzură şi se rostogoliră sub masă. Wakefield se porni pe rîs în hohote şi strigă „Bang !“ la fiecare bob care cădea, aruncînd şi el cîte unul. Renny îl săgetă cu privirea peste masă, şi băiatul se potoli numaidecît.

Bunica se uita atent la furculiță şi se prefăcu mirată de dispariția boabelor de mazăre

— Unde e mazărea mea ? zise. Mai vreau mazăre, şi conopidă, şi cartofi.

I se dădu din toate şi imediat începu să le frămînte cu furculița, prefăcîndu-le într-o pastă compactă.

— Mamă, obiectă Ernest cu blîndețe, de ce trebuie să faci asta ?

Sasha, care stătea cocoțată pe umărul lui, observînd că atenția stăpînului ei nu mai era îndreptată asupra furculiței rămasă suspendată în aer, întinse o lăbuță îmblănită şi trase furculița spre botul ei mustăcios. Ernest izbuti să salveze bucățica tocmai la timp.

— Obraznicătură ce eşti ! făcu el.

Meg reluă conversația ca și cînd n-ar fi existat nici o întrerupere.

— Cred că a fost o nuntă splendidă. Am aflat cu toții din scrisorile lui Eden.

Între timp, Renny, cu cuțitele lui speciale, atacase și cea de a doua pasăre. Alayne nu mîncase cine știe cît din porția ei, dar toți membrii familiei Whiteoak așteptau cu nerăbdare să atace a doua porție.

— Spune, Renny, ai cumpărat porcii? întrebă Piers, rupînd firul conversației despre nuntă cu o bruschețã care i se păru lui Alayne ostentativă.

— Da. N-ai văzut de cînd ești o prăsilă mai grozavă. Am cumpărat cei nouă purcei cu scroafă cu tot și-am dat doar o sută de dolari. Întîi am oferit nouăzeci, dar Probyn voia o sută zece. Am încheiat tîrgul împărțind diferența la jumătate.

Stăpînul Jalnei începu să discute, cu un entuziasm vădit, despre prețul porcilor. Toată lumea vorbea acum despre prețul porcilor și toți căzură de acord că Renny dăduse prea mult.

Pe platou nu se mai vedeau decît oasele de la cea de-a doua pasăre, fără nici o fărîmă de carne pe ele. În locul lui, apăru o budincă de mure aburindă, și o plăcintă uriașă cu prune.

— Nu mănînci aproape nimic, dragă Alayne, remarcă Meg. Sper că-ți place budinca.

Cu lingura enormă pentru servit budinca, ridicată în așteptare, Renny se uita drept la Alayne printre genele lui dese.

— Mulțumesc, răspunse ea. Dar zău nu mai pot. Am să iau puțină plăcintă.

— Te rog, n-o forța, Meg, spuse Eden. E învățată cu un prînz ușor.

— Bine, dar budinca, suspină Meg. E desertul nostru preferat.

— Mie-mi place, anunță bunica zîmbind cu lăcomie, dă-mi te rog niște budincă.

Bunica își primi porția de budincă, iar Alayne bucata de plăcintă dar Meg, cînd îi veni rîndul, murmură :

— Nu mulțumesc, Renny. Mie te rog să nu-mi dai.

Renny știa de tăvile care i se duceau în cameră și nu făcu nici o remarcă, dar Eden îi explică lui Alayne pe ton scăzut

— Meggie nu mănîncă nimic — adică aproape nimic — la masă. Ai să te obișnuiești curînd cu asta.

Meggie începu să toarne ceaiul dintr-un ceainic de argint excesiv cizelat. Chiar și micul Wake primi o ceașcă de ceai ; dar Alayne simțea nevoia unei cești de cafea pentru că plăcinta cu prune, deși îi plăcuse, îi căzuse greu la stomac și acum tînjea după o ceașcă de cafea.

Alayne se întreba dacă se va obișnui vreodată cu familia aceasta. Dacă va ajunge să se simtă apropiată de ei, ca de niște rude ? Cînd îi văzu că se ridică de la masă și se îndreaptă în diferite direcții, se simți puțin cam deprimată, nu era tocmai sigură dacă din pricina mîncării prea grele sau a familiei, care-i părea atît de străină.

Bătrîna doamnă Whiteoak îl îndepărtă pe fiul ei Ernest de lîngă ea şi, întinzînd spre Alayne o mînă încărcată de inele, comandă :

— Draga mea, oferă-mi braţul de partea asta. E bine să te deprinzi cu obiceiurile familiei chiar de la început.

Alayne se supuse cu inima îndoită. Nu era sigură că-l va putea înlocui pe Ernest cu succes. Bătrîna doamnă o apucă strîns de braţ şi se lăsă pe ea cu toată greutatea, încît Alayne avu senzaţia că nu o va putea susţine. Împreună cu Nicholas, care era mult mai înalt ca ele, străbătură, tîrşiind picioarele, distanţa pînă la dormitorul doamnei Whiteoak, unde o instalară cu greu şi încetul cu încetul în faţa căminului. Alayne, îmbujorată din pricina efortului, se îndreptă de spate şi se uită uimită la splendoarea fără seamăn a patului din piele pictată, la măsuţa de toaletă şi mesele încrustate, la covoarele indiene şi la draperiile flamboaiante. Doamna Whiteoak o trase de fustă.

— Stai jos, fata mea, stai jos pe taburetul ăsta. Vai... simt că mi s-a tăiat respiraţia. Mă sufoc, zise ea, gîfîind îngrijorător.

— Ai mîncat prea mult, mamă, remarcă Nicholas şi, frecînd un chibrit de policioara căminului, îşi aprinse o ţigară. Dacă mănînci prea mult, sigur că respiri cu greutate.

— Ia te uită cine vorbeşte, ripostă pe loc mama lui, recăpătîndu-şi deodată respiraţia. Mai bine vezi-ţi de piciorul tău şi mai lasă mîncarea şi băuturica.

Auzind vocea mînioasă a stăpînei sale, Boney, care își făcea somnul de după amiază cocoțat pe tăblia de la piciorul patului, se trezi și începu să țipe : *„Shaitan ! Shaitan ka bata ! Shaitan ka butcha ? Kunjus !“*

Doamna Whiteoak se aplecă spre Alayne care se așezase pe taburet și-i mîngîie gîtul și umerii cu o mînă care mai mult aprecia decît dezmierda. Își înălță sprîncenele groase, roșcate, pînă la marginea dantelată a bonetei, și comentă zîmbind viclean :

— Un corp osos. Bine acoperit, dar nu durduliu. Zvelt dar nu slăbănog. Meg e prea grasă. Pheasant e slăbănoagă. Tu ești așa cum trebuie pentru o mireasă. Ei, draga mea, dac-aș fi un bărbat tînăr, mi-ar place să mă culc cu tine.

Alayne se înroși pînă în vîrful urechilor și își întoarse privirea de la doamna Whiteoak înspre vîlvătaia focului. Fața lui Nicholas era complet lipsită de expresie, ceea ce avu darul să o mai liniștească.

— Și încă ceva, chicoti doamna Whiteoak. Îmi pare bine că ești o fată cu tezaur... Zău că-mi pare bine.

— Domol, strigă Boney. Ia-o domol.

În aceeași clipă bunica ațipi brusc. Nicholas se uită în jos la mama lui și, văzînd că moțăie, zîmbi îngăduitor.

— Nu lua în seamă ce spune. Nu uita că are nouăzeci și nouă de ani și niciodată n-a fost înfrîntă de viață... și nici de apropierea morții. Sper că nu te simți jignită, nu-i așa ?

— N...nu. Dar zice că sînt o fată cutezătoare. Asta mă face aproape să rîd. Întotdeauna am fost considerată mai degrabă rezervată... chiar sfioasă.

Nicholas rîse, stăpînit, cu un simţămînt de uşurare, dar nu-i dădu nici o explicaţie. În schimb, îi întinse o mînă şi-o ajută să se ridice.

— Vino să-ţi arăt camera mea, o invită el. Sper c-ai să mă vizitezi cît mai des şi-ai să-mi povesteşti cît mai multe despre New York, iar eu am să-ţi povestesc despre Londra aşa cum arăta pe timpuri. Acum sînt o adevărată fosilă, dar te rog să mă crezi că în tinereţe am fost băiat de viaţă.

O conduse spre camera lui, săltîndu-se pe fiecare treaptă cu sprijinul balustradei. Ajunşi în cameră, o instală lîngă fereastră, de unde putea admira splendoarea pădurii înveşmîntate în coloritul toamnei şi unde lumina de afară scotea în relief nuanţele castanii ale părului şi albeaţa de perlă a tenului ei. Trecuse atîta vreme de cînd nu mai avusese ocazia să întîlnească o tînără femeie frumoasă şi inteligentă, încît prezenţa ei îl însufleţea, îi făcea sîngele să circule mai repede prin vine. Fără să-şi dea bine seama ce face, se pomeni povestindu-i întîmplări din viaţa lui de care nu mai vorbise de ani de zile cu nimeni. Merse pînă acolo încît scoase de pe undeva la iveală, şi-i arătă, o fotografie a fostei sale soţii îmbrăcată într-o rochie de seară cu trenă lungă.

În timp ce evoca zilele de altă dată, fața lui, masivă și brăzdată de zbîrcituri adînci, arăta ca o stîncă pe care valurile mării nu o mai scaldă de mult, dar care poartă încă pe suprafața ei roasă și crăpată urmele neșterse ale cumplitelor furtuni de altă dată.

Îi oferi ca dar de nuntă un vas de argint în care obișnuia să-și păstreze pipele, dar mai întîi îl lustrui cu una din batistele lui de mătase.

— De acum încolo să ții trandafiri în acest vas, draga mea, îi recomandă el și, ca din întîmplare, o apucă de bărbie, îi ridică fața și-o sărută pe obraz.

Pe Alayne o încîntă cadoul, dar o nedumeri puțin felul cam prea curtenitor în care o mîngîiase.

O clipă mai tîrziu, Ernest Whiteoak apăru în ușă. Alyane trebuia să viziteze acum și bîrlogul lui. Nu, nu era nevoie să o însoțească și Nicholas, să vină doar Alayne singură.

— Te previn că are de gînd să-ți bată capul cu plicticoasele lui comentarii la opera lui Shakespeare, exclamă Nicholas.

— Nu asculta prostiile lui, ripostă Ernest. Dar vreau și eu să fiu luat în seamă. Nu fi nesuferit, Nick. Pe Alayne o interesează persoana mea tot atît cît o interesezi și tu, nu-i așa, Alayne ?

— Tu n-o interesezi de loc, se grăbi Nicholas să răspundă, fiindcă e subjugată de conversația mea încîntătoare, nu-i așa, Alayne ?

Doar simplul fapt că îi pronunțau numele părea să le facă o deosebită plăcere, fiindcă foloseau orice prilej de a-l rosti.

Ernest o conduse în camera lui unde, din cauza înțepăturilor fratelui său, se feri să-i vorbească chiar de la început despre pasiunea sa, mulțumindu-se să-i arate acuarelele, trandafirul agățător ale cărui flori galbene își revărsau încă mireasma pe fereastra deschisă și poznele feline și drăgălășeniile pisicii lui. Dar cînd Alayne își manifestă fără prefăcătorie interesul de a-i vedea adnotările la opera lui Shakespeare și dovedi o neașteptată cunoaștere a textului, entuziasmul lui crescu asemeni apelor năvalnice ale cascadei Niagara, primăvara. După două ore de discuții, între ei se creă o apropiere datorată gusturilor comune. Obrajii supți ai lui Ernest căpătaseră culoare ; ochii lui albaștri deveniseră mai mari și mai strălucitori. Bătea fără întrerupere cu vîrful degetelor în masă.

Așa îi găsi Meg cînd veni s-o ia pe Alayne pentru a-i arăta restul casei și grădina. Îi spuse că Eden a plecat undeva cu Renny și atunci Alayne se simți brusc indignată de comportarea acestui frate autoritar, care își permitea să-l smulgă pe Eden de lîngă ea și care afișa o politeță atît de indiferentă.

Meg o anunță că afară e destul de cald și vor lua ceaiul pe peluză. După ce își terminară plimbarea printre tufele de liliac, seringa și călini, năpădite de buruieni, cărora

Meg le spunea „boschete“ şi prin grădina de legume neîngrijită, unde şirurile de varză, ţelină şi straturile cu pătrunjel des se mărgineau cu salvie stacojie şi dalii uriaşe, constatară că Rags aranjase serviciul de ceai afară, pe masa de răchită împletită. O parte din membrii familiei luaseră loc în jurul mesei pe şezlonguri sau pe iarbă, potrivit vîrstei fiecăruia. Alayne nu scăpă nici un amănunt din scena ce i se înfăţişa înaintea ochilor peluza învăluită în umbră deasă era verde ca smaragdul în contrast cu vîrful copacilor din jur, scăldaţi de lumina jucăuşă a soarelui, care accentua astfel variatele lor nuanţe ruginii creînd impresia că splendoarea coloritului este văzută prin transparenţa apei. Lîngă masa de ceai, bunica moţăia în rochia ei de după amiază din catifea purpurie. Nicholas stătea întins, aproape culcat, jucîndu-se alene cu urechile lui Nip care-şi întindea botul cu nările fremătînde de nerăbdare spre farfuriile cu prăjituri Ernest, politicos, le aştepta în picioare lîngă scaunul lui ; pe iarbă se tolăneau Wake, cu genunchii goi, şi o pereche de iepuri lîngă el şi Finch, deşirat şi ciolănos, pe care Alayne îl vedea acum pentru întîia oară. Eden, Piers şi Renny nu apăruseră dar, după ce goliră cel de-al doilea ceainic, Pheasant intră în scenă cu o crenguţă de arţar cu frunze ruginii pe care o aşeză pe genunchii lui Nicholas.

Toţi erau veseli şi bine dispuşi. Mîncînd sanviciuri cu castraveţi şi brînzoaice, Alayne

începu să se simtă mai împăcată cu viața care urma să devină a ei în mijlocul acestei familii. Absența celor trei care nu apăruseră la ceai îi dădea un sentiment de ușurare. Cînd Eden nu era de față, izbutea să se integreze mai ușor în mijlocul familiei, să perceapă clocotul ascuns al relațiilor dintre ei. Cînd Piers lipsea, se simțea ușurată, fiindcă, cel puțin în privința lui, era lămurită că pe ascuns îi este ostil. Cît despre Renny, nu reușise să-și facă o părere. Avea nevoie de timp. Pentru moment, personalitatea lui dominatoare îmbinată cu aerul distrat o nedumerea și o intriga totodată.

Eden îi spusese că lui Renny nu-i plăceau poeziile lui, că nu-i plăcea nici un fel de poezie. Și-l închipuia numărînd șiruri nesfîrștie de mînji, viței, miei și purcei, mereu cu un ochi atent la cursul pieții. Ar fi rămas surprinsă dacă ar fi putut să-l vadă mai tîrziu în camera lui, cît de blînd se purta cu Wakefield care se zvîrcolea în pat, incapabil să adoarmă după emoțiile zilei. Renny îi masă picioarele și-l mîngîie pe spate ca o adevărată mamă. De fapt, în dragostea pentru frățiorul său, Renny îmbina atît devotamentul unui tată cît și al unei mame. Meg nu era pentru Wake decît o soră mult mai mare.

Cînd, în cele din urmă toropit de somn, Wake se ghemui la pieptul lui Renny, murmură

— Cred c-aş adormi mai repede dacă ne-am preface că sîntem altcineva, te rog, Renny, vrei ?

— Crezi ? Foarte bine. Şi cine ai vrea să fim ? Oameni sau personaje din cărţi ? Spune tu.

Wake se gîndi un timp, din ce în ce mai somnoros o dată cu fiecare ticăit al ceasului pe care Renny îl ținea sub pernă, apoi șopti :

— Cred c-aş vrea să ne jucăm de-a Eden şi Alayne.

Renny îşi înăbuşi rîsul.

— Bine. Atunci care din ei sînt eu ?

Wake se gîndi din nou cîteva clipe, cuprins de senzația minunată a somnului și a mirosului plăcut de tutun, de săpun Windsor şi de căldura ce emana din corpul lui Renny.

— Cred c-ar fi mai bine ca tu să fii Alayne, șopti el.

Renny, la rîndul său, reflectă la acest rol. Părea dificil, dar spuse resemnat Foarte bine. Hai, dă-i drumul !

După o scurtă tăcere, Wakefield murmură, răsucindu-i un nasture de la pijama

— Începe tu, Renny. Spune ceva.

Renny întrebă pe un ton cît mai dulce :

— Mă iubeşti, Eden ?

Wake chicoti, apoi răspunse serios

— Oh, nespus de mult. Am să-ți cumpăr orice dorești.

— Doresc o limuzină și un aparat de prăjit pîine și... un boa din pene.

— Am să ți le iau pe toate mîine dimineață la prima oră. Și altceva ce ți-ai mai dori, iubita mea ?

— M...da. Aș vrea să dorm.

— Ei, ascultă, nu se poate, protestă pseudomirele. Doamnele nu adorm așa, dintr-o dată.

Dar, după toate aparențele, doamna în cauză așa făcu. Wakefield nu izbuti să primească alt răspuns decît un sforăit ușor, dar neîntrerupt.

O clipă, Wake se simți profund jignit dar, legănat de pieptul lui Renny care se înălța și cobora ritmic, se cuibări mai aproape de fratele lui și curînd adormi și el dus.

CAPITOLUL XIV

Finch

Alayne făcuse asupra tînărului Finch o impresie adîncă, aproape covîrşitoare. Nu semăna cu nici o altă persoană pe care o cunoscuse pînă atunci ; îi stîrnea curiozitate dar şi o sfioasă admiraţie ; în prima seară nu izbuti să-şi abată gîndul de la ea. Chipul ei apărea între el şi paginile plicticoase ale cărţii în care era cufundat. La un moment dat, în timp ce se lupta din greu cu o problemă de algebră, simţi un imbold aproape de nestăpînit să se ridice şi să se furişeze pînă la jumătatea scării, ca s-o zărească măcar o clipă prin uşa întredeschisă a salonului unde restul familiei juca bridge şi table. Prezenţa ei în casă i se părea un eveniment minunat şi tulburător, ca o melodie neaşteptată.

Ar fi vrut să-i poată atinge rochia confecţionată dintr-un material pe care el nu-şi

amintea să-l mai fi văzut vreodată şi de o culoare pe care n-o putea defini. Dorea să-i mîngîie mîinile, ce păreau atît de delicate şi totuşi cu o carnaţie atît de tare. În camera lui, unde domnea dezordinea, aplecat asupra lecţiilor sale antipatice, gînduri şi viziuni ciudate estompau pagina, cu colţuri mototolite, din faţa lui. Pe fereastra deschisă, o adiere răcoroasă aducea cu sine zvonul şi miresmele toamnei tîrzii la ţară : foşnetul frunzelor care, pierzîndu-şi elasticitatea şi prospeţimea, se uscau şi se fărîmiţau ; hîrîitul pe care-l scoteau două crengi uscate, lovindu-se una de alta, de parcă stejarul care le purta se căznea să execute un marş funebru pentru vara care pierise ; ciocănitul fantastic al unui lujer de viţă în geam, ca dansul macabru al unui schelet pe muzica stranie a stejarului ; mirosul nesfîrşitelor întinderi de pămînt umed care aşteptau, încremenite, apropierea pustietoare a iernii.

Ce semnificaţie aveau toate acestea ? De ce se afla în mijlocul acestui tulburător iureş de chipuri, voci şi sunete ale zilelor, ale nopţilor ? Cine oare pe lumea aceasta îl iubea sau cui îi păsa de el aşa cum Alayne îl iubea şi-i păsa de Eden ? Nimeni, era convins. El aparţinea acestui univers de sunete izolate, neliniştite care răzbăteau pe fereastră, nu unor braţe omeneşti care să-l dezmierde sau unor buze omeneşti care să-l sărute. Un timp îi stărui în minte gîndul de a săruta gura soţiei lui Eden. Se cufundă într-un abis de visare, şi îşi culcă obrazul pe mîinile încleştate. Un al doilea eu,

alb şi fantomatic, părea că se desprinde uşor din pieptul său şi pluteşte prin fața ochilor lui într-o lumină eterată, palid verzuie. Cu impersonală încîntare, îl urmări pe celălalt eu al său cum îşi dobîndea libertatea. În clipe ca acestea, i se întîmpla de multe ori să se dedubleze, eul său eliberat dispărînd, cînd aproape instantaneu, cînd plutind pe lîngă el de parcă-i făcea semn să-l urmeze. Acum se deplasa cu fața în jos, ca un înotător alături de o altă siluetă difuză. Se frecă la ochi cu pumnii, pînă cînd simți că de sub pleoape îi țîşnesc flăcări multicolore, dornic să vadă şi totuşi temîndu-se să desluşească trăsăturile celeilalte siluete. Dar nici una din formele care pluteau prin fața ochilor lui n-avea chip. Una, ştia că este a lui, pentru că se desprinsese din propriul său trup, dar cealaltă, care plutea fantomatic, de unde apăruse ? Se înălțase oare din trupul tinerei femei din salonul de la parter, atrasă de chemarea disperată a sufletului său ? Cine era ea ? Cine era el ? Cine erau toți aceşti oameni pătimaşi şi egoişti, care locuiau în casa denumită Jalna ? Dar Jalna ce era ? Această casă, ştia prea bine, avea un suflet al ei. Îl auzise noaptea suspinînd, şi rătăcind de ici colo. Credea că, uneori, fantomele din cimitir, a tatălui său, ale soțiilor acestuia, a bunicului şi chiar ale copiilor din familia Whiteoak se ridicau din morminte şi se întruneau sub acoperişul acestei case pentru a se regenera, pentru a se adăpa din spiritul Jalnei, care era unul cu ploaia măruntă şi deasă ce începuse acum să

cadă. Se strîngeau în cerc cît mai aproape de el, îl luau în rîs — bunicul în uniforma lui de husar, copiii tîrînd după ei lungi scutece albe.

Tîmplele îi zvîcneau, obrajii îi ardeau şi mîinile i se umeziră de o sudoare rece. Se ridică de la masă lăsînd cărţile să-i cadă şi se împletici pînă la fereastră. Acolo îngenunche şi, într-o atitudine de rugă, se aplecă afară în ploaie, întinzînd mîinile ale căror încheieturi slabe ieşeau la iveală din mînecile cu marginea tocită.

Treptat, treptat, simţi cum se linişteşte dar tot nu îndrăznea să se uite înapoi în cameră. Se gîndi la nopţile cînd împărţise patul cu Piers. Aşteptase cu nerăbdare vremea cînd avea să doarmă liniştit, scăpat de sub teroarea fratelui său. Acum l-ar fi bucurat prezenţa tonică a lui Piers, care să-l apere de propriile sale gînduri.

Oare de ce nu-l apără Dumnezeu ? Finch credea în Dumnezeu cu deznădejde şi totuşi cu veneraţie. La şcoală, în orele de religie, cînd ceilalţi băieţi se plictiseau în băncile lor, el stătea cu ochii pironiţi pe paginile Scripturii care parcă ardeau de măreţia înfricoşătoare a lui Dumnezeu. Cuvintele lui Isus, gîndul la singurătatea acelui tînăr iluminat, i se păreau nespus de frumoase, în schimb lectura Vechiului Testament era cea care îi cutremura sufletul. Cînd venea vremea întrebărilor şi examinării din Scriptură, Finch devenea atît de incoerent de teamă ca nu cumva să-şi dezvăluie adevă-

ratele simțăminte încît, de obicei, era codașul clasei.

„Finch Whiteoak, un tip ciudat, așa suna verdictul colegilor lui, nu seamănă de loc cu frații săi." Fiindcă toți își aduceau aminte de îndemînarea atletică a lui Renny, de talentul lui Eden la tenis și la alergări, de premiile cîștigate de el la literatura engleză și la studiul limbilor străine ; și de Piers, căpitanul echipei de rugby. Finch nu se pricepea la nimic. În timp ce călătorea cu trenul spre școală și înapoi acasă, stătea ghemuit într-un colț al banchetei, cu șapca de uniformă trasă pe ochi și se întreba, cu o amărăciune neobișnuită pentru vîrsta lui, ce va face în viață. Nu părea să aibă talent la nimic anume. Nici o îndeletnicire sau profesiune de care să fi auzit vreodată nu-i trezea interesul. I-ar fi plăcut să rămînă acasă și să lucreze cu Piers, dar se cutremura la gîndul că atunci ar trăi mereu sub teroarea fratelui său.

Uneori se visa în amvonul unei uriașe catedrale cu unghere întunecoase, așa cum văzuse doar în fotografii, impresionînd mulțimea oamenilor cu elocvența sa mistuitoare. El, Finch Whiteoak, într-un lung stihar alb, cu patrafir bogat brodat — episcop — arhiepiscop, chiar capul bisericii, cel mai apropiat slujitor al lui Dumnezeu însuși. Dar visul se termina întotdeauna cu fuga credincioșilor din catedrală, cu mulțimea în panică ; fiindcă fără voia lui le dezvăluia spaima din sufletul său laș, urlînd ca

un cîine bătut în fața puterii înfricoșătoare a lui Dumnezeu.

„Rupe-vei oare o frunză mînată de colo colo ? Hăitui-vei miriștea uscată ?"

Stînd aplecat peste pervaz, în bura fină de ploaie care îi umezea mîinile și capul, simțea cum se liniștește încetul cu încetul. Sub el, pe peluză, se desena patratul strălucitor de lumină al unei ferestre de la salon. Cineva se apropie și rămase la fereastră iar pe pata luminoasă se proiectă umbra unei femei. Care din ele era oare ? Meg, Pheasant, Alayne ? Era sigur că Alayne. Avea ceva din ținuta ei... Se gîndi din nou la buzele ei, cu dorința de a le săruta. Își retrase mîinile umezite de ploaie și le apăsă pe globurile ochilor. „Căci amarnice lucruri scrii împotriva mea și mă faci să posed păcatele tinereții mele". Cum de era în stare să țină minte aceste texte chinuitoare cînd altfel nu era în stare să rețină nimic altceva ? „Fă-mă să aud veselie și bucurie ; fie ca oasele pe care le-ai sfărîmat să se bucure". Își apăsă degetele pe ochi cu și mai multă putere și prin minte începură să-i treacă unele lucruri pe care le spusese un muncitor scoțian de la fermă. Omul lucrase înainte într-o fabrică din Glasgow. Finch își aminti cîntecul săltăreț, interminabil, pe care omul i-l cîntase în șoaptă, fiindcă avea cuvinte obscene. Își aduse aminte de o scenă la care asistase fără să fie văzut. Întîmplarea se petrecuse în pădúricea de pini, ultima rămășiță a pădurii care odinioară acoperise împrejurimile. Această pădurice întunecoasă ca o biserică

în amurg, se ascundea în inima unei păduri însorite, de mesteceni argintii, arțari și stejari, răsunînd de viersul păsărelelor și așternută cu un covor de frunze lucioase de perișor, care primăvara era smălțat cu anemone, margarete și minuscule orhidee purpurii. În păduricea de pini nu erau păsări, nici flori, dar în aer pluteau întotdeauna șoapte și mireasma pătrunzătoare a acelor de pin. Locurile adînc umbrite dintre trunchiuri erau alunecoase din cauza acelor de pin și puținele raze de soare care răzbăteau printre crengi aveau culoarea aurului.

Era un loc foarte izolat. Lui Finch nimic nu-i făcea mai mare plăcere decît o dimineață de sîmbătă petrecută acolo de unul singur, cînd se lăsa în voia închipuirilor care, printre trunchiurile de pin, erau mai întotdeauna libere și frumoase.

Se dusese acolo devreme în dimineața aceea, ca să scape de Meg care voia să-l pună la o treabă neplăcută pe lîngă casă. O auzise strigîndu-l de cîteva ori în timp ce alerga prin iarba peluzei și se pierdea în boschet. Meg îl strigase apoi pe Wake ca să-l întrebe dacă nu l-a văzut. Cu picioarele lui lungi, Finch străbătuse în fugă pajiștea și pășunea, sărise peste pîrîu și dispăruse în pădurea de mesteceni. Pulsul îi bătea grăbit și inima îi sălta de bucuria libertății. Trecuse printre copacii cu frunzișul lor delicat și fremătător, nerăbdător să se vadă în acel ascunziș de adîncă pace și singu-

rătate, pe care pinii, cu un aer de blîndă tăinuire, păreau să-l păzească. Dar cînd ajunsese acolo constatase că nu e singur. În colţişorul cel mai întunecos, unde păduricea se povîrnea într-o mică adîncitură, îl descoperise pe Renny ţinînd în braţe o femeie. O săruta pătimaş, dar cu metodă, pe gură, pe gît, în timp ce ea îl mîngîia cu o tandreţe supusă. Finch rămase cu ochii ţintă la ei, pînă cînd se despărţiseră. Ea se îndepărtase netezindu-şi şuviţele părului lung, iar Renny o urmărise cu privirea făcîndu-i semne cu mîna cînd femeia se uitase înapoi peste umăr, apoi pornise şi el agale spre casă, cu capul plecat.

Finch nu reuşise să descopere cine e femeia aceea, deşi o bună bucată de vreme se uitase atent la toate femeile pe care le întîlnise. De mai multe ori se dusese chiar pînă la păduricea de pini şi aşteptase acolo nemişcat ore întregi, cu inima bătîndu-i puternic la fiecare zgomot, cu speranţa, şi totuşi temîndu-se, că Renny şi femeia se vor întoarce ; dar nu mai veniră. Privea de multe ori cu o curiozitate plină de invidie, chipul slab, roşcat al lui Renny, întrebîndu-se ce gînduri îi treceau prin cap. Piers spusese o dată, de faţă cu el, că lui Renny toate femeile îi „cădeau la picioare". Îşi dădea seama de ce, şi reflectă, cu părere de rău, că lui asta nu i se va întîmpla niciodată.

Il auzi pe Wakefield strigîndu-l din patul lui pe un ton plîngăreţ :

— Finch, Finch ! Vino încoace, te rog !

Străbătu coridorul, trecînd prin dreptul camerei lui Meg a cărei ușă era acoperită de o perdea grea din pluș ce dădea sanctuarului ei un aspect de plăcută izolare.

— Ce vrei ? întrebă el, vîrîndu-și capul în camera lui Renny unde Wake ședea în vîrful patului, cu obrajii îmbujorați și ochii strălucitori sub lumina galbenă a lămpii.

— O, Finch, nu pot să dorm. Îmi simt picioarele moi ca de vată. Cînd crezi c-o să vină Renny ?

— De unde vrei să știu ? răspunse Finch țîfnos. Culcă-te acolo și lasă prostiile cu picioarele tale de vată. Nu sînt cu nimic mai moi decît ale mele.

— O, Finch, te rog vino înăuntru. Nu mă lăsa singur ! Vino doar puțin, să stăm un pic de vorbă. Doar o clipă, te rog.

Finch intră și se așeză la picioarele patului. Scoase din buzunar unica lui țigară, cam turtită, înfășurată în hîrtie argintie.

Wake îl observa și, treptat, expresia de neliniște provocată de teama de a fi singur dispărea de pe micuța lui față. — Dă-mi și mie să trag cîteva fumuri, se rugă el, doar cîteva, te rog Finch.

— Nu, mormăi Finch, o să ți se facă rău. Știi că n-ai voie.

— Nici tu n-ai voie.

— Ba da, eu am.

— Ei, dar nu mult.

— Asta înseamnă mult, ia spune ?

— Te-am mai văzut de două ori, nu... de trei ori, azi.

Finch ridică vocea :

— Tu vezi mai mult decît e cazul.

— Vai, dar nu te-aş pîrî niciodată, Finch. Tonul lui Wake era îndurerat. Nu vreau decît să pufăi şi eu o dată.

Cu un mîrîit, Finch scoase ţigara din gură şi i-o vîrî frăţiorului său între buze.

— Uite, na, zise, satură-te şi profită cît poţi.

Wake trase adînc, cu voluptate, privindu-l radios pe Finch prin fum. Dădu fumul afară. Apoi încă o dată şi încă o dată. După care îi înapoie ţigara posesorului, mai strivită şi foarte umedă. Finch o examină, şovăi o clipă şi, în cele din urmă, resemnat, o duse din nou la gură. Se simţea mai bine. La urma urmei era bucuros că Wake îl strigase. Bietul băiat, avea şi el necazurile lui.

Întunericul care pătrundea în cameră din lumea ciudată, ca de vis, de afară, avea un efect liniştitor asupra minţilor celor doi băieţi. Flăcăruia lumînării, reflectată în oglinda de la toaletă, le ilumina doar slab chipurile ce păreau astfel că ies la iveală dintr-o imensă genune.

— Finch, întrebă Wake, tu crezi în Dumnezeu ?

Auzind această întrebare, un fior îi trecu lui Finch prin tot corpul. Îl privi cu atenţie pe băieţel, încercînd să se convingă dacă nu cumva ghicise gîndurile care îl frămîntau.

— Cred că da, răspunse Finch. Apoi întrebă, aproape cu timiditate : Tu crezi ?

— Da. Dar mă-ntreb, oare... ce fel de chip o fi avînd Dumnezeu ? Are trăsături adevărate, Finch, sau... doar ceva orbitor, fără formă, în loc de față ? Uneori așa mi-l închipui.

Wake abia mai șoptea și trăgea nervos de cuvertură.

Finch își cuprinse genunchii cu brațele privind drept în flacăra lumînării care începuse să pîlpîie, gata să se stingă.

— Dumnezeu își schimbă mereu înfățișarea, explică el. De aceea nu-l poți vedea. Nici să nu-ncerci vreodată să-l vezi, Wake ; ești prea tînăr și nu ești nici destul de sănătos. S-ar putea să-ți pierzi mințile.

— Tu l-ai văzut, Finch ? Conversația aceasta era pentru Wake ca o poveste cu fantome înfricoșătoare, totuși pasionantă. Zău, spune-mi ce-ai văzut, Finch.

— Taci din gură, se răsti Finch, ridicîndu-se de pe pat. Culcă-te. Eu plec.

Cînd se năpusti spre ușă, lumînarea se stinse și fu nevoit să bîjbîie prin întuneric.

— Finch, Finch, nu mă lăsa singur, se rugă Wake.

Dar Finch nu se opri decît în camera lui unde se trînti pe pat cu fața în jos și rămase așa pînă cînd îi auzi pe ceilalți urcînd scările.

CAPITOLUL XV

În continuare despre Finch

A doua zi de dimineață sufla un vînt domol, continuu, care purta cu el, peste păduri și livezi, toate miresmele înțepătoare ale toamnei. Adierea pătrunse pe fereastră, zbîrlind ușor părul de pe fruntea lui Finch iar obrajii i se îmbujorară ca ai unui copil. Nu se grăbi să se scoale ca de obicei, ci se întinse mulțumit, fiindcă era sîmbătă. Plăsmuirile înfricoșetoare ale nopții precedente pieriseră și mintea lui era preocupată acum de luarea unei hotărîri importante. Oare să se îmbrace cu hainele vechi și să se furișeze afară din casă, după ce va fi îmbucat ceva le repezeală în bucătărie, fără să apară la micul dejun, evitînd astfel o întîlnire cu nevasta lui Eden, față de care se simțea intimidat în dimineața aceasta ; sau să se gătească cu grijă și să-i facă o impresie bună, înfățișîndu-se nu numai bine pus la punct dar și dezinvolt ?

Cei care obişnuiau să se scoale devreme, probabil isprăviseră pînă acum cu micul dejun şi-şi vedeau de treburile zilei ; Eden însă nu se arăta niciodată mai devreme de ora nouă şi Finch presupunea că o tînără newyorkeză se scoală de asemenea tîrziu. Ţinea foarte mult să-i facă lui Alayne o bună impresie. În sfîrşit se dădu jos din pat şi, după ce-şi spălă cu grijă în lavoar faţa, mîinile şi se frecă pe gît, luă de pe umăraş costumul său cel nou din flanel albastru închis. După ce-şi puse cea mai bună cămaşă în dungi albastre cu alb şi costumul, îi rămase să rezolve problema cravatei. Avea una într-adevăr frumoasă, albastră cu gri, pe care i-o dăruise Meg cu ocazia ultimei aniversări a zilei lui de naştere, dar nu-i prea venea s-o pună. Meg s-ar înfuria cu siguranţă dacă l-ar prinde arborînd cravata dăruită de ea într-o zi obişnuită ca sîmbăta. Chiar costumul putea să bată la ochi. Se gîndi c-ar fi mai bine să se furişeze sus imediat după micul dejun şi să se schimbe. Poate ar fi mai bine să se schimbe chiar acum. Era o prostie să încerce să-i placă lui Alayne, ochiului ei de newyorkeză pretenţioasă. Şovăi, admirîndu-şi imaginea din oglindă. Pipăi cravata, cu regret. Îi trecu prin minte ideea să se ducă în camera lui Piers şi să împrumute una din cravatele lui, dar renunţă. Acum că Piers era însurat, Pheasant era mereu prin preajmă.

La naiba cu toate ! Cravata e a lui şi-o s-o poarte dacă are chef.

O înnodă cu grijă. Își curăți și lustrui unghiile cu un polisor uzat, pe care Meggie îl aruncase. Își făcu cărarea și își peric cu multă grijă părul blond, cam rar, netezindu-l cu puțină brilantină pe care o scobi de pe fundul unui borcănel gol, aruncat de Eden.

O ultimă inspecție în fața oglinzii îi aduse pe față un zîmbet, jumătate încîntat, jumătate sfios. Trecu tiptil pe lîngă ușa închisă de la camera lui Meg și coborî încet scările.

Întocmai cum sperase el, Eden și Alayne erau singuri în sufragerie. Ședeau foarte aproape unul de celălalt pe o latură a mesei. Locul lui Finch se afla în stînga lui Alayne. După ce mormăi un „bună dimineața", Finch, cu obrajii aprinși de timiditate, își trase scaunul și se lăsă să cadă pe el.

După ce aruncă o privire plictisită intrusului, Eden nu binevoi să-i acorde nici cea mai mică atenție, vorbind în continuare cu Alayne pe un ton atît de scăzut încît Finch, cu urechile ciulite nu izbuti să prindă nici un cuvînt din tandrele șoapte matinale ale tînărului soț către tînăra lui soție. Se dedică *porridge*-ului din farfurie, gustînd umil plăcerea pe care i-o provoca apropierea Alaynei. Un farmec nou părea să emane din ființa ei. Cu coada ochiului îi urmărea mișcările mîinilor. Se străduia din răsputeri să nu facă nici un zgomot în timp ce-și mînca *porridge*-ul și laptele, dar odată cu fiecare înghițitură care îi cobora pe gîtlej se auzea și un ghiorțăit. Pînă și urechile îi ardeau de rușine.

Alayne își spuse că nu mai văzuse vreodată pe cineva mîncînd o cantitate atît de imensă de fulgi de ovăz. Nu putea să sufere fulgii de ovăz. Îi declarase lui Eden pe un ton aproape iritat :

— Îți mulțumesc Eden dar nu vreau fulgi de ovăz. El însă aproape o silise să mănînce.

— *Porridge*-ul îți face bine, spusese presărînd zahăr din belșug peste porția lui.

Nu părea să-și dea seama că Alayne nu este de loc obișnuită cu un asemenea mic dejun. Fructele lipseau. Ar fi vrut să bea o cafea, dar pe masă trona același ceainic uriaș așezat de data aceasta drept în fața ei ca să poată turna ceaiul. Slănina grasă cu marginile încrețite, cantitățile de pîine prăjită unsă cu unt și marmeladă amară de portocale nu-i făceau deloc poftă. Eden, bine dispus, se înfrupta din toate, ronțăind coaja pîinii prăjite cu dinții lui albi puternici și încercînd fără nici o jenă să-și treacă brațul în jurul taliei soției lui, sub ochii iscoditori ai băiatului. O oarecare pornire capricioasă din firea ei, o făcea pe Alayne să nu-l suporte în dimineața aceea pe Eden. Dintr-o dată îi trecu prin minte o întrebare : „Oare s-ar fi îndrăgostit tot atît de fulgerător de el dacă l-ar fi cunoscut aici acasă, între ai lui ?" Dar o singură privire în ochii lui ironici și totodată tandri, o singură privire la gura lui sensibilă, cu buze pline, o liniști. Da, fără îndoială s-ar fi îndrăgostit, de el oriunde, la fel de fulgerător !

Din cînd în cînd, Alayne îi adresa lui Finch cîte un cuvînt, dar încercarea de a-l atrage şi pe el în discuţie se dovedi zadarnică. Se fîstîcea atît de vădit de fiecare dată, încît Alayne renunţă să mai încerce.

Pe cînd se ridicau de la masă, Eden, care îşi aprinsese o ţigară şi trăgea cu nesaţ din ea, se întoarse spre fratele lui de parcă l-ar fi străfulgerat o idee.

— Ascultă, Finch. Aş vrea să-i arăţi lui Alayne păduricea de pini. Cred că e minunat acolo într-o dimineaţă ca asta. Ştii, Alayne, păduricea e adîncă şi întunecoasă ca o fîntînă şi de jur împrejur cresc tufe cu cele mai mari şi mai frumoase mure din cîte ai văzut. Finch o să-ţi culeagă cîteva şi sînt sigur că se pricepe el să descopere şi un cuib de potîrniche cu puii ei. Am o idee în cap pe care vreau s-o aştern pe hîrtie şi am nevoie de singurătate. Tu ai să te ocupi de Alayne, nu-i aşa Finch ?

În ciuda tonului degajat, Alayne simţi că în el arde focul dorinţei de a crea. Îi cercetă cu atenţie chipul. Ochii lor se întîlniră într-o fericită înţelegere.

— Du-te şi scrie, încuviinţă ea. Eu pot să hoinăresc şi de una singură dacă Finch are alte planuri.

Aproape că dorea să fie aşa. Gîndul că va trebui să rămînă singură cu băiatul acesta bleg şi ruşinos n-o atrăgea de loc. Cu mîinile lui osoase proptite pe spătarul scaunului, Finch stătea cu ochii aţintiţi spre masa în dezordine.

— Ei, întrebă Eden, tăios, ce planuri ai, frate Finch ?

Finch zîmbi prosteşte.

— O conduc cu plăcere. Da, mulţumesc, răspunse el strîngînd cu atîta putere spătarul scaunului încît articulaţiile degetelor i se albiră.

— Bun băiat, zise Eden, apoi alergă pînă sus ca să aducă o jachetă de lînă pentru Alayne.

În tot acest timp, Finch şi Alayne îl aşteptară fără să scoată o vorbă. Alayne era preocupată de faptul că Eden începe din nou să scrie. Nu de mult îi destăinuise că-l frămîntă ideea de a scrie un roman. Simţea cum o trec fiori de emoţie la gîndul că Eden va începe romanul chiar în dimineaţa aceea. Privea pe fereastra largă dinspre terasă pinii întunecaţi unde un stol de rîndunele, ciripind neîncetat, se pregătea de zor pentru călătoria spre meleaguri mai calde.

Rags începuse să strîngă masa. Ochii lui spălăciţi înregistrau cu cinism fiecare amănunt al dichiselii lui Finch. Privirea lui se adresa băiatului, la fel de răspicat ca şi cum i-ar fi spus cu viu grai „Ehei, tinere ? Te-ai împopoţonat ca de sărbătoare, hai ? Nu cumva îţi închipui că ai dat-o gata pe cuconiţa asta ? Dacă te-ai vedea cum arăţi ! Aşteaptă numai să dea familia cu ochii de tine înţolit aşa ca de duminică. Atunci să te văd cum ai s-o scoţi la capăt !“

Finch îl privea stînjenit. Era oare cu putință ca gîndurile acestea să-i treacă cu adevărat lui Rags prin minte sau pur și simplu i se părea lui? Rags avea un fel insinuant, batjocoritor, de a se purta cu el.

Eden îi însoți pînă la terasă. În hol se întîlniră cu Meg și cele două femei se îmbrățișară dar, din fericire, era destul de întuneric acolo și Finch se prefăcu că-și drege glasul, acoperind astfel cu mîna cravata primită cadou de ziua lui.

Era o zi neasemuit de frumoasă. La fel de aurie, de matură, de voluptuoasă ca o matroană romană proaspăt ieșită din baie, dimineața de octombrie se întindea cu o indolență plină de demnitate peste tot cuprinsul. Urcînd alături poteca ce șerpuia printre pajiști, Alayne se adresă băiatului încercînd să redea în cuvinte ceva asemănător acestui simțămînt. Cu toate că Finch nu dădu nici un răspuns, fața lui lipsită de farmec se ilumină de un zîmbet atît de cald, încît Alayne simți o bruscă simpatie pentru el. Îi vorbi fără să mai aștepte răspuns, pînă cînd, treptat, sfiiciunea lui se topi și se trezi ascultîndu-l, ea pe el. Finch îi povesti că poteca ce șerpuia prin pădurea de mesteceni e un drum de pe vremea indienilor și că la șase mile depărtare dă spre rîu, acolo unde odinioară negustorii și indienii obișnuiau să se întîlnească pentru a schimba piei de vulpe și de nurcă pe muniții și pături. Îi povesti despre bătrînul scripcar „Jock“, care locuise într-o

colibă din pădure înainte ca familia Whiteoak să cumpere Jalna.

— Bunicul l-a lăsat să stea mai departe. Cînta din scripcă la nunți și la tot felul de petreceri. Dar într-o noapte, pe un ger cumplit, niște oameni i-au dat așa de mult de băut înainte de a pleca spre coliba lui, încît n-a mai nimerit drumul spre casă printre nămeți. Cînd a ajuns aproape de hambarul nostru nu l-au mai ținut puterile și s-a tîrît pînă la o căpiță de fîn unde a murit înghețat. Abia după două zile l-a găsit bunica, ieșind la plimbare. Era țeapăn și, din fața încremenită, ochii înghețați priveau fix. Bunica era tînără pe vremea aceea, dar n-a uitat niciodată întîmplarea. Am auzit-o de multe ori povestind cum a dat peste el. Ieșise la plimbare cu unchiul Nick, un băiețel pe atunci, dar nici el n-a putut să uite cum își strîngea bietul om scripca, de pare-ar fi cîntat pînă în ultima clipă.

Alayne se uită cu interes la băiat. Ochii lui aveau o privire fixă, de halucinat. Fără îndoială, vedea aievea scena stranie pe care tocmai o descrisese.

Pătrundeau acum în inima păduricii de pini. O umbră întuneca strălucirea dimineții ca aripa unei păsări uriașe. Aici, în mijlocul pădurii, domnea o tăcere de catedrală, întreruptă doar de croncănitul îndepărtat al ciorilor. Se așezară pe un copac prăbușit, al cărui trunchi acoperit cu petice de mușchi de un verde intens, părea el însuși o pădure în miniatură.

— Cred că mi-ar plăcea să hoinăresc cu o scripcă în mînă şi să cînt pe la nunţile ţărăneşti, declară Finch. Sînt sigur că mi-ar plăcea. Apoi adăugă, cu o umbră de amărăciune în glas:

— Bănuiesc că am exact atîta minte cîtă trebuie pentru o treabă ca asta.

— Nu înţeleg de ce vorbeşti despre tine în felul acesta, exclamă Alayne. Ai o faţă foarte interesantă.

Făcu afirmaţia cu toată convingerea, deşi abia descoperise acest lucru.

Finch schiţă o strîmbătură sarcastică care îl sugera în mod ciudat pe unchiul Nicholas.

— Tot ce se poate, şi n-ar fi de mirare ca bătrînul scripcar Jock să fi avut şi el o faţă interesantă, mai ales cînd îngheţase şi înţepenise.

Expresia de pe chipul băiatului îi displăcu profund, dar cu toate acestea simţea un interes crescînd faţă de persoana lui.

— Poate că ai înclinaţii muzicale? Ai luat vreodată lecţii?

— Nu. Ai mei socotesc că ar fi bani aruncaţi în vînt. Şi apoi n-am timp de exersat. Abia îmi ajunge ca să nu fiu ultimul din clasă.

Părea hotărît să se prezinte într-o lumină cît mai nefavorabilă. Şi asta după grija deosebită pe care o acordase toaletei sale. Dar era foarte posibil ca, observînd un licăr de simpatie în ochii ei, să încerce să-i cîştige şi mai mult bunăvoinţa. Reacţiile lui Finch Whiteoak erau însă greu de explicat.

Alayne văzu în el un băiat tratat cu o stupidă lipsă de tact de către familia lui. Se vedea pe sine luîndu-i apărarea cu îndîrjire. Era hotărîtă să depună toate stăruințele și să-i convingă ca Finch să ia lecții de muzică. Îl făcu să vorbească mai departe și Finch, întins pe jos, cernea ace de pin printre degete în timp ce îi dăruia încrederea mai nestăvilit decît o făcuse vreodată pînă atunci față de cineva. Dar chiar și în acest răstimp în care îi vorbea cu înflăcărare de adolescent, mintea îi scăpă nu o dată din frîu pornind la fugă după viziuni stranii. El, Finch, singur cu ea în locul acesta întunecos, misterios, îmbrățișînd-o cu extaz, nu cu acea patimă trecătoare pe care o văzuse la Renny cînd o strîngea în brațe pe femeea aceea necunoscută. După cîte una din aceste rătăciri ale minții, se scutura zdravăn și încerca s-o privească în ochi cu aceeași expresie de candidă prietenie cu care-l privea și ea pe el.

Cînd se întorceau spre casă și gîndurile tinerei femei zburau din nou către Eden, întîlniră în mijlocul livezii un grup de muncitori agricoli care, sub supravegherea lui Piers, încărcau mere în butoaie ce urmau a fi expediate. Piers, cu o bucată de cretă în mîna lui arsă de soare, trecea de la un butoi la altul, însemnînd pe fiecare numărul corespunzător calității merelor dinăuntru. Se prefăcu a nu-i vedea pe fratele său și pe Alayne care se apropiau, dar cînd nu mai putu să nu-i bage de seamă, mormăi posac un „bunăziua“ și se în-

toarse apoi spre unul din lucrători, dîndu-i diverse porunci privitoare la transportul merelor cu căruța pînă la gară.

Finch, plin de sine, o conduse pe Alayne de la un butoi la altul cu un aer protector, conştient că pe furiş toţi lucrătorii se uită plini de curiozitate la ei. Îi explică sistemul de sortare, arătîndu-i, spre comparaţie, mere din diferite butoaie. O invită să se convingă de aroma celui mai desăvîrşit exemplar pe care-l putu găsi, un măr lucios, roşu şi fără cusur, ca o picătură de rouă.

— Nu uita să pui mărul ăla la loc, Finch, spuse Piers tăios, în trecere. Ar fi de dorit să ştii măcar atît, că merele nu trebuie răvăşite după ce au fost ambalate. Altfel, pînă la Montreal, o să se izbească de toţi pereții. Piers luă apoi ciocanul de la un lucrător şi începu să bată capacul unui butoi cu lovituri asurzitoare.

Finch observă tulburarea Alaynei, şi lui însuşi i se urcă sîngele în obraji de furie cînd se văzu nevoit să facă ce i se poruncise. După ce plecară din livadă, Alayne întrebă :

— Crezi că Piers nu mă poate suferi ?

— Nu cred. Aşa e el. Are un fel oribil de a se purta. Nu cred că pe mine nu mă poate suferi, şi cu toate astea...

Nu termină ceea ce fusese gata să spună. Nu i se putea povesti lui Alayne despre purtarea lui Piers.

Alayne continuă pe gînduri :

— Dar soția lui... am văzut-o adineauri dispărînd în boschet cînd a observat că ne apropiem. Mă tem că nici ea nu mă poate suferi.

— Crede-mă pe mine, Pheasant e timidă. Nu știe ce să vorbească cu dumneata, exclamă Finch dar, în adîncul sufletului, era convins că atît Piers cît și Pheasant sînt invidioși pe Alayne.

Se despărți de Alayne la intrarea principală, iar el intră pe ușa laterală de teamă să n-o întîlnească pe Meg. Se opri la un mic spălător de lîngă bucătărie — care le servea drept toaletă tuturor fraților — vrînd să se spele pe mîini. În clipa cînd deschise ușa, constată că Piers se afla înăuntru, dar nu mai putu să dea înapoi fiindcă Piers îl văzuse. Se spăla înainte de a pleca la gară cu căruțele de fructe. Fața lui sănătoasă, înroșită de prosopul cu care se ștersese, deveni batjocoritoare.

— Ei bravo, făcu el, iată cel mai mare dobitoc pe care l-am cunoscut vreodată ! Costumul... cravata... părul... sfinte Dumnezeule ! Te-a angajat ca partener de dans ? Sau în altă calitate ? Răspunde ? Și Pheasant și eu, tare am vrea să știm.

— Lasă-mă-n pace, mormăi Finch, îndreptîndu-se către lavoar și suflecîndu-și mînecile. Cineva trebuie să se poarte cuviincios cu fata asta, eu așa cred.

Piers se apropie de el, ștergîndu-și mîinile, și-l măsură din cap pînă-n picioare, amuzat.

— Cravata, păru, „pielea catifelată pe care visați s-o mîngîiați“ chicoti el. Auzi, arăți ca un afiș cu toate reclamele de toaletă adunate laolaltă.

Finch, respirînd greoi, continuă să-și săpunească mîinile.

Piers încercă să imite zîmbetul caracteristic, deosebit de enervant, al domnului Wragge.

— Sper din toată inima, dom'le, începu el mieros, că tînăra coconiță apreciază iforturile pe care le faceți de a fi cît mai fățoș, dom' le.

Întărîtat peste măsură, Finch nu mai putu îndura. Se întoarse spre Piers și-i aruncă un pumn plin de apă cu săpun drept în ochi. Cîteva clipe mai tîrziu, cînd Renny intră în spălător, îl găsi pe Finch întins pe jos, cu cravata lui cea nouă pătată de sîngele care-i picura din nas.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă cel mai mare dintre frații Whiteoak privind încruntat mai întîi la cel întins pe jos, apoi la cel aflat în picioare, amenințător.

— E din cale afară de obraznic, răspunse Piers. L-am necăjit puțin cînd l-am văzut cum se împopoțonase ca s-o însoțească pe nevasta lui Eden la plimbare prin tufișuri, de parcă s-ar fi dus la o petrecere, și mi-a aruncat cu apă murdară în față, așa că i-am dat una să mă țină minte.

Renny examină cu un rînjet costumul băiatului, apoi îl împunse ușurel cu vîrful ghetei.

— Ridică-te, îi porunci el, și du-te de-ți schimbă costumul pînă nu-l terfelești de tot.

După ce Finch ieși, Renny se întoarse spre Piers și-l întrebă : — Știi unde-i Eden ? Nu l-am văzut toată dimineața.

— Oh, stă în chioșc și scrie cu cîteva fire de lăcrămioare așezate pe masă lîngă el. Pheasant s-a uitat pe furiș înăuntru și l-a văzut. Probabil creează o nouă capodoperă.

Renny pufni și cei doi frați ieșiră împreună din spălător.

CAPITOLUL XVI

„Acolo unde căzut-a pomul"

Alayne îl găsi pe Eden în chioşc — un refugiu înecat în viţă şi plin de pînze de păianjeni — cu o pipă în gură, care îi dădea o înfăţişare foarte literară, stînd cu braţele încrucişate şi meditînd cu fruntea brăzdată de cute.

— Pot să intru? şopti ea temîndu-se să nu-l deranjeze, totuşi incapabilă să mai stea departe de el.

Eden zîmbi în semn de încuviinţare, ţinînd strîns pipa între dinţi.

— Ai început... ştii tu ce?

— Nu ştiu deloc ce vrei să spui.

— Ro-ma-nul, silabisi ea.

Eden clătină din cap.

— Nu, dar cred că am scris ceva grozav. Vino să-ţi citesc.

— O poezie ! Nici nu știi cît mă bucur că ai început iar să scrii. Știi, e prima poezie de cînd ne-am căsătorit și mă cuprinsese teama că eu în loc să te inspir...

— Ei bine, atunci ascultă și spune-mi dacă însurătoarea m-a ajutat sau nu să devin mai inspirat.

— Eden, înainte de a începe, aș vrea să remarc cum soarele, care pătrunde printre frunzele de viță, îți punctează părul și obrazul cu pete aurii.

— Da, iubito, dar dac-ai fi stat cu mine aici toată dimineața ai fi putut remarca și cum m-a atacat lumea insectelor. S-au pornit din toate colțurile și au prezentat un fel de spectacol de bîlci pe trupul meu înaltă dresură de păianjeni-armăsari, curse de buburuze grase și numărul de acrobație al urechelnițelor-pui. De fiecare dată, premiul întîi, doi, trei și cel de consolare, a fost o mușcătură din mine.

— Bietul mieluşel, îl alintă Alayne, instalîndu-se pe bancă lîngă el și rezemîndu-și capul de umărul lui. Cît suferi pentru arta ta ! Îi cercetă fața în căutarea unei mușcături de insectă și, găsind una, o sărută drăgăstos.

— Acum poezia, exclamă Eden și începu să citească.

Versurile cîștigară mult datorită vocii lui suave și a chipului său expresiv, mobil. Alayne se simți oarecum deconcertată descoperind că nu-i mai poate judeca scrisul cu ochi critic. Acum, versurile lui îi apăreau colorate de at-

mosfera Jalnei, îndulcite de viața lor în comun. Îl rugă să mai citească încă o dată poezia, și de data aceasta închise ochii ca să nu-l mai vadă dar, chiar și așa, vedea fiecare trăsătură a feței și întreaga lui înfățișare de parcă l-ar fi privit aievea

— E splendidă, declară ea și luă poezia ca s-o citească încă o dată, singură.

Era convinsă că versurile sînt splendide, dar convingerea ei nu mai poseda aceeași claritate austeră pe care o avusese la New York cînd pentru ea, Eden era tînărul poet necunoscut din Canada.

Din ziua aceea, Eden își petrecu toate diminețile în chioșc fără să-i pese de umezeala și frigul care se întețeau pe măsură ce toamna înainta. Cei din familia Whiteoak păreau capabili să suporte atît frigul cît și căldura excesivă. Alayne începuse și ea să se obișnuiască cu aceste extreme de temperatură ; după cîte o seară petrecută în fața căminului din salon, care dogorea ca un cuptor, se ducea apoi la culcare într-un dormitor rece ca un sloi, încît îi înghețau degetele înainte de a apuca să se dezbrace.

Versuri grațioase, pline de vioiciune și nepăsare ca păsările cerului, își luară zilnic zborul din chioșc. De altfel, Piers, cu umorul său brutal, îi spusese lui Renny că Eden, ca o vrabie, clocește cîte un ou pe zi în cuibul lui plin de gîngănii de sub viță.

Deveni un obicei ca Eden, Alayne, Ernest și Nicholas să se adune în fiecare după masă în camera acestuia din urmă ca să asculte ce scrisese Eden dimineața. Între cei patru se creă în felul acesta o intimitate plăcută și, adesea — Nicholas invocînd drept scuză piciorul său bolnav — îi cerea lui Rags să le servească ceaiul sus. Cum bunica nu putea urca scările, Alayne se simțea ușurată, la adăpost de prezența ei inoportună. Nu putea să sufere felul în care bătrîna doamnă își fărîmița cozonacul în ceai și-l mînca apoi cu lingura, sorbind și plescăind în modul cel mai supărător cu putință. În camera lui Nicholas, îi plăcea să le toarne celor trei bărbați ceaiul dintr-un vechi ceainic albastru *Coalport*, acoperit cu o învelitoare groasă de lînă ; după ceai, Nicholas se îndrepta șchiopătînd spre pian și cînta piese de Mendelssohn, Mozart sau Liszt.

Alayne era încredințată că nu va uita niciodată aceste după-amiezi ultimele raze ale soarelui care încununau asemenea unui nimb luminos capul masiv și umerii lui Nicholas aplecat asupra pianului, Ernest estompat, stînd împreună cu Sasha într-un colț întunecos al încăperii, Eden, alături de ea, în floarea tinereții lui armonioase. Acum îi cunoștea pe cei doi unchi mai vîrstnici cum nu cunoștea pe nici un alt membru al familiei lui Eden, în afară de bietul Finch. Îi erau apropiați ; ajunsese să-i îndrăgească.

Cînd Meg îi relată despre aceste întruniri, Piers nu-și ascunse sila. Îl dezgustau cu poe-

ziile şi cu muzica lor. Şi-i închipuia pe bătrînii unchi sorbind din ochi feminitatea proaspătă şi suavă a Alaynei. Socotea că Eden e un pierde-vară — un parazit. Nici Meggie nu se simţea atrasă să participe la quartetul din camera unchiului Nick. Nu avea asemenea preocupări. Dar o cam nemulţumea această intimitate evidentă dintre unchii ei şi Alayne, intimitate la care ea personal nu izbutise să ajungă în relaţiile cu tînăra soţie a lui Eden. E drept că nici nu depusese vreun efort deosebit în această direcţie. De altfel nu era capabilă de un efort susţinut, fie mintal fie fizic, deşi atunci cînd împrejurările o cereau, putea obţine ceea ce dorea doar prin exercitarea forţei ei de pasivă încăpăţînare. Dar cu încăpăţînare pasivă nu se cîştigă prietenii şi de fapt Meg nici nu dorea cine ştie cît dragostea lui Alayne. O plăcea destul de mult, deşi socotea că e greu de stat de vorbă cu ea — — o găsea „teribil de diferită" şi îi împărtăşise bunicii părerea că Alayne este „o fată tipic americană". „Nu admit aşa ceva" se burzuluise bunica, aprinzîndu-se la faţă, iar Meg se grăbise să adauge „Dar e foarte plăcută, bunico, şi ce noroc că are şi bani!".

Semnele unei bogăţii imense nu păreau însă să se arate. Alayne se îmbrăca cu mult gust, dar cu deosebită simplitate. Nu vădise nici o înclinaţie de a copleşi familia cu daruri, deşi, cu excepţia lui Renny şi a lui Piers, toţi erau convinşi că Alayne e o tînără femeie

putred de bogată. Piers nu credea, pentru simplul motiv că nu voia să creadă așa ceva; Renny îl încolțise pe Eden la puțin timp după întoarcerea acestuia și storsese de la el prozaicul adevăr cum că luase de nevastă o fată cu cele mai reduse mijloace materiale și că venise acasă în vizită pentru ca între timp „să-și caute o slujbă". Dar atît de puternic era instinctul de patriarh al celui mai mare dintre frații Whiteoak, încît Eden și Alayne ar fi putut să trăiască tot restul vieții lor la Jalna fără a-i pretinde altceva lui Eden decît să-l ajute pe Piers la treburile moșiei.

Într-una din zile, Eden își petrecu toată dimineața în livada de pomi fructiferi sortînd merele, dar cînd Piers verifică ultimele însemnări constată că sortarea se făcuse greșit și atunci, înfuriat, pentru a evita orice discuție, se urcase imediat în Fordul lui și gonise pînă la gară unde-și petrecuse restul zilei într-un vagon, smulgînd capacele butoaielor și sortînd încă o dată merele. După această întîmplare, urmase un scandal în familie, cu Renny și Pheasant de partea lui Piers și restul familiei coalizat în apărarea lui Eden. Avuseseră însă delicatețea de a aștepta pînă cînd Alayne urcase la culcare. În seara aceea se retrăsese mai devreme în camera ei, simțind că atmosfera este încărcată și nici nu închisese bine ușa cînd jos, furtuna se și declanșase.

Crescuse în atmosfera pașnică a unui cămin ca un cuib de turturele și transplantarea

aceasta bruscă, aici, în larma zeflemelelor și a hărțuielilor din familia Whiteoak o năucea. Sus în camera ei, se cutremură gîndindu-se că face o notă atît de discordantă printre acești oameni. Cînd peste o oră Eden veni și el sus părea mai degrabă înveselit decît necăjit de pe urma tărăboiului. Se așeză pe marginea patului, fumînd țigară după țigară și-i povesti ce spusese cutare și cum îl redusese la tăcere pe cutare și cum bunica aruncase punga ei de catifea în capul lui Renny, iar Alayne asculta, potolită de certitudinea dragostei lui. Înainte de culcare, Eden se instală la birou și scrise o poezie trăznită și veselă despre o tînără țigancă, apoi se așeză lîngă ea pe pat și i-o citi tare și cu multă intonație, la care Nip, din camera lui Nicholas aflată de cealaltă parte a holului, începu să schelălăie, înfiorător.

Mucul uneia din țigările fumate de Eden făcuse o gaură în plapumă.

Mult timp după aceea, stînd trează lîngă Eden care dormea liniștit alături, Alayne se întreba dacă este cu putință ca ea să fie una și aceeași cu fata care redactase cartea tatălui ei și făcuse scurte vizite cuviincioase mătușilor în casa de pe malul rîului Hudson. Se întreba, cu un simțămînt de neliniște, cînd oare se va hotărî Eden să-și caute o slujbă. După întîmplarea cu merele, Eden își petrecea tot mai mult timp în chioșc, fiindcă începuse să scrie un lung poem narativ. Șpalturile cărții lui sosiseră de la editura din New York și corecturile îi răpeau o bună parte din timp.

Alayne, despre care se credea că este sursa de inspirație a acestui proaspăt izvor de poezie, constată că cel mai folositor serviciu pe care-l putea face tînărului poet în timpul îndîrjitelor ore de creație, era să stea cît mai departe de el cu putință. Exploră toate cîmpiile și crîngurile de la Jalna, se plimbă pe malul pîrîului urmînd toate meandrele lui și-și croi drum prin hățișuri și tufele de mure pînă în inima rîpei. Începu să îndrăgească întinderile acestea sălbatice din care singura parte cultivată era ferma administrată de Piers. Uneori Finch sau Wakefield o însoțeau, dar de cele mai multe ori pleca singură.

Într-una din ultimele zile ale toamnei, o găsi pe Pheasant în livadă cu o carte în mînă. Era una din acele zile atît de liniștite cînd ai senzația că poți auzi chiar mișcarea globului pămîntesc. Soarele părea o pată tulbure-roșiatică pe cerul încețoșat iar undeva, departe înspre nord, se ridicau dintr-o pădure pale de fum, ca un gest de adio. În flăcările acestui incendiu din depărtări părea să ardă însuși trupul verii, a cărei existență fiind sfîrșită. se mistuia fără nici o durere în acest act final de dispariție.

Pheasant stătea cu spatele rezemat de trunchiul noduros al unui măr bătrîn care nu fusese cules, iar merele căzute zăceau risipite prin iarbă în jurul fetei. Mirosul ca de cidru al merelor ce începuseră să putrezească se simțea aici mai puternic decît mirosul în-

țepător al fumului. Pheasant scăpase cartea din mînă și capul ei lăsat pe spate și ochii închiși dădeau impresia că a adormit. Alayne se opri lîngă ea și o privi, dar Pheasant nu se mișcă, lăsîndu-se privită, de aceea care pentru ea era aproape o străină, cu nepăsarea inconștientă a omului care doarme. Alayne avu senzația că nu mai văzuse pînă atunci această copilă, fiindcă Pheasant nu era altceva decît o copilă. Cu părul ei castaniu, tuns scurt, cu buzele ușor întredeschise și mîinile ca de copil cu palmele întoarse în sus, inerte, părea o altă ființă decît fata aceea palidă, reținută, mereu în gardă, pe care Alayne o întîlnea la masă sau în salon, la joc de cărți. În acele ocazii părea pe deplin capabilă să-și poarte singură de grijă, avînd chiar o atitudine ușor ostilă. Acum, în această poziție relaxată și pasivă, dădea impresia că solicită compasiune și tandrețe.

Cînd Alayne era gata să plece, Pheasant deschise ochii și, văzînd că Alayne o privește cu o expresie prietenoasă, zîmbi parcă împotriva voinței ei.

— Bună, exclamă cu spontaneitate băiețească. M-ai surprins dormind.

— Sper că nu te-am trezit.

— O, moțăiam doar. Aerul ăsta te îmbie la somn.

— Îmi dai voie să mă așez lîngă tine ? întrebă Alayne, cuprinsă de o subită dorință de a cunoaște mai bine pe această fată.

— Sigur că da. Tonul ei era indiferent dar nu părea neprietenos. Ridică de jos pălăria pe jumătate plină de ciuperci şi le înşiră în faţa ei. Le-am cules pentru Piers, e-n stare să le mănînce singur pe toate la micul dejun.

— Dar nu ţi-e teamă c-ai putea culege şi din cele otrăvitoare ? Mie mi-ar fi.

Pheasant zîmbi dispreţuitor.

— Culeg ciuperci de cînd mă ştiu. Astea sînt toate de un fel. Din cele de grădină. Afară de asta, drăgălaşă, roşie. Am să i-o dau lui Wake. Are un gust ciudat, ca de fum, şi lui îi place. Învîrti ciuperca cea roşie între degetele subţiri, arse de soare. În pădurea de pini găsesc o sumedenie de zgîrciobi. Lui Piers îi plac, dar nu atît de mult. Piers spune că e nemaipomenit cum mă pricep eu să le găsesc. E în stare să mănînce ciuperci la micul dejun chiar şi în fiecare zi.

Totul se învîrtea numai în jurul lui Piers. Alayne întrebă :

— Cum e cartea pe care o citeşti ? Mai puţin interesantă decît ciupercile ?

— Nu. E foarte bună. E a lui Piers. Unul din romanele lui Jules Verne.

Alayne sperase că ar putea sta de vorbă despre carte, dar cum nu citise nimic de Jules Verne, o întrebă :

— Îl cunoşti de mulţi ani pe Piers ? Bănuiesc că da, pentru că aţi fost vecini, nu ?

Pheasant deveni ţeapănă. Un timp nu răspunse şi, aplecîndu-se, smulse cîteva fire din

iarba aspră a livezii. Apoi spuse cu voce scăzută

— Probabil că Eden ţi-a povestit despre mine.

— Nimic altceva decît că eşti fiica unui vecin.

— Haide, lasă. Nu încerca să mă păcăleşti. Atunci ţi-au spus ceilalţi, Meg... bunica... unchiul Nick ?

— Nimeni nu mi-a spus nimic despre tine, răspunse Alayne cu fermitate.

— Hm. Sînt nişte figuri ! Am fost sigură că ţi-au spus din prima clipă. Rămase pe gînduri un răstimp, muşcînd un fir de iarbă apoi adaugă Cred că n-au vrut să-ţi spună un lucru aşa de ruşinos. Eşti teribil de cum se cuvine şi aşa mai departe.

— Crezi ? replică Alayne, uşor înţepată.

— Păi, nu eşti ?

— Nu m-am gîndit la asta pînă acum.

— A fost unul din primele lucruri pe care le-am observat la dumneata.

— Sper că nu această constatare ţi-a influenţat în rău părerea despre mine, spuse Alayne pe un ton degajat.

Pheasant se gîndi o clipă, apoi răspunse că nu crede.

— Atunci care e motivul ? insistă Alayne, cu acelaşi ton degajat deşi chipul ei căpătă o expresie foarte serioasă.

Pheasant luă de pe jos unul din merele bătute ale bătrînului măr şi-l legănă în palmă.

— O, eşti altfel ; asta-i important. Nu pari să cunoşti nimic despre viaţa adevărată.

Alayne ar fi rîs cu glas tare de răspunsul acestei fetiţe ignorante de la ţară, care se îndoia de experienţa ei de viaţă. Şi totuşi, era destul de adevărat că ea nu cunoştea viaţa aşa cum o cunoşteau ei care îşi duceau existenţa în această apă stătătoare, unde nici o influenţă din afară nu modifica vitalitatea excesivă a relaţiilor dintre ei.

Alayne rămase pe gînduri un timp, apoi spuse blînd :

— Indiferent ce ai avea să-mi spui, să nu-ţi închipui că m-ar putea şoca. Nu spun asta cu intenţia de a te face să mi te destăinuieşti.

— O, nu e vorba de o destăinuire, exclamă Pheasant. Toată lumea ştie în afară de dumneata, şi cum e sigur că mai devreme sau mai tîrziu tot ai să afli, e mai bine să-ţi spun eu.

Aşeză mărul pe iarbă şi, prinzîndu-şi gleznele cu mîinile ei arse de soare, îşi îndreptă spatele şi declară cu aerul unei fetiţe precoce

— Sînt un copil nelegitim... cum ar zice bunica, cu felul ei demodat de a vorbi, un bastard. Asta e.

Azvîrlise cuvintele patetic, ca pe o sfidare, dar obrajii îi ardeau ca para focului.

— Îmi pare rău, murmură Alayne, dar să nu crezi că ceea ce mi-ai spus poate influenţa sentimentul pe care ţi-l port.

— Pe cei mai mulţi însă îi influenţează, răspunse Pheasant pe un ton scăzut, sugrumat,

apoi urmă grăbită Tatăl meu a fost singurul copil al unui colonel englez. Părinții îl iubeau peste măsură. Era bucuria bătrîneții lor. Mama mea, o fată oarecare de la țară, m-a lăsat în pragul casei lor cu un bilet, exact cum se întîmplă în romane. M-au luat în casă și m-au ținut la ei, dar asta le-a frînt inima celor doi bătrîni. La scurt timp după aceea, au murit. Tatăl meu...

— Ai rămas cu el ? Adoptînd un ton de indiferență, Alayne încerca să-i ușureze mărturisirea, dar avea ochii în lacrimi de milă pentru copila aceasta care, cu un fel de a se exprima atît de învechit, „bucuria bătrîneții lor", povestea tragedia venirii ei pe lume.

— Da, pînă cînd m-am mărtitat. M-a suportat doar, atîta. Cred că prezența mea îi amintea necontenit... ce-a pierdut.

— Ce-a pierdut ?

— Pe Meg Whiteoak. Era logodit cu ea și Meg a rupt logodna cînd am apărut eu în scenă. De asta mă privește cu ochii aceia de gheață. Bineînțeles toată familia Whiteoak a fost împotrivă că Piers să se căsătorească cu mine. Se adăuga o nouă jignire la vechea ofensă !

— Vai, draga mea !

Abia acum înțelegea limpede semnificația unor priviri și vorbe care i se păruseră aruncate la întîmplare și care o nedumeriseră. Se simțea profund mîhnită la gîndul atîtor suferințe nemeritate pe care le îndura Pheasant.

— Ai avut mult de suferit, dar acum sînt sigură că toate s-au terminat. Meg nu te poate acuza la infinit de ceva ce nu s-a întîmplat din vina ta și am impresia că ceilalți țin la tine.

— Știu și eu!

— Eu aș ține la tine dacă m-ai lăsa. Mîna ei căută în iarbă mîna fetei. Degetele li se împletiră.

— Foarte bine. Dar să știi că nu sînt cîtuși de puțin cum se cuvine.

— Poate că nici eu nu sînt chiar atît cum îți închipui tu. Degetele lor se strîngeau cu afecțiune. Ascultă, Pheasant, spune-mi te rog de ce Piers nu mă poate suferi? Simt că nu va fi chiar atît de ușor să devenim prietene bune dacă el se va purta la fel de... distant.

— E gelos pe tine... de dragul meu, bănuiesc. Dar, să nu înțelegi greşit, asta e doar o părere a mea, el nu mi-a spus nimic. Cred că nu poate suporta să vadă că ție ți se dă atîta atenție, iar mie aşa de puțină, și că tu ai fost atît de bine primită iar eu aşa de prost, cînd, la urma urmei, nu sîntem altceva decît două fete, numai că tu eşti bogată iar eu săracă, tu ești copil legitim pe cînd eu sînt țintuită la stîlpul infamiei deşi Piers și-a dat întotdeauna atîta osteneală pentru Jalna şi a muncit din greu la fermă, pe cînd Eden nu se ocupă decît de poezia lui și face numai ce-i place.

Alayne se înroşi ca focul. Din toată această vorbărie încîlcită, una din propoziţii o alarmase. Cu respiraţia uşor întretăiată întrebă

— Ce te-a făcut să crezi că sînt bogată? Draga mea copilă, sînt săracă... săracă. Tata a fost profesor la un colegiu. Cred că ştii că proprofesorii nu sînt de loc bogaţi, zău aşa.

— Poate eşti săracă după părerea ta, pentru noi însă, eşti bogată, răspunse Pheasant îmbufnată.

— Ascultă, continuă Alayne, serioasă. Tata mi-a lăsat o poliţă de asigurare în valoare de cinci mii de dolari şi un *bungalow* pe care l-am vîndut cu paisprezece mii, deci în total nouăsprezece mii. Asta-i toată averea mea. Aşa că vezi cît sînt de bogată.

— O grămadă de bani, constată Pheasant cu indiferenţă.

Mîinile li se despărţiră şi începură amîndouă să smulgă cu sîrg fire de iarbă. Abia acum îşi lămuri Alayne şi sensul altor aluzii. Întrebă încruntată

— Cum ţi-a trecut prin minte aşa ceva, Pheasant? Sînt sigură că restul familiei nu suferă de aceeaşi halucinaţie.

— Toţi au crezut că eşti teribil de bogată. Nu ştiu exact cum s-au petrecut lucrurile... cineva a spus... cred că bunica... nu, parcă Meg, a spus că... Se opri scurt, frînată brusc de o prudenţă tardivă.

— Cine a spus şi ce anume? stărui Alayne.

— Cred că unchiul Nick a spus...

— A spus ce ?

— Că bine a făcut Eden... O, la naiba, nu-mi mai aduc aminte ce-a spus. Şi în definitiv ce importanţă mai are ?

Alayne se strădui să-şi înăbuşe un simţămînt de furie neputincioasă înainte de a răspunde calm

— E adevărat că n-are importanţă. Dar tare aş vrea să vă scoateţi din cap ideea c-aş fi bogată. E caraghios. Mă pune într-o postură falsă. Doar aţi ştiut că munceam să-mi cîştig existenţa înainte de a mă mărita cu Eden. Atunci cum v-aţi explicat că am o slujbă ?

— Noi ştiam că lucrezi la editarea cărţilor. Nu părea să fie chiar o muncă.

— Copila mea, nu eu le editam. Eu citeam doar manuscrise pentru editor. Înţelegi diferenţa ?

Pheasant se uită la ea lung, fără să înţeleagă şi atunci Alayne, mînată de un impuls neaşteptat, îşi trecu braţul în jurul umerilor ei şi-o sărută.

— Ce proastă sînt că acord atîta importanţă unor fleacuri ! Acum sper că putem deveni prietene ?

Alayne simţi cum trupul lui Pheasant se destinde, abandonîndu-se ca un copil în braţele ei.

— E minunat din partea ta, şopti ea, că nu-ţi pasă cum m-am...

Alayne îi opri vorbele cu un sărut.

— Cum îți închipui c-aș putea! Sper că și Piers se va arăta mai prietenos cînd va afla adevărul în legătură cu mine.

Pheasant zări, peste umărul lui Alayne, două siluete care se apropiau pe poteca din livadă.

— E Renny cu Maurice, zise. Ce-or fi avînd de gînd? Renny are un topor în mînă.

Cei doi bărbați vorbeau și rîdeau tare, probabil de vreo glumă, așa că nu le văzură pe fete din prima clipă. Alayne își îndreptă ținuta și-și netezi părul.

— Pariez că rîd de vreo glumă din război, șopti Pheasant. Întotdeauna își spun glume d-astea cînd sînt împreună. Pheasant luă un măr și-l aruncă înspre ei.

— Bună, Maurice, de ce rîdeți cu atîta poftă?

Cei doi bărbați se apropiară; Maurice își scoase șapca de *tweed*. Renny, cu șapca în mîna, le salută doar din cap, în timp ce zîmbetul stîrnit de amintiri îi dispărea de pe față.

— Alayne, acesta e Maurice Vaughan, vecinul nostru cel mai apropiat, făcu el prezentările.

Cînd dădură mîna, Alayne își aminti că auzise ceva referitor la faptul că Vaughan bea foarte mult și gîndi că ochii lui tulburi și gura moale sînt o dovadă limpede. Maurice se uită la Pheasant și îi zîmbi în silă, apoi se întoarse spre Renny.

— Ăsta e pomul? îl întrebă.

— Da, răspunse Renny, cercetînd mărul cu ochi critici.

— Ce-aveţi de gînd să faceţi ? se interesă Alayne.

— Să-l tăiem. E foarte bătrîn și a putrezit. Trebuie să lase locul altuia tînăr.

Pe Alayne o cuprinse o adîncă părere de rău. Bătrînul măr i se părea frumos, înălțîndu-se puternic, deși contorsionat de vîrstă, în lumina aurie a soarelui de octombrie. Din tot pomul părea să emane spiritul tuturor anotimpurilor care trecuseră peste el, cu mireasma delicatelor flori de măr și a ploilor de aprilie, a pămîntului jilav din livadă și a fructelor în pîrg. Pe trunchiul zgrunțuros era întipărită experiența unei vieţi întregi, iar în scoarţa năpădită de mușchi verde, miriade de insecte minuscule își făceau veacul.

Încercînd să nu pară prea tulburată, fiindcă niciodată nu era prea sigură dacă cei din familia Whiteoak n-ar rîde de ceea ce ei ar considera sentimentalism sau poate chiar afectare, întreabă

— Trebuie neapărat tăiat ? Acum cîteva clipe mă gîndeam cît de grandios este acest măr bătrîn. Și pare să fi rodit multe mere de calitate.

— E putred, replică Renny. Uite ce formă au merele ! Cred că întreaga livadă are nevoie de primenire.

— Dar acum e vorba doar de acest singur pom, care, pe deasupra, are o siluetă așa de frumoasă.

— Du-te și te uită dincolo, în livada veche. Acolo ai să găsești zeci de pomi la fel cu ăsta. Renny își scoase haina și începu să-și suflece

mînecile, dezvelindu-şi braţele cu muşchi alungiţi şi vînjoşi. Alayne avu impresia că energia sporită a mişcărilor lui se datora împotrivirii ei.

Nu mai spuse nimic, dar îl urmări pe Renny cu vădită nemulţumire în timp ce acesta ridică toporul şi dădu prima lovitură în trunchiul robust. Îşi închipui spaima iscată în lumea insectelor din scoarţa pomului pentru care acest prim şoc zguduitor se putea compara cu un cutremur de pe planeta noastră. Pomul, însă, rămase neclintit cu un aer nepăsător, doar un freamăt uşor îi agită frunzele lucioase. Loviturile începură să se abată una după alta asupra lui şi o aşchie, ca un ic, umedă de sevă, ţîşni în iarbă. Renny mînuia cu îndemînare toporul care se mişca într-un acord ritmic cu braţele. Mai sări o aşchie, apoi încă una şi pomnul scoase un geamăt cînd, în cele din urmă, loviturile pătrunseră în miezul lui.

— O ! Stai să-mi strîng lucrurile, exclamă Pheasant şi era gata-gata să se năpustească să-şi salveze pălăria şi ciupercile dacă n-ar fi prins-o Vaughan de încheietura mîinii, trăgînd-o înapoi cu o smucitură.

Părea că demnitatea bătrînului măr noduros nu va fi niciodată înfrîntă. La fiecare lovitură, un fior făcea să-i tremure crengile mult răsfirate şi merele rămase cădeau unul cîte unul dar, vreme îndelungată, trunchiul puternic şi masivele crăci principale primiră atacurile violente ale toporului cu un fel de dispreţ îndîrjit. În cele din urmă, cu o opintire a celor mai adînci rădăcini, se prăbuşi la pămînt provocînd un suflu de aer întoc-

mai ca un muribund care-şi dă ultima şi cumplita suflare.

Renny, cu trupul lui subţire, zvelt şi faţa îmbujorată, stătea triumfător, cu fruntea udă de năduşeală. Aruncă o privire răutăcioasă spre Alayne, apoi se întoarse spre Vaughan.

— O treabă bună, făcută cu pricepere, ce zici Maurice ? Dă-mi te rog o ţigară.

Vaughan scoase un pachet de ţigări şi Pheasant, fără să aştepte vreo invitaţie, luă una şi, ţinînd-o între buze, îşi ridică faţa spre Vaughan ca să i-o aprindă.

— Eşti în compania unei mici diavoliţe cam obraznice pentru dumneata, i se adresă Renny lui Alayne, cu o privire ciudată, vădit stînjenită.

Pheasant, clipind des, o privi pe Alayne prin fumul ţigării.

— Alayne ştie c-am fost crescută prost.

— Cred că rezultatul e încîntător, răspunse Alayne, deşi în clipa aceea nu era de acord cu comportarea fetei.

Pheasant chicoti

— Auzi, Maurice ? Nu eşti mîndru ?

— Poate că Alayne nu realizează că Maurice e fericitul tău tată, interveni Renny mergînd drept la ţintă.

Vaughan o privi pe Alayne cu un zîmbet, jumătate sfios, jumătate sfidător, dar, după părerea ei, total lipsit de atracţie.

— Bănuiesc că doamna Whiteoak a aflat de faptele mele urîte, spuse el.

— Mintea mea nu a făcut nici o legătură între voi doi. Am aflat abia astăzi — acum cîteva minute — că Pheasant are un tată în viață. Poate e stupid, dar nu știu de ce am crezut că e orfană.

— Cred că asta dorește și Maurice, uneori, zise Pheasant. Nu în sensul c-ar vrea să fie mort...

— Și de ce nu ? întrebă Vaughan.

— O, pentru că e așa de plăcut să fii bărbat, chiar dacă ai o fire țîfnoasă. Am vrut să spun c-ar fi dorit să nu exist eu ca o povară pentru el.

— Nu mai ești o povară pentru el, făcu Renny, acum ești pentru mine ; spune, n-am dreptate ?

— Nu vrea nici unul din voi să-mi dea pălăria, cartea și ciupercile ? se rugă Pheasant. Au rămas sub pom.

Renny începu să dea de o parte crengile grele ; cele de sus se înălțau ca niște brațe în rugăciune. O mireasmă înțepătoare de mere putrede, strivite, se răspîndi de sub frunziș. După ce scoase prețioasele obiecte la iveală, mîinile lui Renny erau pline de așchii din scoarță și minuscule insecte înspăimîntate.

Vaughan se îndreptă spre casă și Pheasant fugi după el, manifestîndu-i, acum că nu mai locuiau împreună, o afecțiune demonstrativă care-l uluia pe Renny, incapabil să priceapă unele subtilități din sentimentele semenilor săi.

Cît despre Alayne, era din ce în ce mai nedumerită de comportările acestor noi rude care erau pentru ea cu totul diferite de părinții și

restrînsul ei cerc de intimi. Deşi purtarea lor punea viaţa ei trecută într-o lumină demnă și plină de discreție, ardoarea și vigoarea lor făceau ca acea viaţă să pară fadă și chiar lipsită de culoare. Firea ei reacționa la şocul provocat de această schimbare în lumea înconjurătoare, printr-o varietate de stări emoționale pe care nu le mai încercase înainte. Trecea pe neașteptate de la stări de depresiune, dublate de anxietate, la izbucniri de bună dispoziție cu totul nejustificate, cînd presimțea că ceva frumos și pasionant e pe cale să i se întîmple.

Aprinzîndu-şi o ţigară, Renny o privi cu gravitate.

— Ştii, zise, dac-aş fi bănuit că ții atît de mult la pomul ăsta, aş fi renunțat să-l tai. De ce nu mi-ai spus limpede ?

— N-am vrut să fac prea mult caz. M-am gîndit să nu mă consideri caraghioasă. Oricine mă cunoaşte cît de puţin ar fi înţeles ce simt în legătură cu pomul ăsta. Dar... dumneata nu mă cunoşti destul de bine. De aceea nu pot să te condamn.

Privirea lui îndreptată asupra chipului ei deveni mai intensă.

— Aş vrea să te înţeleg. Înţeleg mult mai bine caii şi cîinii decît femeile. Nu le pot înțelege niciodată. Uite, în cazul de față, abia după ce s-a prăbuşit pomul și ți-am văzut chipul, mi-am dat seama cît de mult însemna pentru dumneata. Pe cinstea mea, nu l-aş fi tăiat pentru nimic în lume... nu știi ce expresie tragică aveai. Mă simt ca o brută !

Ca pentru a-și sublinia cuvintele, izbi cu mîhnire copacul în doborît.

— O, nu ! exclamă ea. Nu-l răni din nou !

Renny rămase nemișcat lîngă crengile rupte și Alayne se apropie de el. Se simțea atrasă de persoana lui și era uimită că nu observase mai înainte că e un om extraordinar. Dar e adevărat că nu-l văzuse pînă atunci activînd în aer liber. Îl văzuse o dată călărind cu dezinvoltură pe calul său murg. În casă, atent la tot ce se petrecea în jurul lui, îi păruse cam morocănos, deși politicos cînd nu era supărat sau tulburat din pricina familiei ; și găsise că își dă cam prea multă importanță în calitatea lui de șef al familiei. Acum, cu toporul în mînă, cu capul său prelung și părul roșu, cu fața roșcată ca de vulpe și ochii pătrunzători, castanii cu reflexe roșietice, părea însuși spiridușul pădurilor și apelor. Observă că pînă și urechile îi erau ascuțite, iar părul îi creștea în unghi pe frunte.

După ce aruncase toporul, la rugămintea ei, rămase printre crengile rupte, nemișcat ca o statuie care se înalță indiferentă și senină sub ochii celor ce o privesc. Părea că nici nu respiră. În clipa aceea, unul din acele nejustificate elanuri ale spiritului, pe care le resimțise în ultima vreme, puse stăpînire pe Alayne. Întreaga ei ființă părea cuprinsă de o ciudată însuflețire. Livada, cîmpurile dimprejur, ziua de toamnă, nu păreau a fi altceva decît un cadru nimerit pentru manifestările propriei sale personalități. Se apropie de Renny și atunci, dintr-o dorință pe care nici ea însăși nu și-o putea explica, de a

se convinge prin propriile ei simțuri că ea este cu adevărat Alayne și el nu e altcineva decît Renny Whiteoak, și nu vreun faun, puse mîna pe brațul lui. Renny nu se mișcă, dar ochii lui se întoarseră spre ea cu o expresie ciudată, îngîndurată. Îi păru ușor ostil; probabil, gîndi Alayne, datorită sensibilității ei exagerate în legătură cu pomul pe care-l tăiase. Îi zîmbi, încercînd să-i arate că i-a trecut mîhnirea copilărească și străduindu-se, totodată, ca el să nu observe cît o tulbura senzația de obsedantă așteptare a ceva ce dorea să se întîmple.

În clipa următoare se afla în brațele lui și, cînd îi simți buzele strîns lipite de ale ei, întreaga ei ființă cedă pentru moment, capitulînd neputincioasă. Bătăile puternice ale inimii lui zvîcneau aproape de propria-i inimă ce se zbătea nebunește. Într-un tîrziu, Renny își desfăcu brațele și o întrebă, cu un zîmbet ciudat:

— Te-a supărat așa de mult? Îmi pare tare rău. Probabil că de azi înainte ai să mă socotești și mai necioplit ca pînă acum.

— O, exclamă ea tremurînd, cum ai putut face asta? Cum ai putut să crezi c-aș fi de acord...

— N-am crezut nimic, o întrerupse el. Am făcut-o fără să mă gîndesc. Arătai atît de... de... o, nu-mi vine în minte nici un cuvînt care să exprime cum arătai.

— Te rog să-mi spui. Vreau să știu, ceru ea cu răceală.

— Ei bine, poftim... arătai provocătoare.

— Vrei să spui, voit provocătoare? Vocea ei căpătă un ton amenințător.

— Nu fi absurdă! Bineînțeles că inconștient. M-ai făcut pur și simplu să-mi pierd controlul. Îmi pare nespus de rău.

Alayne tremura din tot corpul.

— Poate că dumneata nu ești de condamnat mai mult decît mine.

— Fetița mea dragă... cine te-ar putea condamna pentru felul cum arătai ?

— Da, dar m-am apropiat de dumneata în mod voit cînd... O, nu sînt în stare să-ți spun !

Cu toate acestea ar fi vrut, parcă dintr-un fel de perversitate, să-i poată explica ce simțise.

— Cînd erai conștientă că arăți deosebit de atrăgătoare, asta voiai să spui ?

— Nu e vorba de asta, dar n-are nici un rost... nu sînt capabilă să-ți explic.

— De ce te mai străduiești. Sînt gata să iau întreaga vină asupra mea. La urma urmei, un sărut nu-i cine știe ce mare lucru și, în definitiv, noi sîntem rude. Se mai întîmplă ca bărbații să-și sărute uneori cumnatele. Probabil că de-acum înainte n-o să se mai întîmple decît dacă, așa cum ziceai, te vei apropia de mine la fel de provocătoare... de fapt, ce voiai să spui, Alayne ? Acum, dacă mă gîndesc bine, cred că am dreptul să aflu. Poate atunci aș avea mai puține mustrări de conștiință.

— O, reușești să faci ca totul să pară ridicol. Mă faci să mă simt ca un copil... foarte proastă.

Renny, care se așezase pe copacul doborît, ridică pocăit ochii spre ea.

— Uite ce. Asta-i ultimul lucru de pe lume pe care aș vrea să-l fac. Încerc doar să te con-

ving să nu iei treaba asta prea în serios și doresc să-mi asum toată vina.

Alayne îl privi serioasă, drept în ochi, dînd astfel dovadă de mult curaj, deoarece ochii lui scăpărau, plini de interes pentru ea dar și de ironie.

— Cred că e mai bine să-ți spun. În ultima vreme încerc sentimente ciudate de neliniște, parcă un fel de presimțire îmi spune că foarte curînd mă așteaptă o experiență emoționantă, palpitantă. Senzația asta mă face mai îndrăzneață. Puțin înainte de a mă apropia de dumneata am simțit din nou același lucru și cred... cred că...

— Crezi că am încercat să te cuceresc ?

— Nu chiar. Dar cred că ai simțit ceva neobișnuit la mine.

— Da, am simțit și simt și acum. Ești altfel decît oricare altă femeie pe care am cunoscut-o. Spune-mi, te-ai gîndit că... țin la dumneata, că mă gîndesc la dumneata ?

— Am crezut mai curînd că nu îți sînt prea simpatică. Dar, te rog, mai bine să uităm cele întîmplate. Nu vreau să mă mai gîndesc la asta niciodată.

— Sigur că nu, consimți el cu gravitate.

Cînd își aminti că, aproape fără voie, îi răspunsese la sărut, simți ca un junghi, o durere aproape fizică. Fața și gîtul ei deveniră purpurii și spuse pe nerăsuflate :

— Dintre noi doi eu sînt cea mai vinovată.

— Așa dar asta este conștiința caracteristică celor din Noua Anglie despre care am auzit vorbindu-se atîta ? întrebă el surprins.

— Presupun că da.

Renny o privi cu aceeași expresie, și ironică, și amuzată, dar glasul lui căpătă un ton mai profund.

— O, draga mea, ești o ființă adorabilă ! Și cînd mă gîndesc că ești soția lui Eden și că nu mai am voie să te sărut !

Alayne nu mai era capabilă să-i susțină acum privirea. Se temea de el și mai cu seamă de ea însăși. Simțea că starea ciudată de așteptare care o stăpînise în timpul săptămînilor petrecute la Jalna nu fusese altceva decît o presimțire a acestei clipe. Încercînd să-și redobîndească controlul de sine, îi spune :

— Eu mă întorc acasă. Mi s-a părut c-am auzit bătînd ceasul de la grajduri. Trebuie să fie ora mesei. Se întoarse și porni grăbită prin iarba necosită a livezii.

Faptul că nu făcu nici o încercare de a o urma nu-l dezmințea pe cel mai mare dintre frații Whiteoak ; urmări însă cu privirea silueta ei îndepărtîndu-se, încredințat că va întoarce capul să se uite la el. Așa cum se așteptase, după vreo zece pași Alayne întoarse capul și i se adresă cu demnitate dar cu un ton rugător ca de copil :

— Îmi promiți că n-ai să te mai gîndești la mine așa cum m-am purtat în dimineața asta ? întrebă ea.

— Atunci trebuie să promit că n-am să mă mai gîndesc de loc la dumneata, replică el calm.

— Atunci nu te mai gîndi la mine. Prefer să nu te mai gîndești.

— Haide, Alayne, știi că ar fi imposibil.

— Bine, atunci promite-mi că ai să uiți dimineața asta.

— Am și uitat-o.

Dar îndepărtîndu-se grăbită prin livadă, Alayne simți că dacă Renny ar putea uita atît de ușor cele petrecute, ar fi mult mai îngrozitor pentru ea decît dacă întîmplarea ar continua să-l preocupe în cele mai tainice gînduri ale lui.

CAPITOLUL XVII

Peregrinarea drumeţului

Alayne fusese obişnuită să meargă la biserică, dar starea de agitaţie care se producea sistematic la Jalna în dimineţile de duminică era ceva nou pentru ea. Se deprinsese cu evlavia spiritualizată, oarecum detaşată, a bisericii unitariene, unde, aşezată între mama şi tatăl ei, urmărise cu respect felul meticulos în care preotul analiza învăţăturile omului Isus. Ascultase, într-o biserică ce semăna mai degrabă cu un splendid auditorium, imnurile cîntate, fără acompaniament, de un minunat cvartet. Văzuse tăvile pentru colectă pe care fluturau bacnote americane nou-nouţe şi fusese doar vag conştientă de prezenţa unei numeroase congregaţii compuse din bărbaţi şi femei corect îmbrăcaţi, cufundaţi în meditaţie.

Cînd, după moartea părinţilor ei, locuise singură, se dusese mai rar la biserică şi mai mult la slujba de seară decît la cea de dimineaţă,

iar după ce se mutase împreună cu Rosamond Trent, fusese şi mai rar, deoarece Rosamond se număra printre cei care socoteau că la biserică se duc numai oamenii care n-au altceva mai bun de făcut.

La Jalna exista o lege de fier, că fiecare membru al familiei trebuia să asiste la slujbă, duminica dimineaţa, afară numai de cazul cînd era imobilizat la pat. O boală uşoară nu ajuta la nimic. Trebuia să zaci doborît de suferinţă, Alayne o văzuse o dată pe Meg, aproape împleticindu-se pînă la maşină, năucită de dureri de cap. Cu o sticluţă de săruri la nas şi cu ochii închişi asistase însă la toată slujba. Îl văzuse şi pe tînărul Finch tîrît cu sila, în ciuda unei cumplite dureri de dinţi.

La început avusese de gînd să se împotrivească, dar cînd constată că Eden consimte supus, cedă şi ea. În definitiv, îşi spuse, atîta devotament faţă de această tradiţie avea ceva destul de măreţ, chiar dacă religia părea să joace pentru ei un rol atît de mic. Fiindcă familia Whinteoak nu era, judecînd după criteriile Alaynei, o familie evlavioasă. De fapt, nu-i auzise niciodată vorbind despre acest subiect. Îşi amintea discuţiile culte pe tema religiei purtate în casa părintească ştiinţa va distruge religia ? Citate din vicarul Inge, profesorul Bury, Pasteur şi Huxley.

La Jalna, singura ocazie cînd se pomenea numele Domnului era atunci cînd bunica mormăia nedesluşit o rugăciune de mulţumire, sau cînd unul din cei tineri lua pe Dumnezeu atot-

puternicul ca martor că va înfăptui cutare sau cutare lucru sau cînd blestemau pe cîte cineva. Totuşi, cu cît eroism se înghesuiau unul lîngă altul duminică de duminică în acele strane tari !

Wakefield îi rezumase totul în puţine cuvinte

— Vezi, bunicul a clădit biserica şi n-a lipsit nici o duminică de la slujbă pînă a murit. Bunica n-a lipsit o singură duminică şi are aproape o sută de ani. S-ar supăra îngrozitor dacă vreunul din noi ar rămîne acasă. Iar pastorul, fermierii din împrejurimi şi restul oamenilor se uită după noi şi ne numără în fiecare duminică şi dacă unul din noi ar lipsi, păi, lor li s-ar părea că nici n-a fost duminică.

Ochii băieţaşului străluceau. Vorbea cît se poate de serios.

Bunica nu se urcase încă într-o maşină şi nici nu avea intenţia să facă aşa ceva, cel puţin nu în mod conştient. Dăduse totuşi dispoziţii la Stead ca să fie dusă la groapă cu dricul motorizat. „Pentru că, zicea ea, prefer să ştiu că voi face o călătorie cît mai rapidă înainte de a fi băgată în pămînt." În fiecare duminică dimineaţa la ora zece şi jumătate, vechiul faeton trăgea la scara intrării principale. Cei doi murgi bătrîni, Ned şi Minnie, erau proaspăt ţesălaţi iar Hodge, grăjdarul cel voinic, îşi îmbrăca livreaua din postav negru cu guler de catifea. Cu biciul său lung gonea muştele de pe cai şi în fiece clipă arunca priviri neliniştite spre uşă şi-şi potrivea pălăria într-un unghi cît mai sărbătoresc.

La unsprezece fără un sfert, bătrîna doamnă Whiteoak își făcea apariția susținută de Renny și Piers, fiindcă era nevoie de multă forță mușchiulară pentru a parcurge, cu asemenea povară, distanța de la camera ei pînă la faeton. Cînd se ducea la biserică, bunica purta întotdeauna o rochie neagră de mătase moarată, o mantie de catifea neagră garnisită cu blană și văluri lungi de văduvă din cel mai gros crep. Alayne găsea că bătrîna doamnă nu arăta niciodată atît de demnă și de curajoasă ca în aceste ocazii, cînd, asemenea unei vechi corăbii cu trecut glorios care acum nu mai este capabilă să cutreiere mările, părăsea încă o dată portul, cu vălul ei de văduvă umflîndu-se în vînt întocmai ca o pînză. După ce era instalată într-un colț al trăsurii cu o pernă așezată la spate, cei doi cai bătrîni, simțindu-i imediat prezența, făceau invariabil același salt înainte și atunci, Rags, la fel de invariabil, răcnea la Hodge : „Ține-i strîns din frîu !“ și se repezea la dîrlogii cailor cu mare joc de scenă, ca să lase impresia că el îi împiedică s-o ia la fugă.

Apoi apăreau cei doi fii : Nicholas, a cărui îmbrăcăminte vădea încă urme din eleganța lui de odinioară și Ernest, ușor înveselit, acum că scăpase de pregătirile plecării. Cînd greutatea lor se adăuga la greutatea celorlalți, vechiul faeton începea să pîrîie din toate încheieturile. Apoi venea Meg, de obicei enervată din cauza vreunei pozne de-a lui Finch sau a lui Wake. Băiețelul era ultimul care completa grupul din faeton. Cățărat pe capră alături de Hodge, arăta,

în comparaţie cu acest personaj voinic, foarte mic dar şi foarte demn, cu gulerul său Eton alb ca zăpada şi mănuşile glasate, la fel de albe.

Restul familiei venea cu maşina, afară de Finch care mergea pe jos, peste cîmpuri şi pe poteci. Prefera această alternativă deoarece în nici unul din vehicole nu-şi putea găsi loc comod, ori el nu prea ştia ce să facă cu braţele şi cu picioarele lui lungi nici în situaţii obişnuite. Îi plăcea această plimbare duminicală de unul singur, numai cu gîndurile lui.

Renny conducea maşina şi principala lui grijă era să prindă din urmă şi să depăşească faetonul cît mai repede cu putinţă. Dacă nu izbutea înainte de a ajunge la drumul îngust care cobora spre Avandale, era sigur că trebuia să parcurgă tot restul drumului în spatele cailor cu trapul lor lent, deoarece bunica nu-i îngăduia lui Hodge să se dea la o parte ca faetonul să fie depăşit de maşină. Zicea că nu vrea să-şi sfîrşească zilele într-un şanţ. Trona cu un calm imperturbabil în timp ce maşina lui Renny şi, probabil încă vreo douăsprezece în spate, înaintau în pas de înmormîntare, claxonînd cu disperare ca s-o oblige să se grăbească.

Le fel se întîmplă şi în dimineaţa aceasta. Căldura moleşitoare a verii tîrzii dăinuia încă, dar aerul devenise mai dens. Miresmele diverse ale pămîntului şi cîmpurilor nu se contopeau şi nici nu se răspîndeau ci stăruiau deasupra ţarinilor din care emanau, încît aveai senzaţia că poţi să le atingi cu mîna. Totul era învăluit într-o pîclă gălbuie, iar praful drumului stîrnit de

copitele cailor se lăsa într-un nor opac asupra mașinii din spate.

Scena din livadă se petrecuse în ziua dinaintea acestei dimineți. Alayne nu dormise aproape de loc. Toată noaptea se zvîrcolise, schimbîndu-și mereu poziția, iar amintirea sărutărilor lui Renny îi făcea obrajii să ardă și nervii să i se înfioare. Încercase să judece poziția ei la rece, pentru a se lămuri dacă avusese într-adevăr vreo vină sau fusese pur și simplu obiectul pasiv al pasiuni calculate a lui Renny. Constată însă că aici, la Jalna, nu putea judeca la fel de liber ca mai înainte. Viziuni fantastice pluteau între ea și situația pe care încerca s-o limpezească. Tîrziu, în lumina palidă, stranie a pămîntului dinaintea zorilor, o cuprinse o oboseală plăcută și se cufundă într-un somn liniștit.

Acum, așezată în spatele lui Renny îi zărea doar profilul cînd se întorcea cîte o clipă spre Piers. Nu-i vedea decît maxilarul osos, smocul de păr roșu la tîmplă și linia care unea buza cu bărbia. Oare el dormise dus, fără să se mai gîndească la întîmplarea care pe ea o tulburase atîta ? Nu apăruse la prînz, nici după-amiază la ceai sau seara la cină, trimisese doar vorbă acasă că e dus împreună cu Maurice Vaughan să cumpere niște cai la o licitație. În această dimineață, hotărîrea de a întrece trăsura bunicii înainte de a ajunge la drumul spre Avandale părea singura lui preocupare. Cînd Pheasant, care se lăsase așteptată, se urcă în mașină, îi aruncase o privire sumbră.

Motorul se poticni, apoi porni huruind. Eden care şedea între fete, le luă de mînă pe fiecare şi exclamă :

— O, dragele mele, să ne ţinem strîns toţi trei ! Nu putem scăpa teferi decît dacă ne ţinem strîns. Dă-mi lăbuţa, Pheasant !

Dar, oricît acceleră cel mai mare dintre fraţii Whiteoak, nu reuşi să depăşească faetonul înainte de a ajunge în drumul spre Avandale. Scîrţînind, faetonul înainta fără grabă, într-un nor de praf galben, întocmai ca o bătrînă corabie învăluită în ceaţă deasă, cu vălul bunicii fluturînd în urmă ca un steag negru de piraţi.

Renny, cu ochii mijiţi, scrută drumul pînă în locul unde se povîrnea brusc într-un şanţ abrupt plin de praf şi scaieţi cenuşii.

— Cred că acolo aş avea loc să trec, îi spuse mormăind lui Piers. Am să-ncerc.

Ocupanţii faetonului recunoscură păcăniturile caracteristice automobilului familiei şi întoarseră capetele, iscodind prin norul de praf ca nişte marinari la apariţia unei ambarcaţiuni duşmane. Renny claxonă insistent.

O auziră pe bunica strigîndu-i ceva lui Hodge şi, imediat, cei doi cai începură să meargă la pas.

— Pe toţi dracii ! exclamă Renny. Tare mi-ar place să-i dau un brînci faetonului !

Se uită din nou la fîşia îngustă de drum dintre roţile faetonului şi margniea şanţului.

— Cred c-am să încerc, zise. O să trec ca trăznetul pe lîngă ei şi-am să-i bag în sperieţi.

Piers protestă

— Dacă încerci, sînt sigur că ai să ne-arunci pe noi cu capu-n scaieţi. Şi s-ar putea să sperii mîrţoagele.

— Ai dreptate, încuviinţă Renny posomorît şi claxonă din nou cu furie. Chipul bunicii apăru feroce din norul de praf.

— Fără obrăznicii ! ţipă ea ; dar se vedea clar că se distrează de minune.

Fermierul Tompkins şi fermierul Gregg îi ajunseră din urmă în maşinile lor şi acum claxonau şi ei în acelaşi timp. Renny se încruntă. Lui îi era îngăduit s-o necăjească pe matusalemica sa rudă, dar acei ţărănoi n-aveau dreptul. Se înfundă în scaun, resemnîndu-se să înainteze ca un melc, şi îşi scoase pălăria.

Vederea capului său dintr-o dată descoperit, cu urechile ascuţite lipite de părul roşu tăiat scurt, o impresionă pe Alayne în mod cu totul neobişnuit şi tulburător. Ar fi vrut să-şi întindă mîinile şi să-i strîngă capul în palme. Simţea nevoia să-l mîngîie, să-l dezmierde. Aruncă spre Eden o privire înspăimîntată, parcă implorîndu-l să alunge diavolii aceia care o chinuiau. El îi zîmbi încurajator.

— O să ajungem, o linişti el, cînd o vrea Dumnezeu. În spatele nostru e Tompkins, care e epitropul bisericii şi cred că trece prin toate chinurile iadului la gîndul c-ar putea să-ntîrzie la slujbă. Îl cunosc de cînd aveam trei ani şi în tot acest timp n-a întîrziat decît de două ori, de fiecare dată din vina bunicii. Tompkins e într-o situaţie mult mai grea decît a noastră.

Alayne nu auzi prea bine ce-i spusese Eden, dar își strecură mîna într-a lui și i-o ținu strîns. Era pierdută în supoziții, întrebîndu-se ce gînduri treceau oare prin capul acela spre care tînjeau mîinile ei. Se gîndea oare și la ea sau întîmplarea din grădină fusese la fel ca oricare din multele lui întîlniri amoroase ? Totuşi nu putea să creadă, ținînd seama că Renny nu dăduse pe acasă tot restul zilei de ieri, iar în această dimineață o evitase în mod vădit. Pe fața lui se citea o expresie de melancolie sumbră, pe care i-o întrezări reflectată în mica oglindă retrovizoare din fața lui. Dar poate se datora numai faptului că-l contrariase bătrîna doamnă Whiteoak.

Oare ce-i făcuse Renny de-o tulburase pînă într-atîta ? Se dăduse jos din pat în mijlocul nopții și se furișase la fereastră de unde, în lumina tainică a clarului de lună, văzuse livada și putuse chiar să distingă forma contorsionată a pomului pe care îl doborîse Renny. În clipa aceea simțise din nou flacăra arzătoate a sărutărilor lui fierbinți.

Resimțea cu intensitate și noua ei intimitate cu Pheasant. De fiecare dată cînd ochii lor se întîlneau, tînăra femeie îi adresa un zîmbet ingenuu ca de copil. Chiar şi Piers părea că nu o mai privește aşa de ursuz ca mai înainte. Îi povestise lui Eden conversația ei cu Pheasant și el se arătase mai degrabă amuzat de dorința Alaynei de a se împrieteni cu ea.

— E o copiliță scumpă şi nostimă, remarcase el. Dar o să te plictiseşti repede de ea. Presu-

pun că ești atît de plictisită, încît pînă și prietenia unei fete ca Pheasant...

— Fleacuri, îl întrerupse ea, mai tăios decît îi vorbise vreodată pînă atunci. Nu sînt deloc plictisită. Pheasant însă mă atrage. Cred c-aș putea să țin mult la ea. Pare să aibă calități nebănuite.

Eden stătea între ele, ținîndu-le pe amîndouă de mînă, zîmbind îngăduitor. Lui puțin îi păsa dacă nu ajungeau niciodată la biserică.

Clopotul bătea cînd mașina urcă pufăind delușorul pieptiș și intră pe poarta din spatele bisericii. În față, capetele oamenilor care urcau treptele piezișe spre intrare se vedeau apărînd de parcă ar fi ieșit la suprafață dintr-o fîntînă. Lumina aurie a soarelui se întindea ca o mîngîiere pe movilițele verzi neregulate și pe pietrele de mormînt năpădite de mușchi ale cimitirului. Era și un mormînt nou care avea încă pe movilița proaspătă de nisip o coroană de flori ofilite.

Wakefield se apropie de Alayne și o luă de mînă.

— E mormîntul doamnei Miller, îi spuse. A avut un copil și acum sînt amîndoi acolo. Groaznică întîmplare, nu? Era o fetiță tare drăguță, pe care o botezaseră Ruby Pearl. Oricum, domnul Miller mai are cinci fete, așa c-ar putea fi și mai rău.

— Taci, dragă, făcu Alayne, strîngîndu-l de mînă. Vrei să stai lîngă mine la slujbă?

Wakefield fusese întotdeauna mîndru să stea lîngă Alayne și, răsfoind multe pagini, să-i gă-

sească textele din cartea de rugăciuni. Acum însă părea șovăitor.

— Eu aş vrea, dar cred că Maggie se simte părăsită cînd nu stau cu ea. Ştii, am stat întotdeauna lîngă ea de cînd eram copil şi adormeam cu capul în poala ei. Uite că o coboară pe bunica din faeton. Cred c-ar fi mai bine să mă reped pînă acolo și să văd dacă paracliserul a deschis larg ușa, făcu el și o luă la fugă peste pajiște.

Bătrîna doamnă Whiteoak abia înainta, tîrșîind picioarele pe podețul de șipci care ducea la intrarea bisericii. Renny şi Piers o sprijineau, iar Nicholas, Ernest şi Meg veneau imediat în urmă, cărîndu-i diferite genți, cărți şi perne. De sub sprîncenele stufoase și ruginii, privirea ei pătrunzătoare examina chipurile celor pe lîngă care trecea. Bătrînul ei cap masiv se întorcea dintr-o parte într-alta cu o condescendență regească. Uneori cînd recunoștea un vechi prieten, fața i se lumina de un zîmbet dar acest lucru se întîmpla rar pentru că majoritatea prietenilor ei erau de mult morți. Zîmbetul ei — zîmbetul acela caustic și răutăcios care făcuse faima familiei Court — zbură spre domnișoarele Lacey fiicele unui amiral englez ieșit la pensie.

— Ce mai face tatăl vostru, fetelor ? întrebă bunica, suflînd greu.

„Fetele" care aveau șaizeci și patru şi respectiv șaizeci și cinci de ani, exclamară într-un glas

— Tot țintuit la pat, scumpă doamnă Whiteoak, dar e foarte vioi!

— N-are voie să zacă în pat. Are doar nouăzeci de ani. Dar mama. Cum o duce?

— O, scumpă doamnă Whiteoak, mama e moartă de nouă ani! exclamară cele două surori în cor.

— Doamne iartă-mă, am uitat! Îmi pare rău, zise bunica și porni mai departe țîrșiind picioarele.

Acum zîmbetul ei se opri asupra unui muncitor cocîrjat, aproape la fel de bătrîn ca și ea, care aștepta cu pălăria în mînă s-o salute. Șuvițele părului argintiu care îi încununau capul cu ten rozaliu se uneau cu barba-i de patriarh. El îi plimbase pe Nicholas și Ernest în trăsurica lor cu ponei cînd erau copii.

— Bună dimineața, Hickson. Hîm! E greu să umbli pe șipcile astea. Ține-mă mai strîns de braț, Renny! Și tu, Piers, nu te mai uita de jur împrejur ca un prost, și sprijină-mă ca lumea!

Bătrînul își făcu loc și ieși în față, arătîndu-și gingiile netede într-un zîmbet de mulțumire infantilă.

— Doamnă Whiteoak, coniță, numai atît voiesc să vă zic că am primul stră-strănepot.

— Bravo ție, Hickson! M-ai întrecut — eu n-am nici măcar un strănepot. Piers, nu mă tîrî așa după tine, de parc-aș fi o căruță cu fîn — ha! și tu calul de povară. Spune-i lui Todd să nu mai tragă clopotul ăla. Mă asurzește. Hîm! Și acum hai, treptele!

Eden şi Alayne intraseră în convoi, mergînd în spatele lui Pheasant şi a lui Meg care-l ţinea pe Wakefield de mînă. Alayne se întreba ce-ar fi gîndit familia Cory şi Rosamond Trent dacă ar fi putut s-o vadă aşa, înaintînd încet, o dată cu alaiul acesta asemenea unor curteni ce-şi urmau bătrîna regină. Bunica avea un aer de o grandoare aspră. Nasul ei era măreţ. S-ar fi zis că are un nesfîrşit palmares de intrigi, amanţi şi dueluri în trecutul ei, deşi fusese îngropată, cea mai mare parte a vieţii, în această apă stătătoare. A, poate că tocmai acesta era secretul puternicului ei individualism. Individualismul tuturor celor din familia Whiteoak. Gîndeau, simţeau şi acţionau cu intensitate victoriană. Se aruncau în viaţă cu o sinceritate neprefăcută. Nu filozofau asupra vieţii, dar nici o emoţie nu li se părea prea uzată sau prea copleşitoare pentru a fi dată în vileag şi manifestată cu violenţă şi nepăsare.

Acum se aflau în biserica răcoroasă, întunecată.

Clopotul încetase să bată. Stăteau cu toţii înşiraţi în două strane, una în spatele celeilalte. Capetele lor, blonde, castanii şi cărunte erau aplecate. Vălul cel mare al bunicii cădea peste umerii firavi ai lui Wake. Respiraţia ei greoaie era patetică.

Micuţa domnişoară Pink, instalată la orgă, intonă imnul obişnuit. Wakefield întrezărea, printre formele adulţilor din faţa lui, silueta înveşmîntată în alb a domnului Fennel. Cît de diferit arăta duminica, cu barba îngrijit aran-

jată și părul umed, despărțit cu o cărare precisă. Lîngă el era Renny, îmbrăcat și el cu stihar. Cînd avusese timp să intre în sacristie și să se schimbe atît de repede ? Întotdeauna un Whiteoak citise parabolele la slujba de duminică. Bunicul le citise ani de zile. Apoi venise rîndul tatălui său. Uneori citea și unchiul Ernest atunci cînd Renny era plecat — le citise tot timpul cît Renny fusese în război. Wakefield se întreba dacă și el o să le citească vreodată ? Se închipuia pe sine rostogolind cuvintele cu măreție, nu în felul grăbit, monoton al lui Renny.

Deodată izbucni un cînt, înălțîndu-se din stranele familiei Whiteoak. Glasurile lor puternice, pline de vitalitate, se năpustiră asupra micuței domnișoare Pink care se opinti, suflînd din greu, dar talazurile sonore o înghițiră cu orgă cu tot, în timp ce întregul cor încerca zadarnic să le țină piept. Pînă și Renny, în fața altarului, cînta împreună cu familia lui, nu cu cei din cor. Corul acompaniat atît de slab la orgă de domnișoara Pink cea atît de șovăielnică, n-avea absolut nici o șansă împotriva familiei Whiteoak.

„Sfîșie-ți inima și nu veșmintele și întoarce-ți fața către Domnul Dumnezeul tău, fiindcă el e blînd și milostiv, încet la mînie și de o nemărginită bunătate, și pocăiește-te pentru păcatele tale."

Vocea domnului Fennel era domoală și sonoră. Lumina intensă a soarelui de toamnă plutea în văluri translucide deasupra oamenilor

îngenuncheați. Alayne ajunsese să îndrăgească bisericuța aceasta cu atmosfera ei de simplitate, de acceptare placidă a tot ceea ce ea însăși punea sub semnul întrebării. Își ținea ochii plecați asupra cărții de rugăciuni pe care o împărțea cu Eden. Aflată exact în spatele lor, bunica, cu vocea ei răgușită, tocmai îi cerea în șoaptă lui Meggie o bomboană de mentă. Cînd Meg i-o dădu, bunica o scăpă pe jos, bomboana se rostogoli sub strană și se pierdu. Îi dădu încă una pe care începu s-o sugă triumfător. În jurul ei se simțea acum mirosul bomboanei de mentă și al vălului de *crêpe*. Wakefield scăpă din mînă banii pentru danie, iar unchiul Nick îl trase de ureche. Piers și Pheasant începură să șușotească și bunica îl împunse pe Piers cu bastonul. Renny urcă treapta din spatele vulturului de alamă care împodobea pupitrul amvonului și începu să citească prima parabolă.

„Dacă norii sînt încărcați de ploaie, ei o deșartă asupra pămîntului ; iar dacă un copac a căzut spre miazăzi ori spre miazănoapte, în locul unde căzut-a copacul, acolo să rămînă.

Cel ce vede calea urmată de vînt nu trebuie să semene ; cel care vede norii nu trebuie să culeagă.

După cum nu cunoști calea spiritului, nici cum prind ființă oasele copilului în pîntecele femeii tot așa nu poți cunoaște creația Domnului care pe toate le-a făcut."

Familia stătea cu ochii ațintiți la căpetenia lor în timp ce citea.

Bătrîna doamnă Whiteoak gîndea „Un adevărat Court! Uitaţi-vă la capul lui, vă rog! Nasul meu... ochii mei. Vai cît aş vrea să-l poată vedea şi Philip. Hei, unde-i bomboana mea de mentă? Cred c-am înghiţit-o. Ce departe mi se pare băiatul. E în cămăşuţă de noapte... se duce la culcare... e ora culcării..."

Bunica adormi.

Nicholas gîndea:

„Renny se iroseşte aici. Ar trebui să ducă o viaţă veselă la Londra. Ia să vedem, are treizeci şi opt de ani. Cînd aveam eu vîrsta lui — Dumnezeule, tocmai începusem să mă satur de Millicent! Ce viaţă!"

Se săltă pe locul lui şi-şi întinse genunchiul bolnav de gută.

Ernest gîndea:

„Dragul de el, ce prost citeşte! Totuşi, are o voce remarcabilă. Mi-a făcut întotdeauna plăcere să ascult vechiul Ecleziast. Sper să n-avem plăcintă cu prune la masă... sînt sigur c-am să mănînc şi apoi o să sufăr. Mama scapă bomboana de mentă din gură..."

Îi şopti:

— Mamă, îţi cade bomboana.

Meg gîndea:

„Mi-ar plăcea ca Renny să nu se tundă aşa de scurt. Cît de bine arată! Zău, ce lucruri ciudate spune Biblia. Dar numai adevăruri, fără îndoială. Ce dulce e Wake! Ascultă atît de atent! Are cele mai drăgălaşe gene. Se pregăteşte să-i tragă un picior în gleznă lui Finch..."

Se apleacă spre Wakefield şi-l apucă de picior ca să-l oprească.

Vocea lui Renny citea mai departe

„Adevărat că lumina e dulce şi fericiţi sînt ochii care pot să contemple lumina soarelui.“

Eden gîndea

„Mare poet a fost bătrînul care a scris asta. Într-adevăr lumina e dulce, şi minunat lucru e pentru ochi să contemple... Ciudat, pînă acum n-am observat ce fată drăguţă e Pheasant. Are un profil...“

Îşi schimbă puţin poziţia, ca s-o poată vedea mai bine.

Piers gîndea

„Oare bucata aia de pămînt are nevoie de îngrăşăminte chimice ? Trebuie să-ncerc. Nu pricep de loc ce naiba o fi avînd oaia bolnavă. Dă roată mereu, ca un animal din ăla tîmpit de lemn de la căluşei. Poate are ameţeală sau a căpiat. Trebuie s-aduc veterinarul. Ia să vedem, paisprezece cu douăzeci şi unu fac treizeci şi cinci şi cu şapte fac patruzeci şi doi — vasăzică îi datorez lui Baxter patru zeci şi doi de dolari. Pheasant nu-ndrăzneşte să se uite la mine... ştrengăriţă mică... fetiţa mea scumpă...“

Îşi lipi genunchiul de al ei şi o privi pe sub gene.

Pheasant gîndea :

„Ce mari şi arse de soare îmi par întotdeauna mîinile lui Piers duminica ! Pumni adevăraţi. Îmi plac şi aşa. Aş vrea ca Eden să nu se mai holbeze la mine. Ştiu foarte bine că se gîndeşte cît de prost îmbrăcată sînt eu pe lîngă

Alayne. O Doamne, strana asta mi se pare tot mai tare! Niciodată n-am să mă obişnuiesc să merg la biserică... n-am fost deprinsă de mică, asta e. Caracterul meu era pe deplin format cînd m-am măritat. Nici Maurice, nici eu, nu sîntem religioşi. Ce plăcere mi-a făcut să-l văd ieri în livadă — şi el era foarte prietenos. Cît despre religie... de exemplu Renny: stă acolo îmbrăcat în stihar, citind din Biblie şi ieri l-am auzit înjurînd ca un birjar numai pentru că un porc a dat buzna sub copitele calului. E drept că era gata să-l trîntească jos din şa, dar atunci la ce-i bună religia dacă nu ne-nvaţă nici măcar să ne stăpînim! Nu cred că e cu nimic mai breaz ca Piers. Ah, Doamne, de nu m-ar face Piers să rîd!"

Pheasant îşi muşcă buza şi întoarse capul.

Wakefield gîndea

„Sper să avem plăcintă cu prune la masă... dacă nu cu prune atunci sper să fie cu lămîie... Dar doamna Wragge era tare mînioasă azi dimineaţă. Ce bine îmi pare că eram în pivniţa de cărbuni cînd s-a certat cu Rags. Aoleu, Rags i-a spus că e o... sst, nu, mai bine să nu mă gîndesc la lucruri urîte în biserică. S-ar putea să cad trăznit... mort pe loc.... mort ca un pietroi, cel mai mort dintre toate lucrurile. Ce drăguţ e pupitrul amvonului... Ce frumos citeşte Renny! Într-o zi am să ajung să citesc şi eu parabolele aşa cum face el acum... doar mai tare... adică, bineînţeles, dac-am să trăiesc şi am să mă fac mare. Dacă întind mult piciorul pe sub strană cred că ajung să-l lovesc pe Finch

în gleznă. Acum... uf, la naiba cu Meggie, la naiba cu Meggie, întotdeauna se bagă, naiba s-o ia !“

Îşi ridică privirea inocent spre sora lui.

Finch gîndea

„Mîine dau examen la algebră şi-am să cad... am să cad... Numai de nu mi s-ar învălmăşi totul în cap ! De ce nu semăn mai mult cu Renny ! Pentru nimic în lume nu m-aş lăsa vreodată ispitit să mă urc în amvon și să citesc parabole. Grozavă ispravă aş face...“

Deodată deveni conştient de cuvintele pe care le citea fratele lui.

„Oh tinere. Bucură-te de tinereţea ta lasă inima ta să se veselească în zilele tinereţii, urmează căile inimii tale şi văzul ochilor tăi ; dar ia seamă că pentru faptele tale Domnul te va chema în faţa judecăţii.“

Nemulţumit, Finch începu să se răsucească pe locul său. „De ce aceste veșnice ameninţări ? Viaţa părea plină de porunci şi ameninţări — şi de vraja cuvintelor în care erau înveşmîntate aceste vechi, foarte vechi porunci. Povestiri sumbre, apăsătoare. Vraja... asta era vraja lor îl fascina și-l înspăimînta... Dac-ar putea să scape de cruda vrajă a cuvintelor... Ce bine ar fi fost dacă se aşeza lîngă Alayne. ca să-i poată atinge rochia în timp ce îngenunchea !“

Închise ochii și-și încleştă mîinile osoase pe coapse.

Alayne gîndea

„Cît de caraghios apar ghetele lui Renny de sub stihar ! Am băgat de seamă azi dimineață ce uzate dar ce bine lustruite sînt... ghete arătoase totuși... Cum de mă pot gîndi la ghete cînd mintea mi-e atît de chinuită ? Încep oare să-l iubesc ? Ce-am să fac dacă e așa ? Eden și cu mine vom fi nevoiți să plecăm de la Jalna. Nu, nu-l iubesc. Trebuie să mă stăpînesc. Mă fascinează — asta-i tot. Nici măcar nu-mi place. Mai degrabă mi-e antipatic. Cînd îl văd cum stă acolo în fața chestiei ăleia din alamă, cu ghetele alea... cu părul lui roșu... cu nasul familiei Court... cu înfățișarea de vulpe... îmi pare chiar respingător !"

Închise ochii și își apăsă pleoapele cu degetele.

„Aici sfîrșește prima parabolă."

Apoi, împreună cu domnișoara Pink care dădu tonul la orgă și alături de corul care prinsese curaj crezîndu-se stăpîn pe situație, din pieptul fiecărui Whiteoak izbucni *Te Deum*-ul. Doar bunica moțăia în continuare, șuierînd vijelios. De la baritonul profund al lui Nicholas pînă la tonul argintiu ca de flaut al lui Wake, ei vesteau cerului și pămîntului că familia Whiteoak îl laudă pe Domnul, numindu-l Sfîntul Dumnezeul lor.

În seara aceea, după cina de la ora nouă compusă din friptură rece de vacă, pîine și ceai, biscuiți din făină de ovăz și lapte pentru bunica și Ernest (care, vai ! se înfruptase la prînz din plăcinta cu prune, după cum se temuse) Meg o întrebă pe Alayne :

— E adevărat, Alayne, că unitarienii nu cred în divinitatea lui Hristos ?

— Cum adică ? întrerupse bunica. Cum adică ?

— Divinitatea lui Hristos, bunico. Doamna Fennel îmi spunea ieri că unitarienii nu cred în caracterul divin al lui Hristos.

— Prostii, făcu bătrîna doamnă Whiteoak. Aiureli ! Nici nu vreau s-aud aşa ceva. Mai dă-mi puţin lapte, Meggie.

— Presupun că nu credeţi nici în Naşterea fără de prihană continuă Meg, turnînd laptele. În cazul acesta, n-o să găseşti afinităţi cu Biserica anglicană.

— Îmi place foarte mult slujba bisericii voastre, răspunse Alayne cu prudenţă.

Întrebarea neaşteptată pusă de Meg prevestea parcă un atac.

— Sigur că-i place, întări doamna Whiteoak, cu însufleţire. E o fată bună. Crede ceea ce se cuvine să creadă. Şi nu prostii. Nu e o păgînă. Nu e nici evreică. Să nu creadă în Naşterea fără de prihană ? N-am auzit nici un om respectabil vorbind aşa. Nu e onorabil.

— De ce să discutăm despre religie ? interveni Nicholas. Mai bine spune-ne o istorioară, mamă. Una din istorioarele tale.

Mama lui ridică o sprînceană şi se uită la el. Apoi, privind în lungul nasului, încercă să-şi aducă aminte o istorioară decoltată. Ştia multe de acest gen, dar una cîte una îi zburau din memorie.

— Spune-o pe aceea cu parohul în vacanță, sugeră Nicholas, ca un fiu supus.

— Nick ! protestă Ernest.

— Da, da, încuviință bătrîna doamnă. Parohul ăsta muncise ani și ani de zile fără să-și ia vacanță. Și... și... o, dragă, cum vine mai departe ?

— Un alt paroh care muncise și el la fel de mult... îi suflă Nicholas.

— Cred c-ar fi mai bine ca băieții să se ducă la culcare, spuse Meg, enervată.

— N-o să-și mai amintească urmarea, o liniști Renny, calm.

— Ia uite, Wakefield se joacă cu raritățile din India ! țipă Meg. Oprește-l, Renny, te rog!

Renny îl îndepărtă pe copil cu forța de lîngă vitrină, îi dădu o palmă ușoară și-l îndreptă spre ușă.

— Acum, la culcare ! porunci el.

— Lasă-l să spună noapte bună, mai întîi ! strigă bunica. Micuțul de el scump, vrea s-o sărute pe bunica lui și să-i spună noapte bună.

Boney, trezit din somn, începu să se legene pe stinghia lui, scoțînd țipete răgușite într-o limbă îndepărtată

— *Ka butcha ! Ka butcha ! Haramzada !*

Wakefield trecu de la unul la altul, împărțind sărutări și îmbrățișări bine cîntărite după firea celui ce le primea. Gama era completă, de la îmbrățișarea ca de urs și sărutul zgomotos dăruite bunicii, și de la mîngîierea curtenitoare destinată lui Alayne, pînă la obrazul său oacheș oferit de formă fraților, în afară

de Finch, căruia îi trînti un pumn în stomac și în schimb primi pe ascuns un ghiont sub coaste, în glumă, dar dureros.

Familia Whiteoak avea o slăbiciune pentru sărutări. Alayne se gîndea la aceasta în timp ce-l urmărea pe cel mai mic dintre ei spunînd noapte bună membrilor familiei. Se sărutau la cel mai neînsemnat pretext. Într-adevăr, cînd se trezea dintr-o ațipeală, bunica obișnuia adesea să strige patetic

— Să vină careva să mă sărute, repede!

Poate că Renny socotea sărutul pe care i-l dăduse în livadă drept un lucru lipsit de importanță!

Un impuls brusc o mînă către el, în fața vitrinei cu rarități, unde Renny rămăsese cu o maimuțică de fildeș în mînă.

— Vreau să stăm de vorbă în legătură cu Finch, i se adresă ea pe un ton serios.

În colțul acela, lumina era scăzută. Renny îi cercetă chipul pe furiș.

— Da?

— Îmi place foarte mult. E un băiat neobișnuit. Și e la vîrsta dificilă. Aș vrea să te rog să faci ceva anume pentru el.

Renny o privi bănuitor. Ce urmărea fata?

— Adică? întrebă el cu o nuanță de îndoială în glas.

— Vreau să fii de acord ca Finch să ia lecții de muzică. Muzica va fi un lucru minunat pentru el. E un băiat foarte interesant și are nevoie de o supapă după atîta geometrie și alte lucruri d-astea. Sînt sigură că n-ai să regreți

dacă o să fii de acord. Finch merită să i se dea mai multă atenţie.

Renny părea sincer uimit.

— Serios? Eu l-am socotit întotdeauna un băiat cam prostănac. Şi nu e bun nici la sport. Poate asta o fi explicaţia că în fiecare an e ultimul din clasă. Nici unul dintre noi nu-l socotim „interesant".

— Tocmai asta-i nenorocirea. Toţi aveţi această părere despre Finch şi în consecinţă el însuşi se simte inferior — puiul cel urît. Sînteţi ca o turmă de oi, care pornesc toate în aceeaşi direcţie.

Entuziasmul pentru Finch o făcea să uite de obişnuita ei demnitate reţinută şi totodată şi de stînjeneală. Îl privi cu reproş drept în ochi.

— Şi mă consideri pe mine berbecul cu talangă la gît, eh? Dacă-mi întorci capul lînos în altă direcţie, ceilalţi o să mă urmeze. Trebuie să cred prin urmare că Finch o să devină lebădă?

— Nu m-ar mira.

— Şi crezi că sufletul lui tînjeşte după game şi exerciţii de digitaţie?

— Te rog să nu rîzi de mine.

— Ştii, toată familia o să-mi sară în cap. O să-i enerveze zdrîngăneala.

— O să se obişnuiască. Finch e important, deşi nici unul din voi nu este de această părere.

— Ce te face să crezi că are talent la muzică?

— Nu sînt sigură. Dar ştiu că-i place muzica şi cred că merită să faceţi o încercare. I-ai urmărit vreodată chipul în timp ce unchiul Nicholas cîntă la pian ?

— Nu.

— Ascultă, chiar acum a început să cînte. De-aici îl poţi vedea pe Finch foarte bine. Nu ai impresia că faţa lui a devenit frumoasă, că pentru el muzica este o revelaţie ?

Renny se uită atent la fratele său care se afla în cealaltă parte a camerei.

— Mie mi se pare că are o expresie destul de imbecilă, aşa cu falca căzută şi capul împins înainte.

— Uf, eşti imposibil ! exclamă Alayne, furioasă.

— Ba nu, nu sînt. Finch o să ia lecţii de muzică şi eu am să-ndur blestemele familiei. Dar pe cinstea mea, mă uit la el şi nu văd nimic promiţător în clipa asta. În schimb unchiul Nick, cu lumina lămpii care bate pe capul lui cărunt, leonin, arată într-adevăr splendid !

— Dar Finch... cum de nu vezi expresia din ochii lui ? De-ai putea să-l înţelegi... să fii pentru el ca un prieten... Ochii ei pledau.

— Ce fiinţă chinuită eşti ! Cred că te frămînţi prea mult. Nu cumva îţi faci griji şi în privinţa mea ? întrebă el şi o privi pătrunzător, drept în ochi.

Acordurile profunde ale pianului, bunica şi Boney giugiulindu-se în limba hindusă lumina gălbuie a lămpii care lăsa colţurile încăperii cufundate într-o umbră plină de mister îi izola

de restul lumii, atribuind tonurilor scăzute ale vocilor lor o semnificație pe care cuvintele nu o exprimau.

Un neastîmpăr febril puse stăpînire pe ea. I se părea că pereții camerei o apasă, iar grupul celorlalți, impasibili, neîndurători, plini de vigoare, sfidători, părea că-i strivește personalitatea. Îi venea să-i smulgă lui Renny maimuța de fildeș din mînă și s-o azvîrle în mijlocul lor, să-i sperie, și să facă papagalul să țipe și să cîrîie.

Dar tocmai reușise să obțină o favoare pe care o dorise din toată inima lecții de muzică pentru bietul Finch.

Contradicțiile temperamentului ei îl nedumereau și-l amuzau pe cel mai mare dintre frații Whiteoak. Constată că-i plăcea s-o surprindă. Naivitatea ei, în comparație cu el, care cunoștea oamenii, reticența, sinceritatea, entuziasmurile ei cerebrale, pedanteria ei, ardoarea latentă care se ascundea sub toate acestea, făceau ca Alayne să fie femeia menită să-i trezească interesul. În același timp, simțea pentru ea o solicitudine aproape tandră. Nu voia s-o vadă suferind și se întrebă cît timp o să mai treacă pînă cînd, fără nici o îndoială, Eden o va face să sufere.

— Am uitat cele petrecute așa cum am promis. Dumneata m-ai iertat ?

— Da, răspunse ea, și inima începu să-i bată puternic.

— Dar, mă tem că deși am fost de acord ca Finch să ia lecții de muzică, tot n-am să pot

compensa tăierea bătrînului măr. Ai făcut din mine un sensibil.

— Şi-ţi pare rău ?

— Da. Am nevoie de tărie acum mai mult ca oricînd.

Papagalul ţipă

— *Chore ! Chore ! Haramzada ! Chore !*

— Despre ce vorbiţi voi doi acolo ? strigă bunica.

— Despre ştiinţa orientului, răspunse nepotul ei.

— Ai spus, războiului ? Îmi place să aud vorbindu-se despre război, la fel ca oricui. Ai auzit de Buffs, Alayne ? Aşa se numea regimentul lui Renny. Ţara ta a luat parte la război, Alayne ?

— Da, doamnă Whiteoak.

— Da, „bunico", te rog.

— Da, bunico.

— Ah, da, nu ştiam. Renny a luptat în regimentul Buffs. Unul dintre cele mai vestite din Anglia. Ai auzit vreodată de Buffs, Alayne?

— Înainte de a veni la Jalna, n-am auzit, bunico.

— Cum e posibil ? Cum e posibil ? N-a auzit de Buffs ? Fata asta nu e în toate minţile. Nu admit aşa ceva ! Obrajii ei se înroşiră de furie. Spuneţi-i careva despre Buffs. Eu am uitat începutul. Povestiţi-i imediat !

— Am să-i povestesc eu, spuse Renny.

Nicholas ridică piciorul de pe pedala de forte şi bunica se cufundă într-una din moţăielile ei

subite care o ajutau să-şi rebodîndească forţa pierdută după un acces de furie.

„Ce plicticoşi sînt! gîndi Alayne. Sînt capabili să te scoată din sărite." Se simţea strivită şi, totuşi, o frumuseţe stranie, copleşitoare, emana de la cei adunaţi în jur, plutind asupra încăperii cu pereţi înalţi : bunica şi Boney, Nicholas aşezat la pian ; Meg, toată numai rotunjimi feminine şi drăgălăşenie greoaie ; Piers şi Eden jucînd *cribbage* ; Sasha, încolăcită pe poliţa căminului.

— Nu trebuie să ajung să mă îndrăgostesc de dumneata, spuse Renny, cu voce înăbuşită. Şi nici dumneata de mine. Ar crea o situaţie imposibilă.

— Da, şopti Alayne, ar fi imposibilă!

În ploaie şi vînt

— Uite, mi-au scris din New York că au primit corecturile, o vesti Eden. Ei speră că pînă la întîi martie cartea ar putea să apară. Crezi că data e cea mai indicată ?

— Da, excelentă, răspunse Alayne. Scrisoarea e de la domnul Cory ?

— Da. Îţi trimite complimente. Zice că-ţi simte foarte mult lipsa. La fel şi ceilalţi. Şi-ţi trimite un pachet cu cărţi noi de citit.

Alayne era încîntată.

— O, sînt atît de bucuroasă. Simt teribil nevoia să citesc cărţi noi. Cînd mă gîndesc cum mă scăldam, pur şi simplu, în ele ! Acum ideea unui pachet cu cărţi noi îmi pare o minune.

— Ce brută sînt ! exclamă Eden. Niciodată nu mă gîndesc la altceva decît la afurisitele mele de poezii. De ce nu mi-ai spus că n-ai nimic de citit. Te-am văzut citind şi nu mi-am

dat seama că poate sînt cărţi de acum patruzeci de ani. Ce-ai citit în ultima vreme ?

— Am lucrat mult împreună cu unchiul Ernest. Îmi face plăcere să-l ajut ; şi pentru prima dată mi-am permis să citesc Ouida, închipuieşte-ţi ! Şi i-am citit *Rob Roy* lui Wake. Cred că m-am descurcat destul de bine.

— Fetiţa mea scumpă ! De ce nu mă cerţi rău cînd vezi că sînt atît de prost ? Iată-te aici, întemniţată la Jalna, fără nici o distracţie, în timp ce ploaia de noiembrie cade şiroaie şi eu mă pierd în închipuirile mele neroade.

— Sînt foarte fericită, numai că pe tine te văd mult prea puţin. Bunăoară, săptămîna trecută ai stat trei zile la oraş şi într-altă zi ai plecat cu Renny şi cu Piers la meciul acela de fotbal.

— Ştiu, ştiu. M-am dus la oraş să văd de slujba aia nenorocită.

— N-a ieşit nimic pînă la urmă, nu ?

— Nu. Programul era al naibii de lung. Nu mi-ar fi rămas nici un pic de timp pentru îndeletnicirea mea adevărată. Vreau o slujbă care să-mi răpească doar o parte din zi. Să-mi rămînă şi ceva timp liber şi să nu fie nici prea prost plătită. Un tip pe care-l cheamă Evans, prieten de-al lui Renny, are legături cu Ministerul Silviculturii şi-o să-mi aranjeze ceva, pînă la urmă, sînt sigur. A făcut războiul împreună cu Renny şi e însurat cu o rudă a primului ministru.

— Despre ce slujbă e vorba ?

Eden îi dădu cîteva lămuriri vagi în legătură cu slujba. Alayne constatase că vorbea întotdeauna vag despre orice fel de activitate în afară de scrisul său, asupra căruia era capabil să se concentreze cu o rîvnă pătimașă.

— În ceea ce privește restul lucrurilor de pe lumea asta, explică el, sînt ca un copil. E zadarnic, Alayne, n-ai să reușești niciodată să faci din mine un om matur. O să continui pînă la sfîrșitul vieții să-ți transformi rochiile aduse de la New York, iar pantofii și păläriile or să-ți fie din ce în ce mai ponosite și pînă la urmă o să te resemnezi și tu tot mai mult să...

— Nu fi prea sigur de asta, răspunse ea cu oarecare asprime. Nu am o fire care se resemnează prea ușor. Cît despre sărăcie... Pheasant este de părere că sînt bogată. Cel puțin așa mi-a spus că mă crede familia ta...

Rămase descumpănit. Nu-și putea explica ce motiv îi determinase pe-ai lui să-și formeze această părere, afară doar dacă nu cumva își închipuiau că orice fată din America trebuie să fie neapărat bogată. Cît despre Pheasant, era o mică intrigantă veninoasă și-o să stea el de vorbă cu Piers despre ea.

Alayne descoperise că, atunci cînd Eden era sîcîitor, cele ce spunea reușeau s-o scoată din sărite pînă într-atît, încît simțea o imperioasă nevoie să-l jignească. De data aceasta, pentru a-și salva demnitatea, schimbă subiectul.

— Eden, uneori mă gîndesc că poate ar fi fost mai bine să-ți termini studiile. Ai fi avut o meserie sigură. Ai fi fost propriul tău stăpîn...

— Dragă, o întrerupse el, dorește-mi un rău pe care să-l merit, calcă-mă în picioare, strivește-mă, fii crudă, dar nu-mi dori să fi ajuns un membru al acelei profesii plicticoase, ridicole, lipsită de orizont. Meg a fost cea care m-a împins spre această carieră, atunci cînd eram prea tînăr și prea slab să mă opun. Dar cînd am înțeles ce efect poate avea asupra mea, am găsit, slavă Domnului, tăria să mă las păgubaș. Iubita mea, poți să ți-l închipui pe iepurașul tău alb petrecîndu-și tinerețea cu nasul vîrît în tot felul de procese mucegăite și cazuri de divorț murdare sau cereri de despăgubiri pentru degetul cel mare de la piciorul unui băcan, strivit de mașina condusă de președintele societății pentru combaterea viciului ! Gîndește-te numai la așa ceva ! Eden își ciufili cu mîna părul blond și o privi crunt. Pe cinstea mea, cred că n-aș rezista nici măcar o săptămînă la o astfel de încercare.

Alayne îi culcă capul pe piept și-l mîngîie în felul ei blînd, liniștitor.

— Nu te necăji, dragul meu. Mă faci să mă simt ca un adevărat căpcăun. Și-apoi, nu-i nici o grabă ! Contul meu la bancă a rămas aproape intact pînă acum.

— Sper ! exclamă el, pornit.

După o clipă, Alayne întrebă :

— Cărțile de la domnul Cory vor sosi direct aici sau trebuie să ne ducem în oraș după ele ?

— Depinde dacă o să fie reținute în vamă. Dacă da, o să ne ducem împreună să le luăm. O

să fie o mică schimbare pentru tine. Şi cerul e martor, nu prea ai parte de aşa ceva.

Erau în camera lor. Eden stătea la birou şi Alayne în picioare lîngă el. El începu să scotocească într-o cutie de timbre căutînd unul care să nu fie lipit de celelalte. Le răvăşi cît putu mai bine, apoi dezlipi cîteva, unele de altele, dar pînă la urmă îşi pierdu răbdarea şi le aruncă înapoi în cutie, claie peste grămadă. Alayne tare ar fi vrut să i le smulgă din mînă şi să le aşeze ea cum trebuie, dacă ar fi fost cu putinţă, dar învăţase că lui Eden nu-i plăcea să facă altcineva ordine în lucrurile lui. Eden îl ajutase pe Renny să înveţe doi cai tineri cu şaua şi mirosea a grajd. Mirosul de cai se simţea mereu în casă ; cîinii alergau în voie, ba afară ba în casă, lătrînd ca să fie lăsaţi înăuntru sau zgîriind la uşi ca să iasă în noiembrie, urmele labelor pline de noroi se vedeau peste tot.

Alayne începuse să se obişnuiască, dar la început fusese pentru ea o sursă de enervare şi chiar de dezgust. Nu putea să uite spaima prin care trecuse într-o după amiază cînd, intrînd în dormitorul ei, descoperise un cîine ciobănesc lăţos, cu coada tăiată, încolăcit în mijlocul patului.

Cîinii îi plăceau dar nu reuşea să-i înţeleagă. Acasă, nu ţinuseră niciodată un cîine. Mama ei avusese peştişori şi un canar, dar Alayne îi considerase mai degrabă o pacoste. Simţea că i-ar plăcea mai mult caii decît cîinii sau canarii. Ar fi vrut să poată călări dar nimeni nu-şi arătase intenţia de a o învăţa iar ea era prea rezervată,

prea se temea să nu le dea bătaie de cap, pentru ca ideea să pornească de la ea. Meg nu mai călărea din ziua cînd rupsese logodna cu Maurice, iar Pheasant călărea ca un băiat.

În cele din urmă, Eden izbuti să dezlipească un timbru, îl udă cu limba apoi îl lipi cu susu-n jos pe scrisoare.

Urmărindu-l, Alayne și-l imagină la vîrsta bătrîneții, definitiv stabilit la Jalna, impasibil, satisfăcut, fără speranțe sau ambiții, întocmai ca Nicholas și Ernest. Îl văzu cărunt, așezat la birou, căutînd un timbru, umezindu-l cu limba, lipindu-l, închipuindu-și că este un om ocupat. Alayne se simți înspăimîntată.

— Eden, făcu ea, continuînd să-i mîngîie părul bălai, te-ai mai gîndit la romanul tău în ultima vreme ? Ai reușit să-l începi ?

Se întoarse brusc spre ea, răsturnă cutia cu timbre și izbi călimara cu atîta putere încît Alayne abia izbuti s-o prindă din zbor.

— Doar n-o să începi să mă bați la cap cu asta, nu ? O roșeață puternică îi coloră obrajii. Tocmai acum cînd sînt preocupat de alte treburi. Sper că n-ai să-ncepi să mă cicălești, dragă, pentru că n-am găsit o slujbă la comandă. N-aș putea suporta !

— Nu fi ridicol, răspunse Alayne. Nici nu-mi trece prin cap să te cicălesc. Mă întrebam doar dacă mai ai de gînd să te apuci de roman.

— Sigur că da. Dar, scumpa mea doamnă, un om nu se poate apuca de o treabă atît de serioasă ca asta fără să-i acorde mult timp de gîndire. Cînd am să încep, am să te anunț. Eden

luă stiloul și-l scutură cu putere. Încercă să scrie dar stiloul n-avea cerneală.

— Nu e înfiorător, remarcă el, cum uneori tot universul ți-e potrivnic? Chiar înainte de-ai venit tu, raftul acela de acolo m-a izbit parcă intenționat în cap cînd încercam să iau o carte din bibliotecă. Cartea mi-a căzut din mînă și, cînd am ridicat-o de jos, colțul ascuțit al măsuții de toaletă m-a pocnit de cealaltă parte a capului. Acum uite, stiloul e gol și cerneală nu mai e aproape de loc.

— Lasă-mă pe mine să ți-l umplu, îl rugă Alayne. Cred că o să ajungă cerneala.

Alayne umplu stiloul, sărută capul plin de cucuie a lui Eden și ieși din cameră.

Coborînd scările îi zări pe Piers și Pheasant cufundați pe canapeaua aflată sub fereastra palierului. Trăseseră perdelele ponosite de mohair în jurul lor, dar Alayne observă că mîncau un măr mare roșu, mușcînd pe rînd, ca doi copii. Afară vîntul șuiera și ploaia biciuia geamurile din spatele lor. Păreau foarte voioși și lipsiți de griji, de parcă viața pentru ei ar fi fost un joc plăcut. Și totuși, își zise ea, aveau și ei necazurile lor

Ușa de la intrare era deschisă și, pe terasă, Renny stătea de vorbă cu un bărbat despre care Alayne știa că e negustor de cai. Avea maxilare puternice, o voce groasă, răgușită, și ochi mici șireți. O pală rece de vînt, mirosind a țarină udă, năvăli pe ușa deschisă. Tălpile celor doi lăsaseră urme de noroi în hol iar unul dintre prepelicari le adulmeca critic. Celălalt prepelicar

stătea făcut covrig în pragul uşii şi se muşca furios de rădăcina cozii. Întunericul brusc al după-amiezii tîrzii o împiedica pe Alayne să distingă trăsăturile lui Renny dar îi vedea faţa aspriă de intemperii alături de cea a negustorului de cai de care se apropiase ca să poată discuta.

„La urma urmei, gîndi ea, nici Renny nu e cu mult superior unui simplu geambaş !“ Îşi petrecea mai mult timp alături de caii lui decît alături de familie. În jumătate din cazuri nu se arăta la ora mesei şi, de cele mai multe ori cînd apărea în poartă călare pe iapa cenuşie şi costelivă, cu umerii săi aduşi şi spinarea lungă uşor încovoiată, nu era singur ci însoţit de cîte o făptură ciudată, din lumea turfului.

Dar ce fascinaţie covîrşitoare exercita asupra ei ! Pe lîngă el, Eden, aşa cum îl ştia aşezat în faţa biroului de la etaj, nu părea altceva decît un copil răsfăţat. Şi totuşi Eden poseda însuşiri strălucite, minunate, pe care Renny nu le putea aprecia fiindcă el nu avea nici imaginaţia, nici pregătirea intelectuală necesară.

Rags, cu o expresie de nefericire pe faţă, apăru după uşa din fundul holului.

— Pă cinstea mea, aşa corent n-am mai pomenit ! îl auzi Alayne bombănind. Cît p-aci să-mi zboare ceştile de ceai de pe tavă.

— Lasă, Rags, am să închid uşa după dumneata, se oferi ea, amabilă, dar, analizînd cu obiectivitate propunerea în timp ce păşea peste coada lungă, ca un panaş, a unui prepelicar, ajunse la concluzia că unicul motiv care o de-

terminase era dorinţa de a putea sta în pragul uşii, măcar o clipă, în bătaia vîntului, ca să fie văzută de Renny. Dar Alayne nu izbuti să evite coada stufoasă a cîinelui şi, cînd călcă apăsat pe ea, cu tocul înalt al pantofului, îl făcu pe prepelicar să scoată un revoltat chelălăit de durere. Renny se uită încruntat spre hol, bombănind ; cine oare îndrăznise să-l lovească pe unul din cîinii lui ? Sprîncenele lui roşii, zburlite, coborîră pînă la rădăcina nasului acvilin.

— Vroiam să închid uşa, explică Alayne, şi-am călcat pe coada lui Flossie.

— Oh, făcu Renny, am crezut că l-a lovit Rags.

Ochii mici şi cenuşii ai negustorului de cai clipiră spre ea prin semiîntuneric.

Alayne încercă să închidă uşa, dar celălalt prepelicar se propti cu spatele în tăblie. Nu voia de loc să se clintească. Renny îl apucă de ceafă şi-l tîrî pe verandă.

— Cîini încăpăţînaţi, nu-i aşa ? observă negustorul de cai.

— Mulţumesc, Renny, spuse Alayne şi închise uşa, dar în loc să rămînă în hol se trezi pe terasă cu cei doi bărbaţi.

Renny o privi întrebător. De ce făcuse asta ? Vîntul îi lipea fusta de picioare, răvăşindu-i părul de pe frunte şi aruncîndu-i stropi de ploaie pe obraz. Oare de ce făcuse asta ?

Merlin, prepelicarul, pentru a-i dovedi că nu-i poartă pică, se ridică pe labele din spate şi

se propti cu cele dinainte pe fusta ei, încercînd să-i lingă faţa.

— Jos, Merlin, jos, îi porunci stăpînul lui, apoi adaugă într-o doară Alayne, dînsu' e domnul Crowdy, care a cumpărat mînzul lui Firelight. Domnul Crowdy, doamna Eden Whiteoak.

— Încîntat de cunoştinţă, spuse Crowdy, scoţîndu-şi pălăria. E o vreme îngrozitoare, nu-i aşa ? Dar nu putem să ne aşteptăm la altceva în această perioadă a anului. Ploaie, lapoviţă şi zăpadă de-acu' înainte, nu ? O să doriţi să vă aflaţi iar în America, doamnă Whiteoak.

— Avem vreme rece şi la New York, răspunse Alayne, întrebîndu-se ce-o fi gîndind domnul acesta despre ea.

Era încredinţată că Renny îi bănuise intenţia, că-şi dădea seama de fascinaţia fatală exercitată de el, care o mînase, împotriva voinţei ei, pe terasă.

— Ei bine, conchise negustorul, eu trebuie s-o iau din loc. Dacă ajung tîrziu la cină, doamna Crowdy o să mă ia la rost. Negustorul stabili cu Renny cum să se întîlnească a doua zi şi apoi plecă într-un Ford zgomotos.

Rămaseră singuri. O rafală de vînt clătină vrejurile dese ale iederei de deasupra terasei şi scutură o pulbere de stropi de ploaie care le umezi părul. Renny se scotoci prin buzunare în căutarea unei ţigări şi o aprinse cu greutate.

— Am simţit nevoie de puţin aer curat, explică Alayne. Toată ziua am stat în casă.

— Bănuiesc că a început să te calce pe nervi.

— Mi-e teamă că nu ţi-a convenit că am apărut afară chiar în timpul conversaţiei cu domnul acela. Cred că n-am făcut niciodată ceva mai stupid.

— Nu face nimic. Crowdy tocmai voia să plece. Eşti sigură că n-ai să răceşti ? Nu vrei să-ţi aduc o jachetă de lînă dinăuntru ?

— Nu. Am să intru în casă. Dar rămase nemişcată, privind formele întunecate ale pinilor pe care înserarea le înghiţea cu repeziciune. Toate gîndurile pieriseră din mintea ei, doar simţurile rămăseseră vii, simţuri ce percepeau lucruri elementare — ploaia, vîntul, întunericul cuprinzător, pămîntul supus, care parcă implora...

Nu era în braţele lui ? Oare stofa aspră a mînecii lui nu-i atingea obrazul ? — buzele lui nu se lipiseră de ale ei ? — oare nu sărutările lui o tulburau într-atît încît nu mai ştia de ea ? Nu, Renny nu se clintise din locul unde se afla. Ea stătea singură în vîrful scării, cu stropii de ploaie şiroindu-i pe obraz ca nişte lacrimi. Pentru ea însă, era ca şi cum Renny o sărutase, iar ea îi primise sărutarea. Simţi extazul sărutului, relaxarea pe care i-o dăruise.

Renny stătea acolo imobil, silueta lui conturîndu-se pe fereastra bibliotecii care se luminase, în clipa aceea, în spatele lui. Apoi îi auzi vocea care parcă venea de la mare depărtare.

— Ce ai ? Te nelinişteşte ceva ?

— Nu, nimic. N-am nimic.

— Serios ? Am crezut că ai ieşit ca să-mi spui ceva.

— Nu, n-aveam nimic să-ți spun. Am ieșit pentru că... nu pot să explic... dar dumneata și domnul acela, văzuți dinăuntru, păreați două personaje dintr-un tablou straniu și atunci m-am apropiat fără să vreau de voi.

Își dădu seama, cu o senzație aproape dureroasă de ușurare, că Renny nu bănuise ce festă îi jucaseră simțurile.

O siluetă cu picioare lungi se apropie alergînd pe aleea de acces pentru mașini și sări pe scări gata să se lovească de ea. Era Finch, care se întorcea de la școală. Se udase pînă la piele. Le aruncă o privire mirată apoi se îndreptă spre ușă.

— O, Finch, ești ud leoarcă, spuse Alayne, atingîndu-i mîneca.

— N-are nici o importanță, replică el, morocănos.

— Ai întîrziat, remarcă Renny.

— N-am reușit să prind primul tren. Eu și cu alți cîțiva băieți am fost reținuți la școală.

Băiatul șovăi, privindu-i ca pe niște străini ale căror trăsături voia să le distingă și să și le amintească.

— Hmm, mormăi Renny. Ei, mai bine du-te și schimbă-te și după aceea exersează puțin înainte de ceai.

Tonul lui, absent și concis, se deosebea de obișnuitul său aer de autoritate dezinvoltă. Finch își dădea seama că i se cerea să plece imediat, dar nu reușea să-și pună picioarele în mișcare ca să intre în casă. Era ceva pe terasă,

o prezență, ceva între cei doi, care-l hipnotiza. Sufletul părea că i se topește înlăuntrul său și încearcă să iasă din piept căutînd, pe bîjbîite, spre sufletele lor. Trupul lui, ca o carapace neputincioasă, stătea proptit acolo pe două picioare, în timp ce sufletul i se strecura spre ei, gudurîndu-se pe lîngă ei ca unul din prepelicari, atunci cînd adulmeca ceva straniu și frumos.

— Ești ud rău, Finch, se auzi vocea Alaynei ca din depărtare. Apoi auzi glasul lui Renny

— Vrei să faci ce ți-am spus ? Du-te sus și schimbă-te !

Finch îi privi lung, năucit. Apoi, încet, sufletul său se strecură înapoi în trup, ca un cîine în cușca lui. Din nou, picioarele îi prinseră viață.

— Vă rog să mă iertați, murmură el și intră, aproape împleticindu-se, în casă.

Meg cobora scările iar Rags tocmai aprinsese lumina în hol.

— Ce tîrziu ai venit ! se miră ea. O, ce murdar de noroi e parchetul ! Finch, doar n-ai adus tu tot noroiul ăsta înăuntru ? S-ar zice că ești un elefant. Wragge, vrei te rog să ștergi noroiul ăsta imediat ca să nu calce și alții pe el ? De cîte ori ți-am spus, Finch, să-ți ștergi picioarele pe preșul de la intrare ?

— Habar n-am.

— Păi, zău așa, covorul ăsta a ajuns o rușine. Ai întîrziat, dragă. Cred că ești mort de foame.

Acum, Meg, ajunsă la prima treaptă a scărilor îl sărută pe Finch care își frecă obrazul umed de ploaie, de obrazul ei cald și catifelat.

— Mm, făcură amîndoi, legănîndu-se împreună.

Flossie, prepelicarul, începu să zgîrîie la ușa de la intrare și așa foarte zgîriată.

— Ce-o fi vrînd Flossie ? întrebă Meg.

— Nu știu.

— Ah, cred că vrea să iasă. Merlin trebuie să fie afară. Nu l-ai văzut cînd ai intrat ?

— Nu l-am văzut.

— Rags, dă-i drumul lui Flossie afară. Vrea să se ducă la Merlin.

— Nu, să nu-i dai drumul, răcni Finch. O să care și mai mult noroi în casă. Du-o la bucătărie !

— Da, cred că e mai bine așa. Du-o în bucătărie, Rags.

— Trebuie să exersez puțin, zise Finch pe un ton hotărît.

— Nu, dragă, îi replică ferm sora lui. E ora ceaiului. Nu poți să exersezi acum. E timpul să luăm ceaiul.

— Dar, ascultă, strigă Finch, în cazul ăsta n-am să pot exersa de loc astă seară. Am o mulțime de lecții de făcut.

— N-ar trebui să te întorci atît de tîrziu acasă. Asta-i unul din motivele pentru care n-am fost de acord să ai un profesor așa de costisitor. E absurd, cînd n-ai posibilitatea să exersezi. Dar, ce să-i faci, așa a vrut Alayne.

— Ce naiba ! urlă Finch. De ce nu mă lăsaţi să exersez în linişte ?

— Finch, du-te imediat şi pune nişte haine uscate pe tine.

Uşa de la camera bunicii se deschise şi unchiul Nick scoase capul afară.

— Ce e gălăgia asta ? întrebă el. Mama doarme.

— Finch e de vină. E foarte neascultător, răspunse Meg întorcînd faţa ei rotundă, suavă, spre Nicholas.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, şi cînd mă gîndesc la toţi banii aruncaţi pe lecţiile tale de muzică ! Urcă imediat sus ! Ai merita să ţi se rupă urechile.

Finch, cu urechile roşii de parcă ar fi şi încasat urecheala, o luă la goană pe scări în sus. Piers şi Pheasant erau tot pe canapeaua de sub fereastră, dar trăseseră perdelele atît de strîns în jurul lor încît aproape nu se mai vedeau. Se putea ghici doar conturul genunchilor şi se zăreau vîrfurile pantofilor apărînd pe sub marginea perdelei. După ce aruncă o privire spre picioare, nu mai avu nici o îndoială, ştia cui aparţineau. Ce bine se distrau toţi, în afară de el ! Cu haine uscate, aşezaţi tihnit în faţa focurilor sau drăgostindu-se prin colţuri. Îl găsi pe Wakefield in camera lui, tolănit pe pat, citind *Huckleberry Finn*.

— Bună, făcu băieţaşul, amabil. Nu te superi, sper, că mă găseşti aici. Am vrut să stau puţin lungit pentru că nu mă simt prea bine, şi patul

tău e singurul pe care pot să-l deranjez fără ca Meg să se supere.

— De ce nu i-ai spus că nu te simți bine ? întrebă Finch, scoțîndu-și haina udă leoarcă.

— O, atunci s-ar învîrti tot timpul în jurul meu, și m-ar ține pironit pe sofa ca să mă poată păzi. Îmi place și mie ca oricui să fiu puțin singur.

Mînca nalbe și-i oferi și lui Finch una.

— Mulțumesc, spuse Finch care era hămesit. Văd că în ultima vreme ai mereu nalbe la tine. Meg știe că ai mereu provizii de nalbe ? întrebă el privindu-l dintr-o dată cu seriozitate.

Wake, calm, mușcă încă una.

— Nu cred. După cum nu știe nici că tu ai întotdeauna țigări la tine.

Stătea cu ochii plecați asupra cărții ; unul din obraji era umflat de nalba pe care o avea în gură. Avea un aer nevinovat și totuși, împielițatul, o spusese ca o amenințare.

— Să faci bine să-ți vezi de treburile tale, izbucni Finch, că de nu, te azvîrl afară.

Wakefield se uită țintă la el cu ochii strălucitori.

— Nu te supăra, Finch, dar adineaori cînd ai luat nalba am văzut ce galben e degetul tău arătător. Ai face bine să-l freci cu piatră ponce înainte de ceai, ca să nu observe careva. Știi, mîinile tale sînt atît de mari și osoase că atrag atenția și oricine știe că această gălbejeală nu apare doar după o singură țigară.

— Nu ți se pare că vezi cam prea multe, mormăi Finch. Las-că o să te duci tu la școală și-o să-ți mai iasă din cap acrele astea.

— Probabil că da, admise Wake, amărît. Sper că n-o să-i lași pe ceilalți băieți să mă bată, Finch.

— Uite ce, la școală sînt cinci sute de băieți. Crezi că am să pot să te păzesc ? Nici măcar nu știu dacă am să te văd vreodată. O să trebuiască să te descurci singur.

— O, am să mă descurc eu într-un fel, zise Wake.

Finch se gîndi că Wake se va simți la școală mai bine decît se simțea el. Spera să fie așa, fiindcă ținea foarte mult la acest frățior oacheș și voios, atît de deosebit de el însuși. În tăcere, își scoase șosetele ude leoarcă, își șterse de mîntuială tălpile picioarelor cu un prosop de baie zdrențăros și-l aruncă într-un colț. Mintea i se învîrtea ca o veveriță în cușcă. Renny și Alayne pe care îi găsise singuri pe terasa întunecoasă, udă de ploaie, îi deșteptaseră ceva în memorie, îi amintiră în mod ciudat de altceva. La început nu-și dădu seama ce, dar apoi își aduse aminte : era clipa cînd dăduse peste Renny cu femeia necunoscută în păduricea de pini.

Nu era numai faptul că îl găsise pe Renny singur cu o femeie într-un loc întunecos și ferit, ci mai curînd ceva în atitudinea lui — un aer de atenție detașată, de parcă ar fi ascultat, așteptînd, un gest din partea femeii. Un fel de semnal.

Finch nu reuşea să înţeleagă de ce-l impresionase atît de profund faptul că-i văzuse pe Renny şi Alayne împreună pe terasă, probabil numai pentru că îi reamintea de cealaltă împrejurare. Hotărîse că Meg nu trebuie să afle că cei doi sînt acolo. Dar de ce ? Nu era nimic rău că se aflau acolo împreună. Pur şi simplu — of, Doamne — mintea lui părea să descopere mistere, fapte necuviincioase, acolo unde nimeni altcineva n-ar fi văzut nimic grav. Fără nici o îndoială avea o minte sucită, înfiorătoare. Merita toate loviturile care se abăteau asupra lui. Îşi spuse că are un fel îngrozitor de a gîndi.

Tare ar fi vrut ca Meg să-l lase să exerseze. Dar Meggie era împotriva lecţiilor de pian. De asta era sigur. Dacă ar fi luat însă lecţii cu domnişoara Pink totul ar fi fost în regulă. Dumnezeule, ciudate fiinţe sînt femeile !

Se duse la sertarul unde-şi ţinea lenjeria şi scotoci fără speranţă, căutînd doi ciorapi care să fie pereche.

CAPITOLUL XIX

Scene diverse

Cărţile primite de la New York fuseseră reţinute de vama din oraş. În ziua cînd Alayne primi avizul oficial, o ploaie rece de noiembrie inundase, aproape, ţinutul încît un drum la oraş pentru a lua cărţile părea imposibil. Alayne, disperată şi neputincioasă, hoinărea prin casă ca un copil dezamăgit, uitîndu-se cu nostalgie afară, cînd pe o fereastră cînd pe alta, la pinii care sub şiroaiele de ploaie semănau cu pămătufurile unui dric, apoi la luncile unde se îngrămădeau oile, şi la pădurea estompată care se povîrnea spre rîpa udă ; apoi, de la o fereastră din spate a holului, zări vechiul cuptor de cărămidă, uscătoria de rufe şi un cîrd gălăgios de raţe noroite. Se gîndi la New York şi la viaţa ei de acolo, la micul ei apartament, la editura „Cory and Parsons“, cu sala ei de aşteptare, la birouri şi la încăperile unde se împachetau cărţile. Totul i se părea un vis. Străzile cu

mulţimile lor cosmopolite, cu chipuri întrezărite şi imediat apoi pierdute din vedere, chipuri văzute mai de aproape şi ţinute minte cîteva ore, splendidul şi teribilul impuls resimţit de pe urma acestei mişcări. Aici imaginea fiecărui chip i se întipărea adînc în memorie, de parcă ar fi fost arsă cu fierul roşu, chiar şi feţele muncitorilor agricoli, a lui Rags, a băiatului de la băcănie sau a negustorului de peşte.

Ce tăcută putea fi Jalna! Uneori zăcea ceasuri în şir sub această vrajă a tăcerii. Acum, în hol, singurul zgomot îl făcea bătrînul cîine ciobănesc care-şi lingea fără încetare o labă rănită, iar de la subsol răzbătea păcănitul îndepărtat al cărbunilor. Ce făceau oare soţii Wragge acolo jos, în semi-întuneric? Se certau, se învinuiau unul pe altul, se împăcau? Alayne îl văzuse pe Rags cu o clipă înainte, trecînd fără zgomot prin hol şi urcînd scările cu o tavă spre camera lui Meg. O, procesiunea aceasta nesfîrşită de mici gustări! De ce nu putea femeia asta să mănînce normal la ora mesei? De ce atmosfera aceasta de mister perimat? De ce această depozitare fastuoasă în dosul tuturor acestor uşi închise? Bunica: Boney... India... crinoline... scandaluri... Căpitanul Whiteoak. Nicholas Nip... Londra... whisky... Millicent... gută. Ernest Sasha... Shakespeare... zile de altă dată la Oxford... datorii. Meg: inimi sfărîmate... copii din flori... gustărele... comoditate şi forme plinuţe.

Şi toţi ceilalţi, care-şi pregăteau camerele pentru bătrîneţe — cuiburi înăbuşitoare unde

vor sta, şi vor sta, sub acoperişul casei din Jalna prin care pătrundea ploaia, pînă cînd se va prăbuși peste ei şi va şterge orice urmă a existenței lor.

Trebuie să-l smulgă pe Eden de aici, înainte ca vraja sinistră a acestei case să-i prindă şi pe ei doi pentru totdeauna în mrejele ei. O să cumpere o casă cu banii ei și o să-i rămînă deajuns ca să poată trăi amîndoi un an, sau doi, pînă cînd Eden va reuși să cîştige de pe urma poeziilor lui. N-o să admită ca Eden al ei să se tortureze cu o muncă care nu i se potriveşte. Dar, înainte de orice, ea nu trebuie să mai rămînă sub acelaşi acoperiş cu Renny Whiteoak. Nu-și mai ascundea faptul că-l iubeşte. Îl iubea cum nu-l iubise niciodată pe Eden — cum nu ştiuse că e în stare să iubească pe cineva.

Era de-ajuns să-l zărească o clipă călare pe calul lui cenușiu, ciolănos, ca să uite de toate. Prezența lui în sufragerie sau în salon o tulbura aşa de tare încît începuse să creadă că simțămintele ei au devenit periculos de greu de stăpînit.

Pendula bătu ora două. Nu trecuse decît o jumătate de zi, dar ei i se părea încă de acum nesfîrșit de lungă. Ploaia cădea torențial. Cum ar mai fi răpăit o ploaie ca asta pe trotua-New York-ului. Aici, curgea în şiroaie lucitoare, neîntrerupte, asemănătoare coardelor fremătînde ale unui instrument. Un grăjdar, cu o pelerină de cauciuc trasă peste cap străbătu în fugă curtea, speriind rațele, și coborî bocănind treptele spre subsol. O clipă mai tîrziu, doamna

Wragge urcă anevoie sus, venind din domeniul ei, și apăru în hol.

— Mă rog frumos, doamna Whiteoak, zise ea, domn' Renny a trimis vorbă de la grajd că după masă se duce cu mașina la oraș și dacă-i dați lu' Wright grăjdarul, hîrtia aia de la vamă, zice c-o s-aducă dumnealui cărțile alea din America. Sau o fi zis hărțile ? Păcatele mele, plecai și uitai. Nimic nu-l fierbe mai rău decît dacă uiți ce-a trimis dumnealui vorbă.

— E vorba de cărți, o lămuri Alayne. Mă reped acum în camera mea să caut avizul. Vino te rog pînă sub scară și-am să ți-l arunc.

Gîndul că în seara aceea va avea cărțile o umplea de bucurie. Zbură sus pe scări.

Eden nu scria, așa cum se așteptase ea, ci scotea cărțile din sertarele scrinului și le îngrămădea pe pat.

— Bună ! exclamă el. Uite de ce m-am apucat. Vreau s-arunc toate vechiturile astea de cărți. Zeci și zeci de volume la care nu mă uit niciodată. Ocupă loc degeaba. Romane vechi. *O mie și una de nopți* ediție veche. Chiar și cărți vechi de școală. Și colecția Boys' Own. Pe astea le poate lua Wake.

În ce hal arăta patul !

— Eden, ești sigur că nu sînt pline de praf ?

— Pline de praf ? Fac pariu că nu s-a mai șters praful de pe ele de cinci ani. Uită-te la miinile mele.

— Vai, dragă ! În sfîrșit, nu-i nimic. Renny se duce cu mașina la oraș și vrea să scoată și cărțile de la vamă. Uf, unde Dumnezeu am pus

avizul ? Știu că l-am lăsat pe birou, dar ai îngrămădit cărți pe el. Zău, Eden, ești cel mai dezordonat om pe care l-am cunoscut vreodată.

Începură să se certe, căutînd avizul pe care-l descoperiră pînă la urmă aruncat în coșul de hîrtii. Între timp, mașina sosise în fața casei și doamna Wragge urcă scările gîfîind ca să transmită încă o comunicare.

— Zice că ș-așa a-ntîrziat și, mă rog, vreți să-i trimiteți avizul. A mai zis că nu-i chiar așa de urît afară și dacă poftiți să mergeți cu mașina la oraș. Dar zău, coniță, eu n-aș merge în locu' dumneavoastră, domn' Renny mînă ca un nebun și șoseaua o să lunece ca marmelada.

— Grozavă idee, exclamă Eden. Mergem amîndoi. Ce zici, Alayne ? O să ne facă bine. Am lucrat în draci. La oraș, eu am să-l mai pistonez pe Evans în legătură cu slujba, iar tu poți să faci ceva cumpărături. Luăm ceaiul la „The George“ și ne întoarcem tocmai la timp pentru cină. Vrei, Alayne ?

Sigur că Alayne voia. Era în stare să facă orice numai să scape cîteva ore de atmosfera paralizantă și aspră de la Jalna. Doamna Wragge coborî scările gîfîind.

Alayne nu mai plecase în viața ei lăsîndu-și camera într-o asemenea dezordine. Imposibil de păstrat măcar o aparență de ordine în camera unde lucra Eden. Cînd o să fie la casa lor, ce odăiță în mov și galben o să aibă, liniștită și numai a ei !

Chiar dacă pe Renny l-a dezamăgit apariția lui Eden, chipul lui a rămas impasibil. Soțul și

soția, îmbrăcați cu haine de ploaie, se urcară pe bancheta din spate a mașinii, sub capota de pînză pe care apa curgea șiroaie. Crengile ude ale pinilor măturau geamurile automobilului în timp ce treceau de-a lungul aleii.

Era adevărat că stăpînul Jalnei conducea „ca un nebun". Șoseaua era aproape pustie. Se întindea în fața lor ca o panglică udă, frumos netezită în stînga lor se perindau cînd păduri, cînd ogoare mustind de apă sau sate ale căror forme abia se ghiceau ; în dreapta, se întindea imensa mare interioară și, pe un promontoriu nisipos, un far își trimitea, încă de la această oră, raza singuratică în ceață.

Pe Alayne o depuseră în fața unui magazin. „Ești sigură că ai destui bani, dragă ?" La întrebarea lui Eden, Renny își stăpîni doar pe jumătate un zîmbet strîmb. După ce îl duse pe Eden la vamă, cel mai mare dintre frații Whiteoak își văzu de treburile lui ciudate în lumea grăjdarilor, cu jambierele și înjurăturile lor, a paielor mirosind a jilav și a frumoaselor animale cu pielea catifelată care-și mușcau ieslea și tropăiau din copite de prea multă plictiseală.

Alayne cumpără o eșarfă franțuzească viu colorată ca să i-o trimită lui Rosamond Trent „pentru a-i dovedi că și pe aici se găsesc lucruri drăguțe", două cămăși — o surpriză pentru Eden — o cutie de bomboane pentru bunica, alta, mai mare și mai scumpă pentru restul familiei, o bluză splendidă, la care nu putu rezista, pentru Pheasant și cîteva perechi de ciorapi groși de lînă pentru ea.

Eden şi Renny o aşteptau în holul unei ceainării situată la etaj. Aleseră o masă lîngă cămin unde focul troznea. Într-un colţ, pe jos, Eden aşeză pachetul cu cărţi şi deasupra îngrămădi lucrurile cumpărate de Alayne. În pachet erau opt volume, o informă el, şi avusese multă bătaie de cap ca să le scoată din vamă. Se rătăciseră şi fusese nevoie de şase funcţionari ca să le găsească. Alayne se uita cu ochi lacomi spre pachetul de cărţi. În timp ce aşteptau comanda, ea le povesti ce cumpărase şi pentru cine — în afară de cămăşi, care trebuiau să fie o surpriză.

— Şi pentru mine nimic ? se miră Eden, încercînd să-i prindă pantoful între ghetele lui cu tălpi groase.

— Ai răbdare şi o să vezi. Se uită spre el cu ochi calzi, strălucitori, încercînd să evite privirea întunecată a lui Renny.

— Şi nici pentru mine ? întrebă Renny.

— Sîc, făcu Eden. Pentru tine n-a cumpărat nimic. Şi-i făcu Alaynei semn cu piciorul. Doamne, exclamă el, cînd o văzu pe chelneriţă apărînd cu tava, omul ăsta a comandat ouă ochiuri ! De ce n-oi fi comandat şi eu ?

Se uită o clipă, cu poftă, la cele două ouă, rotunde ca o lună plină fiecare, aşezate pe feliile de pîine prăjită în faţa fratelui său, apoi începu să mănînce prăjitura Sally Lunn şi gemul de zmeură.

— Şi asta ce e ? întrebă Renny, privind în lungul nasului spre prăjitura şi îngheţata comandate de Alayne.

— Se pare c-ai uitat, răspunse ea, că eu sînt americană şi că de-o lună n-am mai gustat desertul nostru naţional.

— De ce nu vrei să-ţi comand un ou ? replică el, cu seriozitate. E mai hrănitor.

Eden îl întrerupse

— Ştii, frate Renny, miroşi îngrozitor a grajd !

— Nu-i de mirare. Am ţinut în braţe cea mai drăgălaşă mînză pe care am văzut-o vreodată. Şi-o să fie a mea ! Ce gît ! Ce crupă ! Şi pielea, ca o mătase cafenie.

Se opri ca să înmoaie o bucăţică de pîine prăjită în gălbenuşul unui ou şi rămase privind în gol, extaziat.

Alayne se simţi învinsă. Îl contemplă, sorbind din ochi imaginea chipului său cioplit, asprit de vînturi, aşa cum apărea în lumina focului, şi se pierdu în adîncurile privirii lui care nu o vedea.

— Vorbeşti numai de cai, niciodată de fete, mormăi Eden, cu gura plină de gem. Cred că noaptea visezi o coamă sălbatică care-ţi biciuie obrazul şi o pereche de copite drăgălaşe lovindu-te în piept. Plăcută tovărăşie în pat, eh, frate Renny ?

Tonul era plin de afecţiune şi totuşi se simţea nuanţa de superioritate a intelectualului faţă de omul ocupat numai cu îndeletniciri practice.

— Sînt în stare să mă gîndesc şi la lucruri mai rele, răspunse Renny zîmbind acru.

La adăpost de vînt şi de ploaie, cei trei stăteau de vorbă, rîdeau şi-şi turnau ceşti de ceai chilimbariu din ceainicuri verzi, burduhănoase.

Mărgele aurii de unt musteau prin crusta rumenită a prăjiturii Sally Lunn şi formau mici grămăjoare pe farfurioarele verzi, iar din feliile de cozonac cu fructe cădeau stafide rotunde. Alayne îi dădu lui Eden să guste din îngheţata ei. Din jur, se auzea un murmur plăcut de vorbărie voioasă.

— Apropo, începu Eden, Evans mi-a spus să rămîn în oraş peste noapte. Ar dori să mă prezinte unui oarecare Brown.

— E pe cale să-ţi găsească ceva ? întrebă Renny.

Eden clătină din cap.

— În domeniul afacerilor totul e mort aici. Birourile au prins pur şi simplu miros de mucegai. Dar Evans susţine că, la primăvară, cu siguranţă va fi un reviriment formidabil.

— De ce ? se interesă Alayne.

— N-am idee. Evans nu mi-a spus nimic. Dar tipii ăştia au un simţ al prevederii.

— O, da aprobă Renny, solemn. Tipii ăştia ştiu întotdeauna o mulţime de lucruri.

„Nişte copii, gîndi Alayne, asta sînt, nimic altceva decît nişte copii atunci cînd e vorba de afaceri... afaceri serioase. Cred tot ce li se spune. Nici o iniţiativă. Eu mă pricep la afaceri cel puţin de cinci ori mai mult decît ei."

— Aşa că, stimată doamnă, continuă Eden, dacă n-ai nimic împotrivă să rămîi în grija lui Renny, am să dorm aici în noaptea asta ca să fac cunoştinţă cu tipul ăla. Aşază vechiturile alea de cărţi la întîmplare înapoi în biblio-

tecă și mîine mă ocup eu de ele. Îmi pare rău că le-am lăsat vraiște prin toată camera.

— O, n-ai grijă, mă descurc eu, spuse Alayne. Dar gîndi „Nici nu-i pasă ! Știe că va trebui să pun mîna pe vreo sută de cărți pline de praf, că patul e complet răvășit, că sînt cărți pînă și pe scaune și pe toaletă dar nici nu se sinchisește. E egoist. E la fel de egocentrist ca o pisică. Ca o pisică mlădioasă, aurie și pestriță. Renny e ca o vulpe ; iar bunica lor, ca un bătrîn papagal ; Meggie e tot o pisică, genul blînd care toarce, dar deosebit de răutăcioasă și afurisită cu păsărelele ; Ernest și Nicholas sînt două bufnițe bătrîne ; și Finch, un mielușel stîngaci, care nu se ține încă singur pe picioare. Ce menajerie e la Jalna !"

După ce o instală în mașină, Eden îi șopti

— Prima noastră noapte cînd vom dormi despărțiți. Mă întreb dacă o să putem dormi.

— O să mi se pară ciudat, răspunse Alayne.

Eden își vîrî capul și umerii în întunericul din interiorul mașinii și-o sărută. Ploaia biciuia cu putere mașina. Pachetele cu cumpărăturile făcute de Alayne erau îngrămădite pe banchetă lîngă ea.

— Strînge bine pledul în jurul tău. Ți-e cald ? Acum dă-mi lăbuța. Îi luă mîna și o lipi drăgăstos de obraz. Poate c-ai fi preferat să stai în față, lîngă Renny. Ea clătină din cap și Eden trînti portiera tocmai în clipa cînd mașina se puse în mișcare.

Porniră pe străzile încețoșate de șuvoaiele de ploaie torențială, croindu-și anevoie drum prin

circulaţia greoaie şi încîlcită ; maşinile păreau nişte gîndaci negri, uzi, hurducîndu-se spre casă. Clipă de clipă, mîna lui Renny ştergea cu o cîrpă geamul din faţă. Nici o perfecţionare modernă la maşina Jalnei. Apoi ieşiră din oraş. De-a lungul ţărmului, unde în locul lacului se căsca un hău negru, te simţeai deodată mic şi părăsit. Oare de ce nu vorbea cu ea ? De ce nu spunea ceva banal dar liniştitor ?

Intrară pe o alee, aşa de îngustă încît maşina abia avea loc să înainteze. Renny se întoarse spre ea.

— Trebuie să vorbesc cu cineva care locuieşte aici. Nu stau mai mult de cinci minute. Ai ceva împotrivă ?

— Bineînţeles că nu. Însă gîndi „Mă întreabă dacă n-am nimic împotrivă dar după ce-am ajuns aici. Comportare tipică pentru un Whiteoak ! Sigur că nu-mi face plăcere. O să fie îngrozitor să rămîn aici singură în întunericul rece, pe ploaia asta torenţială. Dar lui ce-i pasă ? Ce-i pasă lui de mine ? Probabil a uitat... totul, aşa cum a promis... dar eu nu pot să uit... şi sufăr !"

Renny se cufundase în bezna care-l înghiţi cu desăvîrşire, asemeni unei pietre pe care ai aruncat-o într-un iaz. Nu auzi zgomotul paşilor lui îndepărtîndu-se. Un cal tropăind din copite, cu greu s-ar fi putut auzi prin zgomotul vîntului şi al ploii. O clipă îl zărise pe Renny în uşa maşinii, ca peste o clipă să şi dispară. Puţin după aceea, auzi un cîine lătrînd şi apoi o uşă trîntită.

Alayne își cuibări bărbia în gulerul de blană din jurul gîtului și se înfășură mai strîns în pled. Apoi constată că Renny lăsase portiera mașinii deschisă. Ce-i păsa lui dacă frigul și umezeala o să-i pătrundă pînă la oase. Îi venea să plîngă — de fapt, chiar scoase un scîncet în timp ce se întindea peste spătarul banchetei din față ca să tragă ușa. Nu izbuti s-o închidă. Se lăsă să cadă înapoi pe locul ei și-și strînse și mai mult pledul în jur. Parcă s-ar fi aflat singură într-o cabană din mijlocul pădurii, prinsă între pereții răsunători ai ploii. Dacă ar fi locuit într-o cabană în pădure singură... cu Renny, și acum l-ar fi așteptat să se întoarcă acasă la ea... o, Doamne, de ce nu poate să și-l scoată din minte ? Mintea ei era ca un cîine de vînătoare, alerga mereu, gîfîind, pe urmele lui Renny... Renny, Reynard Vulpoiul !

Eden și cu ea trebuiau să părăsească Jalna, să aibă casa lor, înainte ca ea să ajungă o ființă cu totul deosebită de cea cu care se însurase el. Chiar și acum abia se mai recunoștea pe sine însăși. Ea, fata cumsecade a profesorului Knowlton C. Archer simțea acum o pornire disperată de țigancă nomadă și scandalagioaică.

Se agăță cu mîna de sfoara cu care erau legate cărțile de parcă ar fi vrut să se salveze în felul acesta. Încercă să ghicească titlurile cărților, cunoscînd ultimele publicații ale editurii Cory, fiindcă lucrase la ele. Era curioasă să vadă cîte va ghici. Ce-o să-i spună lui Renny cînd se va întoarce ? Să fie pur și simplu indiferentă și distantă, sau să-i spună ceva ce l-ar

face să-şi dea seama de starea ei, de chinurile ei cumplite. Mai bine să tacă şi să-l lase pe el să vorbească primul.

Renny se urca în maşină. Din hăul negru, cu miros de ţărînă, în care dispăruse, reapăru la fel de neaşteptat, lăsîndu-se să cadă greoi pe locul său, şi trînti portiera după el.

— Am stat mult ? întrebă cu glasul înăbuşit. Mi-e teamă c-am întîrziat mai mult de cinci minute.

— Mi s-a părut mult.

Vocea ei suna slab, ca de la depărtare.

— Cred c-am să fumez o ţigară înainte de a porni.

Îşi căută tabachera, apoi i-o întinse. Alayne luă o ţigară şi Renny aprinse un chibrit. La lumina flacării, Renny îi cercetă faţa, îngîndurat.

— În timp ce coboram pe potecă mă gîndeam că dacă n-ai fi soţia lui Eden, te-aş întreba dacă n-ai vrea să fii amanta mea.

Chibritul se stinse şi rămaseră din nou pe întuneric.

— Un bărbat poate să-l înlăture pe altul, continuă el, dar nu pe fratele lui... chiar dacă e frate vitreg.

— Nu ştii ce înseamnă păcatul ? întrebă ea, din norul de fum subţire care-i învăluia capul.

— Nu, cred că nu. În orice caz, n-am regretat niciodată nimic din ce-am făcut. Dar există o anumită decenţă ce trebuie respectată în viaţă. Nu-l iubeşti cu adevărat, nu-i aşa ?

— Nu. Am crezut doar că-l iubesc.

— Şi mă iubeşti pe mine ?

— Da.

— Ce ghinion afurisit ! M-am împotrivit şi eu cît am putut dar pînă la urmă tot am intrat la apă. Apoi continuă pe un ton de sinceră uimire : De ce a trebuit să fii tocmai soţia lui Eden ! Ce afurisit ghinion din care nu văd nici o ieşire !

Alayne se gîndea „Dacă îşi pierde controlul şi-mi cere să devin amanta lui, am să răspund da. Am să spun că nu contează nimic altceva decît dragostea noastră. Mai bine să lăsăm deoparte decenţa decît să trăim cu acest zbucium lăuntric. Eu nu pot să mai îndur. Am să spun da."

Viaţa clocotea în jurul lor ca un flux întunecat. Urca năvalnic pe potecă în sus, ca între malurile unui rîu. Ei doi pluteau deasupra, două frunze pe care curentul le apropiase şi acum le purta alături. Se cufundau în adîncurile apei ca oglindirile tremurătoare a două stele. Vorbeau cu voci scăzute, întretăiate. Cînd începuse el s-o iubească ? Cînd îşi dăduse ea pentru prima oară seama că acele stări de exaltare, de aşteptare, nu erau decît primele semnale luminoase ale focului viu care o mistuia acum ? Dar el nu-şi mai exprimă încă o dată, în cuvinte, dorinţa. El, care toată viaţa îşi călăuzise dorinţa ca pe un cal în galop, accepta acum orbeşte faptul că, în cea mai profundă dragoste pe care o trăise, trebuia să-ţi ţină în frîu dorinţa. Ea, în schimb, care toată viaţa ştiuse să se stăpînească, trecea acum printr-o stare de

abandon amoros, gata să se lase antrenată, fără să-i pese de nimic altceva decît de dragostea lui.

În cele din urmă, cu un gest mecanic, dibui sub volan și dădu drumul motorului. Mașina porni încet înapoi pe poteca plină de bălți, se hurducă cu îndărătnicia unui elefant peste iarba înaltă a șanțului și apoi își continuă, huruind, drumul pe șosea.

Pînă la Jalna nu scoaseră nici un cuvînt, doar o singură dată Renny o întrebă peste umăr

— Ai vrea să călărești ? Iapa pe care-am cumpărat-o acum e exact ce-ți trebuie. E foarte tînără, dar foarte bine dresată și blîndă ca o zi de primăvară. O să-nveți repede !

— Dar n-ai cumpărat-o ca s-o revinzi ?

— Păi... am s-o folosesc pentru reproducere.

— Dacă crezi că pot să-nvăț...

— Eu cred c-ai să călărești foarte bine. Ai înfățișarea potrivită... un corp sănătos.

Familia era la cină. Meg ceru să se mai aducă un ceainic proaspăt pentru întîrziați.

— Nu s-ar putea să bem cafea în loc de ceai ? întrebă Renny. Cred că Alayne s-a săturat de ceai toată ziua bunăziua, dragă Meggie.

— Ce cărți ți-au trimis ? se interesă Nicholas. Nu m-ar supăra de loc să citesc și eu un roman mai nou. Aș bea și eu o ceașcă de cafea cînd o s-o aducă. Unde l-ați lăsat pe Eden ? Nu ești înfrigurată, copila mea ?

Ochii lui pătrunzători erau ațintiți asupra lor, dar privirea părea preocupată ca și cînd ar fi fost cufundat într-o meditație.

— Evans i-a spus că ar fi bine să rămînă în oraş, explică Renny, întinzînd muştar pe o felie de friptură rece.

— Crezi c-o să găsească o slujbă pentru Eden ? întrebă sora lui.

— O, nu știu. Nu-i nici o grabă.

Ernest spuse pe un ton arţăgos

— După cum observam chiar înainte de venirea voastră, trebuie făcut ceva cu cocoşeii ăia tineri. Nu mai contenesc cu cîntatul. După ivirea zorilor n-am putut să mai închid ochii din cauza lor. Acum o lună mi-aţi spus că vor fi tăiaţi curînd, dar constat că îi dau înainte cu cîntatul.

— A, vă rog, întrerupse Finch, să nu tăiaţi toţi drăgălașii de cocoșei Leghorn. Sînt atît de...

— Ţie ce-ţi pasă, Finch, se înfurie Ernest Tu dormi ca un buştean. Dar azi dimineaţă au fost îngrozitori. Cocoşii cei mari, Wyandotte, au parcurs toată gama cocoşească, de la ţipătul insolent de trîmbiţă pînă la un „cucurigu" răgușit și spart pentru ca apoi cocoșeii Leghorn să repete acelaşi lucru dar plîngăreţ, într-o cheie minoră. Cucurigu-gu ! E înnebunitor !

— Imiţi foarte prost, i se adresă fratele lui. E mai degrabă aşa. Şi, pe un ton bubuitor, de stentor, încercă să imite cîntecul de cocoş, bătînd și din braţe ca din nişte aripi. Piers și Finch începură şi ei să cînte cocoşeşte.

— Apoi o găină, continuă Ernest, s-a gîndit să facă un ou. De cel puţin douăzeci de ori a anunţat că se gîndește c-ar fi bine să facă un

ou. Apoi a făcut oul, cotcodăcind de mai multe ori, ca să afle toată lumea ce treabă chinuitoare şi importantă e în stare să facă. După aceea, au urmat ţipetele ei de triumf fiindcă îşi îndeplinise misiunea ! Şi culmea, toţi cocoşii şi cocoşeii din ogradă i se alăturară imediat, la unison.

— Fiecare îşi închipuia ca un prost că el e tatăl oului, spuse Nicholas.

— Eu nu i-am auzit de loc, constată Meggie.

Ernest ridică mîna lui albă cu degete lungi.

— Dac-aş avea toată rasa galinaceelor între degetul arătător şi degetul mare al acestei mîini, mîine soarele ar răsări asupra unei lumi în care n-ar exista nici cocoşi şi nici găini.

Din camera bunicii se auzi un ciocănit puternic în podea.

— Piers, du-te şi vezi ce vrea, zise Meg. Am înfofolit-o acum vreo oră şi-a aţipit imediat.

Piers se întoarse şi anunţă :

— Vrea să ştie cine a adus cocoşul în casă. Zice că nu admite aşa ceva. Şi vrea ca Renny şi Alayne să se ducă s-o sărute.

— O, cred că-l vrea doar pe Renny. Nu cred că vrea s-o deranjeze pe Alayne.

— A spus să vină amîndoi şi s-o sărute.

— Haide, Alayne, o pofti Renny, aruncînd şervetul pe masă. Apoi ieşiră împreună din cameră.

Chiar cînd ajunseră la uşa dormitorului ei, se auzi dinăuntru un suspin lung. Ezitară, uitîndu-se unul la altul. Felul acela tremurat de a inspira îi impresionă pînă în adîncul ini-

mii. Acolo înăuntru, bătrîna, foarte bătrîna doamnă, zăcea singură cu gîndurile ei. Cu temerile ei, poate. La ce se gîndea oare, întinsă sub plapumă, în timp ce plămînii ei bătrîni se dilatau și se contractau ? Intrară în cameră și se aplecară asupra ei, fiecare de o parte a patului. Îi trase pe rînd spre ea și-i sărută cu afecțiune somnoroasă, tulburată, totuși pătimașă, cu gura complet moale și căzută din cauza danturii pe care și-o scosese.

În timp ce-i potriveau plapuma în jurul gîtului, bunica stătea scrutîndu-i cu ochi ciudat de strălucitori în lumina slabă din încăpere, arătînd infinit de patetică.

— Mai dorești ceva, bunico ? întrebă Renny.

— Nu, dragă.

— Stai comod, bunico ? întrebă Alayne.

Nu mai răspunse pentru că adormise din nou.

Afară, își zîmbiră unul altuia, tandru, misterios. Ar fi dorit să nu fie obligați să se întoarcă în sufragerie. Datorită sentimentului de milă pe care li-l provocase bătrîna doamnă, parcă se iubeau și mai mult.

Cînd Nicholas și Ernest se despărțiră înainte de culcare, Nicholas șopti cu glasul lui mormăit

— Ai observat ceva la cei doi ?

Ernest, care picotea, deveni dintr-o dată foarte vioi.

— Nu. N-am observat nimic. Și totuși, dacă stau să mă gîndesc... Ce vrei să spui, Nick ?

— S-au îndrăgostit unul de altul. Nu încape nici o îndoială. Intru doar o clipă la tine să-ți spun ce-am observat.

Cei doi frați trecură fără zgomot pragul camerei lui Ernest și închiseră ușa după ei.

În camera sa, Renny ședea într-un fotoliu vechi de piele, în mînă cu o pipă proaspăt umplută. Cu această anumită pipă și în acest fotoliu fuma întotdeauna înainte de a se duce la culcare. Totuși, nu și-o aprinse acum, ci se mulțumi să țină cupa netedă a pipei în adîncitura palmei, meditînd cu amărăciunea dragostei fără nădejde la farmecul irezistibil exercitat asupra lui de ființa iubită. Fata aceasta. Soția lui Eden. Ce crudă situație ! Nu o iubea doar trupește cum iubise alte femei. O iubea cu un sentiment protector, cu tandrețe. Dorea s-o apere de rele. Pasiunea lui, care în alte legături izbucnise ca o floare roșie învăpăiată, fără frunze, acum își înălța capul aproape cu timiditate printre frunzele gingașe ale dorinței de ocrotire și afecțiune pură.

Știa că acum ea stă culcată, în camera vecină, singură. Nu numai singură, dar și stăpînită de dragoste pentru el. Se întreba dacă se dăruise lui măcar în închipuire. Structura hirsută a firii lui nu avea însă nici cea mai vagă înclinație de subtilitate feminină pentru a-l ajuta să-și poată imagina simțămintele ei. Pentru el, Alayne rămînea o carte închisă, scrisă într-o limbă străină. Bănuia că există și bărbați capabili să înțeleagă femeile datorită curiozității cu care le cercetau în timpul legătu-

rii lor cu ele. El socotea asemenea comportamente ca o lipsă de cuviință. Primea ceea ce femeile erau dispuse să-i ofere, dar nu punea întrebări.

Știa că acum ea stă culcată în camera vecină, singură. O auzise umblînd de colo, colo, pregătindu-se de culcare. I se păruse că mută lucruri dintr-un loc într-altul și-și aminti că Eden pomenise ceva despre volumele scoase din bibliotecă. Urît din partea lui ! S-o lase să care o grămadă de cărți grele. Gîndi că s-ar fi cuvenit să se ducă și să facă el treaba în locul ei, dar se răzgîndi. Dumnezeu știe ce s-ar fi putut întîmpla în situația asta — singuri împreună între patru pereți — cu ploaia răpăind pe acoperiș, pe acoperișul vechi, năpădit de mușchi al Jalnei, apăsîndu-i cu toată greutatea pasiunilor care arseseră și se stinseseră sub el, învăluindu-i, împingîndu-i unul în brațele celuilalt.

Știa că stă culcată în camera vecină, singură. I se părea că o vede aievea în fața ochilor, îmbrăcată cu o cămășuță brodată, ghemuită cuminte sub plapuma de mătase, cu părul strîns în două cozi lungi de culoarea mierei, întinse pe pernă. Se ridică nervos și se îndreptă spre ușă, o deschise și se uită afară pe culoar. Acolo, un întuneric de nepătruns. Și o tăcere tulburată doar de murmurul scăzut al sforăiturilor unchiului Nick și de tic-tacul iritant al vechii pendule. Doamne ! De ce-și găsise Eden să lipsească tocmai în noaptea asta ?

Wakefield se mişcă în pat. Atunci Renny închise uşa şi se duse la el. Băieţelul deschise ochii şi-i zîmbi somnoros.

— Renny... mi-e sete.

Umplu un pahar din cana de pe spălător şi-l apropie de gura copilului. Wake se ridică într-un cot şi bău mulţumit — buza lui superioară văzută prin apa din pahar apărea mărită şi îngroşată. Goli paharul şi se lăsă înapoi pe pernă cu gura umedă şi ochii duioşi.

— Nu vii în pat, Renny?

— Ba da.

— Ai fumat?

— Da.

— Hîm. Nu simt mirosul.

— Cred c-am uitat să aprind pipa.

— Curios. Ştii ce, Renny, cînd o să vii în pat, n-ai vrea să ne jucăm prefăcîndu-ne că sîntem altcineva? Mă simt agitat.

— Prostii. Culcă-te acolo.

— Pe cuvîntul meu. Sînt tare agitat, zău. Pipăie-mi inima.

Renny îi pipăi inima.

— Mie mi se pare că bate normal. Trase plapuma în jurul umerilor băiatului şi-l bătu pe spate. Parcă-ai avea o sută de ani. Ne dai mai multă bătaie de cap decît bunica.

— Mă iei cu tine la Expoziţia de cai?

— Cred că da.

— Uraaaa! Ai cumpărat mînza?

— Da.

— Cînd o aduci aici?

— Mîine.

— Dacă nu mă simt bine, pot să nu mă duc la lecții și să rămîn acasă ?

— Da.

Wake își dădu seama că în seara aceasta Renny era apatic. Putea să facă ce voia cu el.

— Pot să-i spun lui Meggie că așa ai zis tu ?

— Cred că da.

— Și cînd vii în pat, cine o să zicem că sîntem ?

— Păi... nu pirați, nici pescari cu harpoane, și nici mai știu eu ce soiuri de păsări ! Pînă fumez eu, gîndește-te la o pereche cumsecade, liniștită și prietenoasă.

Pe culoar se auziră pași înăbușiți și apoi o bătaie ușoară în ușă. Renny o deschise și dădu de Rags, buimăcit de somn dar plin de importanță.

— Scuzați, dom'le, dar Wright e jos. Tocma a venit de la grajd și zice că mînzei lu Cora îi merge rău, dom'le, și dacă vreți să veniți să vedeți.

Rags vorbea cu rîvna zorită a slujitorului care are vești proaste de comunicat.

Erau într-adevăr vești proaste, pentru că era vorba de Cora, o iapă cumpărată de curînd și la un preț destul de ridicat.

— O, ghinionul naibii, bombăni Renny, pe cînd el și Wright, cu gulerele ridicate, se îndreptau grăbiți spre grajd, prin ploaia care se prefăcuse într-o burniță rece.

— Da, într-adevăr domnule, spuse Wright. Al naibii ghinion. Tocmai mă pregăteam să sting lumina și să mă duc la culcare — Wright

împreună cu alți doi oameni dormeau deasupra grajdului — cînd am băgat de seamă că pe mînză a apucat-o răul. Tocmai o dădăcisem și-i dădusem să înghită un ou crud, dar ea mai să cadă da'n picioarele, și cînd am văzut cum bălăbăne din cap m-am gîndit că-i mai bine să vă chem. Şi azi mi se păruse că s-a mai înzdrăvenit.

Jos, în grajd, era cald și uscat. Lumina electrică ardea puternic — la Jalna erau lămpi în casă, dar electricitate la grajduri — și mirosea plăcut a fîn proaspăt. Mînza zăcea pe un pat de paie curate într-o boxă separată. Mama ei, în boxa alăturată, îi arunca peste despărțitură priviri îngrijorate și pline de dor. De ce n-o îmboldea şi n-o adulmeca cu botul ei gingaş? De ce, cînd sugea, trăgea așa de slab, şi nu lacom, cu acele împunsături delicioase ale botului, așa cum instinctul îi spunea că e firesc și potrivit?

Renny îşi scoase haina, o aruncă peste despărțitură și îngenunchie lîngă mînză. Părea să-l cunoască, pentru că ochii ei mari, apoși, îi căutau fața implorîndu-l parcă să-i spună ce se întîmplă cu ea, de ce fusese azvîrlită din întunericul cald, somnolent, în această lumină crudă? Oare ce înseamnă asta? Şi pe ce drum întunecos, răsunător, o să trebuiască curînd să înainteze singură?

Capul mare, sculpural, al mînzei se înălța deasupra trupului plăpînd, acoperit de un puf moale; picioarele ei țepene păreau numai unghiuri, inspirînd milă.

— Biata fetiță, murmură Renny, mîngîind-o, biet prunc bolnav !

Wright și Dobson stăteau lîngă el și-i spuneau din nou ce îngrijiri dăduseră pînă atunci mînzei. Cora scîncea cu jale și rodea marginea ieslei.

— Dați-mi fricțiunea pe care a lăsat-o veterinarul, spuse Renny. Are picioarele reci ca gheața.

Își turnă lichidul în palmă și începu să fricționeze picioarele mînzei. O, de-ar putea să-i transmită căldura și forța lui ! „Doamne, gîndi el, poate capul meu roșcovan e-n stare să emită văpăi dătătoare de viață !“

Îi trimise pe cei doi la culcare, pentru că voia să se îngrijească el însuși de mînză, iar oamenii trebuiau să se odihnească.

Șoptindu-i cuvinte de încurajare, alintări caraghioase ca pentru copiii mici „Mînzucă mică... sărăcuța de tine... se simte ea un pic mai bine acum ? Fetița Corei !“ continuă să o fricționeze pînă cînd brațele lui refuzară să-l mai asculte.

Din celelalte boxe se auzeau zgomote liniștitoare, pufăituri molcome pe nări largi, catifelate, adînci suspine de mulțumire, cînd și cînd un plescăit încîntat în timp ce mestecau vreun rest de fîn rămas de cu seară, sau sorbeau cu lăcomie o gură de apă. Renny trecu prin spațiul dintre boxe, întîmpinat de nechezatul somnoros al cailor, semn că l-au recunoscut. În penumbra cu parfum de fîn întrezărea lucirea ochilor mari, umezi, cîte o pată albă

pe frunte, cîte o stea albă pe piept sau scînteierea vreunei coame scuturate de o mișcare bruscă a capului. Doamne, cît de mult iubea el aceste animale iuți și înfocate ! „O s-o văd oare pe mînza asta stînd dreaptă și mîndră în boxa ei, ca toți ceilalți ?"

Se întoarse la ea.

Cora se culcase pe jos o movilă întunecată în umbra boxei. Cuprinsă de neliniște, azvîrlise din copite pînă cînd aruncase tot așternutul ei de paie afară din boxă așa că acum zăcea pe podeaua goală.

Ochii mînzei erau pe jumătate închiși, dar cînd îi atinse cu mîna crupa roșcată, mînza căscă ochii mari și, sub palmă, Renny simți cum o scutură un fior. Îi pipăi picioarele. Erau mai calde. O va salva. O va salva ! Mînza încercă să se ridice. Renny își trecu brațele în jurul ei. „Așa... hai, hopa sus !" Mînza se ținea pe picioare, cu ochii scăpărînd de curaj, cu gîtul încordat ridicol, cu picioarele țepene proptite în pămînt. Tropăind din copite, Cora se ridică, nechezînd slab și se uită. peste despărțitură, la odrasla ei. Mînza îi răspunse cu un scîncet, făcu doi pași șovăitori, apoi, parcă răpusă de greutatea capului ei mare, se prăbuși din nou pe paie. „I-e foame, I-e foame ! Sărmana micuță, i-e foame. Stai, Cora, puțin, că ți-o aduc. Ține-te bine, puișor. Duse mînza la maică-sa și-o ținu în brațe sub burta ei.

O, ce extaziată era Cora ! Tremura din cap pînă în picioare. Își frecă botul de mînză, o linse, gata s-o răstoarne. Își frecă botul și de

Renny, umezindu-i părul. Apoi îl muşcă uşor de umăr. „Ai răbdare. Ai răbdare, bătrînico! Bravo, fetiţa a apucat ugerul. Acum, poftă bună!"

Mînza începu să sugă cu lăcomie, dar abia se pornise că o părăsiră puterile şi atunci, nerăbdătoare, întoarse capul. Cora se uită la Renny întrebîndu-l din ochi cu jale. Mînza atîrna greu în braţele lui. O duse înapoi şi începu din nou să-i frece picioarele. Aţipi şi el, cu faţa lucind de transpiraţie în bătaia luminii electrice.

Dar o altă lumină pătrundea în grajd. Lumina palidă a zorilor se furişă ca o pisică pe deasupra paielor, alunecă în lungul grinzilor de care atîrnau pînze de păianjeni şi pătrunse treptat pînă în cele mai întunecate unghere. Nechezatul nerăbdător al cailor se răspîndea de la o boxă la alta. Din ocolul de afară le răspundeau elanii, pe tonuri joase, vibrante. Fanfara cocoşilor îşi înălţă salutul metalic în cinstea zorilor. Ochii negri-vineţii ai armăsarului ardeau de înfocare matinală, dar ochii sărmanei mînze erau din ce în ce mai tulburi.

Renny se aplecă asupra ei, îi pipăi picioarele, o privi în ochi. „O, ce galop lung, lung mă aşteaptă, spuneau ochii ei. Spre ce păşune ciudată mă îndrept oare acum?"

Wright coborî tropăind scările, cu o expresie de îngrijorare pe faţa lui lată.

— Cum îi merge mînzucii, domnule?

— Trage să moară, Wright.

— M-am temut eu că n-o putem salva. Dumnezeule, n-ar fi trebuit să stați treaz toată noaptea, domnule Whiteoak ! Cînd am văzut că arde lumina am fost sigur că așa ați făcut și-am venit drept aici.

Cora scoase un geamăt prelung, înspăimîntat.

Cei doi bărbați se aplecară spre mînză.

— S-a terminat, Wright.

— Da, domnule, și Cora știe.

— Du-te la ea în boxă și liniștește-o. Pune pe careva să ia mînza de-aici. Doamne ! S-a petrecut așa, pe neașteptate, acum la urmă.

Ploaia încetase. O adiere blîndă limpezise un petec de cer. Era de un albastru foarte pal, iar de jur împrejur, sidefii sau de culoarea ametistului, norii împrăștiați se îngrămădeau, unul peste altul, ca niște turnuri năruite. Dincolo de trunchiurile ude ale pinilor, văpaia roșie a răsăritului ardea ca o torță.

Renny își închipui cum sufletul mînzei, cu picioarele înzdrăvenite, slobodă acum, galopează nechezînd bucuroasă către o pajiște celestă, cu ochii ca două stele, coada ca o cometă învăpăiată, copitele scăpărînd în zbor scîntei strălucitoare din cremenea planetelor.

— Ce prostănac caraghios sînt... mai rău ca Eden. Te pomenești că mîine—poimîine mă apuc de poezii... Toți urmașii mînzei și urmașii urmașilor ei... generații întregi... au pierit pentru totdeauna.

Renny intră în casă pe la bucătărie unde o găsi pe Pheasant, cu o jachetă de lînă peste că-

mașa de noapte, șezînd pe masă și mîncînd o felie groasă de pîine cu unt.

— Ce face mînza, Renny? M-am trezit înainte de ivirea zorilor dar n-am mai putut adormi gîndindu-mă la ea, apoi mi s-a făcut foame și-am coborît aici cum s-a luminat de ziuă ca să găsesc ceva de mîncare. Atunci am văzut lumină pe sub ușa ta și-am fost sigură că-i merge mai rău. Wake m-a strigat și mi-a spus că Wright a venit să te cheme la grajd.

— Da, a venit.

Se apropie de sobă și-și întinse mîinile deasupra plitei. Frigul îi pătrunsese pînă la oase. Pheasant îl privea cu coada ochiului. Părea distant, inabordabil, dar după puțin îl auzi spunînd blînd

— Dă-mi o ceașcă de ceai, ca o fetiță bună ce ești. Sînt lihnit de foame după atîta frig în nenorocitul ăla de grajd. Auzi, oala de ceai susură

Pheasant se lăsă să alunece de pe masă și luă ceainicul de bucătărie, burduhănos, cafeniu, lucitor, cu gît subțire. Nu îndrăznise să-l mai întrebe de mînză. Tăie o felie de pîine proaspătă și-o unse cu unt, gîndindu-se cît de ciudat era faptul că se afla la ora aceea în bucătărie cu Renny, de parc-ar fi fost cu Rags sau cu doamna Wragge. Încăperea imensă, cu tavanul jos brăzdat de grinzi și vatra de piatră, acum nefolosită, era încărcată de amintirile trecutelor ospețe de crăciun, ale petrecerilor de botez, ale nesfîrșitului șir de fripturi și fierturi. De oboseala, ciorovăiala, rîsetele sau drăgostelile ge-

nerațiilor de slujnice și servitori. Toate dezvăluirile, aduse jos odată cu tăvile, despre relațiile celor care ocupau nivelele de deasupra, se adunaseră în acest subsol, se infiltraseră pînă în cele mai mici unghere. Aici se afla adevăratul suflet al Jalnei.

Renny se așeză lîngă masă. Fața lui osoasă, cu pielea de un roșu închis, trăda epuizarea. Fire de paie i se prinseseră de haină. Mîinile, pe care și le spălase într-un lighean din cămara pentru spălat vase, erau roșii și crăpate. Dintr-o dată lui Pheasant nu i se mai păru impunător, ci patetic. Se aplecă spre el, și își trecu brațul în jurul umerilor lui.

— A murit ? întrebă ea în șoaptă.

Renny încuviință din cap, încrețindu-și fruntea. Apoi Pheasant observă că ochii i se umpluseră de lacrimi. Il strînse lîngă ea și plînseră amîndoi.

CAPITOLUL XX

Băieţi veseli

La începutul lunii decembrie, Augusta, Lady Buckley, sosi din Anglia pentru a-şi vizita familia. Probabil avea să fie ultimul Crăciun petrecut împreună cu mama ei, afară doar dacă bătrîna doamnă nu intenţiona să trăiască veşnic. În orice caz, spunea Augusta în scrisoare, aceasta era ultima vizită pe care le-o făcea, fiindcă ea însăşi se simţea prea bătrînă ca să înfrunte neprevăzutul unei călătorii pe ocean.

— De fiecare dată a spus aşa, cu ocazia ultimelor trei vizite, remarcă Nicholas. Îşi ia adio tot atît de des ca şi Adelina Patti. Pun rămăşag c-o să apuce vîrsta mamei.

— Niciodată, îl întrerupse mama lui, furioasă, niciodată. Aşa ceva nu permit. N-o să trăiască ea nici pînă la nouăzeci de ani.

— Augusta e o femeie frumoasă, declară Ernest. Are o demnitate pe care nu o mai vezi

în ziua de azi. Mi-o amintesc plină de demnitate încă de pe vremea cînd era un noduleț și purtam cu toții hăinuțe cu fundă pe umăr.

Nicholas era de altă părere :

— Are întotdeauna un aer ofensat. Arată de parcă a fost jignită profund în fragedă pruncie și nu i-a mai trecut de-atunci.

Doamna Whiteoak cîrîi.

— Ai dreptate, Nick. Asta s-a întîmplat în timpul călătoriei cu vaporul din India cînd m-am simțit atît de rău. Tatăl vostru a fost nevoit să-i schimbe scutecele și-a înțepat-o cu un ac de siguranță, biata de ea !

Cei doi frați rîseră cu oarecare răutate și fiecare o strînse pe bătrîna doamnă de cîte un braț. Era o bătrînică scumpă, și atît de amuzantă ! Se întrebau ce-o să se facă fără ea. Viața n-o să mai aibă același haz cînd ea nu va mai fi printre ei. Atunci abia o să-și dea seama că sînt și ei bătrîni, ceea ce nu simțeau chiar așa de acut atîta timp cît mama lor era în viață.

Tocmai ieșiseră la plimbare împreună cu ea pentru ultima dată în acest sezon. Această plimbare se făcea întotdeauna într-o zi blîndă de decembrie. După aceea, nu mai ieșea din casă pînă în prima zi caldă de primăvară. Stînd și privind afară pe geam, printre perdelele stacojii de la fereastra ei, bunica simțea deodată ceva în aer care-i spunea că a venit ziua sortită ultimei plimbări din acel an. „Eh iată, a venit vremea pentru ultima mea plimbare pînă la primăvara viitoare ! „exclama ea. La această veste, de fiecare dată, întreaga casă era cuprinsă de

agitație „Bunica face ultima plimbare. Hei, ia spuneți, ce părere aveți ? Bunica se pregătește pentru ultima ei plimbare, drăguța de ea, sărăcuța !"

Invariabil, bătrîna doamnă mergea pînă la portița turnantă din gardul viu care mărginea aleea principală, o distanță de aproximativ cincizeci de iarzi. Acum ajunseseră la portiță și doamna Whiteoak întinse mîinile și le așeză pe lemnul cald și prietenos al portiței. Mîinile îi tremurau foarte tare din pricina efortului așa încît vibrația transmisă porții se reîntoarse în trupul ei ca o tainică fulgerare de recunoaștere. Toți trei se opriseră la această poartă și acum aproape șaptezeci de ani, cînd bătrîna doamnă era o tînără femeie cu umeri superbi și bucle arămii iar ei, doi băiețel de o șchioapă, îmbrăcați în costumașe din catifea verde cu pieptărașe de batist brodat și cu părul pieptănat în vîrful capului ca o creastă de cocoș.

Se rezemară de poartă fără să vorbească un timp, năpădiți de nostalgia amintirilor, bucurîndu-se de căldura blîndă a soarelui care le încălzea spatele. Apoi Ernest întrebă

— Vrei să ne întoarcem, mamă ?

Bătrîna stătea atentă, cu capul ridicat.

— Nu. Aud un tropăit de copite.

— Are dreptate, pe cinstea mea. Mamă, ai urechi mai bune decît băieții tăi.

Renny și Alayne se întorceau dintr-o plimbare călare. Zgomotul galopadei ajungea pînă la ei, ca un bubuit înfundat de-a lungul drumului.

Apoi apărură caii și călăreții; iapa cenușie înaltă și ciolănoasă alături de murgul strălucitor; silueta lungă, încovoiată a bărbatului în haine cenușii și fata îmbrăcată în negru, cu ținută grațioasă.

— Splendid! exclamă Nicholas. Ce bine călăreşte Alayne, ce zici, Ernie?

— Ai zice că ştie să călărească dintotdeauna.

— Se ţine bine în șa, remarcă Renny, și trase calul de hăţuri uitîndu-se cu mîndrie la murg și la amazoană.

Ochii tinerei femei străluceau de încîntare. Mulţumită călăriei descoperise ceva ce-i lipsise toată viaţa, mişcarea ideală în aer liber. N-avusese aplicaţie pentru nici un fel de joc sportiv, de fapt sportul n-o pasionase niciodată, dar la călărie se simțea în elementul ei, ca o raţă pe lac. Dobîndise forţă fizică și spirituală. Învăţase să guste atît o galopadă pe drumuri îngheţate, cu vîntul aprig în piept, cît și o plimbare la trap sub razele domoale ale soarelui.

Renny era un instructor sever. Nu se declara mulţumit decît dacă Alayne se ţinea bine în șa și folosea cum se cuvine dibăcia mîinilor pe care i-o dăruise natura. Dar cînd, în cele din urmă, Alayne deprinse tainele călăriei și o vedea cum porneşte ca o săgeată înaintea lui cu șuvițele strălucitoare de păr fluturînd de sub pălărie, cu trupul uşor ca al unei păsări luptînd împotriva vîntului, se simțea pătruns de bucuria voluptuoasă a faptului că trăieşte,

atît și nimic mai mult. Ar fi fost în stare să galopeze în urma ei fără oprire, cu iuțeală și îndrăzneală, pînă la capătul lumii.

Nu vorbeau decît arareori atunci cînd călăreau împreună. Pentru ei era deajuns că puteau zbura la unison de-a lungul drumurilor pustii, cu pescărușii lacului țipînd și planînd deasupra lor. Dacă totuși vorbeau, atunci discuția se rezuma la călărie. Renny nu scăpa din ochi calul pe care călărea Alayne și cînd îi strîngea o chingă la șa sau îi potrivea o scăriță, privirea din ochi ei spunea mai mult decît orice cuvînt.

Uneori, împreună cu ei călăreau și Eden, sau Pheasant și Piers. O dată, cînd li s-a alăturat și Maurice Vaughan, Pheasant se bucurase ca un copil. Tot atunci, calul lui Eden alunecase pe marginea falezei de deasupra lacului și s-ar fi prăvălit cu el în fundul apei dacă Renny n-ar fi reușit să apuce frîul și să tragă calul și călărețul înapoi în siguranță. Se năpustise spre ei, dîndu-i în lături pe Maurice și Piers, parcă mînat de dorința înverșunată de a-l salva el însuși pe Eden. Alayne se întrebase după aceea dacă Renny dorise anume să-și riște propria lui viață pentru a o salva pe a lui Eden, ca o compensație a faptului că izbutise să cîștige iubirea soției lui, sau fusese pur și simplu gestul protector și trufaș al capului de familie ?

De acum înainte, iarna putea să-și arate ori-

cînd colții. Plimbările călare vor deveni din ce în ce mai rare.

— Fiți atenți, strigă bunica. Acum mă întorc în casă. Asta-i ultima mea plimbare pînă la primăvară. Au... bătrînele mele picioare abia mă mai duc ! Ține-mă bine Nick. Ești un sprijin la fel de solid ca o pernă de fulgi.

Cele trei siluete porniră tîrșîind picioarele pe alee, atît de încet încît păreau că nu înaintează aproape de loc. Caii își plecaseră capetele și pășteau iarba umedă de decembrie.

— Nici nu poți să-ți închipui ce înseamnă pentru mine bunica și cei doi flăcăi bătrîni, spuse Renny.

Bunica ajunsese la trepte. Renny ridică mîna, agitînd cravașa și-i strigă

— Te-ai descurcat formidabil ! Bravo ție, bunico ! Acum o să stai la adăpost pînă la primăvară, nu ?

— Nick, spune-le, i se adresă gîfîind bunica, că după ce-și duc caii la grajd să vină să mă sărute.

— Ce spune ? strigă Renny.

Nicholas răspunse ca un tunet :

— Vrea să o sărutați.

După ce o instalară pe mama lor în fotoliul ei preferat, Nicholas îi șopti lui Ernest, apăsînd cuvintele

— Am impresia că lucrurile se încurcă tot mai rău între ce doi pe zi ce trece. Nu știu unde-or să ajungă ! Oare Eden n-are ochi să vadă ?

— O, dragul meu Nick, cred că ți se pare. Tu ai fost întotdeauna mare amator de astfel de lucruri. Eu pot să spun că n-am observat nimic. Totuşi, cred că ai dreptate, se simte ceva. Parcă pluteşte în aer. Dar ce putem face noi ? Nu-mi place să mă amestec în treburile lui Renny. În plus, cred că Alayne nu e genul de femeie...

— Toate sînt la fel. Arată-mi și mie femeia căreia nu i-ar surîde o legătură amoroasă cu un bărbat ca Renny, mai ales cînd a fost smulsă dintr-un oraş mare şi apoi ascunsă într-o văgăună izolată ca Jalna. Şi eu aş fi tentat să am o legătură dac-aş găsi o domnișoară destul de decrepită ca să-i fiu pe plac.

Ernest îşi privi fratele, zîmbind îngăduitor.

— Ei, Nick, lasă c-ai avut destule legături în tinerețe. Tu și Millicent ați fi putut...

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu spune una ca asta, îl întrerupse Nicholas. Mai bine mort decît cu femeia aceea lîngă mine.

— Bine, bine... cedă Ernest, dar bombăni ceva despre „un piculeț cam prea multe legături".

— Ei, în definitiv, toate s-au dus, nu ? făcu Nicholas țîfnos. Cenuşă stinsă, fără nici un tăciune. Nici nu le mai țin minte numele. Mă întreb dacă am sărutat-o pe vreuna cu patimă ? Nu mai sînt în stare să retrăiesc senzația. Ce mă interesează acum e cazul ăsta, a lui Renny şi Alayne am impresia că e ceva serios.

— În casă nu-i dă nici o atenție !

— Nu-i dă nici o atenție ! O, dragul meu...
Nicholas mușcă vîrful unei țigări de foi și scuipă disprețuitor.

— Păi, de exemplu, mai serile trecute cînd au fost la noi tinerii Fennel și cînta gramofonul, Alayne a dansat mai des cu ei și cu Eden și chiar cu Finch decît cu Renny. Am văzut-o dansînd cu el doar o singură dată.

Nicholas îi explică, compătimitor :

— Bietul meu frate bătrîn și orb ! Au dansat doar o dată fiindcă nu puteau suporta mai mult. I-am văzut dansînd în hol. Acolo nu prea era lumină. Alayne se făcuse albă ca varul la față iar ochii... dar ce spun eu, cred că nu vedea nimic înaintea ochilor. Renny se mișca ca prin vis. Avea un zîmbet încremenit pe față, afișat așa, de circumstanță o mască. De data asta pare să fie ceva serios și la el, ori tocmai asta nu-mi place.

— Iese un tărăboi mare dacă Eden o să observe.

— Eden n-o să observe nimic. E mult prea absorbit de propria lui persoană. Dar mă mir de Meggie că nu și-a dat seama.

Ernest luă un ziar și se uită la dată.

— Șaptesprezece decembrie. Ia gîndește-te puțin. Augusta sosește mîine la Montreal. Bănuiesc că a avut o călătorie îngrozitoare, biata de ea. De fiecare dată alege lunile cele mai proaste pentru traversarea oceanului. Ernest încerca să schimbe subiectul. Discuția despre legătura dintre Renny și Alayne îi tulbura digestia. În plus, era de părere că Nicholas

exagerează gravitatea situației. Se putea ca Renny și Alayne să fie puțin cam prea interesați unul față de celălalt, dar aveau amîndoi destulă judecată pentru a nu îngădui acestui interes să ia proporții primejdioase. Aștepta cu nerăbdare s-o vadă pe Augusta; ei doi se înțeleseseră întotdeauna bine.

Augusta sosi peste două zile. Suportase călătoria fără inconveniente deosebite, nu lipsise de la nici o masă, deși majoritatea călătorilor avuseseră rău de mare. Devenise, din copilărie, atît de rezistentă la călătorii, încît acum forța dezlănțuită a elementelor naturii nu reușea s-o mai tulbure.

Lady Buckley era ca o masă pregătită pentru un banchet de gală la care oaspeții nu vor sosi niciodată. Îmbrăcămintea ei era complicată și elegantă, de o eleganță a unor vremi apuse și care te ținea la distanță. Nimeni n-ar fi îndrăznit vreodată să-i mototolească rochia strîngînd-o prea tare în brațe. Pînă și bătrîna doamnă Whiteoak păstra în prezența ei o oarecare rezervă deși, cînd nu era de față, făcea observații grosolane și batjocoritoare la adresa ei. O irita titlul de noblețe și se prefăcea că nu-și poate aminti numele fiicei ei, așa că de cîte ori vorbea cu vreo cunoștință despre ea, spunea: fiica mea, Lady Buntley... ori Bunting... ori Bautling.

Augusta se pieptăna ca regina Alexandra, cu un coc plin de demnitate adunat în creștetul capului. Nu puteai ști dacă părul, doar ușor cărunt, se datora bunăvoinței naturii sau artei

coaforului. Purta gulere înalte, prinse în jurul gîtului cu broșe superbe. Avea talie lungă și subțire, mîini fine și picioare bine proporționate, care abia se zăreau de sub fustele întotdeauna cam largi. Acel aer care lăsa impresia că nu și-a revenit niciodată în urma unei profunde jigniri, așa cum fusese de părere Nicholas, era poate sugerat și de felul cum își ținea capul, ușor dat pe spate, de parcă s-ar fi ferit mereu de ceva. Avea sprîncene foarte arcuite, ochi negri care, odată cu vîrsta, deveniseră puțin cam sticloși, nasul familiei Court, cu o oarecare modificare, și o gură ale cărei linii vădeau atîta mulțumire de sine încît nimic nu le putea face se tresară. Era o femeie care se ținea foarte bine și cu toate că era mai în vîrstă decît Nicholas sau Ernest, arăta cu mulți ani mai tînără. Cum soarta hotărîse ca ea să vină pe lume într-o colonie, era bucuroasă că se născuse în India și nu în Canada. Se considera englezoaică pură, respingînd originea irlandeză a mamei sale ca pe un accident nefericit.

Alayne îi făcu o impresie deosebit de favorabilă. Îi plăcu o anume sobrietate și delicatețe în vorbire, și purtările dobîndite de Alayne ca urmare a faptului că-și petrecuse foarte mult timp împreună cu părinții ei.

— Nu e nici prea emancipată, nici impertinentă, ca atîtea alte fete din ziua de azi, spuse Augusta mamei sale, cu vocea ei profundă, frumos modulată.

— În plus are și picioare frumoase, adăugă bătrîna doamnă, cu o grimasă.

Lady Buckley și Alayne stătură îndelung de vorbă. Fata constată că sub aerul distant se ascunde o fire blîndă și înțelegătoare. Lady Buckley își iubea foarte mult nepoții, în special pe cei mai mici. Îi povestea lui Wakefield, cîte o oră, basme de demult dintre care unele îți înghețau sîngele în vine. Cînd Finch exersa la pian, mătușa Augusta stătea dreaptă lîngă el, lăudîndu-l sau criticîndu-l cu calm, și băiatul se simțea încurajat de prezența ei. O cîștigă definitiv pe Alayne prin atitudinea prietenoasă față de Pheasant.

— Să ignorăm originea mamei ei, propuse ea, afabil. Tatăl ei se trage dintr-o familie veche și distinsă de militari englezi și, la urma urmei, ce dacă părinții ei nu erau căsătoriți — aflați că mulți membri ai nobilimii au origine nelegitimă.

Foarte curînd se dovedi că Meg nu e prea încîntată de atitudinea mătușii ei față de căsătoria lui Piers, de admirația manifestată lui Alayne, și nici de influența ei asupra lui Finch și a lui Wakefield. Pentru început, Meg își exteriorizä resentimentul mîncînd la masă chiar și mai puțin decît înainte. Ar fi fost de mirare că reușea să se mențină înfloritoare și durdulie dacă nu s-ar fi știut de tăvile cu bunătăți cărate în taină sus, în camera ei, de către Rags, care, dacă era credincios și devotat cuiva pe lume, atunci îi era domnișoarei Whiteoak.

După aceea începu să-și petreacă majoritatea timpului în camera bunicii, în fața căminului unde ardea un foc strălucitor, ținînd ușa în-

chisă, pentru a se izola de restul familiei. Bătrîna doamnă se complăcea de minune în atmosfera aceea încinsă de focul dogoritor și de bîrfeli. Nimic nu-i plăcea mai mult decît „s-o treacă prin frigare pe Augusta“ cînd fiica ei nu era prezentă. Cînd era de față, se arăta politicoasă, dar cam în silă. Din moment ce Augusta era de acord cu lecțiile de pian ale lui Finch, atunci, evident, exersatul lui devenea o adevărată tortură pentru bătrîna doamnă.

— Ce vrei, bunica nu poate suporta gamele şi exercițiile acelea cromatice înfiorătoare, îi explică Meg lui Renny. Tocmai la ora cînd de obicei se simte în cea mai bună formă, nervii îi sînt puşi la grea încercare. Sînt sigură că la vîrsta ei e de-a dreptul periculos.

— Dacă băiatul ar lua lecții cu domnișoara Pink, îi replică Renny că amărăciune, exercițiile lui n-ar supăra-o cîtuşi de puțin.

— Cum poți să spui aşa ceva, Renny, doar știi foarte bine că bunica n-a avut niciodată nimic împotrivă ca Finch să ia lecții cu domnul Rogers ! Pe ea n-o interesează cu cine ia lecții de pian deși, cu siguranță, domnişoara Pink nu l-ar fi învățat să izbească cu atîta forță clapele pianului, așa cum îl îndeamnă domnul Rogers.

— Sigur că nu, ea l-ar fi învățat să zdrăngănească melodioare fără mai mult nerv decît o muzicuță de jucărie. Dacă puștiul are talent muzical, atunci o să fie instruit cum trebuie. Alayne susține că e foarte talentat.

Dar nici nu rostise bine cuvintele că își dădu imediat seama că făcuse o greșeală gravă pomenind părerea Alaynei. Cînd o văzu pe Meg cum se încruntă, și-i văzu buzele arcuindu-se într-un zîmbet ușor, răutăcios, Renny începu să se piardă în explicații

— O, în definitiv, oricine poate să-și dea seama că Finch are talent. Eu am observat asta de mult, de aceea l-am și ales pe domnul Rogers.

Un timp Meg nu scoase nici o vorbă ; continuînd să zîmbească, îi căuta privirea cu ochii ei albaștri, blînzi.

— Cred că tu nu-ți dai seama, Renny, cît de ciudată devine, pe zi ce trece, atitudinea ta față de Alayne. Ai căpătat un aer aproape posesiv. Uneori mă gîndesc c-ar fi fost mai bine dacă Eden n-ar fi adus-o niciodată aici. Am încercat s-o îndrăgesc, dar...

— O, Doamne ! făcu Renny și, întorcîndu-i spatele, dădu să se îndepărteze. Voi femeile mă îmbolnăviți. N-are omul liniște din cauza voastră. Asta-i bună, s-ajungem toți la cuțite pentru lecțiile de pian ale unui puști ! Renny izbucni într-un rîs nervos.

Observînd că fratele ei mai mare și-a pierdut cumpătul, Meg își dădu seama că situația este chiar mai gravă decît își închipuise. Spuse

— Nu despre asta e vorba. Nu despre asta. Am senzația că ceva nu e așa cum trebuie — simt acțiunea unei influențe nefaste. Din ziua cînd Eden a adus-o pe Alayne aici a început să-mi fie teamă.

— Teamă de ce ?

— Teamă de ceva ce se ascunde în această fată. Ceva fatal și periculos. Întîi și-a scurmat calea...

— Și-a scurmat calea ! O, Meggie, pentru numele lui Dumnezeu !

— Da, ăsta e adevărul ! Literalmente și-a scurmat calea pentru a le cîștiga încrederea unchilor noștri. Apoi l-a cucerit pe bietul Finch. Numai pentru că i-a spus ea că are talent la muzică, bietul băiat e în stare să exerseze pînă la epuizare și s-o îmbolnăvească și pe bunica. Apoi l-a montat pe Wake împotriva mea. Pe mine nu mă mai ascultă de loc. Acum a ajuns la tine, Renny ! De data asta e ceva mult mai primejdios. E cu totul altceva. O, am simțit eu că așa o să se-ntîmple !

Renny își redobîndise stăpînirea de sine.

— Meggie, îi spuse el, și-o îmbrățișă strîns, lipind-o de haina lui aspră de *tweed*, dac-ai mînca o masă ca lumea — știi foarte bine că așa, pur și simplu te subalimentezi — și dacă ai ieși și tu cîteodată ca să mai schimbi decorul, nu ți-ar mai intra astfel de idei în cap. Nu se potrivesc cu firea ta, crede-mă. Tu ești o fată normală, cu scaun la cap. Niciunul dintre noi n-are o minte așa de sănătoasă ca a ta. Știi bine cît depind eu de tine în toate privințele.

La auzul acestui atavic apel masculin, Meg cedă și începu să plîngă cu capul pe umărul lui. Dar tot nu era convinsă. Firea ei domoală se trezise la acțiune împotriva presupuselor mașinații puse la cale de Alayne și Lady Buckley.

În aceeaşi seară, cînd Finch vru să intre în salon ca să exerseze la pian, găsi uşa încuiată. Fugi să-l caute pe Renny care se afla într-o încăpere din grajd, unde se ţineau harnaşamentele cailor.

— Ascultă, izbucni Finch, aproape plîngînd. Ce părere ai ? Au plecat şi m-au încuiat pe dinafară. Azi nu pot să exersez. Nu mi-au dat pace toată săptămîna pe chestia asta și acum, poftim, au încuiat uşa.

Renny, cu pipa în gură, continua să admire, din tot sufletul, o şa nouă, roşie-cafenie.

— N-auzi, zbieră Finch, n-auzi ? Mi-au încuiat uşa la salon şi l-am înîtlnit pe Rags în hol care mi-a aruncat unul din rînjetele alea greţoase ale lui şi mi-a zis : „Vai, dom'șoara Whiteoak ți-a încuiat pianu'ăla. Zice că nu mai vrea să ştie de nici un cîntat la pian în casă pîn' ce nu se face bine cocoana bătrînă. E-ntr-o stare destul de rea, zău aşa, de atîta zdrăngăneală". Cred c-ar fi mai bine să mă las păgubaş dacă nu mi se dă voie să exersez.

Renny, cu ochii tot la şa şi cu pipa în gură, mormăi ceva plin de înțelegere.

Finch își vîrî mîinile în buzunare și izbi cu spatele de uşorul uşii. Acum se simțea mai liniştit. Renny o să facă ceva, nu se îndoia de asta, dar îl îngrozea ideea că ar putea izbucni un scandal din cauza lui.

Într-un tîrziu, cel mai mare dintre frații Whiteoak se hotărî să vorbească.

— Să-ți spun ce-am de gînd să fac, Finch. Vreau să-l întreb pe Vaughan dacă te-ar lăsa

să exersezi la pianul lui. Sînt sigur că n-o să aibă nimic împotrivă. Menajera lui e surdă așa că n-ai cum să-i zdruncini nervii. Am să chem să acordeze pianul. Era un pian bun pe vremuri. Atunci n-o să mai depinzi de nimeni.

Nu mult după aceea, Finch putea fi văzut, în după amiezile întunecoase de decembrie, croindu-și drum prin rîpă spre salonul nefolosit și părăginit al casei Vaughan. Sub degetele lui, vechiul pian prinse din nou viață și, întocmai ca un ogor care nu a mai fost cultivat vreme îndelungată, răspundea cu bucurie străduințelor lui, răspîndind o tumultoasă recoltă de sunete care făceau să vibreze prizmele de cristal ale candelabrului. Adesea întîrzia la cină și atunci mînca la bucătărie ce-i mai dădea doamna Wragge. Uneori, Maurice Vaughan îl reținea la cină și atunci Finch se simțea ca un bărbat în toată firea, instalat în fața lui Maurice, cu paharul de bere alături și fără să-l oprească nimeni de la fumat.

Maurice căuta întotdeauna să aducă vorba despre Meggie. Lui Finch îi venea greu să spună ceva plăcut despre ea în acele zile, dar observă că Maurice era mai interesat să-l audă vorbind despre Meggie în toane rele decît despre Meggie în toane bune. Părea să resimtă o mulțumire oarecum sumbră aflînd că nici pentru ea lucrurile nu stau chiar pe roze.

Finch nu mai fusese așa de fericit de pe vremea cînd era foarte mic. Poate că nu fusese niciodată așa de fericit. Descoperi în el o năzuință spre perfecțiune chiar și în interpreta-

rea simplelor lui exerciții de pian, năzuință care nu-l îmboldise niciodată la traducerile din limba latină sau la problemele de matematică. Descoperi că are și voce. Tot drumul spre casă prin rîpa întunecoasă cînta, uneori cît îl ținea gura, alteori cu glas potolit, duios și plin de melancolie.

Pregătirea lecțiilor pentru școală lăsa însă mult de dorit ! La sfîrșitul trimestrului, situația lui școlară era de-a dreptul dezastruoasă. După cum remarcă Eden ironic, Finch se depășise pe sine însuși. În toiul scandalului, Finch avu o singură consolare cînd o mare parte din vină căzu asupra lui Renny. Dar nu i-a fost de mare folos, fiindcă pînă la urmă și Renny s-a întors împotriva lui, acuzîndu-l că nu are simțul datoriei și amenințîndu-l că-i va interzice cu desăvîrșire să continue lecțiile de pian. Mătușa Augusta și Alayne îi luară apărarea, dar cu destulă prudență. Augusta nu voia ca vizita ei să devină prea neplăcută, iar Alayne ajunsese să-și compare poziția ei în casă cu cea a unui navigator care-și croiește anevoie drum printre stînci înșelătoare și volburi furibunde. Putea să mai îndure pînă la Anul Nou — cînd Eden urma să ocupe postul pe care i-l găsise domnul Evans la oraș — dar nu mai mult.

În clipa cînd Finch, ca unul din acei nenorociți condamnați care era tîrît în zdrențe la coada căruții, cu degete acuzatoare îndreptate spre el din toate părțile, se gîndea fie să fugă fie să-și pună capăt zilelor, deveni doar obiectul

unui dispreț trecător, deoarece, pe neașteptate, micul Wakefield deveni eroul principal. De cîtva timp lui Piers îi dispăreau cartușe. Tot de atîta timp stocul de nalbe al lui Wake părea inepuizabil. Un băiat de grajd slugarnic „ciripise“ și se descoperi că Wake golea cartușele, făcînd pachețele drăgălașe cu praful de pușcă, pe care le vindea apoi băieților din sat pentru micile lor acte de violență.

Încolțit, Wake declarase că n-are nici cea mai vagă idee despre vreun praf de pușcă, nici scos din cartușe, nici luat din vreo grămadă. Dar Meg și Piers, cotrobăind prin pupitrul său, dăduseră peste drăgălașele pachețele, pregătite pentru vînzare, alături de o cutie plină de bănuți de aramă ba chiar și o evidență scrisă a vînzărilor și încasărilor. Fapta era gravă. Meg fu de părere că Wake trebuie bătut zdravăn. Ce e drept, băieții Whiteoak nu stabiliseră un standard prea înalt de moralitate la care să fie astfel obligat să se ridice și fratele mai mic dar, oricum, cele întîmplate depășiseră măsura.

— Să-l biciuiți bine, îi îndemnă bunica. Cei din familia Court au furat, dar n-au încercat niciodată să scape mințind.

— Cei din familia Whiteoak, interveni Nicholas, au mințit de multe ori, dar n-au furat niciodată.

Ernest murmură

— Wakefield a moștenit ce e mai rău de la ambele părți.

— E un mic ticălos, declară Piers, și trebuie să scoatem răul din el.

Alayne era îngrozită la gîndul că delicatul şi drăgălaşul Wake va fi supus umilinței unei pedepse corporale.

— O, vă rog, nu s-ar putea să-l iertați de data asta ? îi imploră ea. Sînt sigură că n-o să mai săvîrşească niciodată astfel de fapte.

Piers rîse scurt şi disprețuitor.

— Necazul cu puştiul ăsta e că prea a fost răsfățat. Dați-l pe mîna mea şi pun rămăşag că n-o să mai şterpelească nimic.

— Eu mă opun categoric ca un copil delicat ca Wakefield să fie maltratat, declară Lady Buckley.

Acuzatul, care asculta din hol, îşi vîrî capul printre draperii şi le înfățişă o mutriță albă, mînjită de lacrimi.

— Pleacă de-aici, domnule, se răsti Nicholas. Tocmai discutam cazul tău.

— Vă rog, vă rog...

Renny, care fusese adus cu forța la acest consiliu de familie, stătea posac, cu şapca în mînă şi jambierele pline de țurțuri de zăpadă.

— Ei, eu am să plec, făcu el şi se întoarse pe călcîie.

— Renny ! strigă sora lui, pe un ton energic. De ce pleci ? Tu eşti cel care trebuie să-l bată pe Wake.

Opoziția Alaynei şi Augustei preschimbase determinarea ei de soră mai mare, decisă să pedepsească copilul pentru binele lui, într-o încăpățînare înverşunată

Posomorît, Renny se opri cu capul plecat, privind țintă în fundul șepcii.

— Data trecută cînd i-am tras o chelfăneală, a tremurat și a plîns aproape toată noaptea. Eu n-am să-l mai bat, spuse el și, împingîndu-l pe Wake din calea lui, ieși în hol trîntind ușa din față după el.

— Măi, măi! izbucni Piers, ce dulcegărie exagerată !

— Fii pe pace, îl liniști Meg, ridicîndu-se. Wakefield nu scapă nepedepsit. Fața ei blajină, cu trăsături imobile, era mai palidă ca de obicei.

— Asta nu e treabă de femeie, declară Piers. Lasă că-l bat eu.

— Nu, tu ai să-l bați prea rău.

— Lăsați-mă pe mine, că-l bat eu, strigă bunica. Am mai bătut eu băieți și pînă acum. Am bătut-o și pe Augusta. Nu-i așa, Augusta ? Dați-mi bastonul ! Obrajii i se îmbujorară de surexcitare.

— Mamă, mamă, o imploră Ernest, agitația asta îți face foarte rău.

— Fă-i puțin vînt cu evantaiul, propuse Nicholas. E teribil de roșie la față.

Meg îl împinse pe Wakefield în sus pe scări. Piers nu renunță și veni după ea pînă la scară.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să nu dai înapoi tocmai acum. Dacă ai de gînd să-l bați, atunci bate-l ca lumea !

— O, n-ai vrea să treci tu în loc ? exclamă Pheasant trăgîndu-l de braț.

— În locul cui ? rîse el. Al celui care dă sau al celui care încasează ?

— Care încasează, bineînțeles, Nu ți-ar strica deloc.

Nicholas și Ernest ieșiră și ei în hol, iar în urma lor apăru bunica tîrșîindu-și picioarele : Era atît de exaltată încît mergea fără ajutorul nimănui, izbind cu bastonul în parchet și mormăind

— Am mai bătut cu băieți și pînă acum !

Finch se încolăci în jurul stîlpului scării în spirală și se gîndi la bătăile pe care el însuși le încasase. Augusta și Alayne se închiseră în *living-room*.

Eden ieși din camera lui de la etaj ca să afle motivul scandalului, dar Meg nu scoase o vorbă. Cu o expresie neînduplecată întipărită pe față, îl împinse pe Wakefield în camera ei și închise ușa. Piers însă, îi prezentă pe scurt dar vehement istoricul recentei cariere de infractor a celui mai tînăr Whiteoak.

Eden se săltă pe balustrada scării, privind la chipurile fraților, unchilor și bunicii sale. Apoi glăsui, legănîndu-și un picior

— Sînteți nemaipomeniți ! Să știți că a meritat să fiu întrerupt chiar în mijlocul unei poezii cu tropi ca să pot admira chipurile voastre așa cum stați acolo jos. Arătați ca niște picturi ale unor mari maeștri : Doamnă bătrînă cu baston. Prieteni nedespărțiți (adică unchiul Nick și unchiul Ernest). Tînăr cu chipul roșu (ăsta ești tu, Piers), Nătîngul satului (tu, Finch). Adevărul e că mă împotmolisem căutînd o rimă. Poate că fratele Wake, în chinurile lui, o să-mi dea vreo idee !

— Ce tot spune ? întrebă bunica. Să nu-l prind că-ndrăzneşte să-mi întoarcă vorba, cum îi e obiceiul.

Ernest îi explică împăciuitor.

— Nu, mamă, a spus doar că arătăm ca nişte tablouri frumoase.

— În sfîrşit, Meg a început, anunţă Piers, cu un zîmbet răutăcios.

Din camera lui Meg se auzi o cascadă de lovituri puternice, lovituri care, după cum sunau, păreau să usture direct pe pielea goală. Lovituri sacadate de femeie, care încetară la fel de repede cum începuseră.

— Nici nu ţipă, sărăcuţul de el, remarcă Eden.

— Te cred şi eu, nu plînge fiindcă nu-l doare, se înfurie Piers. Ce-şi închipuie femeia asta că face ? Că-i dă pălmuţe drăgăstoase unui pisoiaş ? Sfinte Dumnezeule ! Nici n-a început bine că s-a şi oprit. Hei, Meggie, ce s-a întîmplat ? Ai de gînd să-i tragi o mamă de bătaie puştiului sau nu ?

Meg apăru în uşa camerei

— L-am bătut. Acum ce mai vreţi de la mine ?

— Doar nu vrei să spui că asta se poate numi bătaie ? Mai bine nu-l atingeai deloc. Asta a fost o glumă, nu bătaie.

— Aşa e, aprobă Nicholas, dacă vrei să snopeşti un băiat în bătaie, atunci snopeşte-l ca lumea.

— Am să-l snopesc eu cum trebuie. Lăsaţi-mă numai să urc la el ! răcni bunica punînd piciorul pe prima treaptă.

— Potoleşte-te, mamă, încercă s-o oprească Nicholas. Nu poţi urca pînă acolo.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Meggie, exclamă Piers, du-te înapoi şi trage-i vreo cîteva, să le ţină minte mai mult de cinci minute !

— Da, da, Meggie, aprobă şi Ernest, decît o săpuneală d-asta blîndă, mai bine nimic.

— Trage-i o bătaie adevărată ! Dar una adevărată ! zbieră Finch, cu o bruscă pornire de cruzime.

El încasase destule bătăi, ce Dumnezeu ! Să mai încaseze şi răzgîiatul ăsta mic de Wake.

Boney ţipă

— *Jab Kutr ! Nimak haram ! Chore !*

Meg se apropie de capul scărilor şi-i bruftui, clocotind de indignare

— Sînteţi ca o haită de lupi care urlă, adulmecînd sîngele unui biet mieluşel. Wake nu mai încasează nici o lovitură în plus, aşa că aţi face mai bine să vă întoarceţi în vizuinile voastre.

Eden o cuprinse în braţe şi îşi culcă capul pe umărul ei îmbietor.

— Cît de mult îmi iubesc familia ! exclamă el. Şi cînd mă gîndesc că după Anul Nou o să plec din mijlocul vostru şi n-am să mai văd scene din astea nemaipomenite !

Meg nu încercă să înţeleagă sensul cuvintelor lui Eden. Simţea că Eden e încîntat de ea, pentru că o strîngea în braţe şi atît îi era de ajuns.

— Crezi că am greşit atunci cînd le-am spus că n-au pic de inimă ?

— Ai avut perfectă dreptate, fetiţo.

— Eden, sper că n-o să te supere ce-am să-ţi spun dar, tare mult aş vrea ca Alayne să nu se mai amestece între mine şi copii. Are nişte idei...

— Da, are mania de a vrea să pună toate lucrurile la punct. La fel face şi cu mine. Mereu îmi spune că sînt lipsit de metodă şi că sînt dezordonat cu lucrurile mele. În fond e bine intenţionată, dar are micile ei metehne profesionale.

— Bietul mieluşel ! îl căină Meggie, mîngîindu-i părul care strălucea ca o cască.

— Meggie ! strigă Wake cu glasul frînt de suspine.

Meg se desprinse din braţele lui Eden

— Ei, acum trebuie să mă duc la el, şi să-i spun că e iertat.

Grupul de jos se retrăsese după ce Meggie îi acuzase, lăsînd în urma lor o dîră de discuţii aprinse. Piers se întinse să-şi ia şapca şi, oprindu-se la uşa bunicii, spuse destul de tare ca să audă Alayne

— Nu ştiu zău care din ele îi răsfaţă mai rău pe cei doi puşti. Cît despre Eden, nici el nu-i mai breaz, e şi el ca o femeie !

— Seamănă cu biata maică-sa, numai gura-i de el, trase concluzia bunica.

A doua zi de dimineaţă, cînd Wakefield se trezi, norul care-l învăluia încă se dovedi doar o ceaţă uşoară, curînd risipită de primele raze

ale bunăvoinței redobîndite. Înainte de sfîrşitul zilei era acelaşi băiețel dintotdeauna, demn, plin de grație, dar cam obraznic, poate ceva mai ascultător, ceva mai dornic să fie pe plac, o idee mai iscusit în jocul vieții sale.

Jocul vieții își urma cursul la Jalna. Un joc aspru, plin de gravitate, care pretindea nu atît agerimea minții cît tenacitate și o piele groasă. Clădirea veche din cărămidă, adăpostită de brazi și molifți se închidea în sine pe măsură ce iarna se statornicea. Deveni centrul vîrtejurilor de zăpadă viscolită, pentru ca apoi, acoperișul, frontoanele și toate proeminențele mai mici ale casei să-și poarte, fiecare, povara de zăpadă neclintită, neîntinată. Era străjuită de pomi de zăpadă și împrejmuită, ca un zid, de un gard de zăpadă. Era împodobită, tivită, dichisită cu cununi, ghirlande de zăpadă și fulgi pufoși. Părea strînsă între cerul apăsător de deasupra și pămîntul înghețat de dedesubt. Locuitorii casei erau izolați de restul lumii. În afara urmelor de pași lăsate cînd și cînd pe zăpadă, nimic nu le trăda existența. Doar noaptea, o lumină slabă răzbătea prin ferestre fără să se poată vedea însă înăuntru, vestind doar cu licărul ei misterios că, sub acel acoperiș, trăiau, iubeau, sufereau și năzuiau ființe omenești.

Veni Crăciunul.

De Anul Nou Alayne primi din partea domnului Cory un pachet cu cărți și o felicitare cu un desen sobru. De la mătușile de pe malul golfului Hudson sosiră alte cărți și o mică gravură

înrămată. O lizeuză, în care ar fi înghețat la Jalna, de la Rosamond Trent. Alayne arătă tuturor lucrurile primite, apoi le puse la păstrare. Păreau nefirești în această casă.

La Jalna nu exista obiceiul ghirlandelor de ilice. Nici al fundelor enorme de satin roșu. Dar înfășurau balustrada scării cu plante veșnic verzi și în hol atîrnară de lampă o creangă de vîsc. În salon, un brad mare de Crăciun se înălța pînă în tavan, încărcat, ca un pom în plin rod, cu daruri pentru întreaga familie, de la bunică pînă la micul Wake.

O voioșie nestăpînită îi uni pe toți laolaltă în ziua aceea. Fiecăruia îi era drag sunetul vocii celuilalt, rîdeau pentru orice fleac ; pînă la căderea serii, tinerii băieți se întrecură în giumbușlucuri. Masa, servită mai tîrziu ca de obicei, era dominată de cel mai mare curcan pe care-l văzuse Alayne vreodată. Urmă o budincă rumenită și zemoasă cu prune și cu sos de brandy. Vinul era de Xeres și Porto. Invitaseră și familia Fennel ; pe cele două fiice ale amiralului în retragere ; și pe solitara domnișoară Pink, micuța organistă. Domnul Fennel închină în sănătatea bunicii, un toast scînteietor, plin de metafore și de umor caustic, încît bunica îi dădu ideea că n-ar fi rău ca duminicile înainte de slujbă să bea ceva fiindcă doar așa, poate, ar rosti o predică demnă de ascultat.

Fiicele amiralului și domnișoara Pink erau îmbujorate și zîmbeau necontenit cu veselia plină de extaz pe care o provoacă vinul. Meg era blajină și plină de gropițe ca o fetiță.

Rags, exaltat, de parcă ar fi participat şi el la reuniune, apăru cu o tavă imensă cu stafide înăbuşite în brandy aprins. Cînd zări chipul cu trăsături aspre al lui Rags în lumina aceea ciudată, gîndul lui Renny zbură, ca într-un vis, la o altă scenă cu totul diferită. Îl văzu pe Rags aplecat deasupra unei tigăi, într-o tranşee din Franța, îmbrăcat cu o uniformă murdară şi, pe față — în mod inexplicabil — întipărită aceeași expresie. Dar de ce, nu-şi mai aducea aminte. Pe Rags îl adusese cu el, din Franța. Renny îl privi în ochi, zîmbindu-i, și atunci pe fața aspră, greu încercată de viață a lui Rags, apăru un rînjet straniu, plin de adorație.

Rags așeză tava cu stafide pe masă în mijlocul oaspeților. Deasupra boabelor săltau flăcărui albăstrii, şerpuitoare, tremurînd și răsucindu-se ca apoi să piară, pîlpîind, în unduiri din ce în ce mai repezi.

Mîini, cu luciri ca de alamă, se întindeau şi înhățau stafidele. Mîna mică a lui Wake, cu încheietură rotundă de copil ; a lui Finch, osoasă şi apucătoare ; a lui Piers, lată și vînjoasă ; a bunicii, cu pielea ca pergamentul, cu degetele încîrligate pline de inele scînteietoare — toate, mîini care voiau să apuce, lacome, iar în spatele lor, chipuri atente, iluminate de flăcări și ochii bunicii ca nişte cărbuni sub sprîncenele roşii, stufoase.

Mîinile lui Pheasant fluturau ca niște păsărele cafenii. Îi era teamă să nu și le ardă. De fiecare dată, flăcările albastre îi atingeau mîinile și ea le trăgea repede înapoi.

— Nu fi prostuță, îi spuse Renny. Întinde mîna repede, că altfel n-o să mai rămînă nici o stafidă.

Pheasant strînse din dinți și vîrî mîna în flăcări.

— O, o, am să mă ard!

— N-ai înhățat decît două, rîse Eden care stătea lîngă ea și-i puse o grămăjoară lucitoare în farfurie.

Renny observă că mîna lui Eden se strecoară sub masă și apucă mîna pe care Pheasant și-o ținea în poală. Ochii lui Renny îi căutară pe ai lui Eden fixîndu-l o clipă cu privirea. Se uitară unul la altul printre gene, și fiecare descoperi la celălalt ceva care-l surprinse. Nici nu întrezăriră bine acest ceva nedeslușit că îndată și dispăru, ca o perdea de abur care tulbură pentru scurt timp limpezimea peisajului bine-cunoscut și-ți înfățișează o scenă nebuloasă, chiar sinistră... Umbra trecu, ei își zîmbiră și Eden își retrase mîna.

Cînd doamna Whiteoak, condusă cu grijă de cei doi nepoți, ajunse sub creanga de vîsc, domnul Fennel se repezi și-o sărută. În îmbrățișare, barba lui se zburli, iar bunicii îi căzu boneta pe o ureche.

Unchiul Ernest, care în seara aceea era un domn foarte vesel, o prinse și-o sărută pe domnișoara Pink *, ceea ce o făcu să devină brusc domnișoara Stacojie.

---

[1] PINK — în limba engleză înseamnă roz.

Tom Fennel o prinse şi-o sărută pe Pheasant.

— Hei, Tom, mă cap pătrat, nu te-ntrece cu gluma, se auzi vocea lui Piers.

Finch, care după două pahare de vin vedea dublu, cuprinse şi sărută două Alayne cu umeri albi. Era prima dată de la nunta ei că purta rochie de seară.

Nicholas îl întrebă în şoaptă pe Ernest :

— Ai văzut vreodată un lup hămesit ? Atunci uită-te la Renny ce fioros arată acolo în colţul lui. Nu-i aşa că Alayne e încîntătoare astă seară ?

— Totu-i încîntător, răspunse Ernest, legănîndu-se în vîrful picioarelor. Ce Crăciun minunat !

Jucară şarade şi „cine-i personajul ?"

S-o fi văzut pe bunica (dezvăluind din greşeală numele personajului pe care-l interpreta) în chip de regina Victoria şi pe domnul Fennel în Gladstone !

Să-i fi văzut pe Meg ca Mary, Regina Scoţiei şi pe Renny în rolul călăului, pregătindu-se să-i reteze capul cu cuţitul pe care-l folosise cînd tăiase curcanul !

Sau pe Alayne în chip de Statuie a Libertăţii, cu o lampă de noptieră în mînă, (— Fii atentă, Alayne, n-o apleca aşa, să nu dai foc casei !), împreună cu Finch întruchipînd un imigrant lihnit de foame !

Aveai în faţa ochilor întreaga familie de la Jalna în cea mai bună dispoziţie a lor, petrecînd plini de voioşie.

Chiar după plecarea invitaților, cînd familia Whiteoak era gata de culcare, tot nu se puteau domoli. Ernest, numai în cămașă și pantaloni, porni la vînătoare de-a lungul coridorului slab luminat, cu o pernă în mînă. Se opri la ușa lui Renny care era întredeschisă Renny își întorcea ceasul și Wake, culcat în pat, sporovăia cu însuflețire. Ernest azvîrli perna drept în capul lui Renny. Năucit de lovitura neașteptată, Renny se clătină și scăpă ceasul din mînă.

— Aoleu, strigă el, las-că pun cu mîna pe tine ! și porni în urmărire cu perna lui în mînă.

— O luptă cu perne! O luptă cu perne! strigă Wake și se dădu jos de-a bușilea din pat.

Ernest ajunsese pînă la camera fratelui său.

— Nick, urlă el înfricoșat, salvează-mă !

Nicholas, cu coama lui zbîrlită vîlvoi, sări drept în picioare și se avîntă în luptă. Piers străbătu coridorul iute ca o săgeată. Finch, trezit din somn, abia ajunse la locul bătăliei cînd perna azvîrlită de Eden îl izbi și-l doborî la pămînt.

Camera lui Nicholas era un dezastru. Combatanții se prăvăleau încolo și încoace pe coridor. În extazul efortului fizic, încăierîndu-se aproape goi, cei tineri uitară de iubirile lor, de temeri și de gelozie, cei doi mai în vîrstă, uitară de anii lor.

— Băieți, băieți ! Strigă Meg dînd la o parte draperia de catifea de la ușa camerei ei.

— Stai la locul tău, fetițo ! și o pernă în zbor o sili să se retragă.

Pheasant apăru în uşa camerei, cu tot părul scurt, zburlit ca o perie.

— Pot să mă joc şi eu ? strigă ea, ţopăind de colo, colo.

— Înapoi cu aricuţu în vizuina lui ! făcu Renny şi o îmbrînci, în trecere, cu perna.

Îl fugărea pe Nicholas, care deodată îşi aminti de gută şi începu să meargă şontîc, şontîc. Piers şi Finch îl urmăreau pe Renny. Cînd îl încolţiră pe Renny, unchiul Nicholas, din fugarul aproape istovit, deveni şi el agresor ajutîndu-i pe ceilalţi să-l răzbească pe Renny.

Eden stătea în capul scărilor, şi în joacă îl ţinea în loc pe micul Wake, care se zbătea mînuind bărbăteşte o pernă lunguiaţă, de modă veche. Ernest, cu un ultim rest de vioiciune, dar tot pus pe pozne, ieşi pe furiş din camera lui şi azvîrli o pernă grea de pe canapea spre ei doi. Perna îl izbi drept în piept pe Eden care făcu un pas înapoi, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe scări în jos, cu zgomot, trezind-o pe bătrîna doamnă care începu să bată în podea cu bastonul.

— Ce s-a întîmplat ? Ce-ai făcut ? întrebă Renny.

— Doamne, Dumnezeule ! Fără să vreau, i-am dat brînci băiatului pe scări. Dacă l-am omorît ?

Fraţii se năpustiră jos claie peste grămadă.

— O, ce scări nenorocite, gemu Eden. Mi-am scrîntit piciorul. Nu pot să mă ridic.

— Nu te mişca, băiete. Începură să-l pipăie pe tot corpul. Femeile îşi făcură apariţia din camerele lor.

— M-am aşteptat eu la un accident, declară Augusta, cu un aer mai ofensat ca de obicei.

— Ce s-a întîmplat ? strigă Alayne.

Ernest răspunse, frîngîndu-şi mîinile

— Alayne, oare ai să mă ierţi vreodată ? Piers zice că i-am rupt piciorul lui Eden.

CAPITOLUL XXI

Eden și Pheasant

După șase săptămîni, Eden tot nu putea părăsi camera. Pe lîngă un picior rupt, se alesese și cu contuzii serioase la șira spinării. Totuși, imediat ce îi trecuseră primele dureri, n-o dusese chiar așa de rău. Cînd, în dimineața aceea, îl auzi pe inimosul doctor cu obraji roșii spunînd că în curînd va fi la fel de zdravăn ca mai înainte, simți aproape un regret. Fusese destul de plăcut să zacă așa, în pat, să i se poarte de grijă, și să-i asculte pe ceilalți văitîndu-se de asprimea vremii, de înălțimea nămeților și de imposibilitatea de a te deplasa undeva cu mașina. S-ar fi zis că lipsa de activitate fizică declanșase, în schimb, o activitate sporită a intelectului. Niciodată nu compusese versuri cu atîta ușurință. Poezia izvora dinlăuntrul lui, cu exuberanță, ca un șuvoi cristalin. Alayne stătuse la căpătîiul lui și scrisese primele poezii

cu caligrafia ei frumoasă, clară ; acum însă era în stare să stea în pat cu un caiet pe genunchi și să le mîzgălească singur în felul său — împodobind marginile paginilor cu schițe fanteziste în chip de ilustrații.

Alayne se comportase minunat în tot acest timp. Îl îngrijise ea însăși, alergînd fără preget din bucătăria de la subsol pînă în camera lor, fără să se plîngă vreodată deși, Eden știa, că cel puțin în primele săptămîni, fusese un bolnav pretențios, greu de servit. Alayne arăta înfiorător de obosită. Nu era glumă să urci mereu scările de cărămidă de la subsol. Fața ei părea mai lată, mai turtită, iar trăsăturile trădau un fel de răbdare teutonică care-l făceau să-și amintească că strămoșii mamei ei fuseseră doar cu cîteva generații în urmă de origine daneză ; moștenire vizibilă — expresie a soliditătii și răbdării. Cu trecerea anilor putea deveni o fată binevoitoare, îngăduitoare, dar fără îndoială nu la fel de frumoasă.

Desigur, o dezamăgise și neputința lui de a ocupa postul promis de domnul Evans, după Anul Nou. Deși nu-i pomenise aproape nimic despre asta, Eden știa că arde de nerăbdare să părăsească Jalna și să se mute într-o casă a lor. Refuzase propunerea ca ea să-și investească banii pentru a cumpăra o casă, dar se declarase de acord ca el să plătească chiria din leafa lui iar ea să cumpere mobila. Alayne vorbise în repetate rînduri despre felul cum ar dori să-și mobileze casa. Cînd îl durea piciorul și nu putea să adoarmă, unul din mijloacele ei preferate

de a-l linişti era să-l mîngîie pe cap şi să mobilizeze fiecare cameră în parte. Alayne alesese cu multă grijă mobilierul pentru camera lui de lucru şi pentru dormitoarele lor. Eden fusese uşor mîhnit auzind-o vorbind de camere separate, deşi, gîndindu-se mai bine ajunse la concluzia că va fi destul de plăcut să-şi poată împrăştia lucrurile prin toată camera fără senzaţia că o deranjează. Alayne era prea serioasă : acesta era adevărul. Avea un fel de a fi care-l făcea să se simtă ca un băiat prost crescut. La început îl încîntase această postură, dar acum îl scotea tot mai des din sărite.

În ultima vreme, simţea în purtarea ei ceva ciudat. Era absentă, absorbită în sine. Spera şi se ruga să nu devină morocănoasă. Fiindcă o nevastă morocănoasă ar fi fost o nenorocire pentru el, ar fi dăunat grav dispoziţiei sale sufleteşti. În primele săptămîni după accident, cînd avusese nevoie de îngrijire şi în timpul nopţii, Alayne dormise pe canapeaua din camera lor. Mai tîrziu, îşi luase lucrurile şi se mutase la mansardă, într-o cameră spaţioasă cu tavanul jos. De atunci îşi petrecea ore întregi acolo sus. Bineînţeles era deajuns să sune din micul clopoţel de argint de pe noptieră şi Alayne cobora zburînd treptele pînă la el în cameră, dar Eden se întreba totuşi ce făcea ea acolo sus singură. Nu pentru că ar fi dorit să stea cu el tot timpul, dar nu putea să-i ierte dorinţa aceasta de a rămîne mereu singură. El era cu adevărat fericit. În afara unei uşoare senzaţii de moleşeală, nu tocmai neplăcută, se

simțea foarte bine. Totodată se complăcea într-o minunată stare de iresponsabilitate și detașare. Accepta perioada aceasta a existenței sale ca pe un dar din partea zeilor. Pentru el reprezenta o perioadă de dezvoltare psihică, de libertate a spiritului, o descătușare din lanțurile vieții.

Nu prea simțise pînă acum rosătura acestor lanțuri și nici nu voia să o simtă. S-ar fi vrut un inorog solitar, zburdînd peste cîmpiile arzătoare ale Sudului cu voioșie nestatornică, lăsînd lanțurile pentru cei cu o fire mai supusă.

Tocmai zîmbea acestor gînduri cînd Pheasant intră în cameră. Ținea în mînă o farfurie cu mere mici roșii și era îmbrăcată cu bluza viu colorată pe care i-o cumpărase Alayne.

— Meggie ți-a trimis merele astea, spuse ea așezînd farfuria lîngă el. De fapt, eu cred că mănînci prea mult. Nu mai ești atît de zvelt cum erai mai înainte.

— E de mirare că nu-s slab, replică el cu oarecare năduf. Numai Dumnezeu știe cît am suferit ! Mușcă dintr-un măr și continuă : Eu nu ți-am fost niciodată cu adevărat simpatic, nu-i așa, Pheasant ?

Îl privi, mirată.

— Cum așa, eu eram convinsă că m-am purtat cît se poate de bine cu tine ! Am stat și am ascultat poeziile tale mai vechi și ți-am spus că ești grozav. Ce vrei mai mult ?

Eden se rezemă de pernă și începu să bată toba cu degetele pe pătura de lînă cu care era învelit, în timp ce un zîmbet vag îi umbrea, mai degrabă decît îi lumina, fața.

Pheasant îi cercetă trăsăturile, apoi spuse cu necaz :

— Ești prea inteligent, ăsta-i defectul tău.

— Draga mea Pheasant, nu mă categorisi cu un cuvînt atît de oribil. Nu sînt inteligent. Mă comport pur și simplu firesc. La fel cum te comporți și tu. De aceea ne înțelegem atît de bine.

— Ba nu ne înțelegem de loc, protestă ea indignată. Unchiul Ernest spunea, mai zilele trecute, că e păcat cît de des ne ciondănim tu și cu mine.

— E un caraghios ramolit.

— Ar trebui să-ți fie rușine să vorbești așa. A făcut tot ce i-a stat în putință ca să compenseze faptul că ți-a pricinuit acest rău. A stat și ți-a citit ceasuri întregi. Nu cred c-o să-și revină vreodată după șocul pe care l-a avut cînd te-a văzut rostogolindu-te pe scări în jos cu perna azvîrlită de el, grămadă peste tine.

— Sînt de aceeași părere. Totuși, a fost cel mai tonic lucru care i s-a întîmplat de ani de zile. Arată cu zece ani mai tînăr. Te cred și eu, să fii în stare să răstorni pe scări în jos un tînăr voinic și să-i rupi piciorul ! Și asta tocmai cînd începi să simți furișîndu-se spre tine slăbiciunea bătrîneții ! Ha, se simte acum ca un cocoșel care a salutat zorile cu primul său cucurigu.

— Socotesc că ești infernal.

— Și eu socotesc că ești delicioasă. Îți admir îndeosebi înțelepciunea și smoculețul ăsta de

păr care-ți stă ridicat drept în sus pe creștet. Tare aș vrea să ți-l netezești. Mă tulbură.

Pheasant își trecu mîna prin păr, încercînd să-l netezească.

— Știi, observă Eden, îți treci mîna prin păr exact cu același gest ca și mine. Avem și alte atitudini asemănătoare. Cred că atitudinea noastră față de viață este aceeași.

— Eu cred că cel mai mare talent al tău e să măgulești omul. Te pricepi de minune să faci o femeie să se simtă încîntată de ea însăși.

Era atît de caraghioasă copilița asta care-și dădea aere de om mare, încît abia reușea să nu rîdă de ea. Dar nu reușea nici să-și alunge din minte imaginea ei, care-l obseda atunci cînd nu era lîngă el. Se întinse pe spate, rezemat de pernă, și închise ochii.

Afară, pajiștile și cîmpiile acoperite de zăpadă, fără vreo urmă de pași omenești, se întindeau, cu albul lor strălucitor, trandafiriu, pînă în zare, către soarele care asfințea. Pinii și brazii, înveșmîntați în măreția sumbră a frunzișului lor hibernal, aruncau umbre de un albastru puternic, transparent. În intensitatea orbitoare a eterului nordic, cea mai mică rămurică se profila pe un fundal al ei propriu, de parcă era gravată cu acid. O atmosferă de izolare, greu de suportat pentru cei străini de partea locului, dar plină de însăși esența și prinosul vieții pentru cei născuți pe acele meleaguri.

Cînd Eden deschise ochii și-i întoarse spre Pheasant, o văzu la fereastră contemplînd această priveliște. Lui Eden i se păru că privi-

rea ei exprimă teamă. Din camera unchiului Nick răzbătea sunetul slab al pianului. Cînta așa cum făcea adescori la această oră.

— Pheasant.

— Da ?

— Ai o înfățișare ciudată. Pari speriată.

— Nu sînt de loc speriată.

— Nu de mine, bineînțeles. Dar de tine însăți ?

— Da, sînt cam speriată de mine însămi, și nu știu de ce. Cred că din cauza cerului ăsta fantastic. Într-o clipă o să se lase întunericul și are să se facă frig. O să ai nevoie de foc.

— Foc am pe dinăuntru, Pheasant.

Eden îi căută mîna și i-o strînse, apoi o întrebă

— Crezi că Alayne mă mai iubește ?

— Nu, nu cred că te mai iubește. Și nici nu meriți... vreau să spun că nu meriți să fii iubit de ea.

— Nu cred că m-a iubit vreodată. A iubit versurile mele, nu pe mine. Crezi că-l iubește pe... Renny ?

Pheasant făcu ochii mari, surprinsă.

— Nu m-am gîndit niciodată la asta. S-ar putea să-l iubească.

— Frumoasă încurcătură.

— Ei, eu n-aș acuza-o pe Alayne. S-a trezit ca picată din cer aici, în mijlocul acestei familii bizare, cu un soț care nu este preocupat decît de propria lui persoană și cu un cumnat foarte arătos și deosebit de afectuos.

— Foarte arătos şi deosebit de afectuos! Doamne, ce mai descriere!

— Cred că descrierea e foarte reală.

— Bine, să admitem că Renny e foarte... dar „afectuos“? Cuvîntul acesta nu prea merge cînd vrei să spui că un bărbat iubeşte soţia altuia. Nu cred că Alayne s-ar fi îndrăgostit de Renny dacă el n-ar iubi-o. Dar „afectuos“... nu pot să-mi reviu.

— Şi dacă mă ţii de mînă, cum faci acum, ce înseamnă? Că eşti afectuos, nu-i aşa?

Eden îi luă şi cealaltă mînă şi le strînse pe amîndouă la pieptul lui.

— Nu mi-ar păsa de nimic, făcu el, dacă ai ţine puţin la mine. O trase lîngă el, cu faţa învăpăiată de ultimele raze ale soarelui care preschimbau odaia aceea banală într-un colţişor tainic, înfocat.

Pheasant începu să plîngă.

— Te rog, nu, îl imploră ea. Să nu faci aşa ceva! De asta mi-a fost teamă.

— Va să zică ţii la mine, şopti el. O, scumpa mea, micuţa mea Pheasant! Spune că ţii la mine... doar o singură dată. Hai, sărută-mă... ştii bine că şi tu vrei să mă săruţi. De asta ţi-a fost teamă, dar... totodată ai şi vrut să se întîmple, scumpa mea. În viaţă, nu există nimic de care să-ţi fie teamă; nimic de care să-ţi fie ruşine. Fii pur şi simplu tu însăţi, o comoară de fată.

Pheasant se lipi de el, hohotind de plîns. Nu ştia prea bine dacă îl iubeşte sau nu, dar ştia că încăperea aceea exercită asupra ei o fasci-

nație paralizantă, că divanul pe care zăcea Eden era centrul tuturor gîndurilor ei cînd visa cu ochii deschiși, că privirea lui arzătoare în lumina amurgului, o silea să se supună voinței lui. Îl ura pe Piers pentru că era atît de preocupat de vitele lui, pentru că nu vedea că ispita o pîndește, pentru că nu încerca s-o salveze de ea însăși, cum ar fi trebuit să facă. Doar Piers știa foarte bine că ea nu e ca alte fete de categoria lui socială. Avea sînge viciat, cu porniri imorale. Ar fi trebuit s-o supravegheze, să fie sever cu ea, cum fusese Maurice. Dorința lui Piers fusese ca soția lui să-i devină un adevărat prieten. Dar ea nu putea fi genul acesta de soție. Ar fi trebuit să-și dea seama, da, Piers, ar fi trebuit să-și dea seama și s-o salveze de ea însăși... de Eden.

În timp ce plîngea pe umărul lui Eden, lacrimile ei nu mai erau lacrimi fierbinți de capitulare ci lacrimi de furie oarbă împotriva lui Piers, care nu știuse s-o salveze.

CAPITOLUL XXII

Ziua de naştere a lui Wakefield

În fiecare dimineaţă Wakefield se trezea cu un simţămînt de plăcută emoţie. Motivul se datora faptului că Finch îi dăruise goarna lui de cercetaş. Finch se plictisise foarte repede de cercetăşie. De altfel singurul lucru care-l atrăsese fusese perspectiva de a deveni gornist. Curînd, însă, se plictisise de goarnă şi, ajungînd la concluzia că nu are stofă de bun cercetaş, renunţase definitiv. Să îndeplinească micile sale îndatoriri cu promptitudine şi vioiciune, să fie gata oricînd la datorie, să fie serviabil, să facă în fiecare zi cîte o faptă bună, aceste obligaţii păreau să depăşească posibilităţile lui. Aşa că părăsise organizaţia şi-şi încuiase goarna într-un sertar de jos al pupitrului unde Wake nu putea să-şi vîre nasul.

Acum i-o făcuse cadou lui Wake de ziua lui. Din moment ce tot se hotărîse să-i dăruiască goarna, nu mai aşteptase ziua lui de naştere.

Băiețelul era în posesia ei de două săptămîni. Se trezea în fiecare dimineață fremătînd de o emoție delicioasă fiindcă știa că acolo, la capul patului, se afla goarna, și nu se scula pînă cînd nu suna deșteptarea. Era de-a dreptul palpitant să te ridici în capul oaselor, să-ți umfli pieptul și obrajii scoțînd acele splendide sunete metalice. Pentru cei ce le auzeau, ele păreau poate slabe, dogite, dar pentru Wake sunau rotund, de o superbă rotunjime, și-ți mergeau drept la inimă.

Din fericire, Wake se trezea de obicei ultimul din întreaga familie. Dar în dimineața aceasta era ziua lui de naștere și se trezi cel dintîi. Toți, absolut toți fuseseră treziți de deșteptarea trîmbițată de el, care putea spulbera chiar și somnul cel mai adînc. Renny, culcat pe spate, cu brațele întinse deasupra capului, visa că galopează pe un enorm cal sălbatic la marginea unei prăpăstii abrupte. Brusc, cu un nechezat care cutremură universul, calul sărise peste prăpastie și se afundase cu el în apa mării luminată de razele soarelui.

Renny tresări din tot corpul și se trezi în soarele zorilor cu o figură atît de comică datorită uimirii, încît Wakefield rîse cu zgomot, își pierdu suflul și pufni neputincios în instrument. Atunci Renny izbucni și el în rîs, pentru că înfățișarea fratelui său mai mic, stînd ridicat în pat, așa de atent, așa de serios, cu părul zburlit și cu un ochi negru ațintit ștrengărește spre el deasupra obrazului umflat, era nespus de

caraghioasă. Era caraghios dar totodată emoţionant.

Bietul băieţel, gîndi Renny, o fiinţă umană ca şi mine care într-o zi va avea simţămintele unui bărbat, gîndurile ciudate ale unui bărbat.

— E ziua mea de naştere, grăi Wakefield, ştergîndu-şi bărbia.

— La mulţi ani, îi ură Renny, încercînd să-i ascundă că pregătise un cadou minunat pentru el.

— Probabil că n-am să trăiesc cît bunica. Dar s-ar putea s-ajung la nouăzeci de ani dacă o să am îngrijire bună.

— O să ai îngrijire bună, fii pe pace. Mai cuibăreşte-te puţin în pat. E încă devreme.

Wake aşeză goarna pe masa de la căpătîiul patului şi se vîrî înapoi sub plapumă. Se înghesui în Renny, înlănţuindu-i gîtul cu braţele.

— O ! Sînt atît de fericit, şopti el. Să organizăm o masă la iarbă verde astăzi, te rog, Renny ! Prima din anul acesta. Sîntem în iunie. Întîi iunie ! Ziua mea ! Îşi miji ochii. Renny, ai... ştii tu ce ?

Renny căscă îndelung, dezvăluind două şiruri de dinţi puternici.

— Ei, a sosit timpul să mă scol.

— Renny, Renny ! strigă Wake lovind şi zgîlţîind pieptul fratelui său mai mare. O, Renny, îmi vine să te omor !

— De ce ?

— Pen' că nu vrei să-mi spui.

— Să-ţi spun ce ? Renny îl strîngea ca într-o menghină.

— Știi tu ce.
— Cum să știu dacă nu vrei să-mi spui.
— O, Renny, răule ce ești ! Tu trebuie să-mi spui.
— Ce să-ți spun ?
— Dacă ai un... știi tu ce... pentru mine.
Renny închise ochii.
— Azi dimineață ești cam prostănac, constată el rece. E păcat, chiar în ziua cînd ai atins o asemenea vîrstă.
Wakefield cercetă cu atenție chipul aspru, bătut de vînturi, al fratelui său și linia nasului care-i dădea un aspect necruțător. Fără doar și poate avea un chip aprig. Chipul acesta aparținea fratelui său adorat, care nu pregătise nici un cadou pentru ziua lui de naștere.
Wake închise și el ochii și murmură ca pentru sine
— O, asta e îngrozitor ! O lacrimă i se prelinse pe obraz și căzu pe încheietura mîinii lui Renny.
Cel mai vîrstnic dintre frații Whiteoak îl scutură binișor pe cel mai mic.
— Încetează, îi spuse și se priviră unul pe altul în ochi. Mai mai că m-a doborît.
— Ce te-a doborît, Renny ?
— Păi, cadoul.
— Cadoul ?
— Păi da. Cadoul de ziua ta.
— O, Renny, ce naiba...
— Nu mai vorbi urît.
— Bine, dar ce este ?

— Este — şi Renny azvîrli cuvîntul drept în urechea lui Wake, — un ponei, un splendid ponei galez.

Wake, în extaz, după ce îi puse primele întrebări, tăcu şi rămase întins pe spate, părînd că pluteşte într-o ceaţă aurie, de fericire. Nu voia să piardă savoarea nici unei clipe minunate din această zi unică. Întîi un ponei, apoi un picnic şi între ele o sumedenie de alte cadouri. Un tort de aniversare cu zece luminări lungi. În cele din urmă şopti

— E un el sau o ea ?

— O mică iapă.

O iapă ! Nu-i venea să creadă. Înseamnă că va avea şi mînji — mînji micuţi, zburliţi. Mînjii lui proprii. Era copleşit. Se lipi de Renny cu adoraţie.

— Cînd o să mi-o... dar, spune-mi Renny, cum o cheamă ?

— N-are nume. Poţi s-o botezi tu.

N-avea nume. Un dar fără nume din partea zeilor. O, ce răspundere copleşitoare, să-i găsească el un nume !

— Cînd o să vină ?

— E aici, în grajd.

Cu un chiuit, Wake sări drept în picioare pe pat ; apoi, zărind goarna, avu o inspiraţie.

— Ce zici, Renny, n-ar fi grozav dac-aş suna întîi deşteptarea ş-apoi ne-am da imediat amîndoi jos din pat ? Mi-ar place teribil să sun deşteptarea pentru tine, Renny.

— Atunci, dă-i drumul !

Băiatul își duse solemn goarna la buze și trase aer adînc în piept. Renny îl privea cu amuzament și compătimire. Bietul ștrengar mic... într-o zi va fi un bărbat, ca și el însuși.

Puternic, triumfător, sunară notele deșteptării. Amîndoi odată săriră din pat pe podea. Lumina soarelui de iunie pătrundea orbitoare în cameră.

Jos, la parter, Wakefield îi spuse lui Finch

— Ce crezi ? Renny mi-a făcut cadou un ponei. Am fost chiar acum afară la grajd s-o vedem. Fiindcă află de la mine, Finch, poneiul e o mică iapă. O să aibă mînji într-o bună zi. Mulțumesc încă o dată pentru goarnă. Renny și cu mine ne-am sculat azi dimineață la sunetul ei. Și-o să mîncăm pe malul lacului și-o să am un tort de aniversare pur și simplu enorm.

— Hîm, mormăi Finch. Nu-mi amintesc să se fi făcut vreodată atîta caz la nici una din aniversările mele.

— Întotdeauna ți-am făcut un tort, dragă, interveni Meggie cu ton de reproș. Și nu uita locomotiva aceea mică și drăguță și bicicleta și ceasul de mînă.

— Doar n-oi fi avînd pretenția ca toată familia să se bucure fiindcă te-ai născut tu ? întrebă Piers zîmbind sarcastic.

— Sigur, eu nu pot să am nici o pretenție, sînt bun doar să mă bateți la cap.

— Bietul băiat, e gelos, făcu Piers și, cu palma lui arsă de soare, mîngîie capul lui Finch, apoi coborî de-a lungul nasului lung și, cînd ajunse sub bărbie, îi dădu un pumn în joacă.

În dimineața aceea, nervii lui Finch erau întinși la maximum. Se afla în toiul examenelor de la sfîrșitul trimestrului și preocuparea lui sporită pentru muzică părea să-l facă mai incapabil ca oricînd de a se descurca la matematică. Era absolut convins că nu putea promova în clasa următoare. Faptul că profesorul lui de pian era nu numai încîntat dar chiar profund interesat de aptitudinile lui, nu-l consola. Avea acel sentiment de superioritate exaltată, proprie spiritelor care cutreieră uneori în sferele libere și neîngrădite ale artei, și totodată un simțămînt ascuns de neputincioasă inferioritate.

Scoase un fel de muget și se năpusti asupra lui Piers, izbindu-l în piept. Piers îl apucă de încheieturile mîinilor și i le imobiliză, privind, cu un zîmbet nepăsător, drept în fața schimonosită de furie a lui Finch.

— Fii atent, Eden, strigă Piers. Mielușelul ăsta behăie pentru că vrem să sărbătorim ziua de naștere a lui Wake cu mai mult tămbălău decît pe-a lui. Ce zici ce crimă facem ?

Eden se apropie agale ; un zîmbet disprețuitor flutura pe buzele lui ușor întredeschise, dezvelind astfel dinții între care ținea o țigară și se porni și el, alături de Piers, să-l zgîndărească pe Finch.

Toată dimineața Finch clocotise de furie. La masa de prînz, atît Meggie cît și bunica găsiseră de cuviință să-i facă observații, să-l cicălească : ba că stă cocoșat, ba că nu stă cu coatele lipite, că înfulecă mîncarea în graba mare numai ca să poată termina înaintea bunicii, draga de ea,

sărăcuța, pentru ca să capete el ultima porție de plăcintă cu cireșe. Înfuriat, Finch mormăi mai mult pentru sine ceva în sensul că lui puțin îi pasă, bunica n-are decît să ia și ultima porție, chiar dac-o să se-nece cu ea...

Bunica îl auzi.

— Renny ! Renny ! țipă ea, aprinzîndu-se la față. Zice că speră să mă-nec cu plăcinta... să mă-nec... la vîrsta mea ! Plesnește-l Renny : nu-i permit să-mi vorbească așa. Acum am să mă-nec. Știu sigur c-am să mă-nec, spuse bunica și îl fulgeră crunt pe capul familiei cu ochii ei arzători pe sub sprîncenele zbîrlite.

— Mamă, mamă, interveni Ernest.

— E adevărat, mormăi Nicholas. L-am auzit cînd a spus.

Renny discuta cu Alayne, încercînd să nu dea importanță incidentului. Dar acum, înfuriat, se ridică brusc și, dintr-un pas, fu lîngă Finch. Privindu-l de sus îi porunci

— Cere-i imediat iertare bunicii.

— Îmi pare rău, mormăi Finch, pălind.

— Nu mormăi ! Cere-ți iertare cum se cuvine.

— Îmi pare foarte rău, bunico.

Văzîndu-i umerii aduși și chipul prostit, lipsit de orice farmec, fratele mai mare fu cuprins de unul din accesele lui de furie subită. Îi dădu o palmă zdravănă, răsunătoare. În ziua aceea poate că Finch nu avea un echilibru prea stabil. În orice caz, era întotdeauna foarte ușor să-l trîntești la pămînt. În clipa următoare, se afla pe

jos, făcut grămadă, hohotind de plîns, iar scaunul masiv pe care şezuse se răsturnă cu zgomot.

Alayne îşi înăbuşi un ţipăt şi-şi plecă ochii în farfurie. Inima îi bătea zvîcnit dar îşi spuse „Trebuie să mă stăpînesc. Trebuie. Renny n-a avut intenţia să-l lovească. O să-i pară rău. L-au silit ceilalţi !“

Renny se aşeză la loc. Se feri s-o privească. Se simţea umilit pentru că avusese o ieşire atît de violentă în prezenţa ei. În definitiv, dacă-l socotea o brută, cu atît mai bine !

Finch se ridică de jos, apoi ridică şi scaunul şi se aşeză din nou la masă complet demoralizat.

— Acum o să mai îndrăzneşti să vorbeşti obraznic ? întrebă bunica şi adăugă, după ce mai înghiţi o bucată de plăcintă Să vină careva să mă sărute.

Întreba mereu la ce oră va fi dejunul la iarbă verde, pentru că ea era mai emoţionată chiar decît Wake în aşteptarea acestui eveniment. Îşi pusese boneta şi pelerina cu mult înaintea orei cînd faetonul urma s-o ducă pînă la ţărm. Ceru ca toate paneraşele cu gustări să fie aşezate lîngă ea şi, pînă la plecare, îşi petrecu timpul discutînd îndelung şi înverşunat cu Boney dacă e cazul sau nu să-l lase să se înfrupte din bucate.

Cei care participau la picnic se împărţiră în aceleaşi grupe stabilite şi pentru drumul la biserică, cu deosebirea că Finch porni cu bicicleta în loc să meargă pe jos, iar Piers sosi călare mai tîrziu, deoarece avea foarte mult de lucru în perioada aceea a anului.

În timp ce-și priponea calul de un drug de fier care fusese înfipt acolo cu mult înainte ca vreunul din ei să-şi amintească, o căută cu privirea pe Pheasant printre cei adunați. În ultima vreme nu avusese ocazia să se bucure de prezența ei atît cît ar fi dorit. La muncile obişnuite pe care le făcea în fiecare primăvară, singur sau împreună cu oamenii lui, se adăugase anul acesta și plantarea unei noi livezi de cireşi şi defrișarea unei porțiuni de pădure pentru agricultură. Piers era puternic și sănătos ca un copac tînăr. Era ambițios și munca nu-l speria, dar îi venea destul de greu acum, în aceste minunate zile ale începutului de vară, să vadă că-i rămîne atît de puțin timp la dispoziție pentru a petrece cîteva ore fericite cu Pheasant, fără să facă nimic. În ultima vreme îl însoțea doar arareori pe ogoare sau prin livezi, așa cum obișnuia altădată. În plus, era palidă şi adesea nervoasă ba uneori părea chiar deprimată. Piers se întreba dacă nu cumva e însărcinată. Ar fi trebuit să-i poarte și el mai mult de grijă, să-i ofere măcar din cînd în cînd cîte o mică schimbare. Poate ar putea aranja o excursie cu mașina la sfîrșit de săptămînă. Biata fată era probabil invidioasă pe Alayne care-l avea mereu pe Eden lîngă ea.

În sfîrșit o văzu pe Pheasant în picioare la marginea unui mal abrupt, cu silueta ei zveltă profilată pe cer. Rochia scurtă, de culoare verde, îi flutura în jurul genunchilor. Semăna cu o floare legănată de vînt acolo deasupra albastrului cu line unduiri al lacului.

Faetonul coborîse pe un drum îngust de piatră, care ducea la malul apei printre două maluri abrupte. Hodge deshămase caii și-i mînase în apa lacului ca să-i adape. Pe țărm aprinseseră un foc și în jurul lui familia, în afară de Pheasant și de bătrîna doamnă Whiteoak, se distra, fiecare în felul său. Wake, cu pantalonii suflecați se bălăcea la malul apei. Renny arunca bețigașe pe care cîinii lui i le aduceau înapoi. Nicholas și Ernest zvîrleau pietre care săltau pe suprafața apei. Meg, cu o jachetă de lînă veche și uzată, stătea aplecată asupra focului, îngrijindu-se de ceainic. Alayne aduna lemne aduse de apă. Lady Buckley stătea foarte dreaptă pe o pătură întinsă pe plajă, și tricota ceva de un roșu aprins.

Înainte de a se alătura celor aflați pe plajă, Piers se duse să vorbească cu bunica lui, care rămăsese la adăpost în faeton și privea scena de acolo.

— Ei, bunico, te distrezi bine ?

— Vîră-ți capul înăuntru ca să te pot săruta. Așa, bun băiat ! Da, mă distrez bine. Ii aduceam pe copii aici acum mai bine de șaizeci de ani. Mi-amintesc că ședeam chiar pe locul ăsta și mă uitam la bunicul tău cum îi învăța pe băieți să înoate. Nick se bălăcea ca o rățușcă, dar Ernest țipa mereu că se duce la fund. Ehe, ce strașnic ne distram ! Parcă și regiunea era mai grozavă pe vremea aia.

— Sînt sigur că așa era, bunico.

— Da, porumbeii sălbatici erau atît de mulți încît zburau ca niște nori și aruncau pete mari

de umbră pe pămînt. Argații de la fermă îi prindeau cu lațul. Drăgălașii de porumbei, drăgălași și cu niște ochișori ca nestematele. Răutăcioșii de băieți îi scoteau cîte unuia ochișorii aceia drăgălași, apoi îl aruncau pe cîmp. Cînd ceilalți porumbei din stol îl vedeau fîlfîind din aripi, credeau că a dat de ceva hrană, și se lăsau jos ca un nor și atunci cu toții, băieții și bărbații în toată firea, îi împușcau cu sutele.

Acum nu se mai întîmplă așa ceva, bunico.

— Du-te și vezi cînd e gata ceaiul. Eu vreau ceaiul meu. Și ascultă Philip... adică Piers... fii cu ochii pe Pheasant, e tînără, da, e tînără și mama ei n-a fost ușă de biserică iar tatăl ei, un bețivan. Nu strică s-o păzești !

— Ascultă, bunico, nu-mi place să te aud spunînd astfel de lucruri despre Pheasant. E fată cuminte.

— Cred că e... dar nu strică s-o păzești. Toate femeile trebuie păzite, dacă e cît de cît ceva de capul lor Vreau ceaiul meu !

În timp ce se îndepărta pe plajă, Piers zîmbea gîndindu-se la sfaturile pe care i le dăduse bătrîna doamnă. O judeca indulgent și se amuza de ideile ei, dar cu toate acestea gîndi „E un sîmbure de adevăr în ce spune bunica. Fetele trebuie păzite. Totuși, în afară de Tom Fennel nu e nimeni prin apropierea ei care ar putea să... ba da, Eden, e și Eden, ăsta n-are nici o treabă... s-ar putea să-și caute puțină distracție... poeți.. niște tipi imorali. Am să stau mai mult timp cu ea. Aș putea s-o duc în week-end

la Cascada Niagara. S-a construit un hotel nou acolo. O să-i placă, drăguța de ea"

Apa lacului strălucea ca un lapis-lazuli. Deasupra, cîțiva pescăruși, stîrniți de lătratul cîinilor, se roteau, țipînd iritat. În depărtare, un cargobot pentru cărbuni, cu pînzele înnegrite, se deplasa aproape imperceptibil și un vapor ce se îndrepta spre Niagara își tîra după sine dîra subțire de fum. Cîteva bărci cu pînze, care participau probabil la un concurs al unui club de canotaj, abia se mișcau.

Piers se îndreptă spre Renny, care o urmărea cu privirea pe Flossie cum înoată după un băț, în timp ce Merlin, care înhățase bățul său, lătra și de-abia se mai ținea pe picioare, implorînd cu disperare încă o ocazie de a-și dovedi forțele. Pe cînd Piers se apropie, cîinele se scutură cu putere, împrăștiind o puzderie de stropi, care udară picioarele celor doi frați.

— A apucat bățul, anunță Renny, cu ochii tot la Flossie, apoi îi strigă Bravo, fetițo!

— Dracu să-l ia pe Merlin! exclamă Piers. Mi-a făcut leoarcă pantalonii.

— Te-ai îmbrăcat complet în alb, hai? remarcă Renny, cercetîndu-l de sus pînă jos.

— Doar nu te așteptai să vin în salopetă, nu? Crezi c-avem timp să înotăm puțin înainte de ceai?

Renny se aplecă și-și vîrî mîna în apă.

— Nu e prea rece. Cred c-avem timp de-o baie. Ceaiul poate s-aștepte.

— Unde-i Eden? întrebă Piers, aruncîndu-și ochii la cei de față.

— Era sus pe mal cu Pheasant puțin mai înainte.

Ridicîndu-și privirile, văzură capul bălai al lui Eden ivindu-se deasupra ierbii unde stătea întins, la picioarele lui Pheasant.

— Nu vreau să-l văd că-i dă tîrcoale, izbucni Piers.

— Atunci de ce nu-i spui ? i-o reteză Renny.

— Pe cinstea mea că-i spun ! Dar am să i-o spun în așa fel încît să mă țină minte ! Capul începu să-i clocotească de bănuieli asemenea unui vulcan. Și bunica e de părere că ceva nu-i în regulă. Chiar adineauri mi-a atras atenția.

— Nu-i nevoie să-ți pierzi capul, îl liniști Renny, aruncînd un băț pentru Merlin, care sări în apă cu un lătrat de bucurie, în timp ce Flossie, șiroind de apă, nerăbdătoare să-i vină rîndul, îi luă imediat locul. Eden și Alayne o să plece de aici înainte de întîi iulie. Evans i-a găsit o slujbă.

— Mare trîntor mai e și Eden ăsta !

— Doar n-ai fi vrut să înceapă slujba cu un picior rupt ? Nu mai bombăni acum pentru orice, doar azi sărbătorim ziua lui Wake. Haide să facem o baie. Renny îl strigă pe Wakefield Wake, ți-ar place să înotăm puțin ?

Wakefield veni în fugă, sărind peste vălurelele de la țărm.

— Îmi dai voie ? O, minunat ! Ce grozav ar fi fost dacă aduceam și poneiul aici ! Ar fi înotat cu mine pînă în larg, sînt sigur.

— Eden ! strigă Renny. Ne ducem să facem o baie ! Mai bine vino cu noi.

Cu ochii țintă la el, îl urmăriră cum se ridică

în picioare și începe să coboare la vale pe poteca abruptă. Tot mai șchiopăta de pe urma căzăturii.

— N-o fi prea rece ?

— Am putea s-o rugăm pe Meggie să fiarbă o oală cu apă ca să-ți încălzim un colțișor de lac, propuse Piers.

— Unde-i Finch ? întrebă Renny O să vrea să vină și el.

Wakefield răspunse

— El e de mult pe malul golfului și stă întins pe nisip.

Toți patru porniră spre micul golf.

— Nu-l lăsați pe unchiul Ernest să vină cu noi, spuse Eden. E-n stare să mă schilodească din nou.

— Unchiule Ernest ! strigă Renny. Eden zice să nu te luăm cu noi. Ești prea brutal.

— Eden, Eden, se plînse Ernest, dar cu oarecare mîndrie în glas, tare aș vrea să nu-mi tot amintești de întîmplarea aceea.

Vocea bunicii, parcă mai stridentă din cauza foamei, se făcu auzită dinspre facton.

— Cînd bem ceaiul ? I-am spus lui Piers să-mi aducă o ceașcă de ceai !

— Îți aduc un biscuit cu melasă ca să-ți țină de foame, mamă, o potoli Augusta, care-și croia drum cu grijă peste prundiș, ținînd în mînă biscuitul uns cu unt.

Cînd cei patru frați ajunseră la micul golf împrejmuit de sălcii, îl găsiră pe Finch întins cu fața în jos, cu capul sprijinit pe brațe.

— Tot îmbufnat ? întrebă Piers. Renny, știai că bietul băiat e persecutat de ideea că noi fa-

cem mai mult caz de ziua naşterii lui Wake decît de ziua lui ? Ce tragedie, nu-i aşa, Wake ?

Wakefield zîmbi plin de sine, şi se uită de sus la trupul lui Finch întins pe nisip.

— Dacă cumva răcesc la piciorul ăsta rupt, remarcă Eden, s-ar putea să mă aleg cu un reumatism.

— N-ai nici o grijă că nu răceşti dacă sînt eu lîngă tine, îl asigură Piers, scoţîndu-şi haina.

Cînd ceilalţi se cufundară în apa lacului, şi Wake începu să ţipe de plăcere şi spaimă în braţele lui Piers, Renny se întoarse spre Finch şi-i spuse părinteşte

— Hai, Finch, vino şi tu ; are să-ţi facă bine. Ai studiat prea mult în ultima vreme.

— Nu. Nu vreau, mormăi băiatul cu vocea înăbuşită de braţul pe care îşi sprijinea capul.

— Nu fi prost, spuse Renny, împingîndu-l cu piciorul gol. Tu nu-ţi dai seama că Piers cu cît vede că reuşeşte să te necăjească mai tare, cu atît nu-ţi dă pace ?

— Nu-i vorba numai de asta.

— Ascultă-mă Finch. A fost tare neplăcut că ţi-am dat o palmă de faţă cu ceilalţi. Dar ai fost mult prea obraznic. Hai, vino şi uită cele întîmplate.

Finch se rostogoli pe spate, dînd la iveală o faţă roşie, desfigurată de furie.

— Lăsaţi-mă în pace ! urlă el. Trebuie să mă duc pînă la capătul lumii ca să fiu lăsat odată în pace ? Nu vă cer altceva decît să fiu lăsat în pace, singur, aici unde mă aflu şi voi veniţi unul după altul să mă tot sîcîiţi !

— Stai singur, atunci, idiot mic ce ești !

Renny azvîrli țigara pe care o fuma și se îndreptă cu pași mari spre malul apei.

„Ce simplu e, gîndi Finch, pentru Renny-stăpînul puternic, întotdeauna sigur de el, pe care nu-l frămîntă gîndurile și nu-l înspăimîntă vrăjile de care pînă și Piers se teme oarecum." Cu brațul sub cap, îi urmări cu privirea pe frații lui care înotau, se stropeau, se scufundau sub apă, cu umerii lor albi scînteind în razele soarelui. Îi privea din afară, ca o ființă aparte, cu ideea fixă că împotriva lui s-a pus la cale o conspirație în care fiecare membru al familiei juca un rol diferit, discutînd despre el între ei, rîzînd și batjocorindu-l dar, treptat, fără voia lui, chipul i se destinse într-un zîmbet de plăcere în fața grației lor scînteietoare, a agilității de care dădeau dovadă. Strigătele lor bărbătești nu erau lipsite de muzicalitate. Iar strălucirea părului lor ud, blond, roșcat și negru, îi încînta privirea. Văzu că Piers se poartă brutal cu Eden și se bucură. Se întinse din nou și continuă să privească. În acele clipe ar fi dorit să-i vadă pe cei doi bătîndu-se, omorîndu-se aproape în bătaie.

Eden ieși șchiopătînd din apă.

— Nu-i nici un prosop aici ? întrebă el. Hai, Finch, dă o fugă pînă la Meg ca un băiat bun ce ești și cere-i niște prosoape.

Da, sigur ! cînd era vorba de făcut o treabă atunci devenea băiat bun. Dar porni grăbit peste prundiș către sora lui.

— Prosoape ? Da, poftim. Asta mare roșu cu alb e pentru Renny, fii atent ! Și astea două mai mici pentru Eden și Piers. Pe Wake trimite-l la mine. Trebuie să-l frec bine să nu răcească.

Cuprins de o neașteptată poftă de zbenguială, Finch înfășcă prosoapele și se întoarse spre micul golf, alergînd cu corpul repezit înainte. Ajuns în dreptul fraților săi le aruncă grămada de prosoape făcute ghem, urlînd

— Luați d-aici prosoapele voastre zdrențăroase ! apoi dispăru printre tufele din spatele sălciilor, strigînd peste umăr

— Tinere Wake, dă fuga pînă la Meggie că vrea să te zvînte în bătaie !

Alayne se urcase pe mal lîngă Pheasant și, imediat după aceea, urcă și Renny poteca. Capul său roșcat și ud apăru mai întîi peste muchea falezei ca o creastă zbîrlită a vreunei păsări de pradă. Se trînti pe covorul de trifoi mărunt și des și-și aprinse pipa.

— Ne-a venit cam greu că n-am putut face și noi două baie, rosti Pheasant cu vocea ei de copil. După gălăgia pe care-o faceți, ne-am dat seama cît de bine v-ați distrat.

— Apa era prea rece pentru fete.

— E un fapt științific recunoscut, declară ea sentențios, că sexul slab poate îndura mai mult frig decît voi.

— Noi n-am avut costume de baie.

— Trebuia să ne-aducem cu toții costumele de baie ca să fie o petrecere ca lumea. Nu-ți închipui ce stupid e să stai bătînd darabana cu degetele în timp ce voi bărbații vă distrați.

„Bărbații trebuie să muncească iar femeile să plîngă“ — aceasta e decizia familiei Whiteoak. Doar că voi ați transpus-o în „Bărbații trebuie să se distreze iar femeile...“ Alayne, ajută-mă și tu să născocesc ceva cît mai caustic.

Alayne se mulțumi să-i răspundă ridicînd doar din umeri. Renny continuă să pufăie din lulea cu ochii țintă la freamătul scînteietor al apei. Cu un fel de tiranie taciturnă, n-o luă în seamă pe tînăra fată dornică să sporovăie și să-l tachineze. Rămase și ea tăcută, smulgînd firicele de iarbă, apoi, după ce le aruncă o privire piezișă celor doi, se ridică și coborî încet poteca.

— De ce pleci, Pheasant ? strigă Alayne înțepată.

— Cred că cineva ar trebui s-o ajute pe Meggie să pună masa.

— Foarte bine. Dacă pot fi de vreun folos, te rog strigă-mă.

Alayne simți un fior de emoție. Era prima dată după săptămîni întregi că rămînea singură cu Renny. Aproape că dorea să fi plecat odată cu Pheasant.

De cîtva timp, Renny se ferise să rămînă singur cu ea. Plimbările lor călare, întrerupte în luna ianuarie de zăpada abundentă și de accidentul lui Eden, nu fuseseră reluate. Deși trăiau sub același acoperiș, erau despărțiți ca de un zid, un zid ostil de gheață prin care se puteau vedea unul pe celălalt, dar deformați de transparența lui glacială. Acum, pe mal, în lumina soarelui, zidul părea că se topește și, o dată cu el, și stăpînirea ei de sine. Dac-ar putea ști mă-

cai ce simte el! Chiar și tăcerea lui însemna pentru ea o îmbrățișare care o supunea la grea încercare.

Mireasma lemnelor arse se înălța de pe plajă ca fumul de tămîie. Trupușorul gol al lui Wake săgeta de ici colo ca un fluierar.

Cercetă profilul lui Renny, cu nasul său cioplit, buzele strîngînd pipa și părul ud lipit de tîmple. Stătea atît de impasibil încît o profundă tristețe risipi starea ei de înflăcărată emoție. Uitîndu-se la el, aducîndu-și aminte și de Eden, simți că a început să se sature de familia Whiteoak. Își rănise sufletul în contact cu egoismul lor nesăbuit. Renny acesta pe care-l iubea, părea la fel de departe de frămîntările ei, la fel de indiferent ca stînca aceea de colo. Înfățișarea lui de perfectă imobilitate putea să fie doar o mască sub care își ascundea cine știe ce planuri de a pune mîna pe vreun specimen de cal focos pentru grajdurile sale. Și totuși nu era posibil, cînd pentru ea, însăși tăcerea lui însemna o îmbrățișare! Parcă două brațe imaginare pornite din umerii lui se îndreptau spre ea, strivind-o la piept, sărutînd-o cu aceeași pasiune ca atunci în livadă, pasiune la care se adăuga toată dorința adunată în aceste luni de reținere impusă.

Dar brațele lui reale nu se clintiseră. Unul zăcea peste coapsă, celălalt era îndoit și strîngea pipa în palmă.

Atunci Renny își scoase pipa din gură și începu să vorbească, cu vocea lui adîncă, înecată de emoție. Cuvintele lui o copleșiră. Alayne

trăia simțămintele unui marinar care, temîndu-se de apropierea bancurilor de nisip și pîndind îngrozit dar cu dorința de a vedea în sfîrșit lumina ce le anunță prezența, e pe neașteptate orbit de acea lumină, care-l izbește drept în ochi. Emoția, resentimentul, tristețea, o părăsiră dintr-odată. Acum era conștientă doar de dragostea lui.

— Te iubesc, zise el, și viața mea a devenit un iad pentru că te iubesc. Și nu există nici ieșire.

Vraja clipelor petrecute aici sus pe faleză, alături de Renny, și aceste cuvinte rostite pe un ton reținut, chiar de buzele sale, o făcură pe Alayne să primească totul mai degrabă cu nepăsare decît să renunțe la dragostea lui. Ca sămînța încolțită pe un pămînt virgin, această primă iubire profundă țîșni din ființa ei ca să îmbrățișeze soarele fierbinte al pasiunii lui.

Pentru Renny era cu totul altceva. Un bărbat care iubise ocazional și doar fizic, care crezuse și dorise fierbinte să nu aibă altfel de sentimente față de femei, se simțea acum trădat de această pasiune nouă și subtilă, care pentru el era mult mai profundă decît o simplă dorință de posesiune, ce putea fi ușor satisfăcută și apoi uitată. Ochii lui oglindeau ceva din uluirea animalelor rănite care se văd deodată incapabile să-și exercite facultățile vitale, principala încîntare a existenței lor. Dragostea, care pînă acum fusese pentru el la fel ca o înghițitură de apă proaspătă, avea acum gustul ca de sare amară al renunțării.

— Nu există nici o ieşire, murmură el din nou.

Alayne rosti, aproape în şoaptă

— Nu, şi eu cred că nu-i nimic de făcut.

Cuvintele ei puteau fi asemuite cu ale unui călător care, arătînd spre luna ce răsare, i-ar spune tovarăşului său de drum „Ce păcat că nu e lună !“

Renny sesiză tonul ciudat care, de fapt, îi dezminţea cuvintele. Privind-o drept în faţă, descoperi toată căldura şi patosul din ochii ei. Suspină adînc şi spuse

— Nu m-aş uita înapoi... am fugi de aici, dacă... el n-ar fi fratele meu !

Cu o voce stranie, înăbuşită, care părea să vină de la mari depărtări, Alayne îi aminti

— Fratele tău vitreg.

— Eu nu judec aşa, răspunse el tăios. Ataşamentul faţă de fraţii lui era atît de puternic, încît întotdeauna îl irita să-i audă pe alţii spunînd că sînt fraţii lui vitregi.

După o clipă de tăcere, care păru că se materializează atunci cînd un văl de fum se înălţă dinspre foc şi pluti un timp între ei, Alayne spuse cu un tremur în glas

— Sînt gata să fac orice îmi vei cere,

— Cred, răspunse el.

Subit, Alayne îşi dădu seama că viaţa ei prezenta tot atîta importanţă pentru ea cît şi a lui pentru el şi, cu toate acestea, era capabilă să-şi încredinţeze soarta în mîinile lui cu un dezinteres eroic.

Începu să realizeze că ceilalți îi strigă de pe plajă şi, privind într-acolo, îi văzură făcîndu-le semne. Fața de masă era întinsă. Nicholas se lăsa anevoie jos, ajutat de Piers, pentru a se putea așeza direct pe pămînt.

— Ceaiul e gata. Coborîți și voi ! Haideți jos, răsunau vocile.

Cei doi se ridicară ca două automate, ca două marionete impasibile, sub imensitatea albastră a cerului, şi se îndreptară spre potecă.

— Ai tocuri prea înalte pentru un drumeag atît de abrupt, zise el. Lasă-mă să te ţin de mînă.

Alayne îi dădu mîna și el i-o ținu strîns cu degetele lui subțiri, mușchiuloase, pînă cînd ajunseră la prundiș.

CAPITOLUL XXIII

Noapte de iunie la Jalna

Doi dintre cei care luaseră parte la picnic nu se întoarseră la Jalna împreună cu ceilalți. Piers o luă prin rîpă, spre proprietatea Vaughan, și de acolo plecă împreună cu Maurice Vaughan cu mașina pînă la Stead, unde avea loc întrunirea cultivatorilor de fructe. Finch porni tot către casa Vaughan, dar el merse cu bicicleta pe drumul de țară și intră în casă pe aleea principală. Știa că Maurice pleacă împreună cu Piers și, cum menajera era aproape surdă, putea să se dezlănțuie la pian cu toată înflăcărarea de care era animat, fără să-l audă nimeni în afară de el însuși.

Toată ziua Finch așteptase cu înfrigurare această clipă, deși știa că acum ar fi trebuit să se afle acasă în camera lui „tocind" pentru examenul de fizică de a doua zi. De fapt nici n-ar fi trebuit să vină la picnic, dar făcuse un compromis luînd cu el manualul ca să studieze

printre picături. În realitate, nu citise nici măcar un cuvînt. Cartea îi slujise doar ca paravan, ascunzîndu-şi un timp, după coperţile ei, faţa mînioasă, ursuză. Cînd legase cartea cu o curea de ghidonul bicicletei, mormăise ceva c-ar avea de gînd să se ducă la George Fennel, ca să înveţe împreună. Minţise, dar puţin îi păsa. În seara aceasta trebuie să fie liber. Sufletul său trebuie să-şi desfacă aripile în văzduhul nopţii. Muzica îl va descătuşa.

Acest simţămînt nou de eliberare pe care muzica avea puterea să i-l creeze ca o armură strălucitoare, însemna în cea mai mare măsură eliberare de ameninţarea propriilor sale gînduri, ba chiar şi mai mult, eliberare de Dumnezeu. Atunci Dumnezeu nu-l mai înspăimînta, nu-l mai hăituia ca în clipele lui de singurătate, cînd îl urmărea chiar şi în pat, cu înfăţişarea lui schimbătoare, cînd de o cumplită întunecime, cînd de o albeaţă orbitoare, uneori bătrîn, alteori tînăr. În serile cînd muzica îl făcea să se simtă neînfricat şi liber, se întorcea spre casă prin rîpă, cîntînd, temîndu-se de Dumnezeu tot atît de puţin ca de caprimulgii care-şi chemau perechea prin copaci sau de stelele tremurătoare.

Uneori gîndul de a fi iubit şi nu hăituit de Dumnezeu îl umplea de extaz, îi îneca ochii în lacrimi. Alteori, şi din ce în ce mai des, pe măsură ce lunile treceau, nu mai credea deloc în Dumnezeu. Dumnezeu nu era altceva decît un balaur de pe vremea copilăriei. Personificare a spaimei, a cărei sămînţă i-o semănase în

suflet, încă din fragedă pruncie, doica lui scoțiană. Totuși nu voia să se elibereze cu desăvîrșire de această teamă față de Dumnezeu, fiindcă avea darul de a izgoni cealaltă teamă, mult mai teribilă, teama de sine însuși. O dată, pradă unei ciudate stări de introspecție, îl străfulgeră gîndul straniu că poate Dumnezeu și el se temeau deopotrivă, fiecare de propria lui imagine așa cum o vedea reflectată în ochii celuilalt. Poate că, Dumnezeu și cu el nu erau decît unul singur...

În casa părăsită, Finch stătea foarte drept pe taburetul de la pian și numai mîinile i se mișcau sigure și cu însuflețire pe claviatură. Bucata interpretată de el nu era cu nimic mai pretențioasă decît o altă bucată pe care ar fi executat-o orice băiat talentat după un număr egal de lecții. Cu toate acestea, în felul de a cînta al lui Finch se simțea ceva deosebit, datorită faptului că, atunci cînd se așeza la pian, înfățișarea lui timidă dispărea, lăsînd să apară încrederea în sine datorită îndemînării și preciziei frumoaselor lui mîini — care contrastau puternic cu fața-i lipsită de farmec — încît profesorul său de pian îi păstra în minte imaginea mult timp după terminarea lecției. Nu o dată profesorul spusese vreunui coleg

— Am un elev, un băiat, îl cheamă Whiteoak, cu totul diferit de toți ceilalți, sînt sigur că are geniu într-o anumită direcție, dar nu pot să-mi dau încă seama dacă muzica este cea mai potrivită modalitate de exprimare pentru el sau

reprezintă doar o supapă temporară pentru altceva. E un băiat ciudat, sfios."

Acum, cînd cînta, Finch nu mai părea nici sfios şi nici ciudat. Încăperea era cufundată în întuneric şi numai mîinile care alergau pe clape erau luminate de razele blînde ale lunii. Prin fereastra deschisă, miresmele tari, pline de dulceață ale acestei seri de iunie se revărsau într-un șuvoi mereu schimbător, cînd aducînd mirosul proaspăt, răcoros, al pămîntului, cînd parfumul dens al crinilor galbeni ce creşteau sub fereastră, cînd aroma nedefinită a florilor de cîmp și a frunzelor căzute anul trecut, împreună cu mirosul de țărînă grasă, ce se ridica din rîpă. Adierea serii pătrundea înăuntru, ba călduță şi mîngîietoare ca prima sărutare a dragostei, ba purtînd răcoarea adusă din cine ştie ce colțișor retras, neîncălzit încă de soarele verii.

Finch țesea toate aceste miresme şi adieri călduțe sau răcoroase în muzica lui. Avea, în seara aceea, strania senzație că de la ora dejunului trecuseră pe lîngă el ani mulți, cu fețele întoarse, fără să-i poată vedea. Că toți cei pe care-i cunoștea, de fapt toți oamenii din lume, erau morți. Că doar el singur rămăsese în viață şi, cu voința lui, crea această muzică şi prima seară de iunie a unei lumi noi.

Simțea extazul miraculos al creației dar în acelaşi timp şi o profundă tristețe, fiindcă ştia că lumea pe care o creează nu poate dăinui ; că nu e mai mult decît umbra unei umbre ; că șuvoaiele jucăușe, petalele spulberate, efluviile

rapide care prindeau viață sub degetele lui vor seca, se vor ofili și se vor stinge pe măsură ce muzica va pieri pierdută în tăcere.

Un ceas de pe consola căminului bătu ora zece, cu un sunet slab, îndepărtat. Finch își aminti de examenul de a doua zi. Trebuia să se întoarcă acasă și să învețe vreo două ore, să încerce să-și vîre în minte și altceva decît muzică. În orice caz, acum, după atîta muzică, își simțea creierul mai limpezit. În seara aceasta mintea lui era minunat de clară. Toate șoaptele și sunetele îi păreau amplificate, intensificate. În următoarele cîteva ore, dacă avea puțin noroc, ar putea învăța exact acele probleme care ar constitui subiectul examenului de mîine. Partea proastă era că, apucînd să-i spună lui Meggie că se duce să învețe cu George Fennel, trebuia acum să facă un ocol mare pentru ca să sosească din direcția casei parohiale. Noaptea era atît de frumoasă, încît aproape sigur careva din familie va fi pe-afară și, cînd l-ar vedea apărînd din rîpă, ar bănui imediat că fusese acasă la Vaughan.

Încă o bucată! Simțea că nu se poate desprinde de la pian. Continuă să cînte, furat de plăcerea înțelegerii tot mai depline dintre degetele lui și claviatură. Apoi lăsă încet capacul pianului și ieși pe terasă, după ce închise ușa în urma lui.

Afară îl întîmpină o adiere de aer cald de parcă cineva anume ar fi suflat asupra lui pentru a-l ademeni înspre pădure, pentru a-l reține acolo pînă cînd va uita tot ce învățase cu

atîta chin la școală și în mintea lui nu va rămîne decît matematica succesiunii anotimpurilor și limbajul pomilor. Se urcă pe bicicletă și porni peste peluză.

Depresiunea în care se afla casa Vaughan era scăldată în lumina lunii, ca o cupă joasă plină cu vin auriu. Aerul era dens de șoapte și de freamăte. Chiar și iarba peste care trecea ușor cu bicicleta părea un covor fermecat.

Gonea pe drum, mai repede, din ce în ce mai repede, străbătu cătunul, trecu pe lîngă casa parohială (sus în camera de la mansardă a lui George era lumină, deci bietul George „tocea" !). Ce-ar fi dac-ar intra și-ar rămîne peste noapte la George ? Ar putea telefona la Jalna. Mai bine nu, prefera să fie singur. George era prea serios și prea prozaic pentru dispoziția lui din seara aceasta. Parcă-i vedea zîmbetul moale, și-l auzea mirîndu-se : „Cum pot să-ți treacă prin cap asemenea idei tîmpite, Finch ?"

Porni mai departe pe uliță la vale, spre pădurea bătrînă a Jalnei. Pinii cei negri erau acum mai negri decît noaptea cea mai neagră. Cum reușeau să fie atît de negri ? Nici o întunecime nu le putea estompa conturul. Ce minunat trebuie să arate păduricea de mesteceni sub acest clar de lună ! Și toți mestecenii argintii prinși într-o horă de lumină în mijlocul pinilor negri ! Dacă și-ar lăsa bicicleta aici, s-ar putea duce pînă la pădurea de mesteceni s-o vadă în această primă noapte argintie de iunie ; așa ar putea lua cu el în cameră această imagine reținută de ochiul minții !

Ochiul minții. Ce expresie neobișnuită ! Se gîndi la ochiul minții lui — rotund, strălucitor, cînd extaziat, cînd înspăimîntat.

„Mintea o mie de ochi are
Inima doar cu unul s-a mulțumit,
Lumina unei vieți întregi însă dispare
Cînd iubirea s-a sfîrșit.“

Ochiul acela pe care și-l închipuise — învăpăiat, extaziat, înspăimîntat — era cu siguranță ochiul inimii sale. „Cînd iubirea s-a sfîrșit...“ Pentru el, iubirea nu începuse încă. Nici nu credea că va începe vreodată. Nu genul acela de iubire. Nu era deloc sigur că dorea să iubească în felul acela.

Alerga ușor pe poteca din pădure care șerpuia printre pini. În fața lui se înălțau cinci mesteceni tineri, zvelți, țîșniți din trunchiul unui pin putred prăbușit la pămînt, asemenea celor cinci fecioare din legendă răsărite din pieptul unui uriaș răpus. În spatele lor se întindea pădurea de mesteceni, sub lumina misterioasă a lunii, cu crengile grațioase, plecate, plutind parcă deasupra trunchiurilor imaculate.

Acesta era locul unde într-o dimineață îl văzuse pe Renny ținînd în brațe o femeie necunoscută. De atunci locul i se păruse bîntuit de acea viziune. De aceea nu se miră prea tare cînd, ajungînd la liziera păduricii, auzi voci șoptite. Oare Renny avea din nou o întîlnire amoroasă ? Se opri printre ferigile tinere și ascultă. Își miji ochii pentru a străpunge strania iluminare cețoasă care părea mai curînd iradiată

chiar de trunchiurile şi frunzişul mestecenilor, decît venită de deasupra, şi încercă să vadă cine sînt cei doi care căutaseră acest colţişor ascuns. Fiecare nerv din trup îi vibra, întins ca o coardă de instrument muzical.

La început nu putu distinge prin nebulozitatea umedă de rouă decît pete de lumină şi umbră și luciul straniu care poleia un petec de iarbă. De jur împrejurul său aerul era greu de foșnete şi suspine, ca și cum fiecare frunză, fir de iarbă sau tulpină de ferigă ar fi avut simţire. Apoi vocile șoptite, și sărutările lungi, pătimaşe îi atraseră privirea spre un loc anume, adăpostit sub nişte tufe de alun. Abia respirînd, se furișă mai aproape. Auzi un rîs înăbușit și apoi aceeaşi voce repetînd mereu

— Pheasant, Pheasant, Pheasant!

Era vocea lui Eden. După aceea vocea lui Pheasant rostind cîteva cuvinte, grăbite, gîfîite, apoi un suspin adînc şi din nou zgomot de sărutări.

„O! Doamne, ce neruşinaţi!" Cuprins de furie, îi venea să se năpustească acolo peste ei, să-i ucidă. Îl înşela pe Piers, pe fratele lui adorat, pe eroul lui! În închipuire, se vedea năvălind peste ei printre tufele de alun, călcînd ferigile în picioare şi lovindu-i, lovindu-i mereu pînă cînd i-ar fi cerşit mila; dar el, fără milă, i-ar fi strivit fără încetare în timp ce ei i s-ar fi atîrnat de genunchi pînă cînd sîngele lor ar fi înroşit iarba, iar poiana ar fi răsunat de ţipetele lor...

Era năucit. Se frecă la ochi. Apoi se apropie şi mai mult mergînd prin aluniş, fără să vadă unde calcă, ameţit. Pheasant întrebă gîfîind
— Ce-a fost asta ?
Finch se opri.
Se aşternu tăcerea, doar bătăile inimii lui răsunau parcă în tot universul.
— Ce-a fost asta ?
— Nimic, poate vreun iepure sau o veveriță.
Finch se lăsă în genunchi. Apoi, cu multă grijă, se întoarse în loc şi se îndepărtă de ei în patru labe. Se tîrî pînă ajunse la poteca dinspre pădurea de pini, apoi se ridică în picioare și începu să fugă. Alerga pe poteca acoperită de acele pinilor, cu paşi mari, ca un cerb hăituit. Fugea cu gura deschisă, respirînd anevoie, cu sughițuri.
Cînd ajunse la locul unde-și lăsase bicicleta, nu se opri. Nici un mijloc mecanic nu se putea deplasa cu viteza picioarelor sale iuţi, răzbunătoare. Porni pe cărare la vale, fluturîndu-și brațele ; străbătu în goană pășunea, pe lîngă o turmă de vite adormite ; nu nimeri podul şi trecu pîrîul prin apă, încurcîndu-se în năsturelul des, care se agăţa de el ; alunecă și căzu pe mal într-o băltoacă aurie plină de piciorul cocoşului ; apoi goni mai departe spre grajduri.
Piers tocmai intrase cu mașina în curte, cînd Finch apăru. Sări în calea mașinii, cu fața lui albă, răvăşită și părul în neorînduială, înspăimîntător în lumina orbitoare a farurilor. Își ținea mîna sub coaste, unde simțea un junghi ca de cuțit.

— Ce s-a întîmplat ? strigă Piers, sărind din mașină.

Finch arătă în direcția de unde venise.

— Sînt acolo, răspunse el răgușit. Acolo... în pădure !

— Ce naiba te-a apucat ? întrebă Piers, apropiindu-se de el. Te-ai speriat de ceva ?

Finch îl prinse de braț pe fratele lui și repetă :

— În pădure... fac dragoste... amîndoi... se sărută... fac dragoste...

— Cine ? Spune-mi despre cine vorbești. Nu-nțeleg ce tot îndrugi tu acolo. Piers își pierduse răbdarea, totuși, fără să vrea, părea tulburat de cuvintele fără noimă ale băiatului.

— Eden, trădătorul ! răcni Finch și vocea i se frînse într-un geamăt. A dus-o pe Pheasant acolo în pădure... pe Pheasant. Sînt niște nerușinați, ascultă-mă pe mine... și prefăcuți ca dracu !

Mîna lui Piers îl strîngea de braț ca o menghină.

— Ce-ai văzut ?

— Nimic... nimic... dar i-am auzit șușotind... sărutîndu-se... ascunși după tufele de alun... Oh, las-că știu eu... doar nu m-am născut ieri. De ce a dus-o atît de departe ? Pheasant nu s-ar fi lăsat sărutată decît dacă...

Piers îl zgîlții.

— Tacă-ți gura ! Ajunge ! Acum ascultă bine la mine. Te duci drept în camera ta, și nu scoți o vorbă la nimeni. Eu plec să-i caut. Fața lui plină, sănătoasă era înfiorătoare, ochii îi ar-

deau... Dacă e-adevărat ce mi-ai spus... îi omor pe amîndoi. Acum du-te în casă, Finch.

Apoi, cu glas aproape normal, îl întrebă unde i-a văzut exact și ce-a căutat el acolo. Finch repetă tot ce știa, la fel de incoerent. Probabil că și animalele simțiseră ceva din tulburarea lor fiindcă dintr-o dată cîinii începură să latre, iar din grajduri răzbătu nechezatul puternic al cailor. Luna apunea și o paloare de moarte se așternu peste scenă.

Piers se îndepărtă înjurînd fiindcă se împiedicase de oiștea unei căruțe. Deasupra padocului plutea un văl de ceață și Piers, pierzîndu-se în beznă, dispăru un timp din fața ochilor lui Finch, de parcă l-ar fi înghițit o forță răuvoitoare a naturii.

Finch se uită după el pînă cînd îl pierdu din vedere, apoi o porni împleticindu-se spre casă. Simți deodată cum îl cuprinde oboseala și îl părăsesc puterile, dar cu toate acestea nu se duse drept în casă așa cum îl rugase Piers. Sus în cameră la Alayne lumina era aprinsă. Biata Alayne ! Se cutremură gîndindu-se la ce avea să-i facă Piers lui Eden, și totuși credea că procedase bine dezvăluindu-i fapta celor doi în toată grozăvia ei. N-ar fi putut tăinui în inima lui o asemenea ticăloșie, n-ar fi putut închide ochii la săvîrșirea mai departe a păcatului lor. Totuși era foarte probabil ca imaginația lui bolnăvicioasă să fi amplificat fapta lor, pînă într-atît încît să i se pară o ticăloșie. Poate nu erau mai răi decît alții. Auzise el ceva despre lipsa de moralitate a tinerei generații. Păi,

Pheasant n-avea decît optsprezece ani, iar Eden douăzeci și patru ; erau tineri şi poate cu nimic mai răi decît alții. Dar Alayne cum o fi oare ? O fi cinstită ? Plimbările acelea lungi călare, împreună cu Renny, sau izolarea ei în altă cameră, singură, separată de Eden — Finch o auzise odată pe Meg discutînd în șoaptă cu Augusta despre acest lucru. O să învețe el vreodată să deosebească binele de rău ? Se va bucura vreodată de pace ? Acum nu știa altceva decît că e singur — foarte singur şi speriat... speriat pentru Eden şi Pheasant, deşi doar cu cîteva minute mai înainte nu avusese alt gînd decît să-i strivească în cuibul ticăloşiei lor.

Traversă peluza şi coborî pe potecă spre rîpă. Pîrîul mai îngust aici decît în locul pe unde trecuse el cînd alergase peste pajiște, curgea năvalnic, revărsîndu-se peste maluri cu apele umflate de ploile de primăvară. Tufele bogate, încărcate de flori albe, ca nişte stele, parfumau aerul nopții cu mireasma lor.

Renny stătea rezemat de balustrada solidă de lemn a podeţului şi fuma, privind visător jos în apă. Finch ar fi făcut cale întoarsă, dar Renny auzise paşii pe pod.

— Tu eşti, Piers ? întrebă el.

— Nu, sînt eu... Finch.

— Acum te-ai întors de la casa parohială ?

— Nu, Renny, am... exersat la pian.

Se aştepta la dojană, dar Renny tăcu. Părea că nu l-a auzit și că nici nu-și dă seama de prezența lui. Finch se apropie cît mai mult de el, cu intenţia nelămurită de a absorbi ceva din

forța lui numai prin această simplă apropiere. În umbra puternicei personalități a fratelui său nu se mai simțea chiar așa de înspăimîntat. Ar fi vrut să-l atingă pe Renny, să-l apuce strîns de mînă, sau măcar de mîneca hainei lui de *tweed*, ca pe vremea cînd era mic.

Renny îi arătă în jos spre apă.

— Ia uită-te acolo, zise el.

Uitîndu-se, Finch văzu o spinare udă, lucitoare, spintecînd oglinda argintie a apei. Era un șobolan de apă uriaș, plecat după treburile lui. Îl urmăriră cu privirea pînă cînd ajunse pe malul opus, unde, în loc să iasă din apă așa cum se așteptaseră, adulmecă un timp prin stufăriș, după care o porni înapoi prin pîrîu, trecînd încet pe sub pod. Renny se duse în partea cealaltă și-l căută cu atenție.

— Uite-l aici, șopti el.

— Oare ce-o fi căutînd, se miră Finch, dar nu se clinti din loc.

Acolo jos, în licărul întunecat al apei, i se păru că vede o imagine — pe Eden mort și, aplecată asupra trupului său, pe Alayne frîngîndu-și mîinile ; după ce vălurelele pîrîului șterseră această înfricoșătoare imagine, o alta îi luă locul : Piers, vînăt la față, zbătîndu-se și dînd din picioare, atîrnat de o spînzurătoare. O sudoare rece îi șiroia pe obraji. Întinse mîna, pe bîjbîite, și plecă de pe pod clătinîndu-se, apoi o luă în sus pe potecă. Ajuns pe mal, deasupra rîpei, se opri nehotărît. Să se întoarcă înapoi și să-i destăinuiască lui Renny toată povestea aceea îngrozitoare ? Dacă alergau tot drumul

pînă acolo, poate nu era prea tîrziu ca să împiedice nenorocirea.

Rămase pe loc, mușcîndu-și înnebunit încheieturile degetelor, tremurînd din toate mădularele, cu pantalonii uzi lipiți de picioare. Părea incapabil acum să se miște sau chiar să gîndească ; dar deodată simți că se trezește din nou la viață auzind rîsul lui Eden, foarte aproape, pe pajiște. Apoi o auzi pe Pheasant vorbind pe un ton firesc, degajat. Pentru un motiv sau altul, Piers nu dăduse de urma lor și, în timp ce el îi căuta ca un turbat prin pădure, ei se plimbau liniștiți pe pajiște, de parc-ar fi fost acolo tot timpul.

Finch apăru din beznă și se opri în fața lor. Eden tocmai aprinsese un chibrit și-l ținea în dreptul țigării. Flacăra juca în ochii lui, care păreau nefiresc de mari și strălucitori, adăugînd o umbră de ironie zîmbetului vag ce-i flutura atît de des pe buze.

Pheasant scoase o exclamație care semăna mai curînd a țipăt.

— Să nu intrați în casă, le spuse Finch, sumbru. Adică... mai bine plecați de-aici. I-am spus lui Piers despre voi doi. V-am auzit în pădurea de mesteceni, am fugit pînă aici și i-am spus lui Piers...

Eden apropie chibritul încă arzînd de fața lui Finch, ca pe o lanternă miraculoasă cu care încerca să-i pătrundă pînă în adîncul sufletului.

— Așa ? făcu el, calm. Spune mai departe.

— A pornit pe urmele voastre. Avea o față... înspăimîntătoare. Mai bine-ați pleca.

Pheasant scoase un fel de scîncet ca un iepure prins în capcană. Eden aruncă chibritul.

— Ce vierme ești, frate Finch ! izbucni Eden. Nu știu cum de-ai nimerit în familia Whiteoak. Apoi se întoarse spre Pheasant Nu te teme, iubito. Am eu grijă de tine.

— Vai, vai ! se tînguia ea. Ce ne facem acum ?

— Sst !

— Piers poate să se-ntoarcă din clipă în clipă, îi anunță Finch și se îndepărtă.

Nu se putea întoarce în casa aceea cu luminile ei strălucind pașnic, unde poate că ceilalți stăteau încă de vorbă despre picnic, fără să știe ce trăsnet urma să se abată asupra lor. Se furișă în jurul casei, trecu prin grădina din spate, apoi prin livadă și ieși în drumul ce ducea spre cimitir.

Turla bisericii, care apărea printre siluetele alungite ale cedrilor, săgeta bolta cerului mai sus decît vîrfurile arborilor. Biserica adunase în jurul ei umbrele cele mai întunecate ale copacilor și mormintelor și le înfășurase ca pe o mantie în jurul zidurilor ei. Pe cînd urca treptele piezișe care porneau din drum, lui Finch i se păru că morții, care zăceau sub așternutul de iarbă tînără, umezită de rouă, îl privesc cu orbitele lor goale unde nu mai sălășluia nici îndrăzneala, nici groaza, nici dorința, ci numai resemnarea descompunerii. Ei nu se mai temeau de Dumnezeu. Totul luase sfîrșit. N-aveau nimic altceva de făcut decît să zacă acolo

pînă cînd oasele lor vor deveni ușoare ca polenul florilor.

Vai, dar lui îi era frică de Dumnezeu! Frica era carnea, măduva oaselor lui, însăși ființa lui. Oare de ce apusese luna și-l lăsase singur în beznă? Ce faptă rea făcuse? Distrusese viețile lui Piers, Eden, Pheasant și Alayne. Oare Eden și Pheasant păcătuiseră cu adevărat? „Păcat“? Ce cuvînt absurd! Poate să existe păcat? Toate oasele care putrezeau sub iarba asta — păcatele celor duși nu erau altceva decît mireasma primăverii, căldura pămîntului, muguri de frunză mustoși, ploi binecuvîntate — prospețime. Dar exista zicala: „Pînă la a treia și a patra generație“. Poate că în noaptea aceasta plătea pentru păcatul greu al vreunui Whiteoak din trecutul îndepărtat. Poate că pruncul acesta, surioara lui, pe mormîntul căreia se afla, acum, își dăduse micuțul ei suflet pentru a răscumpăra vreun păcat neștiut, săvîrșit cîndva. Și-o închipui zăcînd acolo, nu hîdă, nu descompusă ci suavă și gingașă ca mugurul unei flori de aprilie, cu mînuțele întinse spre el.

Mîini întinse spre el. „O, ce gînd frumos!“ După asta tînjea sufletul său singuratic — după alinarea unor mîini întinse spre el. Il cuprinse mila de sine însuși, cutremurîndu-l ca un hohot de plîns; lacrimile-i umplură ochii și porniră șiroaie pe obraji în jos. Se aruncă la pămînt printre morminte și rămase întins acolo, cu fața în iarbă. Toată experiența de viață acumulată de morții aflați în pămîntul de sub el, trecu în trupul lui și deveni una cu el. Rămase

acolo nemişcat, sleit, absorbind prin toţi porii dulceaţa amară a trecutului. Mîini întinse spre el, mîini de soldaţi, de grădinari, de tinere mame, de sugaci şi printre ele unele cu totul diferite de celelalte. Mîini din care emana o lumină albă, stranie, nu cu palmele desfăcute ci întinzîndu-i ceva „anafura" — erau mîinile lui Isus Hristos.

Îngenunche printre moviliţele mormintelor şi ridică mîinile cu palmele arcuite ca nişte petale, pentru a primi ofranda. Trupul lui firav de băietan se frîngea în hohote, ca un puiet zgîlţîit de furtună. Îşi duse mîinile la gură — primise anafura — simţea focul sacru arzîndu-i prin vine — pîrjolindu-i sufletul — Hristos se afla acum în fiinţa sa.

Copleşit, se prăbuşi lîngă mormîntul mamei sale şi-l cuprinse cu braţele. Margarete mici albe se iţeau strălucitoare din iarba întunecată ca nişte ochi blînzi, luminoşi. Se strînse mai aproape şi mai aproape, îşi îndoi genunchii la piept, se ghemui ca un copilaş şi, lipindu-şi pieptul de mormînt strigă :

— Mamă, o mamă... de ce nu-mi vorbeşti ? Sînt eu Finch, băiatul tău !

CAPITOLUL XXIV

Fuga lui Pheasant

Maurice Vaughan stătea singur în sufragerie. Cînd se întorsese cu Piers de la Stead, îl invitase pe tînăr în casă pentru a-i oferi ceva de băut și o gustare rece pe care o adusese chiar el din cămară. Dacă ar fi fost după Maurice, atunci Piers n-ar fi fost nici acum plecat de acolo, ci ar fi rămas să fumeze, să bea şi să discute, cu limba din ce în ce mai împleticită, despre îngrăşăminte, irigaţie şi creşterea cailor. Dar Piers refuzase să mai zăbovească. A doua zi trebuia să se scoale în zori și, în plus, fără să-şi dea seama de ce, nu şi-o putea scoate pe Pheasant din minte. Gîndurile îi zburau neîncetat la ea, cu fața ei mică, albă şi părul castaniu tuns scurt. Mîinile ei delicate păreau să-l tragă nerăbdătoare de mînecă, pentru a-l aduce înapoi acasă. Toată seara fusese cu gîndurile duse.

Cu toate acestea, Maurice nu observase nimic. Tot ce dorea cu ardoare era tovărăşia, căldura unei prezenţe omeneşti care să topească atmosfera de îngheţată singurătate a casei. După plecarea lui Piers, el continuă să stea la masă şi să bea încet, dar mult, fără nici o plăcere, gîndind la fel de încet, dar mult, împotmolindu-se în acelaşi cerc în care mintea lui se învîrtea fără încetare, de douăzeci de ani, ca un cal de lemn cu ochi sticloşi, la căluşei.

Se gîndea la Meg, blajină şi calmă, la fata aceea tînără şi demnă, aşa cum era pe vremea cînd se logodiseră. Se gîndea la bătrînii lui părinţi, la bucuria plină de dragoste ce i-o dovediseră, la ambiţia lor, pe care şi el o împărtăşise, de a-l vedea ajungînd unul dintre cei mai străluciţi şi influenţi oameni din ţară. Îşi închipuia cum ar fi fost căsnicia lui cu Meggie, viaţa alături de ea, familia lor formată din fete şi băieţi minunaţi. Imaginaţia lui plăsmuise şase asemenea vlăstare. Fiecăruia îi dăduse cîte un nume — băieţilor, nume ale strămoşilor lui, fetelor nume romantice alese din versurile poeţilor pe care-i admirase cîndva. Începînd cu cel mai mare şi terminînd cu cel mai mic, Maurice cunoştea fiecare trăsătură a celor şase chipuri şi era îndreptăţit să le cunoască deoarece el îi crease, din umbre, ca să-şi potolească focul inimii. Pe ei îi iubea cu o dragoste pe care nu i-o dăruise niciodată lui Pheasant.

Se gîndea la legătura cu mama ei, la întîlnirile lor în amurg, la felul cum se agăţase de ge-

nunchii lui, rugîndu-l s-o ia de nevastă cînd descoperise că a rămas însărcinată, la felul cum izbutise să se smulgă din strînsoarea ei. Apoi la coşuleţul cu pruncul nou născut, la bileţel — aici o senzaţie vecină cu greaţa îl făcu să se răsucească în scaun — consternarea părinţilor, consiliile secrete de familie, Meg respingîndu-l, moartea părinţilor, necazurile financiare, sfîrşitul ambiţiilor sale. Şi tot aşa mai departe, desfăşura întregul fir mohorît al vieţii sale în care punctul cel mai luminos fusese războiul, unde, pentru un timp, putuse să uite trecutul și să ignoreze viitorul.

Pe măsură ce se închidea acest cerc al gîndurilor lui care se învîrteau, începu și camera să se învîrtă puţin cu el ; bărbia îi căzu în piept și lumina electrică îi accentuă albeaţa părului de la tîmple, din ce în ce mai încărunțit. Nu dormea, dar nici conştient nu era. Zgomotul făcut de cineva care intră în cameră nu-l smulse din toropeală. Cu buza inferioară căzută, cu ochii pironiţi în gol, stătea neclintit ca o stîncă întunecată prinsă sub apele mării.

Cînd îl văzu stînd singur în lumina electrică rece, crudă, lui Pheasant i se strînse inima de milă. „Arată îngrozitor de abătut, şi începe să se gîrbovească“, gîndi ea apoi mintea îi zbură înapoi la situaţia ei tragică și, apropiindu-se de el, îi atinse braţul.

— Maurice.

Tresări şi, văzînd-o pe Pheasant, o întrebă pe un ton morocănos

— Ei, ce vrei ?

— O, Maurice, şopti ea, fii bun cu mine! Nu-l lăsa pe Piers să intre în casă. Mi-e teamă că mă omoară.

O privi lung, prostit, apoi mormăi :

— Păi, asta şi meriţi, nu-i aşa?

— Da, da, aşa merit! Dar de unde ştii? Ai vorbit cu cineva?

Maurice rămase puţin pe gînduri, privind lung carafa de pe masă.

— Da, Piers a fost aici.

— Piers aici? O, mă căuta pe mine! Îşi frîngea mîinile înnebunită. O, Maurice, te rog, te implor, nu-l mai lăsa să intre! Am rătăcit de colo, colo, prin întuneric, ore în şir, dar pînă la urmă m-am gîndit să vin la tine, pentru că, în definitiv, sînt fata ta. Ai dreptul să mă aperi, indiferent ce-am făcut.

Maurice izbuti să se smulgă din toropeală şi-o întrebă :

— Ce-ai făcut?

— Nu ţi-a spus Piers?

— Nu.

— Dar ai spus că mă căuta?

— Nu, nu te căuta.

— Atunci cum ai ştiut că s-a întîmplat ceva rău?

— N-am ştiut nimic.

— Dar ai spus că merit să fiu omorîtă.

— Păi, nu meriţi? întrebă el, cu ironie de om beat.

— Maurice, eşti beat. O, Doamne, ce să mă fac? Se aşeză pe genunchii lui şi-l luă de gît. Încearcă să-nţelegi! Spune-mi că n-o să-l laşi

pe Piers să mă omoare. Izbucni în tînguieli amarnice. O, Maurice, a trebuit să fug de la Piers deşi îl iubesc aşa de tare !

— A fost aici pînă de curînd, spuse Vaughan, privind în jur de parcă s-ar fi aşteptat să-l găsească în vreun colţ.

Apoi, văzînd capul fetei rezemat de umărul lui, ridică mîna şi i-o aşeză pe creştet în chip de alintare, cum ai mîngîia un cîine.

— Nu mai plînge, fetiţo. O să am eu grijă de tine. Sînt bucuros că eşti iar aici. Mă simt al naibii de singur.

Pheasant îi luă mîna şi i-o sărută cu frenezie, de nenumărate ori.

— O, Maurice, ce bun eşti ! Ce bun eşti cu mine ! Şi cît de bun a fost şi Piers cu mine — dar eu n-am meritat-o. Spînzurătoarea ar fi o pedeapsă prea blîndă pentru mine ! Şi, adăugă melodramatic : Mai bine nu mă năşteam !

Se ridică şi-şi şterse ochii. Era o mică făptură vrednică de milă. Rochia i se sfîşiase în tufele de mure, atunci cînd alergase ca scoasă din minţi. Mîinile şi chiar faţa ei palidă sîngerau de zgîrieturi. Îşi pierduse un pantof şi piciorul rămas doar în ciorap era ud şi plin de noroi.

— Da, mai bine nu te năşteai, repetă Maurice, pe un ton corespunzător celor spuse.

Cu un fel de demnitate patetică, Pheasant se îndreptă spre uşă.

— N-ai nimic împotrivă, Maurice, dacă mă duc în camera mea ?

— N-am nimic împotrivă... oriunde te-ai duce... absolut nimic.

„Ce deosebire, gîndi ea în timp ce urca cu greu treptele fără covor, între holul acesta și holul luxos de la Jalna, cu covoare groase pe scări, cu carpetele sale roșii închis și vitralii la ferestre!“ Capul imens de elan care o îngrozise peste măsură în copilărie, o privea dușmănos în lungul nasului crunt, cu nările dilatate, de parc-ar fi dorit s-o ia în coarnele lui nemiloase. Era năucită. Nu simțea nici o suferință afară de o durere în picioare de care-și dădu seama abia cînd se trînti de-a latul vechiului ei pat. Cu ochii pe jumătate închiși, zăcea privind țintă cele două tablouri de pe peretele din fața ei, „Treaz de-a binelea“ și „Adormit-dus“, care atîrnaseră pe vremuri în camera de copil a lui Maurice. Tablouri drăgălașe pentru copii mici; cît de mult îi plăcuseră întotdeauna! Ar fi vrut să aibă tăria necesară pentru a-și pune capăt zilelor. Să rupă cearceafurile în fîșii și să și le înfășoare din ce în ce mai strîns în jurul gîtului sau, mai bine, să se spînzure de una din grinzile camerei de la mansardă. Se văzu legănîndu-se agățată de frînghie, cu fața învinețită — îl văzu pe Maurice, îngrozit, în clipa cînd o va găsi — se văzu apoi îngropată la o răspîntie de drumuri cu o țepușă înfiptă în măruntaie. Nu știa dacă se mai păstra acest obicei, dar era posibil ca în cazul ei să fie din nou pus în aplicare.

Ațipi și avu un coșmar în care patul se clătina sub ea ca un leagăn de copil. O legăna din ce în ce mai repede, rostogolind-o dintr-o parte

într-alta. Nu era un prunc adevărat, sănătos, ci un copil grotesc schimbat de duhurile rele, strîmbîndu-se la mama ei care o privea înnebunită, țipînd și smulgîndu-și părul din cap. Din nou auzi țipătul sfîșiind tăcerea și Pheasant, cu fața scăldată de sudoarea ce începuse să-i șiroaie pe față, sări drept în sus.

Era singură. Lumina electrică strălucea intens. Din nou auzi sunetul acela puternic — dar nu era țipăt, ci soneria de la intrare.

Pheasant sări jos din pat. Știa că broasca de la ușă e stricată de ani de zile. Încercă să împingă spălătorul pînă în dreptul ușii ca s-o blocheze.

La parter, bîzîitul soneriei îl trezise și pe Vaughan din toropeală. Se duse clătinîndu-se spre ușa de la intrare, pe care Pheasant o încuiase în urma ei, și-o deschise larg. Renny și Piers Whiteoak se aflau în prag, cu chipurile ca două discuri palide răsărite din bezna nopții. Renny intră imediat în casă, Piers rămase însă pe terasă.

— Pheasant e aici ? întrebă Renny.

— Da, răspunse Maurice scrutîndu-i cu gravitate.

Renny se întoarse spre fratele său.

— Intră, Piers.

Vaughan porni înaintea lor spre sufragerie, dar Piers se opri la picioarele scării.

— Pheasant e sus ? întrebă el cu vocea gîtuită și se sprijini cu o mînă de stîlpul scării încercînd, parcă, să-și mențină echilibrul.

Vaughan, dezmeticit oarecum din mahmureală de înfățișarea ciudată a celor doi frați, își aminti ceva.

— Da, dar nu-ți dau voie să urci la ea. Las-o în pace !

— N-o să-i facă nici un rău, îl asigură Renny.

— N-are voie să se ducă sus. I-am promis lui Pheasant.

Îl apucă pe tînăr de braț, dar Piers se smuci din mîna lui.

— Îți poruncesc ! strigă Vaughan. A cui e casa asta ? Pheasant a cui fiică e ? Te-a părăsit. Foarte bine — să rămînă aici ! Am nevoie de ea.

— Dar e nevasta mea. Mă duc la ea.

— În definitiv ce naiba s-a întîmplat ? Eu habar n-am ce-i cu toată povestea asta. Pheasant vine aici — sfîrșită — scoasă din minți de spaimă — acum încep să-mi amintesc. Apoi veniți voi ca doi ucigași.

— Trebuie s-o văd.

— N-ai s-o vezi. Din nou îl apucă pe Piers strîns de braț. Cei doi se încăierară sub capul sinistru al uriașului elan împăiat, ale cărui coarne masive făceau ca bărbăția lor să pară slabă și derizorie.

Într-o clipă, Piers izbuti să scape din mîinile lui Vaughan și se repezi pe scări în sus.

— Hai, vino în sufragerie, Maurice, îl chemă Renny, să-ți povestesc ce s-a întîmplat. Ea nu ți-a spus nimic ?

Maurice îl urmă, bombănind

— Ciudat fel de comportare în casa unui om la ora asta !

— Nu ți-a spus nimic? întrebă Renny încă o dată cînd ajunseră în sufragerie.

— Nu mai mi-aduc bine aminte ce-a spus. Luă carafa de pe masă și întrebă Bei ceva?

— Nu, și nici tu n-ai să mai bei. Renny luă carafa din mîna prietenului său; o puse la loc în bufet și încuie ușa cu un gest hotărît.

Vaughan urmări scena, făcînd haz de necaz.

— Ce mai tărăboi, făcu el, pentru că puștanii ăștia s-au certat!

Renny se repezi la el furios

— Pentru numele lui Dumnezeu, Maurice, asta numești tu ceartă, nu zău?

— Păi, atunci, care-i necazul, ia spune?

— Necazu-i ăsta odrasla ta i-a distrus viața bietului Piers.

— Ei, drăcia dracului! Cine e bărbatul?

— Propriul lui frate — Eden.

Vaughan gemu.

— Unde e acum?

— A șters-o cu mașina.

— De ce n-a plecat cu el? De ce-a venit la mine?

— De unde vrei să știu? Probabil că Eden n-a invitat-o să plece cu el. O, toată povestea asta nenorocită în capul meu se sparge! Eu port întreaga vină. Nu trebuia să-l las pe Eden să lenevească toată iarna, scriind poezii. Poezia a făcut din el un ticălos!

Un zîmbet strîmb flutură pe fața lui Vaughan la auzul acestor cuvinte, de un umor involuntar.

— În locul tău nu m-aș socoti prea vinovat. Dacă Eden a devenit un ticălos scriind poezii, atunci probabil că apucase pe drumul ăsta încă dinainte. Sau poate că tocmai d-aia s-a și apucat să scrie versuri.

Între cei doi prieteni exista o profundă înțelegere. Aveau încredere unul într-altul cum nu aveau în nimeni altcineva.

Stîrnit de întîmplările din timpul nopții, Renny izbucni :

— Maurice, în fond nici eu nu sînt mai bun decît Eden. O iubesc pe nevasta lui. Nu-mi iese nici o clipă din minte !

Vaughan privi cu milă în adîncul ochilor chinuiți ai prietenului său.

— Zău, Renny ? Nu mi-aș fi închipuit niciodată așa ceva. Nu mi se pare deloc genul tău de fată.

— Asta-i nenorocirea. Nu e genul meu. Dac-ar fi, aș putea să mi-o scot mai ușor din minte. Alayne este o intelectuală, e...

— Mi se pare o femeie rece.

— Greșești. Eu sînt cel care, toată viața mea, am fost de o senzualitate rece — în dragostea mea pentru o femeie n-a existat nici cel mai mic strop de tandrețe. Nu cred că am simțit nici măcar un pic de milă. Da, sînt sigur că n-am simțit. Își încruntă sprîncenele amintindu-și legăturile din trecut. Dar față de Alayne simt o deosebită tandrețe.

— Ea te iubește ?

— Da.

— Dar pe Eden ?

— Pentru el a simțit o admirație romantică, dar s-a terminat.

— Alayne știe ce s-a întîmplat? întrebă Maurice și făcu un semn din cap în direcția camerei de deasupra.

— Da. Am zărit-o doar o clipă în hol — toată casa era în fierbere. Avea o privire stranie, exaltată, ca și cum pentru ea nimic n-ar mai fi avut importanță acum.

— Înțeleg. Piers ce-are de gînd să facă?

— Piers e un băiat grozav — tare ca un stejar. Știi ce mi-a spus: „E a mea, și nimic nu poate schimba asta. Mă duc s-o iau acasă". Dar dacă pune mîna pe Eden, îi plîng de milă.

— Îi aud coborînd. Pe cinstea mea, au fost destul de liniștiți! Crezi că trebuie să le vorbesc?

— Nu, lasă-i în pace, bieții de ei or fi destul de amărîți.

Cei doi coborîră încet scara, ca oamenii care părăsesc scena unei catastrofe, și poartă încă în ochi groaza celor văzute. Chipurile lor erau ca de piatră. Piers, cu gura strîmbată de dezgust, părea o mască tragică. Stăteau în cadrul larg al ușii dinspre sufragerie, ca în rama unui tablou. Maurice și Renny zîmbiră stîngaci, încercînd să facă față situației.

— Plecați? întrebă Maurice. Dar mai întîi, trebuie să bei ceva, Piers, și făcu un gest spre bufet.

— Mulțumesc, răspunse Piers cu o voce stinsă și intră în sufragerie.

— Unde ai pus cheia, Renny ? i-o ceru Maurice.

Renny scoase cheia, apoi un suport de băuturi cu încuietoare se ivi din bufet și Maurice umplu un pahar pentru Piers dar nu și pentru sine, văzînd că Renny îl urmărește cu privirea.

Piers înghiți cu lăcomie băutura și paharul zăngăni caraghios ciocnindu-se de dinții lui. Sub bronzul pămîntiu al feții, culoarea revenea. Nici unul din bărbați nu scoase o vorbă dar toți trei o priveau fix, cu o mîhnire evidentă, pe Pheasant, care rămăsese tot acolo, în cadrul ușii. Curenții magnetici porniți de la fiecare din membrii grupului păreau să vibreze materializați în atmosfera încăperii. După un timp, Pheasant întinse mîinile ca și cum ar fi vrut să se apere de privirile lor scrutătoare și exclamă

— Nu vă mai holbați așa la mine ! S-ar zice că nu m-ați mai văzut niciodată.

— Arăți îngrozitor de epuizată, spuse Maurice. Cred c-ar fi mai bine să bei și tu ceva, să te mai întărești. Puțin whisky îndoit cu apă, ce zici ?

— Aș bea dacă mi s-ar oferi, răspunse ea patetic, încercînd să braveze.

Cu mîna ei mică și sigură luă paharul și bău.

— Eu am să vin ceva mai tîrziu. Vreau să rămîn încă puțin cu Maurice, Renny i se adresă lui Piers dar continuă s-o privească fix pe Pheasant.

— Ştiu că sînt o femeie desfrînată, stricată, dar cred că ești mult prea crud. Ochii tăi mă ard ca fierul roșu, Renny Whiteoak.

— Nici nu mă gîndeam la tine, crede-mă, Pheasant. Gîndul meu era... era cu totul în altă parte.

Piers, cuprins de o furie subită, se întoarse împotriva lui Maurice.

— E numai vina ta! izbucni el violent. Nu te-ai ocupat niciodată de biata fată. Cînd m-am însurat cu ea era la fel de ignorantă ca orice copil amărît de imigrant.

— S-ar părea că nici de la tine n-a învățat nimic bun, ripostă Vaughan.

— Atîta bunăcuviință cîtă are, de la mine a învățat-o. Ai trimis-o vreodată la școală ?

— A avut două guvernante.

— Da. Dar au plecat amîndouă în mai puțin de șase luni, fiindcă n-au putut sta în aceeași casă cu tine.

— Da, poate o fi vina mea că a moștenit instinctele maică-si, replică Maurice, cu amar. Și Renny mi-a spus adineauri că din vina lui Eden a ajuns un ticălos. Ne-am luat toată răspunderea pe capul nostru.

— Vorbiți ca niște caraghioși, interveni Renny.

— Vă rog să nu vă mai certați din cauza mea, se amestecă Pheasant. Simt că leșin sau cam așa ceva.

— Mai bine scoate-o afară la aer, spuse Renny. Băutura a fost prea tare pentru ea.

— Hai, vino, îi zise Piers și o luă de braț.

Atingerea mîinii lui își produse imediat efectul asupra lui Pheasant. Fața și gîtul i se aprinseră ca para focului ; se apropie, clătinîndu-se, de el și îl privi cu tragică umilință.

Afară, se simți înviorată de răcoarea zorilor. Piers îi dădu drumul la braț și porni înaintea ei prin crîng, apoi la vale prin rîpă. Mergeau în tăcere, ea urmîndu-l ca o umbră pe poteca șerpuită, încetinind pasul cînd încetinea și el. Cu secole înainte, două siluete asemănătoare trecuseră poate prin aceeași rîpă, un tînăr indian și femeia lui care se ținea după el ca o umbră tăcută, în prima geană de lumină a zorilor, siluete de oameni primitivi atît de înrudiți cu viața pădurii din jur, încît păsările trezite din somn nu-și încetau ciripitul la trecerea lor. Ajuns pe podul de peste pîrîu, Piers se opri. Dedesubt se afla ochiul de apă unde împreună văzuseră dragostea lor oglindindu-se ca o floare ce-și desface petalele. Priveau și acum acolo jos, dar erau incapabili să-și mai împărtășească simțămintele stîrnite de farmecul imaginii reflectate în apă. O lumină gălbuie, pală, cuprinse cerul și, oglindită în ochiul de apă, deveni mai intensă, adunată ca într-un potir de jur împrejurul căruia gingașe plante verzi se întindeau cu grațioasă grabă să prindă primele raze ale soarelui.

Un fazan englezesc, din cei importați de Renny, trecu netulburat printre sulițele tinere de papură, cu penajul său strălucitor, ca o cămașă de zale. „Pasărea asta n-are nici o grijă, nici o răspundere“, își spuse Piers și, pentru

o clipă, cu gîndurile rătăcite, dori ca Pheasant să se prefacă în pasărea al cărei nume îl purta [1] — ca nici un bărbat în afară de el să nu-și dea seama că de fapt este femeie ; pentru ca s-o poată ţine ascunsă şi s-o iubească în taină, fără să-l mai chinuie teama şi sila pe care le resimţea acum.

Pheasant văzu, cufundată în acel ochi de apă, toată nesăbuita ei ușurință din trecut, toată slăbiciunea și indolența care făcuseră din ea victima dorinței de distracție a lui Eden. Dacă Piers o detesta, cu atît mai mult îl detesta ea pe Eden, al cărui chip părea că-i zîmbește vag din oglinda tremurătoare a ochiului de apă. Nu-și dorea altceva decît să trăiască atîta cît să poată răscumpăra prin devotament, suferința pe care i-o pricinuise lui Piers — să vadă din nou în ochii lui iubirea în locul privirii de teamă pe care o îndreptase asupra ei cînd intrase sus, în cameră ! Se aşteptase la mînie... la furie. El însă o privise înspăimîntat de moarte. Şi totuşi o luase înapoi ! Se întorceau împreună acasă, la Jalna. Tînjea după zidurile groase ale casei, ca pasărea cu aripa frîntă după cuibul ei.

— Haide, făcu el, trezit parcă dintr-un vis, și începu să urce cărarea ce ducea din rîpă spre pajiște.

Curcile tocmai treceau peste pajiște, conduse de curcan care-și legăna cu trufie moțul învăpăiat de primele raze ale soarelui. Nevestele lui, cu piepturi strălucitoare şi ochi radioşi, îl

---

[1] Pheasant în l. engleză înseamnă fazan, făzăniță.

urmau îndeaproape, întinzînd gîturile şi ridicînd, apoi tîrşind pe rînd, picioarele lor subţiri, răspunzînd la glu-glu-urile lui insolente, cu piuituri plîngărețe. Curcile se opriră curioase, uitîndu-se la băiatul și fata care apărură din rîpă, dar curcanul, mult prea preocupat de sine însuși, se roti în fața lor țanțoș, umflîndu-se în pene, apoi își lăsă aripile în jos şi pompă pînă în vîrful moțului un val roşu și mai aprins.

Pe acoperişul ud, porumbeii lui Finch se plimbau, tacticos, alunecau, cîrîiau-gungureau şi-i cercetau atent peste streaşină pe cei doi tineri care urcau încet treptele.

Înăuntru, casa era cufundată în liniște, numai sforăitul puternic al bunicii răzbătea din dormitorul ei aflat în capătul holului de la parter. S-ar fi zis că o jivină ciudată îşi făcuse vizuina sub scară şi acum lansa o provocare tunătoare către soare.

Trecură pe lîngă uşile închise ale holului de la etaj şi intrară în camera lor. Pheasant se lăsă să cadă pe scaunul din dreptul ferestrei, Piers însă, cu un aer preocupat, începu să-și strîngă lucrurile — periile, obiectele pentru bărbierit, hainele pe care le purta cînd lucra la fermă. Pheasant îi urmărea fiecare mişcare fără să scoată o vorbă, ca un copil supus. Un singur gînd îi menținea moralul : „Cît de bucuroasă sînt că mă aflu aici lîngă Piers și că n-am fugit cu Eden aşa cum mi-a cerut el !"

După ce adună toate lucrurile de care avea nevoie, scoase cheia din uşă şi-o mută pe dinafară apoi spuse, fără s-o privească :

— Ai să rămîi în camera asta pînă cînd am să pot suporta să-ţi văd din nou faţa.

Piers ieşi, încuind uşa după el. Urcă şirul lung de trepte pînă la mansardă şi, aruncîndu-şi lucrurile pe patul din camera lui Finch, începu să se schimbe pentru ziua de muncă ce-l aştepta. Pe coridor o întîlnise pe Alayne. Arăta ca o fantomă. Trecuseră unul pe lîngă altul fără să-şi vorbească.

CAPITOLUL XXV

Coliba scripcarului

Trei săptămîni mai tîrziu, într-o dimineaţă, domnul Wragge stîrni un interès deosebit în mijlocul unui grup de viţei rasa Jersey atunci cînd trecu peste păşunea lor. Încetară să mai zburde, să se împungă şi să se lingă unii pe alţii pentru a-l scruta atent cu ochii lor negri, apoşi. Era doar în cămaşă, cu haina pe braţ, fiindcă afară era foarte cald ; pălăria şi-o trăsese pe ochi şi ducea, cumpănită în palmă, o tavă acoperită cu o pînzătură albă. Fuma, ca de obicei, şi arăta deosebit de preocupat.

Cînd ajunse la pîrleazul din capătul celălalt al păşunii, aşeză tava pe ulucă, sări pîrleazul, apoi îşi continuă drumul, purtînd tava într-un echilibru şi mai primejdios. Drumul ducea acum printr-o veche livadă de meri lăsată în paragină, ai cărei pomi mari aveau scoarţa înverzită de muşchi, şi coroanele pe jumătate înăbu-

şite de viţă de vie sălbatică şi de plante agăţătoare, iar crengile atîrnau ca nişte aripi grele, pînă în iarba înaltă, neîngrijită. Urmînd poteca şerpuită, trecu pe lîngă un izvor, care cu mult timp în urmă fusese folosit ca fîntînă prin simpla introducere a unei lăzi de lemn în pămînt. Acum capacul dispăruse, scîndurile putreziseră şi doar păsările o mai foloseau ca să bea apă şi să se scalde. Susurul izvorului, cînd apa pătrundea în puţ, acompania în surdină cîntul păsărelelor care umplea aerul de veselie.

Ascunsă de viţă şi aproape îngropată sub sîngerul în floare, abia se zărea coliba unde, cu încuviinţarea căpitanului Philip Whiteoak, trăise în singurătate scripcarul Jock, despre a cărui moarte îi povestise Finch lui Alayne în cursul primei lor plimbări.

Aici locuia Meg Whiteoak de trei săptămîni.

Înainte de a se apropia de prag, domnul Wragge puse din nou tava jos, îşi îmbrăcă haina, îşi îndreptă pălăria, aruncă ţigara şi se forţă să-şi accentueze aerul preocupat.

— Domnişoară W'iteoak, eu sînt, coniţă, spuse Wragge tare, imediat după ce bătu în uşă, ca să nu o sperie.

Uşa se deschise şi Meg Whiteoak îşi făcu apariţia la fel de blîndă şi suavă, dar ceva mai palidă la faţă ca mai înainte.

— Mulţumesc, Rags, făcu ea, luînd tava. Mulţumesc foarte mult.

— Aş fi mulţumit, coniţă, spuse el, dornic să-i intre în voie, dac-aţi vrea să ridicaţi şerve-

tul ca să vedeţi ce v-am adus. Aş fi eu mai bucuros dacă aş şti că vă place.

Drept care, domnişoara Whiteoak aruncă o privire sub şervet şi descoperi o farfurie cu biscuiţi proaspeţi, un castron cu căpşuni coapte şi o cană cu lapte gros închegat aşa cum îi plăcea ei la căpşuni. Un zîmbet dulce îi arcui buzele. Luă tava şi-o aşeză pe masa din mijlocul camerei joase, cu mobilă puţină.

— Arată foarte ispititor. Sînt primele căpşuni pe care le-am văzut anul acesta, Rags.

— Sînt taman primele, o informă el zelos. Le-am cules chiar eu, coniţă. O s-avem o recoltă faină, zice-se, da' ce mai contează asta faţă de cum merg lucrurile la noi în ultima vreme.

— Asta-i foarte adevărat, consimţi ea, oftînd. Cum se simte bunica azi, Rags ?

— Cum nu se poate mai bine, coniţă. Nevastă-mea zice c-a vorbit numa' de ziua ei de naştere tot timpu' cît i-a dereticat prin cameră. A avut o leacă de criză la boala dumneaei cam pă joi, da' dom' Ernest, a zis că nu-i nimic, atîta doar c-a mîncat prea mult sos de la friptura de gîscă. Da' ieri arăta straşnic şi-a mers la biserică la fel ca d-obicei.

— Asta-i bine. Meg îşi muşcă buza inferioară, cărnoasă, apoi întrebă, încercînd să pară indiferentă

— Ai auzit ceva despre plecarea doamnei Eden ?

— Cred c-o să plece cum se termină sărbătorirea aniversării. Cocoana bătrînă nici că vrea

s-audă de plecare mai'nainte. Vai, dom'şoară W'iteoak, ştiţi cum arată doamna Eden, ca o umbră, aşa arată, zău aşa ; şi nici dom' Piers nu-i mai breaz. Din toţi ai casii, la ăştia doi se vede ăl mai tare prăpădu' pîn'care trecem. Bun înţeles, n-am văzut-o niciodată pă doamna Piers. Nu s-a arătat încă în cercu' familiei, da nevastă-mea a văzut-o uitîndu-se pă geam şi zice c-arată tot ca-nainte. Vorba aia : să nu-i dee Dumnezeu omului cît poa' să-ndure ! Cît despre mine, s-a terminat, nu mai sînt nici eu omu' care-am fost. M-au apucat iară toţi dracii. Ca atunci în război după bombardament, zău aşa.

— Îmi pare tare rău, Rags. Eşti într-adevăr foarte palid.

Rags scoase o batistă frumos împăturită şi-şi şterse fruntea.

— Şi nu din cauză că relaţiile mele de familie au fost cum au fost, coniţă. Doamna Wragge şi cu mine, ne-am cam ciorovăit noi, cum bine ştiţi, da' aşa, una peste alta, traiu'nostru-mpreună fuse destul de prietenos ; da' acu, clătină el jalnic din cap, nu-i nici mai mult, nici mai puţin decît înfiorător. Eu, fiind de partea dumneavoastră şi ea cu totu' pentru dom' Renny, nu mai e nici o clipă de linişte. Păi, ieri — duminică, după toate alelalte — s-a pornit şi mi-a aruncat cleştele de la sobă-n cap. Am fugit în pivniţa de cărbuni unde s-a ţinut după mine şi, dac-aţi şti ce era la gura ei ! Cînd dom' Renny a auzit scandalu' a venit val-vîrtej pă

scările de la subsol înfuriat foc ş-a zis că dacă mai aude din astea să ne strîngem catrafusele. Ce-a fost mai rău e că mă ţinea pă mine vinovat de toată treaba. N-aş fi crezut c-am s-apuc ziua să-l văd fulgerîndu-mă din ochi aşa cum a făcut-o.

— Asta pentru că eşti de partea mea, Rags, constată ea cu tristeţe.

— Ştiu, ş-asta face situaţia şi mai rea. Casa e învrăjbită împotriva ei însăşi. Am văzut eu situaţii grele la viaţa mea, da' n-am mai văzut una ca asta. Da' cu vorbăria mea vă tai şi puţina poftă de mîncare ce-o aveţi. Acum trebuie s-o iau din loc. Am o grămadă de treabă şi bun înţeles doamna Wragge îmi pune mie-n spinare tot ce-i mai greu, ca d-obicei. Şi n-o să mă credeţi, coniţă, da' i-aşa de-ntoarsă pă dos c-a trebuit să fur biscuiţii ăştia pe care vi i-am adus.

Se întoarse şi plecă, apoi, după cîţiva paşi, se opri, îşi puse pălăria pe cap, îşi scoase haina şi-şi aprinse o ţigară. Cînd ajunse la pîrleaz, îl întîlni pe Renny Whiteoak care tocmai trecea peste uluci.

Renny remarcă ironic :

— Văd c-ai tocit poteca spre colibă, Rags, tot cărînd tăvi domnişoarei Whiteoak.

Rags se îndreptă din spate, sigur pe sine, dar adoptă un ton umil.

— Şi dacă nu i-aş duce eu de mîncare, ce credeţi că s-ar întîmpla, dom'le ? Păi, ar muri de foame ; ast-ar face. Ce-ar zice lumea,

dom'le, ca o cocoană să moară de foame pă moşia fratelui ei, iară el să să lăfăiască în belşug.

Aruncă aceste cuvinte după ce văzu că stăpînul lui s-a îndepărtat furios, cu paşi mari.

Rags îl urmări cu privirea pînă ce dispăru printre pomi, apoi mormăi cu amărăciune

— Asta-i toată recunoştinţa ce-o capăt pen' cum te-am slugărit în război şi-n timp de pace ! Ieri mă'njurai şi azi îţi baţi joc de mine şi te uiţi urît, hai ? Exploatator roşcovan ţifnos, şi îngîmfat ce eşti ! Da' ţi-ai găsit naşu' cu dom' şoara W'iteoak, ascultă-mă pe mine... ş-aşa-ţi trebe !

Spunînd aceste cuvinte trecu peste pîrleaz şi se îndreptă dus pe gînduri spre bucătăria de la subsol.

Cînd Renny ajunse la colibă, găsi uşa deschisă şi o văzu pe sora lui înăuntru aşezată la masă, turnîndu-şi o ceaşcă de ceai. Cînd îi auzi paşii, ridică ochii spre el apoi, cu o expresie calmă şi indiferentă, îşi coborî privirea la şuvoiul de lichid chihlimbariu care se scurgea pe gîtul ceainicului. Stătea cu cotul rotund pe masă şi capul rezemat în palmă. Avea înfăţişarea ei obişnuită şi totuşi părea atît de ciudată, aşa cum şedea în cadrul acela sărăcăcios, încît Renny nu ştia ce să spună. Cu toate acestea intră, şi privirea i se opri asupra tăvii.

— Adică ce masă e asta pe care o iei acum ? întrebă el.

— N-am idee, răspunse ea, întinzînd unt pe un biscuit. Acum nu mai ţin socoteala meselor.

Se uită în jurul lui, la tavanul jos, pătat de ploaie, la soba ruginită, la podeaua coşcovită, mîncată de carii, la încăperea din fund unde era un pat îngust.

— Ți-ai ales o văgăună îngrozitoare în care să stai făcînd pe îmbufnata, comentă el.

Meg nu răspunse, ci-şi mîncă liniştită biscuitul şi după aceea două căpşuni tăvălite prin smîntînă.

— Ai să ajungi o bătrînică încîntătoare după ce-o să petreci zece ani aici, o ironiză el.

Atunci întrezări o scînteie de furie în ochii ei.

— O să ai satisfacţia că tu m-ai determinat să ajung aşa.

— Asta-i curată prostie. Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să te împiedic.

— N-ai alungat-o pe fata aia. După tot ce-a făcut, i-ai dat voie lui Piers s-o aducă înapoi acasă, sub acelaşi acoperiş cu mine.

— Nu eşti în stare, Meggie, să vezi situația şi din punctul altuia de vedere ci numai dintr-al tău ? Nu poți să-nțelegi că bietul Piers a făcut o faptă aproape eroică aducînd-o înapoi acasă ?

— Nu vreau să trăiesc în aceeaşi casă cu fata aia. Ți-am spus asta acum trei săptămîni şi văd că tot mai încerci să mă convingi.

— Dar nu te pot lăsa să trăieşti mai departe în halul ăsta ! strigă el. O să ne vorbească tot ținutul.

Meg îl privi drept în ochi.

— Ți-a păsat vreodată ce se gîndeşte în ținutul nostru despre tine ?

— Nu, dar nu pot să admit ca lumea să spună că sora mea locuieşte într-o colibă dărăpănată.

— Poţi să mă dai afară, bineînţeles.

Renny nu luă în seamă aceste cuvinte şi continuă :

— Oamenii vor spune că ţi-ai pierdut pur şi simplu minţile.

— Nu m-aş mira dacă mi le-aş pierde.

Renny se uită lung la ea, speriat de-a binelea.

— Meggie, cum poţi să vorbeşti aşa ? Pe cinstea mea, am şi aşa destule pe cap, n-am nevoie să te porneşti şi tu împotriva mea !

Meg spuse cu o cruzime calculată :

— O ai pe Alayne. Ce nevoie mai ai de mine ?

— N-o am pe nici o Alayne, ripostă el, furios. Alayne pleacă a doua zi după aniversarea bunicii.

— Eu personal nu cred c-o să plece.

— Ce vrei să spui ? întrebă Renny, bănuitor.

— O, cred că la Jalna sînteţi în toiul unui mic joc drăgălaş care duce la căsătorie. Nu, crede-mă, Alayne n-o să plece.

Faţa lui roşcovană se aprinse şi mai tare. Trăsăturile i se înăspriră.

— O să mă-mpingi să fac o faptă necugetată, spuse el şi se năpusti spre uşă.

Meg împinse tava din faţa ei şi se ridică în picioare.

— Te rog pleacă. Greşeşti dacă-ţi închipui că prin ameninţări mă poţi sili să accept femei uşoare în casa mea. Cît despre ce-o să zică lumea, cred că circulă şi aşa destule poveşti ciudate în legătură cu perechile de tineri căsătoriţi din familia noastră.

— Prostii ! Totul se-ntîmplă între noi.

— Totul se întîmplă între noi ? Ia gîndeşte-te bine la cuvintele astea. Sună cam sinistru ; aşa se întîmpla în familiile din Evul Mediu. Ar fi trebuit să ne fi născut acum două sute de ani cel puţin. Nici o femeie care se respectă n-ar putea sta la Jalna.

Renny izbucni într-o tiradă împotriva ei şi a tuturor femeilor aprige şi înguste la minte. Meg îl urmă pînă la uşă, sprijinindu-şi mîna pe clanţă.

— Renny, tu nu eşti în stare să discuţi fără să foloseşti limbajul ăsta oribil. Nu pot să-l mai suport.

Cînd Renny păşi afară, cîinii săi care-i adulmecaseră urmele pînă la colibă, se repeziră în calea lui cu lătrături voioase, sărind cu labele pe el şi lingîndu-i mîinile. O clipă, Meg aproape se înduioşă, văzîndu-l acolo împreună cu cîinii lui, semănînd atît de perfect cu imaginea prea iubitului ei Renny. Dar clipa trecu şi Meg închise uşa cu hotărîre apoi se întoarse la scaunul ei, unde rămase cufundată în gînduri, fără să depene însă cu amărăciune trecutul, cum făcuse Maurice, şi nici să făurească un prezent iluzoriu şi fericit, ci concentrîndu-se cu toată mintea

asupra acelor două femei străine din casa ei, pe care le ura.

Renny, întors la grajduri, îl găsi pe Maurice acolo, așteptîndu-l să discute despre un schimb pe care-l plănuia. Stătea într-o boxă cu poneiul lui Wakefield, și-i dădea bucăți de zahăr din buzunar. Cînd Renny intră, se întoarse spre el.

— Ei, cum merg lucrurile? întrebă Maurice.

— Prost al dracului, răspunse Renny, trăgîndu-i o palmă zdravănă poneiului care-l mușcă în semn de protest că-i întrerupsese ospățul. Piers tot o mai ține pe Pheasant încuiată în cameră și umblă de colo-colo cu o expresie cruntă de parcă ar fi urgia lui Dumnezeu. Unchiul Nicholas și mătușa Augusta se ceartă toată ziua. El face tot ce poate ca s-o scoată din sărite și s-o determine astfel să plece înapoi în Anglia, și ea nu vrea să plece. El și unchiul Ernest nu-și mai vorbesc deloc. Alayne pare suferindă, iar bunica vorbește tot timpul numai și numai despre ziua ei. Îi e așa de teamă să nu pățească ceva pînă atunci, încît refuză să iasă din cameră.

— Cînd e ziua ei de naștere?

— De azi într-o săptămînă. Alayne rămîne pînă atunci, apoi se întoarce la New York la vechea ei slujbă de la editură.

— Ascultă, de ce nu divorțează de Eden? Atunci v-ați putea căsători.

— Procesul ar fi o treabă mult prea urîtă. Nu, în privința asta nu-i nici o speranță.

O pornire răutăcioasă îl îndemna să sîcîie poneiul. Îl lovi cu palma pînă cînd poneiul își răs-

frînse buzele arătîndu-și dinții, îl mușcă, nechează, și în cele din urmă se trase înapoi și-l izbi cu copitele ascuțite. Maurice se feri din calea lui.

— Încetează, Renny, făcu el, jumătate supărat, jumătate rîzînd de izbucnirea furioasă a celor doi. O să-l înrăiești, și Wake n-o să-l mai poată călări.

— Ai dreptate, spuse Renny, roșu de ațîțare și se opri imediat, puțin cam rușinat de sine însuși.

— Păcat că Alayne n-a fost de față să vadă și ea scena.

— Da, nu-i așa ? și începu să mîngîie poneiul. Așa... acum dă-mi o bucățică de zahăr, Maurice.

— Nu, tot eu am să-i dau. Eu și cu poneiul sîntem prieteni. N-avem nevoie să ne împăcăm, pentru că nu ne-am certat. Nu-i așa, amorașule ?

Îi întinse zahărul, dar poneiul, prea agitat ca să poată mînca, își răsfrînse buzele și le aruncă la amîndoi priviri îndurerate.

După ce părăsiră boxa, Maurice întrebă :

— Renny, ce face Meg ?

— Adineaori am fost s-o văd. Stă tot în coliba aia nenorocită și caută rău. Nimic n-o poate clinti. S-ar zice că vrea să-și petreacă restul zilelor acolo. Nu știu ce să mai fac. Dac-ai vedea-o ! Ar fi tragic, dacă n-ar fi ridicol. Are doar cîteva vechituri de mobilă pe care le-a

luat cu ea din pod. Podelele sînt goale. După cîte ştiu, tot ce mănîncă e puţinul pe care i-l duce Rags. L-am întîlnit cu o tavă în mînă. Individul ăsta nu-i decît un spion, care umblă cu vorbe. Îi raportează tot ce se întîmplă în casă. Mătuşa Augusta a fost de părere s-o înfometăm interzicîndu-i lui Rags să-i mai ducă de mîncare ; dar pe mine nu m-a lăsat inima. Chiar adineauri mi-a închis uşa în nas.

— E înfiorător.

Un timp merseră tăcuţi de-a lungul pasajului dintre boxe, înconjuraţi de sunetele şi mirosurile pe care amîndoi le îndrăgeau — sorbituri adînci, tihnite, mestecatul paşnic, nechezaturi domoale, mirosul fînului proaspăt, al unsorilor pentru hamuri, al alifiilor pentru fricţiuni.

— M-am întrebat, începu Vaughan, de fapt am stat treaz jumătate din noapte tot întrebîndu-mă dacă ar exista vreo şansă ca Meg să mă accepte acum de bărbat. Pheasant nu mai stă cu mine, la Jalna toate sînt cu susu-n jos, lucrurile par să fi ajuns într-un fel de impas, poate ar fi o rezolvare şi pentru ea. Crezi c-aş avea vreo şansă ?

Renny se uită surprins la prietenul lui.

— Ascultă, Maurice, tu vorbeşti serios ? Tot o mai iubeşti ?

— Ştii foarte bine că n-am iubit niciodată altă femeie, răspunse el puţin iritat. Vouă celor din familia Whiteoak vă vine greu să înţelegeţi aşa ceva.

— Ba înțeleg foarte bine, numai că... douăzeci de ani mi se pare cam mult între două cereri în căsătorie.

— Dacă lucrurile n-ar fi luat întorsătura pe care au luat-o, niciodată nu m-aş fi gîndit s-o cer din nou de nevastă.

— Sper din toată inima c-o să accepte ! Apoi, de teamă că tonul lui fusese prea entuziast, Renny adăugă Mă doare să te văd trăind singur ca un huhurez, bătrîne.

Meg ieşise din colibă și stătea aplecată asupra unei crengi de măceș care străpunsese cu spinii ei o tufă de sînger. Îi plăcea mireasma sălbatică a măceșului, dar acum o făcea să se simtă și mai tristă. Cînd Meg tresări, ridicînd fața spre el, Maurice observă că pe obrajii ei palizi se vedeau urme de lacrimi. O lacrimă căzu şi rămase atîrnată pe crenguța de măceş ca o picătură strălucitoare de rouă.

— Îmi pare rău că te-am speriat.

Vocea lui, pe care n-o mai auzise de atîția ani, ajunse pînă la urechile ei ca sunetul prelung şi melancolic al unui clopot care bate în întuneric. Uitase ce voce profundă are Maurice. Cînd era tînăr, vocea lui părea prea groasă față de silueta zveltă, dar acum, cu statura aceasta impozantă, găsi că vocea lui are un ton ciudat, tulburător de emoționant.

— N-am nici un drept să te inoportunez cu prezența mea, continuă el, şi se opri cu ochii la ramura de măceş ; pentru că nu voia s-o stînjenească privindu-i fața încă udă de lacrimi. De

ce oare nu-și șterge obrajii ? Apoi gîndi, ușor iritat, că Meg s-ar fi dezmințit dacă n-ar fi lăsat la vedere acele dovezi scînteietoare ale durerii ei. Îi creau un fel de ascendent, situau durerea ei mai presus de a celor din jur.

Incapabil să rostească o vorbă, își răsuci o țigară, folosind o singură mînă, fiindcă cealaltă era paralizată din timpul războiului. N-ar fi putut găsi un mijloc mai emoționant de a-și pleda cauza. Meg trecuse de multe ori pe lîngă el, și observase că încărunțește. Auzise că nu se poate folosi de una din mîini dar abia acum, cînd îi văzu încheietura strînsă în bandajul de piele și mîna neputincioasă, înțelese cu adevărat cît de singur este, cîtă nevoie are de compasiune și de îngrijire. Renny era un om dur, nepăsător, valid ; era mîndru, rece. Eden plecase. Piers se agăța de Pheasant, nenorocita lui de nevastă. Finch o nemulțumea cu purtarea lui, era prea capricios. Wake era un mic ștrengar care știa să se descurce și singur. Maurice, în schimb, nefericitul ei iubit, se afla aici, lîngă ea, și o sorbea din ochi.

Colțurile căzute ale gurii lui îi reamintiră ceva ce uitase, ceva îngropat de ani și ani de zile. Nu șters, abia perceptibil, ca ceva pe jumătate mort, ci izbucnind năvalnic ca seva ce îmbăta, în această zi de iunie, tot ce creștea în natură. Meg se clătină sub năvala neașteptată a acestei trăiri și întinse o mînă ca să-și găsească un sprijin. Sîngele îi coloră fața și gîtul.

Maurice aruncă țigara și-o apucă de mînă.

— Meggie, Meggie, izbucni el... mărită-te cu mine ! Meggie, o, scumpa mea !

Meg nu răspunse cu vorbe, ci își petrecu brațele în jurul gîtului lui Maurice și-și ridică buzele spre gura lui. Toată încăpățînarea de pe buzele ei frumos arcuite dispăruse și nu mai rămăsese decît gingășia.

Ziua de naştere a bunicii

Întunericul tocmai se lăsase în această zi cînd se sărbătoreau cei o sută de ani ai bunicii. Se lăsase încet, şovăind parcă să tragă cortina peste această zi a zilelor. Dar acum, pe violetul magnific al cerului, licăreau chiar o sută de stele, cu aceeaşi vrajă misterioasă ca şi a lumînărilor aprinse pentru aniversarea doamnei Whiteoak.

De la ivirea zorilor, bunica nu dormise nici o clipită. Pentru nimic în lume n-ar fi admis să piardă savoarea nici unei singure clipe ale acestei zile, spre care năzuise de atîția ani. Putea să doarmă cît va pofti după ce sărbătorirea se va termina. Nu mai avea altceva de făcut. Nimic altceva de aşteptat cu nerăbdare.

Odată cu micul ei dejun, venise toată casa s-o felicite, să-i ureze fericire şi multe alte aniversări în continuare. Cuprinsese cu brațele ei

bătrîne, puternice, fiecare trup, care, pe rînd, se aplecase deasupra patului ei și, după cîte un sărut apăsat, mormăise — Mulțumesc. Mulțumesc, dragă. Wakefield, în numele întregului trib, îi oferise un buchet enorm, exact o sută de trandafiri roșii, galbeni și albi, legați cu panglicuțe roșii.

Toată ziua fusese un șir neîntrerupt de surprize emoționante. Bătrînii ei ochi se înroșiseră de lacrimile bucuriei. Fermierii și sătenii din împrejurimi, cărora odinioară le dovedise prietenie și generozitate, se perindaseră necontenit prin fața ei, dăruindu-i fructe și flori. În cinstea ei, domnul Fennel pusese să se tragă clopotul de o sută de ori și dangătul lui vesel, care răsuna în toată valea, o dusese cu mintea în trecut la copilăria petrecută în Irlanda ; fără să știe exact de ce, dar așa era se vedea din nou acolo în County Meath !

Doamna Wragge făcuse un tort de aniversare cu trei etaje suprapuse, care fusese garnisit în oraș. În vîrf, înconjurată de valuri de glazură, trona o corabie alb-argintie de zahăr, asemănătoare celei la bordul căreia traversase oceanul, venind din India. Pe margine, scria din fructe zaharisite, 1825, anul nașterii ei. Tortul era așezat pe o masă din lemn de trandafir în mijlocul salonului, alături de fotografia în ramă de argint a căpitanului Philip Whiteoak. Ce mult ar fi dorit bunica să poată vedea și el tortul ! Se închipui pe sine cu pasul sigur și sprinten conducîndu-l spre masă ca să-i arate tortul.

Şi-l închipui pe el cum ar fi tresărit uluit, cum ar fi rămas cu ochii lui albaştri căscaţi de uimire, exclamînd „Ha, Adeline, ăsta zic şi eu un tort pentru care merită să trăieşti o sută de ani!"

O, ce senzaţie cînd îi atingea braţul lui puternic, muşchiulos! De nenumărate ori în ziua aceea îi sărutase fotografia. În cele din urmă, Ernest se văzuse nevoit să-i spună

— Mamă, trebuie s-o săruţi atît de des? O să i se ducă luciul umezind-o aşa, mereu.

Acum se lăsa noaptea şi cei invitaţi la petrecere începeau să sosească. Familia Fennel, fiicele amiralului, domnişoara Pink şi chiar prieteni vechi sosiţi de la mare distanţă. Fotoliul bunicii fusese scos pe terasă de unde putea să vadă focul ce urma să fie aprins afară. Făcuse drumul pînă pe terasă într-un timp mult mai lung decît ar fi vrut, dar se simţea slăbită din cauza emoţiilor şi a lipsei de somn. În chioşcul de vară, două viori şi un flaut se întreceau în triluri, interpretînd melodii uşoare, la modă cu şaizeci de ani în urmă, care umpleau acum aerul cu amintiri şi întunericul cu fantome tînguioase. Fiii şi nepotul cel mai mare al bunicii nu precupeţiseră nici un efort sau cheltuială pentru ca sărbătorirea să rămînă un eveniment memorabil.

În dreapta ei luaseră loc Ernest şi Nicholas, în stînga Augusta şi Alayne. Augusta se întoarse către Alayne şi-i spuse:

— Ce fericire că Meg a plecat în călătorie de nuntă și nu mai stă îmbufnată în coliba scripcarului ! Ar fi stricat toată petrecerea dacă mai era și acum acolo, și chiar mai rău dac-ar fi fost de față.

— N-a vrut să piardă nici o clipă după ce, în sfîrșit, s-a hotărît, nu-i așa ?

— Da, într-adevăr. Eu cred că s-a văzut pur și simplu silită să accepte, de rușine. Putea să rămînă acolo o veșnicie că Renny tot n-ar fi cedat.

Lady Buckley admiră cu satisfacție silueta înaltă a nepotului ei, profilată pe lumina pîlpîitoare a torțelor aprinse în chioșcul muzicanților.

— Mi-e teamă, spuse Alayne, că Meg mă urăște mai ales după cearta noastră în legătură cu Pheasant. Știu că a considerat atitudinea mea absolut scandaloasă.

— Draga mea, Meg a rămas cu o mentalitate victoriană, îngustă. Și frații mei la fel, deși delicatețea lui Ernest lasă impresia c-ar avea vederi largi. Noi două sîntem cu adevărat moderne — tu din naștere, iar eu prin dezvoltarea unei minți receptive. Îmi pare foarte rău că pleci mîine. Mi-ai devenit foarte dragă.

— Mulțumesc ; și mie îmi sînteți dragă — ca de altfel aproape toți membrii familiei. Sînt așa de multe lucruri cărora am să le duc dorul.

— Știu, știu, draga mea. Trebuie să mai vii în vizită la noi. Eu n-am de gînd să plec de la Jalna atîta timp cît mama e încă în viață, deși

Nicholas sînt sigură că de-abia aşteaptă să mă vadă plecată. Da, da, trebuie să ne vizitezi !

— Nu prea cred. Dumneavoastră însă trebuie să veniţi neapărat să mă vizitaţi la New York. Mătuşile mele ar fi încîntate să vă cunoască.

Augusta întrebă în şoaptă

— Ce ştiu despre tine şi Eden ?

— Doar că ne-am despărţit şi că eu mă întorc la slujba mea dinainte.

— Inteligent din partea ta... foarte inteligent. Cu cît rudele ştiu mai puţin despre viaţa cuiva cu atît mai bine. Eu n-am avut linişte în viaţa mea conjugală pînă ce n-am aşternut oceanul între mine şi familie. Ia te uită, Renny e gata să aprindă focul. Sper că nu-i nici un pericol. Te rog, Alayne, dacă nu te superi, du-te pînă la el şi roagă-l să fie atent. E de ajuns ca o singură scînteie să ardă mocnit sus pe acoperiş, şi la noapte ne-am putea trezi arzînd în pat.

În timp ce Alayne înainta încet pe peluză, prima scînteie porni în spirală de la baza piramidei din surcele de lemn tare, clădită pe un butuc de pin plin de răşină. Fumul gros se înălţă, ca o coloană compactă, repede împrăştiată de limbile furioase ale focului, care se răsfirau ca petalele unei flori uriaşe. Într-o clipă întreaga scenă se schimbă. Rîpa se căscă, asemenea unui hău de întuneric, scoţînd puternic în evidenţă crengile ca de metal ale copacilor din preajmă. Torţele din chioşcul de vară pîlpîiau acum ca nişte biete scîntei ; iar stelele se stinseră ca nişte lumînări de aniversare. Si-

luetele tinerilor bărbaţi care se mişcau în jurul focului căpătaseră dimensiuni eroice, umbrele lor gigantice părînd că se încaieră pe fundalul luxuriant al plantelor perene. Aerul era plin de muzică, de zvonul glasurilor şi de pîrîitul focului.

Din pata de umbră aruncată de un castan în floare, Pheasant apăru alergînd prin iarbă spre Alayne. Făcea impresia că a mai crescut în timpul săptămînilor cît Piers o ţinuse închisă. Rochia cu care era îmbrăcată părea prea scurtă pentru ea. Mişcările ei aveau acea energie nestăpînită, caracteristică unui copil în creştere. Părul ei, netuns de atîta timp, se cîrlionţase la ceafă şi forma un fel de codiţă caraghioasă.

— Minunată e libertatea, îi şopti ea. Şi văpaia focului şi viorile, totul e minunat ! Oricît aş încerca, Alayne dragă, în seara asta n-aş putea să mă simt altfel decît fericită.

— De ce adică să nu fii fericită ? Trebuie să fii la fel de fericită ca păsările cerului, Pheasant. Eu sînt nespus de bucuroasă c-am petrecut acea oră împreună azi dimineaţă.

— Te-ai purtat grozav cu mine, Alayne. Nimeni pe lume n-a fost vreodată aşa de bun cu mine. Nu pot să uit bileţelele acelea pe care le strecurai pe sub uşa mea !

Alayne o apucă de mînă

— Vino, trebuie să-i spun lui Renny să fie atent. Mătuşa Augusta se teme c-o să ardem în pat la noapte.

Cei trei frați mai mici din familia Whiteoak stăteau toți laolaltă. Cînd fetele se apropiară, Finch le întoarse spatele și se retrase în umbră. Wakefield însă fugi în întîmpinarea lor și le cuprinse cu amîndouă brațele pe după mijloc.

— Veniți, fetelor, le pofti el, plin de grație, intrați în cercul veseliei. Să ne luăm de mînă și să dansăm în jurul focului. Ce bine-ar fi dac-am putea s-o luăm și pe bunica în hora noastră ! Haideți, vă rog, să dansăm ! și le trase după el, ținîndu-le de mînă. Piers, ia-o și tu pe Pheasant de cealaltă mînă, iar tu, Renny, ia-o pe Alayne și hai să dansăm.

Alayne își simți mîna prinsă în mîna lui Renny. Exuberanța lui Wakefield nu se transmise și celorlalți, dar atîta alergă de colo colo, invitîndu-i pe oaspeți la dans încît pînă la urmă reuși să formeze pe iarbă o horă în cinstea lui Sir Roger de Coverley. Cei mai dispuși să se distreze, îndeosebi după cîteva pahare de punci fierbinte servit din castronul de argint de pe terasă, se dovediră oamenii mai în vîrstă. Tinerii bătură în retragere ascunși de văpaia grămezii de jăratic, prinși în păienjenișul emoțiilor pe care îl țesuseră în jurul lor înșiși.

Eden nu se afla printre ei, dar imaginea chipului său bălai, cu buze zîmbitoare, își bătea joc de fiecare pe rînd. Lui Renny îi spunea „Ți-am arătat în cele din urmă o fată pe care s-o poți iubi la nesfîrșit fără să fie a ta și fără speranță să fie a ta vreodată, dar care te va obseda tot restul vieții.“ Lui Alayne : „Te-am

făcut să cunoşti, în cîteva luni, dragostea, pasiunea, disperarea, ruşinea, încît să-ţi ajungă pentru o viaţă întreagă. Acum întoarce-te la munca ta deşartă şi încearcă să uiţi.“ Lui Piers „M-ai luat în rîs că sînt poet. Dar trebuie să recunoşti că mă pricep mai bine la dragoste decît tine.“ Către Pheasant: „Ţi-am otrăvit viaţa.“ Lui Finch — care se ascundea în întuneric : „Te-am aruncat cu capul înainte, drept în mijlocul ororilor vieţii.“

Renny şi Alayne, cu degetele tot împletite, priveau în sus la fumul colorat de flăcări, care se înălţa spre cer în trîmbe gonind necontenit una după alta. De fiecare dată cînd se prăbuşea cîte un buştean ars, o puzderie de scîntei ţîşnea în sus ca un roi de licurici. În lumina orbitoare a focului, chipurile lor erau transfigurate de o frumuseţe stranie, care însă se irosea, fără a rămîne întipărită în conştiinţa nici unuia din ei, fiindcă nu îndrăzneau să se uite unul la celălalt.

— Am urmărit două scîntei, spuse Alayne, două scîntei care au zburat în sus, apoi împreună, apoi din nou separat, ca pînă la urmă să dispară din vedere... întocmai ca noi.

— Eu nu văd lucrurile aşa. Nu pînă la dispariţie, la pieire... dacă asta ai vrut să spui. Nu, eu nu sînt lipsit de speranţă. Viitorul trebuie să ne rezerve şi altceva în afară de despărţire. Nu se poate să crezi că n-o să ne mai întîlnim, nu ?

— O, se prea poate să ne reîntîlnim... vreau să spun, dac-ai să vii vreodată la New York.

Dar pînă atunci, sentimentele tale s-ar putea schimba.

— Schimba ! Alayne, de ce vrei să strici cu astfel de presupuneri ultimele clipe pe care le petrecem împreună ?

— Bănuiesc că, fiind femeie, n-am urmărit altceva decît să aud că mă contrazici. Nu poţi să-ţi închipui ce-nseamnă să fii femeie. Pe vremuri credeam că sîntem egali, bărbaţii şi femeile. Dar acum, după ce am trăit la Jalna, am impresia că femeile nu pot fi decît sclave.

Cineva aruncase un braţ de vreascuri peste foc. Pentru cîteva clipe focul se potoli, trosnind înăbuşit dar ameninţător. În semiîntuneric, se întoarseră unul spre celălalt.

— Sclave ? repetă el. Nu faţă de noi, bărbaţii.

— Ei... faţă de viaţa pe care voi ne-o creaţi, faţă de pasiunea pe care o treziţi în noi. O, nu ştii ce-nseamnă să fii femeie ! Nu poate exista ceva mai îngrozitor. Uită-te la Meg şi la Pheasant şi la mine ! Alayne întrezări pe faţa lui Renny licărul unui zîmbet cînd îi replică :

— Uită-te la Maurice şi la Piers şi la mine !

— Nu e acelaşi lucru. Nu e acelaşi lucru. Voi aveţi ogoarele, caii şi preocupările voastre care vă absorb în timpul ceasurilor de trezie.

— Dar cu visele noastre cum rămîne ?

— Visele nu înseamnă nimic. Realitatea le chinuie pe femei. Gîndeşte-te la Meg retrasă în coliba aceea îngrozitoare. La Pheasant, încuiată în camera ei. La mine, buchisind într-un birou.

— Nu pot, răspunse el șovăitor. Nu pot să mă pun în locul vostru. Bănuiesc că e îngrozitor. Dar să nu-ți închipui că noi nu cunoaștem un iad și mai chinuitor.

— Știu, știu ! Dar atunci cînd vă săturați de chinuri, părăsiți iadul... plecați și închideți ușa în urma voastră, pe cînd noi nu facem decît să întreținem focul.

— Scumpa mea ! Brațele lui o strînseră la piept. Nu vorbi așa. O sărută repede, pătimaș.

— Uite, am promis că n-am să te mai sărut, dar am făcut-o... așa, de la revedere.

Alayne simți că se pierde, că leșină în brațele lui. O spirală de fum, cu parfum de cetină, îi învălui. Un răpăit ca de rafală se porni în inima focului. Viorile cîntau toate împreună.

— Mai sărută-mă, șopti ea, lipindu-se de el. Încă o dată.

— Nu, răspunse Renny cu dinții strînși. Mai bine nu.

O îndepărtă de lîngă el și trecu de cealaltă parte a focului care se întețise din nou. Se opri acolo printre ceilalți frați ai săi, depășindu-i pe toți în înălțime ; părul său strălucea roșu în lumina focului, iar chipul cu trăsături cioplite parcă în piatră era palid și neclintit. Revenindu-și în fire, Alayne îl privi îndelung, gîndindu-se că ar vrea să și-l reamintească mereu, așa cum arăta în clipa aceasta.

Bunica stătea în fotoliul ei, înconjurată de o lumină senină ca un nimb. Pe umeri îi puseseră o mantie neagră de catifea, căptușită cu mătase

stacojie ; mîinile ei, încărcate de inele strălucitoare, se odihneau pe măciulia de aur a bastonului de abanos. La cererea ei, Boney, legat cu un lănţişor de stinghia lui, fusese adus pe terasă ca să se scalde şi el în lumina sărbătorească a focului. Dar papagalul îşi vîrîse capul sub aripă. Dormea fără să dea atenţie nici focului, nici muzicii.

Bunica se simţea foarte obosită. Siluetele care se mişcau de colo, colo prin iarbă i se păreau nişte marionete ce se roteau şi gesticulau. Ţîriitul viorilor şi suspinele flautului o copleşeau, o buimăceau. Se cufunda tot mai mult în fotoliu. Nimeni nu se ocupa de ea. Împlinise o sută de ani ! Deodată se simţi înspăimîntată de fantastica ei performanţă. Trîmbele de fum ale focului scădeau. Deasupra capului ei, cerul se ivea negru. Sub tălpile picioarelor, pămîntul solid, care o purtase vreme atît de îndelungată, se clătina, de parcă ar fi vrut s-o azvîrle în spaţiu. Clipi din ochi. Bîlbîi, căutînd ceva, nici ea nu ştia ce anume. O cuprinse teama.

Scoase un sunet bolborosit. Atunci auzi vocea lui Ernest

— Mamă, trebuie să faci neapărat aşa ?

Reveni la realitate.

— Careva, strigă ea cu voce răguşită, să mă sărute careva... repede !

O priviră cu drag, neştiind care din ei ar fi cel mai nimerit să-i dea sărutarea cerută ; apoi, din mijlocul lor, Pheasant ţîşni înainte, se aruncă în faţa bătrînei doamne şi ridică spre ea chipul ei ca de copil.

Bunica își miji ochii, ca să vadă care dintre ei venise, apoi, recunoscînd-o pe Pheasant, zîmbi și o strînse la pieptul ei. Din această îmbrățișare dobîndi o nouă vitalitate. Brațele îi prinseră puteri noi. Strînsese tare trupul tînăr al fetei și depuse sărutări calde pe fața ei.

— Așa, murmură ea, acum e bine ! Și apoi spuse din nou Așa !

CUPRINS

Lector : ANTONETA RALIAN
Tehnoredactor : ELENA BABI

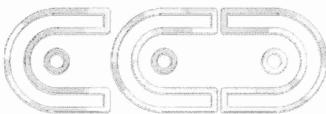
Bun de tipar 22.08.1973
Tiraj 100 160 broşate. Coli tipar 15

Tiparul executat sub comanda nr. 30 420
la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii",
Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti
Republica Socialistă România

CLUB

Scanare și prelucrare digitală

de

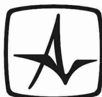
Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2023

